

“И този роман
показва все същото -
неустоимото ѝ майсторство
да твори вълнуващи истории.”

“Ню Йорк таймс”

Авторът на “Шепот”

ЛИЗА

бестселъров автор №1

ДЖАКСЪН

СЪДБОВНИ

ГРЕХОВЕ

ЛИЗА ДЖЕКСЪН СЪДБОВНИ ГРЕХОВЕ

Превод: Мария Борисова

chitanka.info

Пред летящия в нощта мерцедес изведнъж изниква сребърно сияние и след катастрофата в болницата Марла Кейхил не може да си спомни нищо. Защо е тук, коя е тя, кой е Алекс, кой е Ник... Марла не знае, че преди да се омъжи за Алекс е изживяла бурна любов с Ник и когато той се появява в болницата, тя не го познава, макар че сърцето ѝ трепва. Ник решава да разследва случая и на всяка крачка се сблъсква с мистерии, с финансови машинации, с измами и лъжи; един тунел, в края на който стои убиец. Въпреки болката от изживяната някога раздяла, той е решен да опази Марла, да открие кой ѝ е причинил това, коя е всъщност тя. А и сърцето му пак пламва в предишната страст. Към тази жена, за която не знае дали е Марла, или... Една след друга се появяват тайните от миналото, дълга броевица от грехове, грехове съдбовни, които водят до шантаж, унижения и смърт. Но в края на тунела наместо ножа на убиеца двамата срещат една нова обич, едно ново начало, едно ново бъдеще...

ПРОЛОГ

Северна Калифорния

Магистрала номер 17

— Тя е в следващата кола... идва със следващата кола — черен „Мерцедес купе, S 500“. Пътува на юг. Точно както бяхме предвидили.

Снишил се ниско в храсталаците, скрит напълно от мъглата, която се стелеше на талази, той се напрегна, за да долови напрегнатия глас, който долетя през прашенето на радиостанцията.

— Мислех, че кара порше.

— В момента кара мерцедес — сърдито отвърна гласът. — Разполагаш с около деветдесет секунди.

— Разбрах. — Присвил очи, той съсредоточи цялото си внимание върху криволичещия път, който лъкатушеше сред стръмните каньони и труднодостъпни хълмове в тази част на Калифорния. Ослуша се напрегнато и веднага долови тихото и равномерно бръмчене на мощния и добре поддържан двигател. По звука заключи, че колата наистина се изкачва нагоре по стръмнината. И приближава към него.

Тя приближаваше.

Сърцето му биеше оглушително в гърдите му. Припомни си аромата на кожата ѝ. Погледа в очите ѝ. Бездната, в която го бе хвърлило предателството ѝ.

Самодоволната кучка напълно бе заслужила съдбата си. Искаше му се единствено тя по някакъв начин да разбере, че той бе причинил смъртта ѝ.

Кръвта му кипна от мощния приток на адреналин.

— Не се проваляй. Това е единственият ни шанс — инструктира го гласът.

— Зная. Зная.

— Ако успееш, ще получиш сто хилядарки.

Много повече от това, помисли си той, но не изрече думите на глас. Много, много повече.

— Ще се погрижа за всичко. — Изключи радиостанцията, прибра антената и натъпка слушалките в дълбокия джоб на якето си. По врата му се стичаха струйки пот, макар че тук, навътре в гората, температурата беше едва четири-пет градуса. Нахлузи скиорската шапка върху лицето си, което бе боядисал в черно, и се затича по мекия килим от листа. Здравите му армейски ботуши не вдигаха никакъв шум, а камуфлажният костюм се сливаше напълно с храсталаците, забулени от припадналата ниско мъгла.

Клоните на дърветата го шибаха през лицето. Влажният въздух бе пропит с миризмата на мокра пръст и още нещо — собствения му страх. Страхът, че може да се провали. Че тя би могла да оцелее. И да му се надсмее отново.

Не, няма начин! Няма да стане, мамка му!

Някъде наблизко се обади бухал, но гласът на нощния горски обитател едва успя да заглуши кълтящите удари на сърцето му. После долови глухото ръмжене на мощен двигател... но не този на мерцедеса. Приближаваше още едно превозно средство. От противоположната посока. Устата му пресъхна.

Спокойно, напомни си той в мига, в който излезе от гората и застана на предварително избрания завой от пътя. Отправи безмълвна молитва към господ с надеждата камионът да се забави с няколко минути, след което забързано прекоси мокрия асфалт с предпазливата обиграност на войник от специалните части. Погледна часовника си. Тридесет секунди. Шибаният камион приближаваше прекалено бързо. Той скръцна със зъби. В следващия миг зърна светлината на фаровете, пробила си път сред мъглата и стволите на дърветата.

Хайде, кучко, побързай...

От юг долетя сърдитото ръмжене на камиона, който, ако се съдеше по силата на звука, очевидно набираше скорост. Мамка му!

Приклепнал край тесния път, той се скри в сянката точно по средата на острия S-образен завой. Напрягна слуха си и различи шума от гумите на мерцедеса, които се носеха плавно по мокрия асфалт. Побързай, безмълвно я подкани той и, присвил очи, се загледа напрегнато на север. Трябва да изпревариш камиона. Трябва!

Съдейки по звука, заключи, че колата е по-близо до него.

Добре.

Отново хвърли поглед към часовника си. Светещият циферблат сякаш отброяваше ударите на собственото му сърце. Всичко вървеше според плана. Само този камион да не се бе появявал точно сега. Още няколко секунди... Нетърпеливо облиза устни.

Пронизителното изскърцване на спирачки отекна в смълчаната нощ. Камионът беше твърде близо. Дяволски близо. Извърна глава и погледна на юг, откъдето долиташе равномерното бръмчене. Точно в този момент шофьорът очевидно премина на по-ниска предавка и мощният камион с осемнадесет колелета като че ли се задави за миг, а след това отново продължи спускането си по стръмния зигзагообразен път.

Всяко мускулче в тялото му се стегна и той напрегнато се послуша. Шофьорът на камиона би могъл да стане свидетел на предстоящата злополука, а той просто не можеше да поеме този риск. Ручейчета пот потекоха по гърба му.

Би могъл да се откаже. Все още имаше време да се скрие обратно в гората.

Но кой знае кога пак щеше да му се предостави такава възможност.

Сто хиляди долара. А и това е само началото.

Освен това, тя си го заслужава... а шансът сам падна в ръчичките ти.

Двигателят на камиона бръмчеше все по-силно и звукът отекваше в гората от секвоя и дъб. Един огромен товарен камион с осемнадесет колелета, който се спускаше бързо по стръмния път.

А ако информацията, която бе получил току-що, беше вярна, от противоположната посока, изкачвайки се с лекота по стръмнината, се движеше мерцедес, управляван от жена, която изобщо не подозираше, че всеки момент ще умре.

Дишането му се ускори. Успокой се! Мисли за това като за тренировка — като онези, в които участваше преди години, когато служеше в специалните части. Можеш да го направиш. Само още няколко секунди и ще бъдеш свободен. Сърцето му продължаваше да бие оглушително. Ръцете му, скрити в плътно прилепнали ръкавици, се къпеха в пот.

Светлината на фарове проблесна откъм долния завой на пътя. Малко по-отгоре се чува спирачките на камиона, който вече беше

съвсем близо.

Сега! Той скочи от мястото, в което се бе притаил, и застана по средата на платното. Лъскавият мерцедес се появи иззад завоя и го освети със силните си фарове. Той рязко повдигна предницата на якето си и откри огледалото, което бе привързал към тялото си.

Тя рязко натисна спирачките.

Гумите на мерцедеса изсвириха пронизително. Колата поднесе надясно, излезе на чакълестия банкет и се завъртя. Само за миг успя да зърне изражението ѝ. Красивото ѝ лице бе разкривено от ужас и тя отчаяно стискаше волана, опитвайки се да овладее колата. В колата пътуваше и друг човек, който се возеше на седалката до нея. Мамка му! Нали трябваше да е сама? Бяха го уверили, че пътува съвсем сама!

Той отскочи в другата половина на платното. На косъм се размина с лъскавата броня на немската кола, която се завъртя до него. Спъна се. Падна на асфалта. Огледалото, прикачено към тялото му се счупи. Около него се разхвърчаха стъкла и заблестяха, осветени от светлината на фаровете. По дяволите. Не можеше да направи нищо по въпроса. Нямаше време. Изпъшка и скочи на крака. Обърна се и се затича към гората.

Веднага се махни от тук!

Камионът се показва иззад завоя, прикова го под лъчите на мощните си фарове и обля асфалта с почти ослепителна светлина. Той рязко подскочи и видя паниката, изписана по лицето на шофьора. Беше едър като мечок мъж с брадясало лице, който крещеше нещо, но гласът му се губеше, заглушен от острия писък на спирачките. Осемнадесетте гуми на камиона изсвириха пронизително. Замириса на изгоряла гума. Кабината се посука на една страна, камионът се залюля.

О, мамка му! Мамка му! Мамка му! Бягай, копеле такова!

Преметна се през мантинелата, устремил се към укритието от дъбове и огромни секвои. Приземи се лошо, глезенът му се усуква, ставата изпука болезнено. Той обаче продължи. Не можеше да си позволи да спре. Не и сега! Сърцето му блъскаше като обезумяло в гърдите му. Пот се лееше по лицето му, скрито под скиорската маска. С периферното си зрение зърна мерцедеса, който остърга мантинелата в другия край на платното. Разхвърчаха се искри. Чу се злоещо прашене, лъскавите ламарини на колата хлътнаха навътре и се раздраха при досега с острия метал.

Той се затича надолу по хълма. Зад себе си чу как колата отново се блъсна в мантизелата, разкъса предпазните метални ограничения и се търкулна надолу към дърветата.

Точно както беше планирано.

Камионът обаче, шибаният камион, останал без контрол, се носеше заплашително надолу по пътя.

Той се затича между дърветата. Изпитваше непоносима болка в глезена, дробовете му сякаш всеки момент щяха да се пръснат от умората и напрежението. Камионът продължаваше да лети надолу по склона. Гумите свиреха пронизително. Металната каросерия стържеше в мантизелата. А след това цялата планина се разтресе, когато камионът се преметна през мантизелата и се понесе след него, преследвайки го като сърдито гигантско чудовище от смачкани ламарини и метал, което смилаше всичко по пътя си. Той хукна още по-бързо. Камионът продължаваше да ръмжи и трещи зад гърба му.

Бягай, бягай! Болката в глезена беше чудовищна, дробовете му пламтяха, останали без дъх.

Претърколи се няколко пъти, изправи се и се затича на зигзаг между дърветата. Къде, по дяволите, беше колата му? Къде беше оставил джипа си? Къде? Продължи да тича напред, опитвайки се отчаяно да се отмести от пътя на летящия след него огромен камион. Спъна се в един повален дънер, преметна се през глава, но веднага скочи на крака, изподраскан до кръв от бодливите клони на къпините, увили се около тялото му. Молеше се да успее да стигне до джипа навреме, да го запази и да се отдалечи на известно разстояние от погрома, който бе причинил.

Планината около него потрепери.

Краката му се отлепиха от земята, той политна напред и падна по очи в калта.

Последва ослепителна експлозия, високо над дърветата се извисиха червени и оранжеви пламъци. Стана светло като ден.

В тихата нощ отекнаха мъчителни писъци — зловещи, агонизиращи звуци, които щяха да го преследват до края на живота му. Разнесе се още един силен взрив, върху гората се посипа дъжд от искри, които опърлиха косата, якето и ски маската, скрила лицето му. Задущлив дим, пропит със силната миризма на дизелово гориво и

изгоряла гума, затисна гората. За част от секундата си помисли, че това е краят му. Щеше да умре тук, в тази гора.

И сам господ знаеше, че смъртта му щеше да е напълно заслужена.

И тогава го видя. Като видение от ада. На светлината на огнените отблясъци зърна джипа. В тупираните стъкла на колата се отразяваха червените езици на пламтящия пожар. Стоеше си на същия изоставен дърварски път, на който го бе оставил по-рано вечерта.

Рязко скочи на крака, разкопча ципа на джоба си и извади ключовете. Добра се до джипа и рязко отвори вратата. Беше успял. Почти. Едва дишаше от стелещия се наоколо задушлив дим. Бързо се настани зад волана. Целият трепереше. Изпитваше непоносима болка в глезена. Завъртя ключа и двигателят запали веднага. Гората около него сияеше, осветена от призрачните отблясъци на огъня. Реши да не сваля маската от лицето си и с все сила затръшна вратата на джипа.

Включи на първа и рязко подаде газ. Гумите се завъртяха в разкаляния коловоз.

— Хайде, хайде! — Джипът политна напред. Разтресе се целия. Около него се разлетяха пръски кал.

Мамка му, имаше нужда от цигара. Отчаяно му се искаше да запали.

Най-накрая джипът стъпи на по-здрав участък от пътя и се понесе напред. Той погледна в огледалото за обратно виждане и видя високите пламъци и черния дим, които се издигаха към забуленото от мъглата небе.

Тя е мъртва. Ти я уби. Изпрати черната ѝ душа направо в ада.

А тя наистина си го заслужаваше!

Пусна радиото. От колоните долетя популярната песничка на Джим Морисън: „Хайде, скъпа, запали огъня в мен...“.

Никога повече, скъпа! Кучката беше мъртва и не можеше да разпали огън у когото и да било.

1.

Не виждаше нищо, не можеше да говори, не можеше... о, господи, не можеше дори да помръдне ръката си. Опита се да отвори очи, но клепачите ѝ отказваха да помръднат. Струваше ѝ се, че тежат цял тон и са залепени за очите ѝ, които изгаряха от ослепителна, пулсираща болка.

— Госпожо Кейхил?

Госпожа Кейхил? Някой я докосна, почувства хладните му пръсти върху ръката си.

— Госпожо Кейхил, чувате ли ме? — Грижовният женски глас сякаш идваше от много далеч... от някакво място, намиращо се отвъд непоносимата болка, която раздираше главата ѝ.

На мен ли говори? Аз ли съм госпожа Кейхил? Струваше ѝ се, че това е някаква грешка, макар да не знаеше защо.

— Съпругът ви е тук.

Моят съпруг? Но аз нямам... о, господи, какво става с мен? Да не би да се побърквам?

Пръстите се отдръпнаха от ръката ѝ. Последва дълбока въздишка.

— Съжалявам, но тя все още не реагира.

— Но тя е в тази болница вече почти шест седмици. — Мъжки глас. Рязък. Отривист. Взискателен. — Шест седмици, за бога, а все още не дава никакви признаци за възстановяване.

— Разбира се, че се възстановява! Та тя вече диша самостоятелно. Забелязах, че очите ѝ потрепват под спуснатите клепачи. На няколко пъти се закашля и се опита да се прозине. Това са все добри признаци, индикации, че мозъчният ствол не е бил засегнат...

О, господи, та те говореха за мозъчни увреждания!

— Защо тогава не се събужда? — властно попита той.

— Не зная.

— По дяволите! — Този път гласът му прозвуча доста по-тихо.

— Нужно е време — спокойно го увери жената. — Не можем да сме сигурни, разбира се, но не е изключено в момента тя дори да чува разговора ни.

Да, да, чувам ви, но името ми не е госпожа Кейхил. Не съм омъжена и направо умирам от тази болка. Нека някой да ми помогне, за бога! Щом това е болница, не може да нямате кодеин, морфин или... или поне аспириин. Стори й се, че я обгръща гъста мъгла. Прииска й се отново да потъне в нея, за да се отърве от болката. Не искаше да чува и чувства нищо.

— Марла? Аз съм, Алекс. — Дълбокият му баритон прозвуча по-силно. Съвсем отблизо. Сякаш той се намираще само на няколко сантиметра от нея. Почувства, че я докосва. Искаше да му покаже, че го чува, но не можеше да се помръдне. До ноздрите й достигна ароматът на парфюма му и тя инстинктивно почувства, че е скъп и изискан. Но как би могла наистина да знае това? Пръстите му, легнали върху ръката й, бяха гладки и меки... Ръката на Алекс. Ръката на съпруга й.

О, господи, защо не можеше да си спомни нищо?

Опита се да си представи лицето му и цвета на косата му, да си припомни колко широки бяха раменете му и какъв номер обувки носеше, да си спомни нещо, каквото и да е. Но не успя. Гласът му не извикваше никакви спомени в главата й. Около него се носеше слаба миризма на цигарен дим, а ръкавът на вълненото му сако леко се докосна до китката й, когато се надвесил над нея. Но това беше всичко.

— Скъпа, моля те, събуди се. Много ми липсваш. На мен, на децата... — Гласът му пресекна, задавен от силните емоции.

Децата?

Не! Невъзможно беше да не си спомня, че има деца. Просто нямаше начин. Или? Майчинството беше нещо, която всяка жена, дори и такава, лежаща силно упоена и почти коматозна в болничното легло, би трябвало да чувства инстинктивно. Интуицията и дълбоко вродените майчини инстинкти, характерни за всяка женска твар, би трябвало да й подскажат, че има собствени деца. Но ето че тя лежеше, хваната като в капан в обгърналия я пълнен мрак, и не си спомняше нищо. Ако само можеше да отвори очи... Спокойствието и топлината на безсъзнанието обаче й се струаха толкова привлекателни в

момента... Сигурна беше, че скоро щеше да си спомни всичко... Това беше само въпрос на време...

В гърдите ѝ се надигна вълна на неподправен ужас, който бавно обхвана цялото ѝ тяло в мига, в който изведнъж си даде сметка, че не си спомня абсолютно нищо от предишния си живот. Все едно, че никога не бе съществувала.

Това трябва да е някакъв кошмар. Няма друго обяснение.

— Марла, моля те, върни се при мен. При нас — дрезгаво прошепна Алекс и дълбоко в сърцето си тя изпита желание да почувства нещо, каквото и да е, към този непознат, който твърдеше, че е нейният спътник в живота. Той преплете гладките си пръсти с нейните и тя почувства натиска на ръката му, усети болката, причинена ѝ от иглата на венозната система. Мили боже, цялата тази патетична сценка напомняше на съзлив филм, посветен на Втората световна война. — Сиси тъгува за теб, а малкият Джеймс... — Гласът му отново се пропука и тя се опита да изкопчи малко нежност от обърканата си душа, да почувства някаква обич към този мъж, когото не можеше да види и да си спомни. Миналото ѝ обаче тънеше в мрак и тя нямаше ни най-малка представа как изглежда Алекс Кейхил. Не знаеше какво работи мъжът ѝ, забравила беше как са се любили... Това поне трябваше да се спомни, нали? Ами децата? Сиси? Джеймс? Никакви образи не проблясваха в размътеното ѝ съзнание — нито на невинни, току-що проходили ангелчета с течащи нослета и зачервени бузки, нито на непокорни тийнейджъри, повели кръстоносен поход срещу акнето, обезобразило лицата им. Почувства, че започва отново да се унася. Може би най-сетне бяха сложили нещо обезболяващо в системата ѝ... почувства, че се отделя от тялото си... и се носи някъде надалеч. Трябваше да се опита да се съсредоточи.

— Колко още? — попита Алекс и отдръпна ръка от нейната. — Колко още ще продължи това?

— Никой не може да даде отговор на този въпрос. Тези неща отнемат време — отвърна сестрата. Гласът ѝ се носеше някъде отдалеч, сякаш стигаше до нея през дълъг тунел. — В някои случаи комата продължава само няколко часа, а в други... ами, доста повече. Дни. Седмици. Никой не е в състояние да предвиди това. Може да продължи още дълго...

— Не искам да слушам това — прекъсна я Алекс. — Нищо подобно няма да се случи с нея. Тя ще излезе от това състояние. — Гласът му режеше като стоманено острие. Очевидно беше мъж, свикнал да издава заповеди. — Марла? — Сигурно отново бе извърнал лице към леглото ѝ, защото гласът му прозвуча по-силно. В тона му се долавяше нетърпение. — За бога, наистина ли не ме чуваш?

Впрегнала цялата си воля, тя се опита да помръдне. Не можа. Имаше чувството, че е завързана за това легло, прикована към матрака, застлан с колосани и твърди чаршафи. Не можеше да помръдне дори и малкото пръстче на ръката си, но това като че ли нямаше чак толкова значение...

— Бих искал да разговарям с лекаря — рязко заяви Алекс. — Не разбирам защо да не можем да си я приберем у дома и там да се грижим за нея. Ще наема толкова хора, колкото е нужно. Сестри. Помощници. Санитари. Къщата ни е достатъчно голяма и мога да настаня достатъчно медицински персонал, който да се грижи за нея денонощно.

Последва дълго мълчание и тя почувства неизреченото неодобрение на сестрата... е, тя поне предполагаше, че жената в болничната ѝ стая е медицинска сестра... докато отчаяно се опитваше да отвори очи, да помръдне част от тялото си, да им даде знак, че ги чува въпреки силната болка, пронизваща главата ѝ.

— Ще информирам доктор Робъртсън, че желаете да се срещнете с него — заяви най-сетне сестрата, но гласът ѝ вече не беше толкова грижовен и търпелив. Сега в думите ѝ прозираше твърдост. Професионализъм. — Не съм сигурна дали е в болницата в момента, но ще се погрижа да бъде уведомен, че настоявате за среща с него.

— Направете го.

Марла се унесе и пропусна следващите няколко секунди, а може би дори минути. След това до съзнанието ѝ отново достигнаха гласовете и нарушиха съня ѝ.

— Мисля, че вече трябва да оставим госпожа Кейхил да си почине — настоя сестрата.

— Тръгваме си след минутка. — Друг глас. Изтънчен. На по-възрастна жена. Съпътстван от енергични и забързани стъпки, които никак не съответстваха на възрастта на жената. — Аз съм член на

семейството и бих искала да остана за малко насаме със сина и снаха си.

— Добре. Но, моля ви, госпожо Кейхил, не се бавете.

— Няма, скъпа — увери я по-възрастната жена и Марла почувства допира на хладната ѝ, суха кожа до ръката си. — Хайде, Марла, събуди се. Сиси и малкият Джеймс имат нужда от теб. — В стаята прозвуча дълбокият ѝ смях. — Колкото и да ми е неприятно да си го призная, грижите на Нана не могат да се сравняват с тези на майка им.

Нана? Баба? Свекърва?

Чу се шумолене на дрехи, последвано от тихи стъпки. Вратата на стаята се отвори. Вероятно сестрата бе излязла.

— Понякога се питам дали изобщо ще се събуди — промърмори Алекс. — Господи, имам нужда от една цигара.

— Прояви малко търпение, сине. Марла претърпя ужасна злополука, а след това трябваше да понесе и няколко операции. Трябва ѝ време, за да дойде на себе си.

Господи, защо не помнешеш нищо?

Последва още една дълбока въздишка и пръстите на възрастната жена нежно я погалиха по ръката. Почувства уханието на парфюма ѝ... аромат, който ѝ е стори познат, макар да не си спомняше името му.

Защо беше в тази болница? За каква злополука говореха? Марла се опита да се концентрира, да си спомни, но усилието само усили пулсиращата болка в главата ѝ.

— Само се моля да не е силно обезобразена — промълви възрастната жена.

Какво? Обезобразена? О, моля те, не! Обезобразена? За част от секундата сякаш успя да се измъкне от обгърналата я мъгла. Пресъхналото ѝ гърло се сви от страх, стомахът ѝ сякаш се завърза на възел. Опита се да си спомни как изглежда, но това нямаше значение... Сърцето ѝ ускори ритъма си, тласкано от ужаса, настанил се в душата ѝ. Сигурна беше, че някой следи мониторите ѝ и не може да не забележи, че тя е в съзнание и реагира на чутото. Само че не долови забързани стъпки по коридора, не чу радостни гласове, които да крещат: „Тя мърда! Вижте, събужда се!“.

— За Марла се грижат най-добрите лекари в този щат. Тя... тя може и да не изглежда както преди, но пак ще бъде красива. — Алекс

като че ли се опитваше да убеди сам себе си, че всичко ще бъде наред.

— Винаги е била красива. Знаеш ли, Александър — продължи жената, наричаща себе си Нана, — понякога красотата на една жена може да бъде истинско проклятие.

Съпругът ѝ се засмя, но очевидно се чувстваше неудобно.

— Не смятам, че тя ще се съгласи с теб.

— Естествено, че няма, но това е, защото не е живяла достатъчно дълго, за да го разбере.

— Все се питам какво ли ще си спомня, след като се събуди.

— Да се надяваме, че ще си спомни всичко — отвърна жената, но в думите ѝ се долавяше напрежение и гласът ѝ потрепери.

— Да... Ами времето ще покаже.

— Истински късмет е, че не загина в тази катастрофа...

Съпругът ѝ се поколеба само за миг, преди да отговори.

— Дяволски късмет, наистина. Та тя изобщо не трябваше да шофира през онзи ден. Току-що я бяха изписали от болницата, по дяволите!

Друга болница? Отново започваше се да се унася, думите не достигаха ясно до съзнанието ѝ. Дали беше чула добре?

— Има толкова много въпроси — прошепна свекърва ѝ.

Да, твърде много, но аз съм уморена да мисля за тях точно сега... ужасно съм уморена.

Ник Кейхил изсвири силно на трикракото си куче, загаси двигателя на „Ноториъс“ и хвърли въжето към почернелия стълб на пристана, за който завързваше рибарската си лодка.

— Хайде, Бандит, ела. Да си вървим у дома — подвикна през рамо той и остави лодката да се полюлява на течението в залива. От мрачното, оловносиво небе се сипеше ситен дъждец, а вятърът с все сила го блъскаше в лицето му. Разпенените океански вълни танцуваха под кръсъците на чайките, които кръжаха високо в небето. Зимният въздух беше пропит с типичната за тази част на Орегън миризма на дизелово гориво, гниещо дърво и морска сол.

Ник вдигна яката на якето си и я загърна около врата си. Взе кофата с живи раци и стъпи на пристана. Кучето му прелетя край него като черно-бяла топка. Бандит, овчарско куче с неясен произход,

профуча по мокрите дъски и заподскача нагоре по стълбите, отвеждащи към паркинга на върха на скалистия залив. Ник го последва, но доста по-бавно, като внимателно заобикаляше изгнилите дървени стълбове, покрити с дребни раковини и омотани с водорасли.

— Търси те някакъв тип — изръмжа Оле Олсън, застанал зад гишето на магазина за жива стръв на пристана. Изви брадичка към горния край на стълбите, но изобщо не погледна към Ник, и, погълнат от обичайното си занимание, продължи да завързва някаква кукичка.

— Мен ли? — попита Ник. Живееше по тези места вече цели пет години и нито веднъж не бе имал посетители.

— Аха. Така каза. — Седнал на високото си столче, заобиколен отвсякъде с примамки и охладители, в които съхраняваше жива стръв и кока-кола, Оле беше неделима част от живота в залива. В единия ъгъл на устата му висеше неизменната загасена пура, голото му теме бе обрамчено от венец започнала да посивява червена коса, а увисналите му клепащи криеха очите му далеч по-успешно от очилата, кацнали на самия връх на носа му. — Казах му, че няма да се върнеш скоро, но той реши да те изчака. — Скъса кордата със зъби и праметна в ръката си някакво оранжево влакно, от което съвсем скоро щеше да изработи примамка за ловене на съомга. — Негова си работа, нали? Щом иска да чака, да чака.

— Кой е той?

— Не ми каза името си. Но ти ще го забележиш веднага. — Оле най-сетне вдигна очи и го изгледа над очилата. Лицето му се очерта на фона на стелажите, отрупани с цигари, с карти на приливите и всевъзможни цветни примамки, изработени от самия него. После додаде: — Не е тукашен. Това мога да ти кажа със сигурност.

Раменете на Ник се стегнаха.

— Благодаря.

— Няма защо — отвърна Оле и кимна с глава. Отгоре долетя силния лай на Бандит.

Ник се изкачи по стълбите и прекоси застлания с чакъл паркинг, на който безразборно бяха паркирани коли, пикапи и каравани. Между тях, точно като прословутия диамант, проблясващ в кофа с чакъл, бе паркиран сребрист ягуар със запален двигател. Калифорнийските номера бяха знак, че натрапникът е дошъл от юг. Двигателят внезапно

угасна. Шофьорската врата се отвори и от колата излезе висок мъж, облечен с делови костюм, излъскани обувки и шлифер.

Алекс Кейхил от кръв и плът.

Страхотно. Просто... страхотно.

Беше избрал дяволски подходящ ден за появата си.

— Крайно време беше — заяви Алекс. Очевидно го чакаше от часове. — Бях започнал да си мисля, че няма да се върнеш жив от там. — Посочи с брадичка към океана.

— Този път не извадих чак такъв късмет.

— Може би следващия.

— Може би.

В напрегнатите очи на Алекс, по-скоро сиви, отколкото сини, проблеснаха закачливи пламъчета.

— Значи ти си си същото непочтително копеле.

— Старая се. — Ник не си направи труда да се усмихне. — Не бих искал да ви разочаровам.

— Мамка му, Ник, цял живот правиш точно това.

— Може би.

За част от секундата Ник си помисли, че майка му сигурно е умряла. Алекс по никакъв друг повод не би си направил труда да измине целия този път и да изтърка скъпите си гуми, по триста долара всяка. Трудно му беше обаче да повярва в това. Юджиния Хевърсмит Кейхил беше най-жилавата и издръжлива жена, разхождала се някога по тази земя, с изисканите си обувки с осемсантиметрови токове. Не, не беше това. Майка му не можеше да е мъртва. Юджиния щеше да надживее и двамата си сина.

Той продължи да върви към пикапа си. Стигна до него и сложи кофата с раците в каросерията до кутията с инструменти и резервната гума. Паркингът беше заобиколен от олющена ограда и стари ели, изкривени от годините, безспирния вятър и постоянния дъжд, които образуваха нещо като преграда, отделяща пристана от изоставения магазин за сувенири. Прозорците му бяха заковани с дъски и магазинът не бе работил нито ден през петте години, които Ник бе прекарал в Девилс Коув.

Алекс пхна ръце в джобовете на шлифера, който по всяка вероятност носеше марката на изискана модна къща. Не че за Ник това имаше някакво значение. Разбираше обаче, че става нещо.

— Виж, Ник, дойдох тук, защото имам нужда от помощта ти.
— Ти имаш нужда от *моята* помощ? — скептично повтори той.
— Може би трябва да се чувствам поласкан.

— Говоря сериозно.

— Предполагам.

— Става дума за Марла.

Кучи син! Раменете на Ник хлътнаха под грубата кожа на якето му. Каквото и да се случеше обаче, този път нямаше да им позволи да го преметнат.

Дори и заради Марла.

Никога повече.

— Тя претърпя тежка злополука.

Стомахът му се сви.

— Каква злополука? — Толкова силно стискаше зъби, че лицето му изтръпна. Никога не бе имал доверие на по-големия си брат. Напълно основателно при това. През целия си съзнателен живот Алекс Кейхил се бе кланял пред олтара на всемогъщия долар, коленопреклонно бе изповядвал политиката на Националната асоциация на дилърите на ценни книжа и пламенно бе почитал светците покровители на Сан Франциско, които най-често биваха описвани с името *стари пари*. А всичко казано за него важеше с двойна сила за негова красива и амбициозна съпруга, Марла.

Ник нямаше вяра на брат си, защото той беше най-горчивото напомняне за собственото му заиграване с Всемогъщия долар. И с Марла.

— Положението е тежко, Ник — заяви Алекс и изрита едно камъче с върха на излъсканата си обувка.

— Но тя е *жива*. — Трябваше да узнае поне това.

— Едва. В кома е. Тя... ами, тя може и да не се събуди.

Стомахът на Ник се сви още по-силно.

— Защо тогава си тук? Не трябва ли да си до нея в този тежък момент?

— Да. Бях до нея дни наред. Но... не знаех как иначе да се свържа с теб. Не отговори на обажданията ми и... ами...

— Не си падам особено по електронната поща.

— Това е само един от проблемите.

Ник се облегна на калната броня на своя додж. През цялото време си повтаряше, че не бива да се хваща на приказките на Алекс. Брат му беше дяволски красноречиво копеле, човек, който благодарение на привидно искрената си усмивка, силното ръкостискане и убедителния поглед в очите, би могъл да убеди давец се човек да му предостъпи спасителната си жилетка. По-голям с три години от Ник, Алекс беше изключително изтънчен и изискан. Завършил бе образованието си в „Станфорд“, а дипломната си работа бе защитил в „Харвард“, където бе изучил всички тънкости на юридическата наука.

Ник не си бе направил този труд.

— Какво се случи? — попита той, опитвайки се да запази спокойствие.

— Автомобилна катастрофа. — Алекс видимо пребледня под калифорнийския си тен. Бръкна в джоба на самото си и извади кутия цигари. Предложи една на Ник, който поклати отрицателно глава, макар да изпитваше остра нужда от лютивия цигарен дим и от ободряващото въздействие на никотина.

Алекс запали цигарата си и дръпна дълбоко.

— Марла е управлявала колата на друга жена. Случи се преди около шест седмици. В планината близо до Санта Круз, един отвратителен участък, в който завоите по пътя следват един след друг. Собственичката на мерцедеса, Памела Делакроа, се е возила заедно с нея. — Последва дълга пауза. И дълбока въздишка. Колебанието беше точно премерено, за да подготви Ник за следващата порция лоши новини. Той се приготви да ги посрещне и се загледа в някакъв мръсен джин, който с бърза скорост навлезе в паркинга, разплиска около себе си водата от калните локви и спря близо до оградата. Двама шумни младежи на около двадесетина години скочиха от колата, отвориха задната врата и започнаха да вадят отвътре пръчки, макари и живарници. После затрополяха надолу по стълбите.

— Продължавай — рече Ник и отново насочи вниманието си към брат си.

— За съжаление Пам не оцеля.

Ник целият се смрази.

— Исусе!

— Загинала на място. В катастрофата е участвало и друго превозно средство — огромен камион, движещ се в противоположната посока. Името на шофьора е Чарлз Бигс. Карал, без да спира цели шестнадесет часа. Говори се, че може да е бил надрусан — крек, метадрин или нещо друго. Кой знае. Полицаяте отказват всякаква информация. Напълно възможно е шофьорът на камиона да е заспал на волана. Никой не знае със сигурност какво точно се е случило. Само Бигс, но той е в болницата с шейсет процента изгаряния по тялото и вътрешни наранявания. Цяло чудо е, че е все още жив, но никой не вярва, че ще оцелее и ще се възстанови.

Ник избърса дъждовните капки, които се стичаха по лицето му, и се загледа към океана.

— Марла обаче е оцеляла.

— Ако може да се нарече така.

— Кучи син! — Сега вече и на Ник му се припуши. Пъхна ръце в джобовете на якето си и за пореден път си напомни, че не бива да вярва на брат си. По-голям и по-умен от двамата, Алекс още от детските им години третираше брат си като наивен глупак и искрено се забавляваше всеки път, когато успееше да го надхитри. В повечето случаи наистина успяваше, а Ник неизменно плащаше скъпо и прескъпо за наивността и лековерието си. Подозираше, че и днешният случай не е по-различен. — Значи онзи тип заспал на волана и камионът навлязъл в платното на Марла?

— Това е едната възможна версия. — Алекс опъна от цигарата си. — Полицаяте и застрахователите в момента я проучват. Дори затвориха за известно време онзи участък от пътя. Ако се вярва на заключенията им, двете превозни средства не са се ударили. Мерцедесът полетял през мантинелата от едната страна на пътя, а камионът от другата. И двете коли се смачкали в дърветата по пътя си, но камионът експлодирал преди шофьорът да успее да скочи от кабината.

— Мамка му! — тихичко изруга Ник. — Нещастното копеле!

Алекс изсумтя в знак на съгласие.

— Около нас гъмжи от полицаи, които се врат навсякъде и разпитват всички близки и познати в очакване Марла да се събуди и да разкаже своята версия за случилото се. — Той се намръщи и отправи поглед към вълните, които се плискаха в залива. — Ако се окаже, че тя

е навлязла в другото платно, може да бъде обвинена в убийство по непредпазливост. Аз... аз не съм съвсем наясно с правната страна на проблема. Все още. Това... ами, случилото се е мъчителен кошмар. За всички.

Сега вече Ник му повярва. Ако ситуацията не беше толкова объркана и тежка, Алекс никога не би предприел това пътуване. По дяволите! Дъждът продължаваше да се сипе отгоре им. Той се присегна, отвори вратата на пикапа и извади две бири Хенри от пластмасовата им опаковка. Подхвърли едната на Алекс, а другата отвори за себе си.

— Ако Марла не се оправи...

— Ако ли, Алекс? Ако? Тя е най-силната и решителна жена, която познавам. Ще се оправи. За бога, не бързай да я прашаш на оня свят. Та тя ти е съпруга, по дяволите!

Кратко мълчание. Неизречени обвинения. Спомени, които трябваше да бъдат погребани в миналото — прелъстителни, еротични, пламенни. Гърлото на Ник пресъхна. Студеният вятър брулеше мокрото му лице. Той отпи от бирата. Бандит стоеше до него и виеше. Мислите му обаче вече бяха преминали отвъд тъмния ъгъл, който бе избягвал в продължение на години, и бяха поели по пътеката, водеща право към съпругата на брат му. В главата му изплуваха забранени образи на великолепната жена с игрив смях и закачливи пламъчета в очите. Чуваше плисъка на океанските вълни, които се разбиваха в дървения пристан под тях, долавяше приглушения тътен на трафика по магистралата и писъците на чайките, но никой от тези звуци не можеше да се сравни с оглушителните удари на сърцето му.

Ник кимна на брат си, давайки му знак да продължи. Отново отпи от бирата си и безуспешно се опита да изтласка Марла от съзнанието си. От върха на носа му се стичаха дъждовни капки. Помисли си да предложи на Алекс да влязат в пикапа, но не го направи.

— Ако оживее, напълно е възможно да е загубила паметта си напълно, или пък да не си спомня за случилото се. Истината е, че не разбирам как е възможно да изпадне в амнезия, но цялата тая работа ми се струва ужасно объркана. Неестествена. — Алекс продължаваше да пуши на дъжда и като че ли изобщо не забелязваше, че дрехите му започват да подгизват. Кафявата му коса бе залепнала за главата му, а

италианските му кожени обувки се пълнеха с вода от локвата, която бавно се образуваше в краката му. — Господи, Ник, трябва да я видиш. Или може би не трябва. — Гласът на Алекс потрепери и той се поколеба за секунда. Дръпна толкова силно от цигарата, че върхът ѝ се разгоря и червеният ѝ пламък проблесна в сумрака. — Няма да я познаеш. Аз самият не я познах, а живея с нея почти петнадесет години. Исусе! — Издуха струйка дим през единия тъгъл на устата си, отвори бирата и отпи голяма глътка. — Беше толкова красива... е, ти сигурно си я спомняш. — Гласът на Алекс се пречупи като на човек, който изпитва непоносима болка.

Ник продължаваше да не вярва. Отпи от бирата и се опита да се отърве от образа на жената, която почти бе съсипала живота му. Загледа се към моста, увиснал над най-тясната част на залива, но който преминаваше Магистрала 101 и позволяваше на превозните средства да прекосят този толкова назъбен и скалист участък от крайбрежието на Орегън. В главата си обаче виждаше Марла... неустоима, разкошна, кипяща от смях и веселие.

— Като се изключи евентуалната загуба на паметта, очакват ли се и някакви други поражения?

— Искаш да кажеш поражения, различни от това, че вече няма да изглежда по същия начин?

— Това няма значение.

— За нея ще има.

Ник изсумтя.

— Можете да си позволите пластичните операции. В момента говоря за поражения, които да ѝ попречат да живее нормално.

— Все още не знаем.

— Но, в края на краищата, тя все някога ще си възвърне паметта, нали?

Алекс сви рамене и се загледа към океана.

— Надявам се.

За част от секундата Ник изпита прилив на съжаление към съпругата на брат си.

— Времето ще покаже.

— Всички така казват.

— Тя обаче ще бъде променена.

— Колко жалко! — саркастично отбеляза Ник, загледан в калните локви, които се образуваха в краката им и се стичаха надолу към скалите.

— Жалко наистина.

Ник допи бирата си, смачка кутийката в юмрук и я хвърли в каросерията на пикапа. Образът на Марла отново си проправи път към съзнанието му. Алекс изобщо не преувеличаваше. Марла Амхърст Кейхил беше невероятна жена. Съблазнителна. Палава. Дяволски сексапилна. С копринено мека кожа и прелъстителна усмивка. Мерлин Монро ряпа да яде пред нея. Марла знаеше как да влезе под кожата на един мъж. И да остане там с години. А може би дори завинаги.

Ник рязко се извърна.

— Хайде да говорим по същество, Алекс. Защо ми казваш всичко това?

— Защото си част от семейството. Моят единствен брат...

— Глупости!

— Реших, че ще искаш да знаеш за сполетялото ни нещастие.

— Има и още нещо. — Ник беше сигурен в това. — В противен случай нямаше да изминеш целият път до тук. И нямаше да чакаш цели шест седмици, за да го направиш.

Алекс кимна бавно. На лицето му се изписа замислена гримаса.

— Тя... тя не може да говори, защото челюстта ѝ е фиксирана с някаква тел и все още не се е събудила, но на няколко пъти се опита да произнесе нещо. — Алекс дълбоко си пое дъх, преди да продължи. — Единствената дума, която успяхме да разберем беше *Никълъс*.

— О, я стига! — гневно възкликна Ник, изложил лице на режещия вятър.

— Тя има нужда от теб.

— Марла никога не е имала нужда от когото и да било.

— Помислихме си...

— *Ние?*

— Майка и аз... ами, консултирахме се и с лекарите. Решихме, че ти може и да успееш да достигнеш до нея.

— Значи ти и майка — изръмжа Ник. — Дявол да го вземе!

— Струва си да опитаме.

Ник погледна към водата и към плавателните съдове, струпани на пристана — малки лодки с платна, устремили мачтите си като тънки

кокалести пръсти към сивото и необятно небе. Мисълта, че ще види Марла отново, сякаш заседна на гърлото му.

Прониза цялото му съзнание.

Алекс хвърли фасата на чакъла. Той изцвърча в дъждовната вода и изгасна близо до изтърканата гума на доджа на Ник.

— Има и още нещо.

— Още? — Ето започва се, с притеснение си помисли Ник и се почувства като човек, позволил за пореден път на семейството си да нахлузи примката на врата му.

— Имам нужда от услуга.

— Още една? Освен посещенията при Марла?

— Това не е услуга, а задължение.

Ник само сви рамене. Нямахше намерение да спори с брат си.

— Казвай.

— Става дума за бизнеса... след катастрофата не мога да се съсредоточа върху работата и прекарвам цялото си време в болницата при Марла. Когато не съм при нея, се занимавам с децата.

— Децата? В множествено число? — попита Ник.

— О, ти може би не знаеш. Марла роди само няколко дни преди злополуката. Всъщност, тя катастрофира в деня, в който я изписаха от болницата. — Алекс замълча, бръкна в джоба на шлифера си, извади носна кърпичка и избърса мокрото си лице. — Слава богу, бебето е добре. Малкият Джеймс се справя добре. Доколкото това е възможно без майка му, разбира се. — В гласа на Алекс се долавяше известна гордост и още нещо... трепет? Какво означаваше всичко това?

Ник почеса брадата, набола по лицето му, и с върховете на пръстите си докосна белега — спомен от бойната рана, която бе получил на единадесет години благодарение на Алекс — и почувства, че в тази история има много недоизказани неща, подробности, които брат му пропускаше с лекота.

— Бебето не е било заедно с нея?

— Не, слава богу. Сега той си е у дома и за него се грижи бавачка. Що се отнася до Сиси, тя в момента е в трудна възраст и... ами, и сам знаеш какви са тийнейджърите. Напоследък е изцяло погълната от себе си. — После бързо додаде: — Тя, разбира се, е разстроена, че майка ѝ е все още в болницата и се тревожи за нея, но... — Сви рамене и патрицианските черти на лицето му застинаха в

гримаса на спокойно примирение. — Понякога си мисля, че се притеснява повече от възможността да не бъде поканена на зимния бал и не се безпокои чак толкова от мисълта, че майка ѝ може и да не оживее. Зная, че това е само поза. Сиси се тревожи по свой си начин, но отношенията ѝ с Марла винаги са били такива.

— Тази история става все по-добра и по-добра — промърмори Ник.

— Така ли? — изсумтя Алекс, след това подсмръкна и отмести мократа коса, залепнала по лицето му.

— Изненадан съм, че Марла е родила още едно дете. Винаги съм мислил, че не иска повече деца.

— С годините тя наистина порасна — заяви Алекс и го изглежда накриво.

На Ник обаче продължаваше да му се струва странен фактът, че Марла е родила отново след толкова много години. Тя беше дяволски самовлюбена. Упорита. Егоцентрична. Държеше се като шибана принцеса. Той изсумтя, погледна надолу към лодката си и си помисли, че преди половин час единственият му проблем беше слабото главоболие, последица от сприятеляването му с бутилка Кът и Сарк предишната вечер. Но това... Мамка му! Ник примижа и се загледа в облаците, надвиснали над главите им.

Алекс леко се изкашля.

— И така, Ник, работата е там, че в момента наистина се нуждая от помощта ти.

— За каква помощ става дума? — подозрително попита Ник. Почувства здравата примка на семейство Кейхил да се затяга около врата му. А дъждът продължаваше да се лее над главите им.

— Ти си специалист по заздравяване на отслабени компании и изправянето им на крака.

— Бях на времето.

— И все още си такъв.

— Не, не съм. Това беше преди много години, Алекс. От тогава насам съм се занимавал с какво ли не. Ето, сега ловя риба. Или поне се опитвам.

Алекс се намръщи и огледа запуснатия пристан. След това премести поглед към кофата в багажника на пикапа. Не изглеждаше убеден в казаното от Ник.

— Преди няколко години успя да спасиш няколко корпорации, озовали се на ръба на банкрута, и сега, вярваш или не, аз имам нужда от точно такъв специалист. Черис и Монти не са никак щастливи от факта, че ги изритах от корпорацията. Те очевидно вярват, че, щом са Кейхил, имат право на парче от баницата.

— Черис и Монти значи. Страхотно. — Нещата непрекъснато се влошаваха. Но това беше характерно за делата на семейство Кейхил. Ник се облегна на пикапа, а Бандит седна до него и го погледна в очакване да получи потупване по главата. Ник веднага се подчини.

— Да, тази бъркотия с чичо Фентън и децата му трябваше да е приключила много преди аз да поема компанията — продължи Алекс. — Татко се разбра с брат си, но децата на Фентън като че ли са забравили това. Поне Черис се държи така. Тя е тази, която непрекъснато недоволства и протестира. Вероятно подстрекавана от проклетия ѝ съпруг. Проповедникът! Исусе! Но това е толкова стара история. Или поне би трябвало да бъде.

— Татко се отнесе към Фентън както към всички останали — отвърна Ник, припомнил си тираничния им баща. Самюел Джонатан Кейхил беше пуритан до мозъка на костите си. — Разправи се с брат си по неговия си начин.

— Това няма значение. Въпросът е в това, че още преди години Фентън продаде дяловете си в корпорацията. Срещу тях получи достатъчно щедро възнаграждение. Край на историята. Черис и Монти са напълно способни да се грижат сами за себе си. Аз си имам предостатъчно проблеми и без тях.

Ник бе слушал тези аргументи през целия си живот. Беше му писнало от този спор, но не можа да устои на изкушението да се пише адвокат на дявола и да се опъне на брат си.

— Не би могъл да ги виниш за гнева, който изпитват към нас. И двамата са си мислели, че един ден ще станат милионери, а проклетият им баща проиграл всичките им шансове.

— Не ги обвинявам за каквото и да било. Всъщност, истината е, че не давам пет пари за тях. Монти не е работил нито ден през живота си, а Черис колекционираше съпрузи и постепенно се превръщаше в религиозна фанатичка. Опитах се да ѝ помогна. Дори намерих работа на последния ѝ съпруг. На проповедника. Мамка му, това се оказа пълен провал. — Алекс разсече въздуха с ръка. — Но това няма

значение. Иска ми се Черис и Монти да можеха някак си да изчезнат. Завинаги. — Допи бирата си и избърса уста. — Исусе, тия двамата са като пиявици. Кръвопийци. — Алекс се премести от локвата, в която седеше, и се опря на очуканата броня на пикапа. — А ако се чувстват чак толкова пренебрегнати, да направят нещо със собствени сили. — В гласа на Алекс се прокрадна едва доловимо съжаление. — Тук обаче е прекалено студено и мокро, за да продължаваме да говорим за тях двамата. Не са чак толкова важни.

— Те вероятно не смятат така.

— Тяхна си работа. А и не те са причината за идването ми тук.

— Причината е Марла.

— Отчасти. — Погледна Ник право в очите.

— Значи най-после си дойдохме на думата, нали? — отбеляза Ник и извърна лице, за да се предпази от вятъра, който ненадейно смени посоката си.

— Да, точно така. — Гласът на Алекс прозвуча спокойно и делово. — „Кейхил лимитид“ се нуждае от спешна помощ.

— Или от един последен удар.

— Не се шегувам. — Край устата на Алекс се бяха образували малки бръчици и за част от секундата на лицето му сякаш се изписа отчаяние. — Няма да ти стане нищо, ако покажеш малко семейна солидарност. Имаме нужда от помощта ти. Майка. Аз. Децата. Марла. — Ник се поколеба. — Особено Марла.

Примката около врата му изведнъж го стегна толкова силно, че той почувства, че се задушавя. Бандит започна да драска с нокти по пикапа. Ник отвори вратата и мократа овчарка скочи вътре. Решението обаче вече бе взето. И двамата с Алекс го знаеха.

— Ще трябва да намеря някой, който да се грижи за кучето и къщата ми.

— Ще поема всички разходи...

— Забрави за това.

— Но...

— Въпросът не опира в парите, ясно? — Ник се качи в кабината, избута Бандит на мястото му на дясната седалка и извади ключовете за пикапа. С ясното съзнание, че допуска грешка, за която ще съжالياва до края на живота си, той рече: — Ще дойда, ясно? — Ядосан на самия себе си и на ненавременното чувство на лоялност към семейството си,

Ник додаде: — Ще прегледам проклетите сметки на компанията, ще се държа мило с майка и ще посетя Марла в болницата, но искам да знаеш, че не ми дължиш нито цент за това. Разбра ли? Ще дойда в Сан Франциско, защото имам добро сърце и ще си тръгна от там, когато аз реша. Не искам да си мислиш, че ще остана там завинаги.

— Ето това за доброто ти сърце е наистина интересна концепция — отбеляза Алекс, пренебрегнал напълно последните думи на Ник.

— Нали? — Ник сграбчи дръжката на вратата. Вятърът запрати пръски дъжд в кабината. — Това е най-доброто ми предложение, Алекс. *Единственото* ми предложение. Ще пристигна до края на седмицата. Можеш да приемеш, можеш да откажеш. Твоя работа. — Ник завъртя ключа и натисна газта, без да изчака за отговор. Двигателят на пикапа се закашля, задави се, но накрая запали.

Ядосан на света като цяло и на себе си в частност, Ник затръшна вратата и пусна чистачките. Каквото и да кажеше сега, брат му не би могъл по никакъв начин да промени взетото решение.

Независимо дали му харесваше или не, трябваше да замине за Сан Франциско.

— По дяволите — изруга той и включи на задна. Чакълът се разхвърча изпод гумите, а Бандит, седнал на седалката до него, едва не изгуби равновесие.

— Извинявай — изръмжа Ник, включи на първа и погледна гневно през замъгленото предно стъкло. Алекс продължаваше да стърчи посред мокрия паркинг. Шлиферът му се вееше на вятъра, а лицето му бе мрачно като на гробар. Ник включи размразителя за стъклата, а след това потърси някаква музика по радиото. Не намери.

Помисли си за Марла и стомахът му отново се сви на топка. Все още я желаше. Дори и след петнадесет години. Петнадесет шибани години. От тогава насам бе имал повече от дузина жени, но никоя от тях не го развълнува и нарани толкова силно, колкото Марла. Присви очи и погледна отражението си в огледалото за обратно виждане. Срещна погледа на суровите си сини очи.

— Ти си идиот, Кейхил — изръмжа през зъби той. — Проклет идиот.

2.

— Мама ще си спомни ли за мен? — попита някакъв надменен момичешки глас и Марла се опита да отвори очи. Болката бе намаляла, вероятно под въздействието на някакво лекарство, но тя все още не можеше да движи устните си. Езикът ѝ беше надебелял, а вкусът в устата ѝ беше просто ужасен. Клепачите ѝ тежаха толкова много, че все не успяваше да ги повдигне. Нямаше никаква представа за времето. Съзнаваше, че съзнанието ѝ е замъглено и постоянно изпада в състояние на безпаметност. Въпреки това искаше да види дъщеря си. Положи неимоверни усилия да повдигне поне единия си клепач, но не можа.

— Разбира се, че ще си спомни за теб — тихо отвърна свекърва ѝ, докато отсечените ѝ забързани стъпки приближаваха към болничното легло. Бижутата ѝ лекичко подрънкваха, а около нея се носеше същият познат аромат. — Не се безпокой за това.

— Но тя изглежда ужасно — възкликна момичето. Нейната дъщеря. — Мислех си, че трябва вече да се е оправила.

— Ще се оправи, но това ще отнеме време, Сиси. Всички ние ще трябва да проявим търпение. — В гласа на възрастната жена се прокрадна упрек, който прозвуча почти като предупреждение.

— Зная, зная — съгласи се Сиси и въздъхна театрално.

През последните няколко дни, който бе прекарала на границата между безпаметния сън и кратки проблясъци на съзнание, Марла бе започнала да различава сестрите, доктор Робъртсън и членовете на семейството ѝ по аромата на парфюмите, по стъпките и гласовете им, макар че често се объркваше в състоянието, в което се намираше, и никога не знаеше дали не сънува под въздействието на силните лекарства, които замъгляваха ума ѝ.

Беше се досетила, че възрастната жена, нейната свекърва, беше Юджиния Кейхил и че съпругът на Юджиния не бе идвал в болницата. Според нея вероятно бе мъртъв. Или пък инвалид. А може би просто не проявяваше интерес. Знаеше само, че той не бе идвал на

посещение... макар че паметта ѝ представляваше проблем в момента. Огромен проблем.

Свекърва ѝ изглеждаше искрено загрижена за нея и я посещаваше често... поне така смяташе Марла. Сиси не бе идвала до сега... Или? Марла просто не можеше да си спомни. Съпругът ѝ също я посещаваше често. Алекс. Абсолютно непознат. Мъж, към когото би трябвало да изпитва поне известна нежност. Само че не изпитваше каквото и да било. Главата ѝ отново започна да пулсира от болка. Имаше чувството, че кълкьори изпълняват върху главата ѝ троен аксел с остриите си като бръсначи кълки. Силните обезболяващи, които постоянно замъгляваха съзнанието и я унасяха в сън, определено си имаха своите предимства.

— Защо тя не си спомня нищо... защо белезите ѝ не заздравят и защо... нали разбираш... не е *същата*? — шепнешком попита Сиси и Марла вътрешно потрепери.

— Отново се безпокоиш излишно. От тук нататък майка ти ще става все по-добре и по-добре.

— Надявам се — пламенно заяви момичето, макар в гласа ѝ да се прокраднаха нотки на недоверие.

— Ще ѝ правят ли още пластични операции. Татко каза, че вече е претърпяла достатъчно.

— Вероятно ще се наложи още една, за да отстранят по-сериозните белези. Но сега не би трябвало да говорим за това.

— Защо? Мислиш ли, че ни чува?

— Аз... не зная.

Последва пауза, но Марла разбра, че някой пристъпва към леглото ѝ, почувства нечий топъл дъх върху лицето си и си даде сметка, че в момента я проучват като някакъв едноклетъчен организъм, поставен под микроскоп. Отново се опита да помръдне някой пръст. Ако само успееше да им даде да разберат, че ги чува!

— Тя не чува нещо...

— *Нищо*. Правилно е да се каже: *Тя не чува нищо* — веднага я поправи Юджиния.

— О, така ли? — възкликна детето и Марла предположи, че момичето нарочно се заяжда с баба си. — Ще се постарая да го запомня.

— Просто запомни, че е невероятен късмет, че майка ти е все още жива след ужасната злополука, която преживя — монотонно занарежда Юджиния. — В момента, разбира се, не прилича на себе си, но ще видиш, че всичко ще бъде наред, след като се събуди, след като свалят тези телове от челюстта ѝ и отоците по лицето ѝ спаднат.

— А ще може ли да върви?

Сърцето на Марла едва не спря от уплаха.

— Разбира се, че ще може. Чудесно знаеш, че ѝ няма нищо на краката. Както вече ти казах, майка ти ще се оправи.

— Защо тогава не се събужда?

— Защото тялото ѝ има нужда от това време, за да оздравее. В момента тя се нуждае от пълна почивка.

Сиси тихичко изсумтя. Като че ли не вярваше на нито една думичка, изречена от баба ѝ.

— Тя и без друго никога не ме е харесвала.

Какво! Няма начин! Каква ужасна и напълно погрешна мисъл. Невероятно погрешна. Родена от изкривените възприятия на една тийнейджърка. Сигурна беше, че винаги е харесвала, не, обичала е дъщеря си.

— Разбира се, че те харесва. — В стаята прозвуча нервният смях на Юджиния. — Не ставай смешна. Тя те обича.

Да!

— Защо тогава толкова отчаяно искаше да има друго дете? Момче? Нима аз не съм достатъчно добра? Защо и двамата искаха друго дете... о, забрави за това — изръмжа тя и се отдалечи от леглото.

— Наистина ще забравя, защото това, което каза току-що, е пълна глупост — процеди Юджиния, стиснала ядно устни.

Последва дълга и измъчена въздишка. Момичето като че ли смяташе, че всички възрастни като цяло и баба ѝ в частност са идиоти.

— Не зная дори защо изобщо съм в това семейство. Аз просто не се вписвам в него.

Ставаме две, помисли си Марла, изпитала силно съчувствие към момичето. Нима наистина е била толкова сурова и безсърдечна по отношение на дъщеря си?

— Ти полагаш огромни усилия, за да не се впишеш, но е крайно време да промениш това. Всички преди теб завършиха образованието

си с почести. Баща ти учи в „Станфорд“ и се дипломира в „Харвард“. Майка ти е завършила „Бъркли“. Аз учих във „Васар“, а...

— Зная, дядо е завършил в „Йейл“. Голяма работа. Аз и без това никога не съм претендирала, че съм гений. А какво ще кажеш за чичо Ник? Той май така и не успял да се дипломира, а?

Напрежението в стаята се повиши. Марла почувства, че Юджиния сякаш цялата се наежи.

— Ник пое по свой собствен път, но нека не говорим за него сега — предложи възрастната жена. — Хайде, време е да отидем да се срещнем с баща ти...

Юджиния сигурно изведе момичето от стаята, защото Марла установи, че отново е сама. Отпусна се и чу една сестра да влиза при нея. След това премери пулса ѝ. Няколко секунди по-късно почувства познатото спокойствие под въздействието на медикаментите, които я потопиха в мъгла и прогониха болката, притесненията, страховете ѝ...

Задряма за известно време... не знаеше колко време е спала, но чу, че вратата се отваря, а след това се затваря с внимателно, рязко движение. Очакваше някоя от сестрите да се приближи до леглото и да ѝ каже нещо. Да се опита да я събуди, или поне да оправи възглавниците ѝ, за кой ли път да премери пулса, температурата или кръвното ѝ налягане. Нищо такова не се случи. Който и да бе човекът, влязъл в стаята ѝ, той беше неестествено притихнал. Сякаш се промъкваше пълзешком към нея.

Или изобщо не беше вътре.

Може би се бе объркала. Може да е сънувала. Може просто да си е въобразила отварянето и затварянето на вратата. Може би в стаята нямаше никой. Главата ѝ беше толкова замаяна. Започна да се унася отново, но ѝ се стори, че чува звук от гумена подметка, която внимателно пристъпва по пода. Но... не... може би не... След това долови миризмата; слаб аромат на застоял цигарен дим и още нещо... мириса на мокра гора... на влажна пръст... толкова нетипичен за това място, излъчващ злоба и омраза.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Силен страх изпълни душата ѝ. Опита се да извика, но не можа. Опита се да отвори очи, но те си останаха здраво затворени. Сърцето ѝ лудо блъскаше в гърдите ѝ. Знаеше, че е свързана с някакъв монитор и се надяваше, че някой член

на медицинския екип ще дотича разтревожен в стаята ѝ. Моля ви!
Помогнете ми!

Нищо.

Нито звук.

Гърлото ѝ бе сухо като шкурка.

О, господи, какво прави той тук?

И защо не казва нищо?

Кой е той? Какво иска?

После чу стъпките му, които бавно се отдалечиха по посока на вратата. Вратата отново се отвори и затвори.

Беше сама.

И изплашена до смърт.

— Зная, че това е пълна лудост — рече Ник и погледна Бандит докато прибираше няколко пуловера в пътната чанта. Прекоси спалнята и влезе в банята. Наведе се под мивката, намери несесера си за бръснене и натъпка вътре електрическата си самобръсначка и един дезодорант. Застана на вратата на банята и хвърли несесера в отворената чанта.

Кучето лежеше на едно килимче в долния край на леглото и, положило глава върху лапите си, следеше с поглед всяко движение на Ник.

— Ще се върна — обеща му той, сякаш кучето можеше да го разбере. — Скоро. — Прибави към багажа си два чифта дънки. — Оле ще се грижи за теб. Ще ти хареса, повярвай ми. Той има една женска доберманка, която е страхотна мадама.

Бандит не прояви никакъв интерес.

— Всичко ще бъде наред с теб — каза му Ник. — Ще си много по-добре от мен. — Закопча ципа на чантата и се огледа наоколо. Тази хижа, състояща се от четири стаи с чамова ламперия, беше не просто дом. Тя беше негово убежище, мястото, в което бе намерил спокойствие след безумната надпревара на живота в града. След като излезе от юношеството, той постепенно успя да се отърве от самотнието и надменността, от бремето да бъде Кейхил, от необходимостта да живее според високите очаквания на семейството.

— Това си бяха пълни глупости — обясни на кучето Ник. Бандит се изправи на трите си крака и заподскача след него към всекидневната. В каменното огнище имаше купчинка студена пепел от снощния огън, а във въздуха се усещаше миризмата на изгоряло дърво. Ник се намръщи при мисълта, че в действителност така и не бе успял да се издигне до висотата на стандартите на семейство Кейхил. Баща му винаги бе очаквал от него да се измъкне от сянката на Алекс, да надмине постиженията на по-големия си брат.

Самюел Кейхил обаче бе останал разочарован. Копелето напълно си го заслужаваше. От известно време гниеше в гроба и Ник не даваше пет пари за него.

Телефонът иззвъня и Ник изпсува на глас. За момент си помисли, че би могъл да не отговори. Вместо това пусна чантата на пода, само с три крачки прекоси стаята, вдигна слушалката на второто позвъняване и изръмжа:

— Ало?

— Ник? — Жената отсреща почти шепнесе и, ако се съдеше по гласа, изглеждаше доста превъзбудена. — Никълъс Кейхил?

— Кой се обажда?

— Черис.

Братовчедка му. Сърцето му се сви. Не знаеше защо се обажда, но беше сигурен, че новините няма да са добри.

— Господи, никак не е лесно да те открие човек. Вече бяха решила да наема частен детектив, за да те издирия. — Тя се засмя несигурно.

— Но не си го направила, нали?

— Не... използвах пощенските услуги.

Ник се намръщи и седна на ръба на канапето.

Представи си Черис, както си я спомняше от последната им среща — руса коса, светло златисти очи и нито грам мазнина по кльощавото ѝ тяло. Много държеше на тена си, използваше прекалено много грим, а, когато бяха деца, вървеше след него като предано кученце. По онова време я харесваше, но това беше преди всеки от тях да се сблъска със собствените си проблеми, които ги отдалечиха един от друг. Добрите времена бяха свършили. Още преди двадесет години.

— Е, Черис, как я караш?

— Добре съм — отвърна тя, но гласът ѝ не прозвуча особено убедително. — Всъщност, напоследък се чувствам превъзходно. Защото открих господ.

Страхотно, цинично си помисли той. Направо страхотно, мамка му!

— Така ли?

— Животът ми... животът ми се преобърна напълно.

— Предполагам, че това е хубаво. — Ник не беше религиозен и никога не бе разсъждавал по тези въпроси, но ако Черис искаше да се прероди отново, това си беше нейно право. Тя винаги бе следвала всички модни тенденции. И сега, щом Черис прокламираше любовта към божия син, това означаваше, че религията вероятно беше на мода.

— Да, така е. И всеки ден благодаря на господ за това.

— А децата? — Той погледна през прозореца към сивия ден навън.

— О, те са... добре. Тийнейджъри. — Тя въздъхна театрално. — Но се боя, че с тия тримата господ ще си има доста работа.

Ник не каза нищо. Край на любезностите. Сигурен беше, че има някаква причина, подтикнала Черис да се заеме с издирването му. Двамата не бяха разговаряли от петнадесет години насам. Последваха няколко напрегнати секунди на мълчание. Черис дълбоко си пое дъх.

— Аз... ами обаждам се заради Марла.

Стомахът му се сви, но думите ѝ не го изненадаха.

— Чух за злополуката — отвърна той. — Алекс дойде да ме посети.

— О!

Признанието му я свари неподготвена и тя замълча за секунда. Черис обаче мислеше бързо; беше човек, който никога не се отказва и не пада по гръб.

— Е, струва ми се, че всички ние трябва да благодарим на господ, че е жива.

Амин!

— Приятелката ѝ обаче нямаше късмет — продължи тя. — Ти познаваше ли Пам? Срещал ли си я някога?

— Не.

— О! — В гласа ѝ се прокрадна неодобрение и Ник започна да си задава въпроси по отношение на другата жена в колата. Но пък той

винаги си бе задавал твърде много въпроси по отношение на снаха си. — Слушай, Ник, обаждам ти се, защото си член на семейството и си помислих, че можеш да разбереш. Вие двамата с Марла бяхте близки на времето и знаеш, че ние с нея винаги сме се разбирали добре. Обичам я като моя по-малка сестра. И не само аз, а и Монтгомъри също — бързо додаде тя, сякаш мисълта за брат й й бе хрумнала впоследствие. — Аз... ние бихме искали да я видим. Проблемът е в това, че Алекс не позволява. Все повтаря, че могат да я посещават само най-близките членове от семейството й.

Ето какво било. Погледна към стария часовник, който висеше в кухненския бокс.

— Тя не е ли в кома?

— Да, така е, но бих искала да поседя до нея, да й прочета някои пасажии от Библията. Както знаеш, светото писание има изцелителна сила.

— Доколкото си спомням Марла не беше кой знае колко религиозна.

— Това няма значение — бързо отвърна Черис. — Исус чува всички наши молитви. *Всички.*

Ник не каза нищо в отговор.

— Както и да е — бързо продължи тя, подобно на влак, постепенно набиращ скорост. — Ние непрекъснато се молим за нея. И... за Пам. И за бедния шофьор на онзи камион, който лежи в болницата с тежки изгаряния и който сигурно няма да оцелее... — Замълча за секунда. — Просто искам да я видя, Ник. Да хвана ръката й, да й кажа, че я обичам, да й напомня, че господ също я обича.

— Може би когато се почувства по-добре.

Последва болезнена и дълбока въздишка и той си представи колелцата, които се въртяха с трескава скорост в главата на Черис. Тя беше като куче, захапало кокал. Никога не се отказваше, винаги намираше начин да постигне онова, което желае. Тримата й съпрузи, и тримата заклетии ергени, преди да се запознаят с нея, бяха сериозно доказателство за уменията й да убеждава.

— Виж, Ник, предполагам, че ще дойдеш да я посетиш. В края на краищата, ти познаваш Марла... ами от *много* години.

Недоизреченият намек увисна във въздуха. Ник стисна слушалката малко по-силно, но не се осмели да нагази в опасните води

на този спомен.

— Помислих си, че ще искаш да я посетиш — продължи Черис и Ник долови напрежението и неизречените обвинения в думите ѝ.

— Може би — отстъпи той, облегна се на дивана и се загледа в жълтеещите дъски, с които бяха облицовани стените в дома му. Бандит се качи на един стар стол, срещна погледа на Ник, след което скочи долу, сви се под масичката за кафе и го погледна през стъкления плот, върху който се виждаха кръговете, оставени от чашите предишната вечер.

— Е, ако разговаряш с Алекс, кажи му, моля те, че искам да я видя. Опитай се да го накараш да разбере, че и ние сме членове на семейството. Независимо от всичко, случило се между бащите ни, във вените ни тече една и съща кръв.

— Така е — съгласи се Ник и се изправи.

— Значи ще поговориш с Алекс?

— Да.

— Добре. Добре. Благодаря ти. Неведоми са пътищата господни, както знаеш.

— И аз така съм чувал — иронично отвърна Ник. Успя да приключи разговора и затвори телефона.

Взе чашата, която бе оставил на масата, и я сложи в кухненската мивка. Бандит го последва по изтъркания линолеум.

— Ще се върна — отново обеща на кучето Ник, праметна чантата през рамо и излезе на задната веранда. Поспря се, за да се увери, че кучето разполага с достатъчно вода и храна в ъгъла на верандата, след което заключи вратата. Бандит се затича към пикапа, но Ник поклати глава. — Не и този път, приятел. — Почеса кучето зад ушите.

Едното беше леко разръфано. Такова беше от деня, в който кучето бе доуцукало окървавено и полумъртво до верандата му скоро след като Ник се нанесе в къщата.

— Сигурно се е сдвил с някое миешо мече или с друго куче — заключи местният ветеринар. В резултат на тази битка овчарското куче изгуби единия си крак, но запази ухото си и си намери нов дом при Ник. От тогава насам двамата се разбираха прекрасно.

Ник го погали още веднъж и се изправи.

— И да не вършиш глупости! — разпореди се Ник, качи се в пикапа и запали двигателя. Небето беше намръщено и сиво. В пълен унисон с настроението му.

Включи на първа, замислен върху разговора с Черис и за прокламираната от нея вяра в бог. Предполагаше, че в този момент малко вяра не би му навредила. Божията помощ щеше да му дойде добре, но той не я очакваше със затаен дъх. Погледна в страничното огледало и зърна черно-бялото куче, което го гледаше, седнало на задната веранда. Имаше чувството, че изоставя единственото истинско семейство, което бе имал някога.

— Страхотно — промърмори Ник. Стигна до пътя, който щеше да го отведе до междущатската магистрала. От там щеше да поеме на юг към Сан Франциско.

И към Марла.

Когато отново дойде в съзнание около нея се чуваха приглушени гласове, които смяташе, че вече разпознава. Спеше ѝ се ужасно, съзнанието ѝ беше неясно и размътено, но тя отново се опита да помръдне клепачи и си наложи да остане будна. Доколкото това беше възможно в нейното състояние.

— Да, обеща, че ще дойде, но истината е, че трябваше доста да го убеждавам — каза Алекс.

Кой? Кой ще дойде?

Алекс се засмя, но смехът му ѝ се стори престорен.

— Освен това изглеждаше направо ужасно. Очевидно напълно се е потопил в бита на обитател на северните гори. Облечен беше с изтъркани дънки, стара риза, овехтяло и широко като чувал яке, а косата му беше дълга и неподдържана. Съдейки по вида му, бих предположил, че не се бе бръснал повече от седмица. Когато стигнах там, беше излязъл в океана за риба, или за раци, с някаква стара и пробита като сито лодка.

— Но все пак ще дойде, нали? — попита Юджиния, връщайки го към предмета на разговора им.

Значи свекърва ѝ също бе в стаята.

— Така каза, но кой знае? Знаеш, че не е човек, на когото бихме могли да разчитаме.

— Ходи ли до дома му?

— Минах от там, но не си беше в хижата. Успях да го открия на рибарския кей. — В стаята отново прозвуча престореният му смях.

— Защо толкова искаш той да дойде тук? — попита Сиси и едва в този момент Марла осъзна, че дъщеря ѝ също е в стаята. — Защо ти е, щом го мразиш толкова много?

— Не го мразя, миличка. Просто не одобрявам начина му на живот.

— Стига, татко, защо се занимаваш с начина му на живот, след като той не те притеснява по никакъв начин и не иска нищо от теб?

Добър въпрос, помисли си Марла и почувства, че започна отново да се унася в дълбок и успокояващ сън, който почти напълно замъгли съзнанието ѝ. Не последва обаче отговор на въпроса, зададен от Сиси, и Марла почувства, че напрежението в стаята се покачва.

— Защо никой не желае да говори за него? — най-накрая попита Сиси. — Държете се така, сякаш името му е някаква мръсна и неприлична дума.

— Такова е — отбеляза Алекс.

— Твоето също — не му остана дължна дъщеря му.

— Този спор е напълно излишен и безсмислен в момента — намеси се Юджиния и шумно си пое дъх. — Братята невинаги се спогаждат добре и нашето семейство не е никакво изключение.

— Говориш за дядо и брат му, нали?

— Фентън, да — сковано отвърна Юджиния. — И децата му. Черис и Монтгомъри. О, струва ми се, че напоследък предпочита да бъде наричан Монти.

— Защо те вече не са част от семейството?

— Защото не го желаят.

Сиси очевидно не им повярва.

— Чичо Монти се обади миналия ден. Търсеше татко.

— Разговарях с него — отвърна Алекс. В гласа му се долавяше раздражение, но Марла не разбираше от какво точно е породено. Но пък имаше още толкова много неща, които не успяваше да схване и да си спомни... опита се да помръдне, за да им покаже, че ги чува, но усети, че започва отново да се унася.

— Добре, ами Ник?

Значи тримата обсъждаха Ник... братът, който не бе учил в колеж. Или може би бе отпаднал още в гимназията... Като че ли си спомняше нещо за него, но съзнанието ѝ беше толкова замъглено... О, господи, имаше нещо, но какво?

— Чичо Ник също ли не желае да бъде част от семейството? — продължи да разпитва Сиси, отказвайки да смени темата.

— О, миличка, ти не би могла да го разбереш — отвърна Юджиния.

— Защо не пробваш да ми обясниш? Може пък и да разбере?

Мълчание. Марла си представи как Юджиния и Алекс си разменят погледи, питайки се каква част от семейните тайни можеха да споделят с дъщеря ѝ.

— Добре, Сиси — тихо промълви възрастната жена. — След като толкова настояваш, ще ти кажа. В моменти на семейни кризи, каквато е тази със състоянието на майка ти, семействата обикновено се сплотяват, демонстрират семейна привързаност и се обединяват, за да дадат отпор на враговете си.

— К'ви врагове?

— *Какви* — веднага я поправи баба ѝ. — Ама на нищо ли не ви учат в това училище?

— Добре, какви? — повтори момичето. — Кои са те? Лошите? Всичко това просто няма смисъл. Аз искам само мама да се събуди и всичко да бъде както преди, ясно? И... и искам тя да изглежда по същия начин. — Гласчето ѝ се повиши с една октава. — Погледнете я! Та тя дори не прилича на себе си. — Сиси подсмръкна шумно, след това се изкашля и сърцето на Марла пропусна един такт. Ако само можеше да каже нещо, за да утеша дъщеря си... Само че беше толкова уморена... — Нана, имам чувството, че... че ти и татко като че ли се *страхувате* от нещо. Или от някого. Изобщо не разбирам какво става.

Алекс се включи в разговора.

— Просто сме разтревожени заради мама, скъпа. Това е всичко. Но тя ще се оправи. Разговаряхме с доктор Робъртсън и той ни увери, че всичко ще бъде наред. Трябва само да проявим още малко търпение. И няма никакви лоши хора — додаде Алекс с изненадващо тих и внимателен глас. При нормални обстоятелства той разговаряше доста рязко и отсечено. Но не и сега, не и когато говореше с дъщеря си. — Нана просто прибягна до аналогия, за да ти помогне да се ориентираш

по-добре. А сега ти предлагам да отскочиш до автомата за безалкохолни напитки, който се намира малко по-надолу по коридора. Ето ти дребни. Иди си купи кока-кола, или нещо друго.

Марла изпита неочакван прилив на нежност към този мъж, който изобщо не си спомняше. Сиси обаче не можеше да бъде излъгана толкова лесно.

— Струва ми се, че криете нещо от мен. Всичко е заради смъртта на онази жена, нали? Онази Пам, която загинала при катастрофата... И сега мама... мама може да бъде обвинена в убийство, нали? Това е причината, поради която полицаите непрекъснато душат около нас, нали?

Убийство? За какво говорят те? Съзнанието ѝ изведнъж се проясни от притока на адреналин.

— Става дума за непредумишлено убийство. Допуснато по непредпазливост.

Какво?

— Инспектор Патерно просто се опитва да разбере какво точно се е случило. Става дума за злополука, скъпа. Никой не е бил убит умишлено. И всичко с мама ще бъде наред. Тя ще се оправи и ще се върне у дома. Полицаите ще я помолят да им разкаже какво се е случило и, предполагам, с това ще се сложи край на цялата тази история.

— Защо тогава отиде да извикаш чичо Ник? Защо искаш той да дойде, щом положението не е чак толкова сериозно?

— Крайно време е Ник да се върне у дома — рязко отвърна Алекс, но веднага се овладя. — Виж сега... — Марла долови подрънкването на някакви метални предмети — ключове или пък дребни монети. — Защо не отидеш до онзи автомат, за да вземеш по една сода за мен и Нана? Може и спрайт. Каквото има. Вземи нещо и за себе си.

Ново подрънкване на монети. Марла очакваше Сиси отново да възрази, но тя си замълча.

Изръмжа нещо неразбираемо и се отправи към вратата, а стъпките ѝ следваха такта на нетърпимата болка, която бе започнала отново да пулсира в главата на Марла.

Температурата в стаята сякаш рязко бе спаднала с няколко градуса. Какви бяха тези приказки за убийство? Коя беше Пам? О,

господи, аз ли съм я убила? Сърцето на Марла биеше като обезумяло. Почувства ситните капчици пот, които започнаха да се стичат по врата ѝ. Ако само можеше да си спомни нещо... Ако можеше да говори, за да се опита да получи отговори на измъчващите я въпроси...

— Неприятно ми е да си го призная — обади се Юджиния, — защото, в края на краищата, той е мой син, но започвам да се питам дали наистина трябваше да настояваме Ник да се върне у дома.

— Чакай малко. Идеята беше твоя.

— Зная, зная — съгласи се тя и Марла си представи как клати глава, изумена от собствената си глупост. — Бях разстроена след злополуката и всичко останало, но сега не мога да не мисля за онази работа между него и Марла.

Какво? Каква работа? Марла се опита да отвори уста, но не можа и, макар да се съпротивляваше срещу умората, пак почувства почти непреодолимо желание да се остави да бъде погълната отново от черната бездна на безсъзнанието. Въпреки това мобилизира цялата си воля и продължи да слуша разговора.

— Това беше преди петнадесет години.

— Той никога не успя да я забрави.

— Разбира се, че успя. От тогава насам през живота му минаха купища жени. — В гласа на Алекс се долавяше нетърпение. И раздразнение. Сякаш темата, която разискваха, беше твърде болезнена за него.

— Но нито една от тях не се задържа повече от няколко месеца. Той и Марла...

— Помня. — Гласът на Алекс беше студен като лед и Марла веднага разбра, че това би трябвало да я притесни. Само че умората я връхлиташе твърде бързо. — В случая обаче нямаме кой знае какъв избор, нали? Казах му, че тя е споменала името му и той се съгласи да дойде.

Нима съм проговорила? Как? Не си спомняше да е произнасяла каквото и да е, макар че отчаяно се опитваше да установи някаква форма на общуване с тези хора. В главата ѝ напиреха хиляди въпроси, които искаше да им зададе. Въпроси за бебето, за дъщеря ѝ, за живота ѝ. Опитваше се да каже нещо, да се изкашля, да привлече вниманието им... Защо не можеше да говори? Пръстите ѝ потрепериха от безсилие.

— Видя ли това? — възкликна Алекс.

— Какво?

— Тя помръдна. Гледай ръката ѝ.

Да! Да! Чувам ви! Разбирате ли?

— Извикай лекаря — разпореди се Алекс. — Най-сетне. Може би най-после ще се събуди. — Гласът му вибрираше от вълнение.

Гърлото ѝ се сви при мисълта, че е обичана от този мъж, за когото бе омъжена. Мъж, когото би трябвало да може да си представи.

— Искаш да кажеш, че е чула разговора ни? — попита Юджиния с натежал от страх глас.

— Ами... предполагам.

Последва мълчание. Марла си помисли, че двамата сигурно се гледат изпитателно, разменят си загрижени погледи или произнасят само с устни думи на тревога и страх.

Марла бавно отпусна дясната си ръка и чу тихи стъпки да се приближават до леглото ѝ.

— Марла? — тихо я повика Алекс. — Скъпа, чуваш ли ме? Просто помръдни с ръка, миличка. Дай ми знак, че си добре. Господи, толкова много ми липсваш...

Гласът му звучеше толкова искрено. Искаше да му повярва. О, господи, искаше да вярва, че я обича. Той взе ръката ѝ и я задържа в своята.

— Стисни пръстите ми, ако ме чуваш, любима. Хайде. Опитай.

Марла се опита да помръдне пръсти, но ръцете ѝ бяха сковани, а мускулите ѝ отказваха да помръднат.

— Струва ми се... мисля, че почувствах нещо — рече Алекс.

— Добре. Може би най-сетне ще се събуди. — Юджиния очевидно също бе застанала до леглото ѝ. — Марла? Чува ли ни, скъпа? Просто кимни, или отвори очи. — Пауза. Марла не можеше да помръдне. Усещаше, че бавно се унася и постепенно изпада в безсъзнание. — Скъпа...

Алекс въздъхна с раздражение и остави ръката ѝ да падне на леглото.

— Няма смисъл.

— Разбира се, че има — спокойно възрази Юджиния. — Трябва само да проявим търпение. Тя ще се събуди.

— А ако не се събуди? — студено попита Алекс.

— Тогава... ще трябва да се приспособим към положението. Всички ние. Нещата ще се пообъркат, но няма да настъпи краят на света. Само че е още рано да говорим за това. Нека не дърпаме дявола за опашката. Ти я видя да помръдва. Тя дори леко стисна ръката ти. А това е голям прогрес.

— Щом казваш — изръмжа той, очевидно преизпълнен с недоверие.

Болницата „Бейвю“ бе една от най-добрите в града. Или поне така твърдяха хората. Докато обаче вървеше по застланите с дебели килими коридори, осветени от дискретно поставени лампи и украсени с известни шедеври на изкуството, докато се разминаваше с лекарите, медицинските сестри и санитарите, които се движеха забързано около него, Ник почувства, че целият настръхва. Никога не бе обичал болниците. Миризмата на антисептични препарати, талк и дезинфектанти го задушаваше. Музиката, която звучеше по коридорите, вероятно бе предназначена да успокоява болните, но на него му лазеше по нервите. Усмивките на хората, с които се разминаваше, му се струваха мрачни и неискрени. Ник от години вярваше, че болниците са заведения, в които не се случва нищо хубаво. И тази тук едва ли щеше да промени мнението му.

Но ето че вече беше тук. Независимо дали това му харесва или не. И смяташе да изпълни дълга си до край.

Стиснал зъби, той се качи с асансьора до стая 505 и завари вратата ѝ леко открената. От скритите говорители в коридора се носеше тиха музика — инструментална версия на една песен на „Бийтълс“. Наоколо не се забелязваха никакви хора. Не срещна нито една сестра, санитар или пък посетител. Помисли си, че брат му може би бе запазил цялото това крило за съпругата си; в края на краищата той беше някаква клечка в борда на същата тази болница. Самюел Кейхил, а след това и синът му Алекс, бяха дарявали огромни суми за строежа и модернизирването на болницата „Бейвю“, които бяха постъпили чрез сметките на фондация Кейхил. Така че Алекс вероятно се ползваше с известни привилегии, когато ставаше дума за лечението на съпругата му. А това сигурно му доставяше неизразимо удоволствие.

Ник откряна вратата на затъмнената стая, където пациентка, вероятно Марла, лежеше в болничното си легло. Беше сама. Алекс все още не се бе появил, но Ник знаеше, че е пристигнал няколко минути по-рано.

Стаята не беше нищо особено. Стандартна болнична стая. Излъсканите метални перила на леглото отразяваха приглушената светлина, която идваше от една-единствена флуоресцентна лампа, монтирана на тавана. До леглото, като лостови, стърчеше стойка за интравенозна система, от която във вените ѝ вливаха глюкоза и господ знае какво още. Няколко пъстри букета, кутии с бонбони и засадени в саксии растения придаваха някакъв уют на иначе мрачната и безлична стая. Картички с пожелания за скорошно оздравяване изпълваха до горе бялата плетена кошничка, привързана с ярко оранжева панделка. Щорите бяха полуспуснати и ивиците светлина, проникващи през тесните им процепи, падаха, образуваха светли райета върху леглото.

Ник скръцна със зъби и се приближи до леглото. Чувстваше се като натрапник. Марла лежеше по гръб. Насиненото ѝ и подуто лице беше просто неузнаваемо, дебела тел придържаше челюстта ѝ.

— Иисусе! — прошепна той.

Нима това беше Марла?

Стомахът му се сви болезнено. Непрекъснато си бе повтарял, че отдавна е преодолял увлечението си по тази жена, че още преди години е оставил дълбоко погребани в миналото си гнева и болката, причинени от предателството ѝ. Сега обаче, докато стоеше до снаха си, Ник не можеше да не изпита жал и състрадание към нещастната фигура в болничното легло. По дяволите, наистина изглеждаше зле. Беше жива наистина, но *само* толкова. Половината ѝ глава беше обръсната и под едва наболата ѝ коса се виждаха грозни шевове.

Лежеше обвила пръсти около предпазната решетка на леглото. Докато се взираше в израненото ѝ тяло, Ник си припомни жената, която познаваше от толкова години, спомни си красотата и неподправеното женствено излъчване и чар, които съставляваха същността на Марла Амхърст в онези безгрижни години преди тя да стане госпожа Александър Кейхил, преди да го напусне, за да стане съпруга на брат му.

Спомените, които бе заключил в най-тъмното кътче на съзнанието си, внезапно излязоха на повърхността и в главата му

изникна образът на младата, дългокрака и постоянно флиртуваща жена, която излъчваше откровен сексапил и го съзнаваше. Господи, тя беше толкова привлекателна и интригуваща, с палави зелени очи, високомерно вдигнати вежди и изящни скули...

А ето че се бе превърнала в изпонатрошена и обезобразена пациентка, лежаща полумъртва в това студено легло, заобиколена от монитори и интравенозни системи. Нямаше нищо общо с жената, която се бе промъкнала под измачканите завивки на желязното легло в онази уютна виличка в Мендиано и закачливо бе целунала върха на носа му, преди да му намигне палаво и да обсипе с целувки цялото му тяло.

— Какво стана? — попита той, сграбчил с все сила предпазните перила на леглото. — Дявол да го вземе, Марла, какво се случи? — Поклати глава, опитвайки се да прогони носталгичните спомени. Случилото се тогава и без друго се бе оказало една голяма лъжа. Тя го бе *използвала*. А той ѝ го бе позволил.

Най-страшно обаче бе прозрението, че вероятно би го сторил отново. Без дори да се замисли.

Без значение колко ужасно изглеждаше в този момент, облечена в грозна памучна нощница, при вида на която предишната Марла би потръпнала от отвращение, Ник си наложи да мисли за жената, която си спомняше от преди.

— Как, по дяволите, се озова тук? В това плачевно състояние? — прошепна той.

Очите ѝ помръднаха под спуснатите клепачи. Ама тя нали беше в кома? Косъмчетата на тила му настръхнаха.

— Марла? — прошепна той, едва успял да изтръгне звук от свитото си гърло. — Марла?

С цената на невероятни усилия клепачите ѝ бавно помръднаха и очите ѝ се отвориха едва-едва. После още малко и тя погледна право в него с огромните си черни зеници, около които се виждаше съвсем тясна ивичка зелено.

Сърцето му подскочи.

Тя примига, премигна, но продължи да гледа право в него.

— Мислех, че ти... По-добре да повикам някоя сестра или лекар. — Стискаше преградата на леглото толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Тя вдигна ръка, за да докосне неговата и се опита да проговори, но телта, свързваща двете ѝ челюсти ѝ пречеше, и думите излизаха завалени и неясни. Въпреки това те веднага достигнаха до съзнанието му и сякаш докоснаха някакъв оголен нерв в душата му.

— Кой си ти? — попита тя, сбърчила вежди над огромните си зелени очи.

Значи наистина не помнеше нищо. Остро разочарование прониза сърцето му, но той не му обърна внимание.

— Аз съм Ник.

Тя отпусна ръка и леко въздъхна. Очевидно не го познаваше.

— Ник? — мъчително бавно прошепна тя. — Ти си... *братът!*

Значи все пак знаеше.

— Струва ми се, че винаги си гледала на мен като на човек извън семейството^[1].

Не каза нищо в отговор.

— Нали разбираш? Човек, който не е добре дошъл в семейството на съпруга ти. — Посинялото и подпухнало лице си остана все така безизразно. — Това беше шега.

— Неуместна шега. — Очите ѝ започнаха да се затварят. — Изключително неуместна — промърмори тя с отпаднал глас.

— Следващия път ще измисля нещо по-забавно — обеща Ник, но тя не му отговори. — Марла? — О, по дяволите, не можеше да заспи точно сега! По-рано през деня бе разговарял с Алекс, който му бе съобщил, че тя все още е в безсъзнание и му бе предложил да се срещнат в болничната ѝ стая, което, както се оказа, не беше особено добра идея.

Ник пхна ръце в джобовете на коженото си яке и излезе от стаята, решил да потърси някоя сестра. Никак не му се струваше забавно да стои сам с болна жена, която ту идваше в съзнание, ту заспиваше отново. Особено когато тази жена беше Марла Амхърст Кейхил. Погледна през рамо през отворената врата и я видя да лежи неподвижно в леглото. Изглеждаше ужасно. Но сега, когато вече бе започнала да се възстановява, външният ѝ вид щеше да се промени.

И Марла, без съмнение, щеше отново да стане красива и привлекателна.

Не че това го интересуваше особено. Както се казва в старата поговорка, парен каша духа. Е, той вече се бе изгорил веднъж. И този

път щеше да внимава. Много, при това.

---

[1] По аналогия с „човек извън закона“. — Б.пр. ↑

3.

— Казвам ти, че се събуди, погледна ме право в очите и ме попита кой съм — рече Ник, който все още не можеше да се успокои напълно. Подпрял се на перваза на прозореца във всекидневната на стогодишната величествена къща, в която бе отраснал, той разхлаби яката на ризата си и погледна към майка си. — Тъкмо разговарях с една сестра и ѝ обяснявах какво се бе случило, когато Алекс се появи. Тръгнах си веднага щом го информирах за промяната в състоянието на Марла. Предположих, че двамата със съпругата си биха искали да останат насаме. Имат много неща, за които да си говорят.

— Е, слава богу, че най-сетне настъпи някаква промяна — отвърна Юджиния, настанила се в любимия си стол с права облегалка. — Не можеш да си представиш колко се притеснявах за Марла. Случилото се е истински кошмар, Ник. Неописуем кошмар.

— Кошмар, който все още не е свършил.

— О, зная това. — Тя поклати глава, но нито един косъм от боядисана ѝ в кайсиев цвят коса не помръдна.

Телефонът извъня в другия край на къщата, но Юджиния изобщо не се помръдна. Само погледна към сводестата врата, която водеше към фойето на дома. Разположени в Маунт Сутро, откъдето се разкриваше величествена гледка към града и залива, огромното имение и внушителната къща — не толкова викторианска, колкото в стил Крафтсман, както неведнъж му бяха напомняли — представляваха извор на неописуема гордост за всеки член от семейството му. С изключение на него. Той ги мразеше. И къщата, и имението.

Телефонът извъня още веднъж и замлъкна.

— Кармен сигурно е вдигнала — обади се Юджиния. — Вероятно се обажда някой репортер. Или пък звънят от полицията. Откакто стана тая злополука с Марла, не искат да ни оставят на мира. Няколко журналисти дори си организираха нещо като къмпинг пред портата на имението и останаха там няколко дни, докато вниманието им не бе привлечено от нова, по-интересна история, случила се в

града. — Тя изразително завъртя очи. — Никога не съм подозирала, че ще посрещна с радост новината за поредния политически скандал в кабинета на губернатора.

— Такава е цената на славата — отбеляза Ник.

— Да, ами... — Тя се изкашля и се заигра с нанизата перли, украсили шията ѝ.

От фойето долетяха нечии забързани стъпки и само след няколко секунди иззад ъгъла се появи слаба жена с блестяща черна коса и бадемови очи. Облечена беше с искрящо бяла блуза с навити нагоре ръкави и тясна черна пола. Усмихна се самоуверено на Ник и занесе безжичния телефон на майка му.

— Обажда се господин Кейхил от болницата.

— Добре. — Юджиния взе слушалката и махна с ръка по посока на Ник. — Кармен, това е другият ми син. Никълъс. — Погледна го над стъклата на очилата си. — Кармен се грижи за всичко в този дом. Не зная какво щях да правя без нея.

Кармен се усмихна.

— Това е част от работата ми — отвърна тя и стисна ръката му с неподозирана сила и енергичност. — Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също.

Юджиния вече говореше по телефона, приковала поглед върху Ник.

— Да, но... Ник каза... да, добре... — Въздъхна дълбоко и продължително. — Предполагам, че имаш право. — Откакто се помнеше, майка му винаги се бе съобразявала с някой мъж в живота си. Първо с баща му, а сега с Алекс. — Добре. Да... искаш ли да разговаряш с него?... Не?... — Тя поклати отрицателно глава по посока на Ник, показвайки му, че този път се е отървал. За момента поне. — Всичко ще бъде наред тогава. Да. Ще бъдем тук... — Затвори телефона и остави слушалката на стъкления плот на масата. На лицето ѝ се изписа поражение. Тя погледна часовника си. — Алекс тръгва от болницата за насам. За съжаление Марла не се е събудила повторно.

— Какво? — Ник се намръщи. — Защо?

— Не зная. Алекс ми каза, че не реагира по никакъв начин. Не само на неговия глас, но и на гласовете на сестрите и на доктор Робъртсън. — Раменете на Юджиния хлътнаха и тя се загледа през прозореца. — Предполагам, че това трябваше да се очаква.

— Как ли пък не, по дяволите!

Тя леко повдигна идеално оформената си, сивееща вежда.

— Ругатните няма да ни помогнат.

— А може и да помогнат — изръмжа той точно когато Кармен, която очевидно бе изчакала зад вратата, отново влезе в стаята.

— Не исках да ви безпокоя по-рано през деня докато почивахте

— обърна се към Юджиния тя, взе слушалката и я прибра в джоба си.

— Обади се няколко човека. Списъкът с имената им е на бюрото на господин Кейхил в кабинета.

— Спомняш ли си имената?

— Госпожа Линдкуист позвъни отново. А също и госпожа Фавие.

— Черис — студено отрони Юджиния. — Разбира се. Кой още?

— Обади се репортер от вестник, а също и някаква адвокатка, която ме информира, че представлява госпожа Делакроа.

— Чудесно — заключи майка му и недоволно сви устни, подчертавайки ситните бръчици около устата си. — Точно това ни трябва в момента. Е, господин Кейхил ще им се обади щом се прибере у дома. — Скръсти ръце в скута си. — Кармен, би ли ми донесла малко чай... Ник, желаш ли нещо?

— Може би по-късно.

— Чаят ще е готов след няколко минути. — Кармен се усмихна и бързо се запъти към кухнята.

— Много добро момиче, но за съжаление скоро ще трябва да се разделим с нея — информира го Юджиния. — В момента учи вечерно. Искане да стане учителка. Идеята да продължи образованието си беше моя... Срегнах я в „Кейхил хауз“... Е, ти знаеш всичко за това.

Знаеше, разбира се.

„Кейхил хауз“ беше институция, създадена преди почти сто години, с цел да осигури подслон и храна на момичета в беда. Благотворителната институция се ръководеше от директорски борд, който неизменно се председателстваше от член на семейство Кейхил. Някои неща просто никога не се променяха. А според Ник точно тук се криеше същността на проблема. Самюел беше председателствал борда, а след смъртта му мястото му бе заето от Алекс. Всяка година от името на семейство Кейхил постъпваше щедро финансово дарение.

— Така ми се иска хората да престанат да ни звънят. Всички знаят, че Марла все още е в болницата... Е, Джоана Линдкуист ми е приятелка, но е и ужасна клюкарка... Освен това предполагам, че не бих могла да попреча на адвокатите да си гледат работата... На всичкото отгоре и Черис не спира да ни досажда... — Юджиния срещна погледа на Ник. — Предполагам, че Алекс те е информирал, че децата на Фентън отново ни създават проблеми. — Подпря брадичка на ръката си и Ник забеляза старческите петна по кожата ѝ — доказателство, че майка му, при все целия си инат и издръжливост, все пак остаряваше.

— Спомена ми нещо такова. Между впрочем Черис ми позвъни чак в Орегън. Искане да посети Марла.

— Обзалагам се, че иска. Но нека ти кажа, че зад желанието ѝ да я види се крие някаква друга причина. Никога не съм вярвала в приказките на старите хора за *лошата кръв*, но тези двамата са ми достатъчни, за да променя мнението си по въпроса. — Тя стана от стола и вдървено се приближи до прозореца, пред който стоеше Ник. — Е, аз не мога да направя нищо по въпроса. Алекс ще трябва да се оправя с Монти и Черис. Щом са решили да ни съдят, така да бъде. Сигурна съм обаче, че претенциите им са напълно неоснователни. — Оправи с ръка подгъва на сакото си и додаде: — Тия двамата се държат като лешояди около трупа на умиращо агне.

— Само дете никой не умира — възрази Ник.

— За момента поне — не му остана дължна тя. Засмя се гърлено и отново се настани на стола си. В този момент се появи Кармен, наля на Юджиния чаша чай, попита я дали желае още нещо и напусна стаята.

— Чай? — предложи Юджиния, готова да му напълни една от празните чаши, оставени на подноса.

— Не, благодаря. Струва ми се, че имам нужда от нещо по-силно.

— Ами сипи си тогава. — Тя взе чашата си.

— По-късно. — Ник се приближи до камината.

Изпод стола на Юджиния долетя ниско и заплашително ръмжене.

— Чудех се кога точно ще даде признаци на живот — отбеляза майка му и се наведе над страничната облегалка на стола. — Тихо, Коко!

Една малко, приличащо на бяла топка кученце подаде носа си изпод стола. Лъскавите му черни очички недоверчиво огледаха Ник. После малкото зверче отново изръмжа.

— Не й обръщай внимание — посъветва го Юджиния. — Коко само лае, но не хапе. — Спусна едната си ръка надолу и прокара пръсти през козината на кучето. Златните гривни на китката ѝ тихо издрънчаха. — Дълбоко в душата си ти си едно много страхливо псе, нали? — високо възкликна тя, а след това отново насочи вниманието си към сина си.

— И така, къде е багажът ти?

— На връщане от болницата си взех стая в хотел „Ред викториън“.

— Мили боже, наистина ли си отседнал в хотел? При положение, че семейството ти живее на върха на хълма? — Юджиния разпери безпомощно ръце, сякаш не можеше да разбере какво ставаше в главата на по-малкия ѝ син. — Можеш да останеш тук. В старата си стая.

Когато адът замръзне, помисли си Ник. Това място криеше твърде много призраци от миналото. А скоро и Марла щеше да се завърне у дома. Той огледа всекидневната. Няколко нови стола бяха прибавени към старинните мебели, които помнеше от преди. Къщата бе преживяла две силни земетресения, както и модните стремления и вкусове на няколко поколения от рода Кейхил. Тухлените стени, стръмният покрив и оригиналните прозорци говореха за стари пари, за стил и изтънченост. В най-добрия им вид. Или в най-лошия.

Ник не беше сигурен каква е истината.

Изобщо не се чувстваше у дома си в тази грамадна къща с огромните кристални полилеи, които висяха от таваните и обливаха с ярката си светлина дървените подове, блеснали с меката патина на времето. Резбованата ламперия, изработена от някакъв педантичен и пунктуален немски имигрант преди повече от сто години, бе потъмняла през годините.

Да, мястото си го биваше. Ако човек си падаше по къщи, които просто нямат душа.

Входната врата се отвори и Алекс влезе във фойето. Остави куфарчето си на най-долното стъпало на стълбището. Свали ръкавиците си и насочи яростния си поглед към брат си.

— Каза ми, че Марла се е събудила — обвинително възкликна той. В студените му сиви очи се четеше недоверие.

— Точно така. Казах ти, че се събуди, погледна ме, произнесе няколко думи и отново заспа. А може би изпадна в безсъзнание. Не зная. — Ник нямаше никакво намерение да отстъпва пред гнева на брат си.

— Да, но изобщо не се помръдна докато бях при нея. А аз останах там повече от час. — Алекс разкопча палтото си. — Доктор Робъртсън ме увери, че е безсмислено да чакам повече. Те ще се обадят, ако в състоянието ѝ настъпи някаква промяна. — Преметна палтото си върху парапета на стълбището и влезе във всекидневната. — Ужасно нещо, нали? — Бръкна в джоба на сакото си и извади пакет „Марлборо“. — След цели шест седмици, прекарани в пълна кома, през което време Марла не даваше никакви признаци на живот, тя изведнъж отваря очи, разговаря с теб, а след това отново изпада в кома. И всичко това през петте минути, които си прекарал в стаята ѝ. — Алекс пъкна цигарата в устата си, щракна със запалката си и я запали.

— Това все пак е някакво начало, Алекс. Само прояви още малко търпение. — Юджиния остави чашата върху чинийката и се изправи, а Алекс се приближи до нея и я поздрави със задължителната целувка по бузата. Дори и качена на високите си обувки, тя беше с цяла глава пониска от синовете си. Косата ѝ, боядисана с цвят на кайсия, беше сресана в изрядна прическа, костюмът ѝ — задължително с реномирана марка — беше безупречно изгладен, без нито една гънчица или петънце.

— Да проявя търпение? Вече проявих достатъчно! — Алекс разхлаби възела на вратовръзката си и издуха струйка дим. Прокара пръсти през косата си и изръмжа: — Исусе, чувствам се толкова безпомощен! — Изправи се до камината, отрупана със снимки на семейството, поставени в скъпи позлатени рамки. Подпря ръка на лъскавата дървена повърхност и спусна пръсти над решетката. Димът от цигарата му се виеше нагоре към тавана. — Това е катастрофа — едва чуто прошепна той. — Проклета, шибана катастрофа.

Ник се обади отново.

— Доколкото си спомням, ти ми каза, че и преди се е събуждала за малко.

— Не. — Алекс отрицателно поклати глава, дръпна от цигарата и устните му се изкривиха в иронична усмивка. — Прошепна името ти, но не зная да е идвала в съзнание. Тогава клепачите ѝ дори не потрепнаха. Беше по-скоро нещо като сън.

— Сън?

— Нещо такова. Не зная. Но ужасно ми писна от цялата тази история. — Алекс започна да масажира челото си с пръсти. — По дяволите, имам нужда от едно питие. А ти? — Кимна на брат си, прекоси стаята и се приближи до барчето от черешово дърво, украсено с кристални огледала. Барчето беше пълно с бутилки от най-доброто уиски — бърбън, шотландско и ръжено, — което можеше да се купи с пари. Алекс извади връзка ключове от джоба си и отключи античния шкаф.

— Може би трябваше да поостанем още малко в болницата — предложи Ник.

— Не, няма нужда. От там обещаха да се обадят, ако има промяна. — Алекс хвърли един поглед през рамо и на устните му заигра едва забележима усмивка. — Онази сестра буквално ме изхвърли от стаята. Предполагам, че се държах малко... как точно го нарече тя... а, да, *безсърдечно и свадливо*. Да, точно така се изрази. Направо я бях вбесил. Е, какво ще пиеш? — обърна се към Ник той.

— Скоч. С лед.

— Майко?

— За мен нищо — сухо отвърна Юджиния, но пък тя от край време си беше нещо като въздържател. Позволяваше си единствено по чаша вино, което, както предполагаше Ник, беше нейната реакция срещу силната любов, която баща му през целия си живот питаше към джина. Вдигна чашата с чай и отпи. — Това ми е достатъчно за момента.

— Разговаря ли с доктора? — попита Ник.

— Да. Срецнах се с Фил Робъртсън в кабинета му. Това стана, преди да вбеса сестрата. Той смята, че Марла скоро ще дойде в съзнание. Не може да ми каже дали става дума за часове или дни, но... слушайте сега, това е важно — той извади няколко бутилки от шкафа, — когато тя наистина се събуди и доктор Робъртсън се увери, че

жизнените ѝ показатели са нормални, ще я пусне да се прибере у дома. — С обигран жест на китката Алекс разви капачката на една пълна бутилка. — Аз вече съм наел сестра, която може да започне работа тук веднага.

— Това са все добри новини — отбеляза Ник, опитвайки се да прикрие сарказма, прокраднал се в гласа му, и се загледа през прозореца към светлините на града. Гледката беше размазана от дъждовните капки, напръскали стъклото, които се стичаха на тънки ручейчета надолу към перваза на прозореца.

— Новините *не* са добри, Ник. Но, за съжаление, не мога да направя нищо повече. — Алекс изглеждаше по-стар от своите четиридесет и две години. Беше уморен. И съсипан от цялата тази нелепа история.

Сипа няколко кубчета лед на дъното на старинна чаша, украсена със семейния герб — нелеп символ на самодоволството на семейство Кейхил. След това наля щедра доза шотландско уиски и сложи чашата в ръката на Ник.

— Дано да настъпят по-добри дни! — Алекс отпи от чашата и част от бръчките около напрегнатите му очи сякаш се изгладиха под въздействието на алкохола.

— Амин! — присъедини се към тоста Юджиния, макар очите ѝ да не можеха да прикрият разочарованието ѝ от Алекс, който изпи питието си на една глътка.

— Страхотен повод да се завърнеш у дома, а? — подхвърли Алекс. — Марла е в болницата, една друга жена е мъртва, а животът на онзи шофьор виси на косъм. Все още не си видял малкия си племенник, а семейният бизнес е сериозно застрашен.

Майка му го дари с усмивка, в която прозираше нежност, но и изкусна пресметливост.

— Каквато и да е причината за завръщането ти, радваме се, че отново си сред нас, Никълъс.

Той отпи от питието си. Отлежалото уиски се плъзна по гърлото му като вода. Хората твърдяха, че това е навик, който се придобива с годините, но той като че ли си го имаше по рождение.

— Разкажи ми малко по-подробно за катастрофата на Марла — предложи Ник.

Алекс отново се обърна към бара и си сипа още едно питие.

Ник беше напрегнат. Марла бе излязла от комата. Беше я видял със собствените си очи. Струваше му се, че в този момент трябваше да правят нещо — каквото и да е, — а не да си седят в тази задушна стая и да отпиват спокойно от питиетата си.

— Какво точно се е случило през онази нощ?

— Предполагаме, че Марла и Пам Делакроа, приятелка, с която Марла се запозна наскоро, са отивали да посетят дъщерята на Пам в Санта Круз. Случи се преди малко повече от шест седмици, непосредствено след раждането на Джеймс. В деня, в който тя трябваше да се прибере у дома от болницата. Нямам никакво обяснение за решението ѝ да тръгне с Пам точно в този ден. — Алекс се намръщи и се загледа в кехлибарената течност в чашата си, сякаш се надяваше там да намери отговор на въпросите си. — Очевидно се е срещнала с Пам, по необясними за мен причини седнала зад волана, и потеглили. Времето през онази вечер беше отвратително. Гъста мъгла и дъжд. А онзи участък от „Магистрала 17“ е изключително коварен. Пътят лъкатуши през планината, а завоите следват един след друг. Там целогодишно стават много катастрофи. Марла изгубила контрол върху колата. Никой не знае как и защо. Може би защото не е познавала добре мерцедеса на Пам. Пътят бил мокър и хлъзгав. Колата поднесла, излязла на банката, разкъсала предпазната мантиanela и се преобърнала надолу по склона. Пам загинала на място. Пътувала без предпазен колан. Марла била полумъртва, когато я намерили. Главата ѝ била разбита в страничното стъкло, челюстта ѝ — счупена на три места, а лицето ѝ нарязано до неузнаваемост. Спасила я въздушната възглавница, която я предпазила от вътрешни наранявания и счупени кости. Дори зъбите ѝ останали здрави, а това си е чист късмет.

— Съмнявам се, че тя самата би се съгласила с теб по отношение на късмета — възрази Ник.

Алекс допуши цигарата си и хвърли фасата в камината.

— В резултат от катастрофата Марла се озова в болницата с потрошена челюст, мозъчно сътресение и счупен нос. Много сериозни поражения. Особено комата. Полицайте я идентифицирали по болничната гривна, която носела по време на катастрофата. Вероятно е забравила да я сваля от ръката си след изписването ѝ с бебето.

— Подобно поведение не е характерно за Марла. — Жената, която Ник познаваше от години, беше изключително суетна и ужасно

придирчива по отношение на външния си вид.

— Може да е била разстроена. Кой знае? — Алекс се приближи до барчето и си сипа още няколко глътки. — Лявата страна на лицето ѝ е напълно обезобразена, но хирурзите са оптимистично настроени. Извършените до момента операции целяха да запазят симетрията на лицето ѝ, но, след като челюстта ѝ заздравее и тя излезе от комата, пластичните хирурзи ще трябва да продължат работата си по възстановяването на предишния ѝ вид. — Той безмълвно поклати глава, все още неспособен да се примири и приеме случилото се.

Ник неловко запристъпва от крак на крак. Защо, по дяволите, не се обаждаха от болницата? Направо се побъркваше при мисълта, че си стоят най-спокойно у дома и не правят нищо, за да помогнат на Марла. Погледна към майка си, която невъзмутимо отпиваше от чая си, насочила поглед към Коко, излегнала се в самия край на ориенталския килим. Беше положила глава върху белите си лапички, а неспокойните ѝ черни очи не се отделяха от Ник.

— Аз мисля вече да тръгвам...

По стълбите се чуха стъпки и в следващия момент Сиси, облечена цялата в черно, влетя в стаята.

— Мислех, че ще ходим на посещение при мама — извика тя, но в мига, в който зърна Ник, се закова неподвижно на мястото си.

— Сиси, това е Никълъс. Помниш го, нали? — попита Юджиния. Нацупила устнички, Сиси го изгледа подозрително.

— Не, не мисля.

— Не сме се виждали много време — намеси се Ник, за да избави хлапето от неловкото положение.

— Може би повече от десет години.

Тя сви рамене. Очевидно пет пари не даваше за него.

— Е, ще ходим ли или какво?

— Тръгваме веднага щом ни се обадят от болницата. Ник твърди, че майка ти се събудила за малко и дори разговаряла с него. Когато обаче отидох да я видя, тя отново бе изпаднала в безсъзнание.

— Какво? Това възможно ли е?

— Очевидно, да.

— Няма начин! — Сиси премигна няколко пъти. — Искам да кажа... щом веднъж е излязла от комата, значи вече е будна, нали?

Алекс пресуши питието си и я докосна по рамото.

— Доктор Робъртсън смята, че това ще стане съвсем скоро.

— Той все това повтаря вече толкова време. — Сиси местеше поглед между лицата на тримата възрастни и като че ли очакваше да ги хване в лъжа. — Ама това са глупости! — Тежко се отпусна на канапето с дамска от светлозелено кадифе. — Искам само мама да се събуди и всичко да си бъде както преди.

— Това не е възможно — с неподозирана нежност възрази Алекс.

— Защо трябваше да се случи това? Защо с мама?

— Сиси, вече говорихме за това. Никой няма отговор на този въпрос. Просто се случи. — Нервите на Алекс очевидно бяха опънати до скъсване — факт, който изненада Ник. Брат му от край време си беше уравновесено и хладнокръвно копеле; човек, способен да подходи към всяка ситуация с изумително спокойствие. Една от бившите му приятелки — жена, с която бе излизал, преди да се запознае с Марла — веднъж го обвини, че във вените му тече не кръв, а ледена вода. По онова време Алекс прие думите ѝ като комплимент.

Тази вечер обаче дори и той изглеждаше съсипан. И потресен от случилото се.

Може би наистина обичаше Марла. Може би се бе оженил, тласкан от любовта си към нея, а не от желанието да натрие носа на по-малкия си брат.

— Ако всичко беше наред, сега можех да се забавлявам на ранчото — оплака се Сиси.

Юджиния изсумтя неодобрително.

— Утре си на училище. А навън и без друго вали.

Сиси промърмори едно: „Много важно“ и се загледа през прозореца. Приличаше на коте, седнало на перваза на прозореца и приковало поглед в птичките, накацали по клоните на дървото непосредствено от другата страна на стъклото.

Телефонът извънтя и Алекс подскочи на мястото си. Бързо излезе във фойето и вдигна слушалката преди второто позвъняване.

— Алекс Кейхил. Да... добре, добре... прекрасно. Веднага идваме. — Силно затръшна телефонната слушалка. — Крайно време беше — изръмжа той и влезе отново в стаята.

— Мама? — попита Сиси и престореният ѝ тийнейджърски непукизъм изведнъж се изпари. Сега, когато лицето ѝ не бе застинало в презрителна гримаса, а очите ѝ не гледаха с недоверие, Ник видя, че тя

е симпатяга и с годините вероятно ще се превърне в истинска красавица. Като майка си. — Добре ли е?

— Да се надяваме — отвърна Алекс, но все пак успя да се усмихне на дъщеря си. — Обадиха се от болницата. По всичко личи, че Марла най-сетне е излязла от комата.

— Слава богу! — възкликна Юджиния и се изправи. Ник изпита прилив на силно облекчение. — Фиона и Кармен ще се грижат за бебето, но ще трябва да отида и да ги информирам за последното развитие на нещата. — Тя бързо излезе от стаята.

— Ще отидем до там с ягуара — обяви Алекс и бръкна в джоба за ключовете на колата.

— Аз тръгвам с моя джип — с нетърпящ възражение глас заяви Ник. Не искаше да се впуска в излишни спорове. Предпочиташе да тръгне със собствената си кола, за да може да се измъкне, ако ситуацията в болницата станеше твърде напрегната. Никой не можеше да знае какво точно ще се случи, когато Марла най-сетне дойде в съзнание.

Тя предпазливо отвори едното си око, но ослепителната светлина я принуди да го затвори отново. Нетърпимото главоболие бе преминало в тъпа и пулсираща болка, но, за сметка на това, болката в челюстта сякаш се бе усилила. Долови смътно някаква музика, която се носеше около нея.

— Госпожо Кейхил? — повика я непознат женски глас.

Отново това име. О, господи, защо това обръщение не ѝ се струва *правилно*? Клепачите ѝ потрепериха и се отвориха. Марла отново премигна на силната светлина, но след това постепенно осъзна, че щорите се спуснати, лампите приглушени и в стаята цари полумрак.

— Знаете ли къде се намирате?

Марла кимна утвърдително. В устата си усещаше противен вкус, цялото тяло я сърбеше, косата ѝ беше сплъстена. Мили боже, сигурно представлява ужасяваща гледка! Неясното лице на сестрата, надвесено над нея, постепенно дойде на фокус.

— Намирате се в болницата „Бейвю“, а аз съм Керъл Малой. — Табелката с името, закачена на светлосинята престилка на жената, потвърждаваше казаното. Висока и руса, с кристалносини очи,

сестрата се усмихна широко, демонстрирайки правите си и бели зъби.
— Радвам се, че вече сте сред нас.

Марла преглътна мъчително. Гърлото ѝ бе сухо като пергамент.

— Е, как се чувствате? Жадна ли сте?

Марла успя да кимне утвърдително и това едничко движение ѝ костваше неимоверни усилия. Сестра Малой обаче вече се бе отдалечила и само след миг се върна с чаша вода със сламка.

— Очаквах, че ще се събудите днес. Просто имах такова предчувствие. Сега ще започнем с вода, а после, ако пожелаете, ще ви донеса и някакъв сок.

С помощта на сестрата Марла успя да пийне малко вода. Вкусът ѝ беше божествен. Водните капки наквасиха напуканите ѝ устни, промушиха се между теловете, свързващи двете ѝ челюсти, и стигнаха до пресъхналото ѝ гърло.

Стомахът ѝ се преобърна. Започна да ѝ се гади.

Сякаш предвидила това, сестрата бързо възкликна:

— Не бързайте! По-бавно. Отпивайте на малки глътки. От доста време сте в безсъзнание. Тялото ви има нужда от време, за да се приспособи към факта, че отново сте между живите.

Марла послуша съвета и продължи да отпива на малки глътки. Главата ѝ започна да се прояснява.

— Виждате ли, веднага разбрахте как става! — Сестрата измери температурата на Марла. — Тези телове са много неприятни — не спираше да бърби тя, — но се боя, че за момента ще трябва да се примирите с тях. Добрата новина е, че няма да ги носите още дълго. Може би седмица, или две. — Премери пулса и кръвното налягане на Марла с обигран професионализъм. — Вече се обадох на доктор Робъртсън и той всеки момент ще слезе да ви види. — Закачи апарата за измерване на кръвното налягане на стената. — Той веднага се свърза с близките ви, за да им съобщи добрата новина.

Нейните близки. Хората без лица. Може би сега вече щеше да си ги спомни.

— Искате ли да седнете?

— Да — отвърна Марла, посрещнала с радост промяната в положението на тялото си. Всъщност, всяка промяна беше добре дошла. Сестрата ѝ показа устройството за повдигане на леглото и я повдигна достатъчно, за да може да огледа болничната си стая.

Помещението беше малко и функционално и би изглеждало напълно стерилно, ако не бяха пъстрите и уханни цветя, отрупали всяка свободна повърхност. На един рафт до гардероба бяха натрупани кутии с бонбони и неотворени пакети. На нощното шкафче до леглото имаше малка плетена кошничка, препълнена с картички с пожелания. — Вашата свекърва искаше да видите всичко това като се събудите, за да си дадете сметка за любовта и привързаността на близките ви — обясни Керъл докато преслушваше гърдите на Марла. — Сърдечният ви ритъм е в норма. Температурата, кръвното налягане, пулса... всичко е нормално. — Прибра стетоскопа в джоба си, след което взе една ножица за тел, която лежеше на нощното шкафче редом със стъклена чаша, кана с вода и кутийка книжни кърпички. — Вероятно се питате за какво ви е тази ножица, но, ако в някой момент ви стане лошо и усетите, че ще повърнете, веднага позвънете, за да ни извикате, и започнете да режете теловете в устата ви. — Гласът ѝ прозвуча изключително сериозно. — Направете го, без да се колебаете, защото животът ви зависи от това. Не бихме искали да се задавите или задушите.

Марла потрепери, ужасена от образите, които изникнаха в главата ѝ.

— Зная, че мисълта за това не е особено приятна — продължи сестрата, която сякаш четеше мислите на Марла. — По всяка вероятност нищо подобно няма да се случи, но аз съм длъжна да ви предупредя.

— По-добре да съм подготвена, за да не съжалявам по-късно — отбеляза Марла.

— Точно така. — Сестрата набързо надраска нещо в картоната ѝ. — Така, за момента всичко изглежда добре. Сега ще отида да ви донеса сок и ще повикам санитар, за да ви изкъпе в леглото. Веднага щом лекарят позволи, ще свалим част от тръбичките, които влизат и излизат от тялото ви, и ще ви позволим да се пооправите малко. — Тя намигна отново и излезе от стаята.

Марла искаше час по-скоро да се махне от този затвор. Отпи още няколко глътки вода и огледа стаята. От прозореца се разкриваше гледка към някакъв паркинг, а зад него се виждаше безбрежна водна шир, която, предвид името на болницата, сигурно беше част от някакъв залив^[1]. Протегна ръка и разрови картичките, оставени до леглото ѝ.

Четеше имената на подателите и се питаше кои са тези хора. Бил и Шерил, Глория и Боб, Джоана и Тед, Ана, Крисчън, Марио. Нито едно от тези имена не ѝ струваше познато, но пък тя не си спомняше дори собственото си име. Марла Амхърст Кейхил. Мили боже, защо това име ѝ пасваше като чифт обувки с по-голям номер?

Главата ѝ пулсираше от болка. Марла остави чашата на нощното шкафче, облегна се назад и ненадейно си спомни едно лице. Мъжко лице. Грубо изсечено и сурово, със загоряла кожа, остри черти и дебели черни вежди, прихлупени над напрегнати, яркосини очи.

Гърлото ѝ се сви.

В него имаше нещо странно притеснително; мъжът излъчваше напрежение, което тя почувства веднага. Беше се пошегувал с нея, но не се бе усмихнал нито веднъж. Беше дошъл в стаята ѝ и бе казал, че е Ник. *Човекът извън семейството...* Беше споменал, че тя го наричала по този начин. Бе останал в стаята ѝ съвсем малко, срещата им бе продължила броени минути, но тя бе осъзнала, че той е мъж, на когото не може да се вярва... суров и безжалостен.

Пулсът ѝ се ускори. И поведението му изобщо не беше поза. Той изглеждаше и се държеше като съвременен Джеси Джеймс^[2] със загоряло и обветрено лице, кожено яко и изтъркани дънки.

Но това беше пълна лудост! Та тя беше омъжена жена! Трябваше само да погледне лявата си ръка, за да се сети за това. Там, на безименния ѝ пръст, осветен от слабата светлина на лампите, блестеше широка златна халка с диамант. Нейната брачна халка. Продължи да се взира в блестящия пръстен, но не може да си спомни деня, в който го бе получила. Не си спомни и мъжа, който очевидно ѝ се бе врекъл във вечна вяроност, преди да го сложи на пръста ѝ.

Мисли, Марла, мисли!

Нищо.

Никакъв спомен.

Идеше ѝ да се разпищи от безсилие.

Погледна към халката на пръста си, но все едно че отново се взря в очите на Ник Кейхил. Съзнанието ѝ реагира по същия начин. В главата ѝ не проблеснаха спомени за отминали времена, никакви чувства не нахлуха в душата ѝ. Изпитваше единствено любопитство. По отношение на съпруга си. На брака си. На децата. И по отношения на нея самата.

— Значи все пак се събуди. — В стаята влезе висок мъж с очила с телени рамки и бяла престилка. Тънкият му като молив мустак изпъкваше върху слабото му лице. Беше напълно плешив, а малката му уста като че ли бе препълнена с прекалено много зъби. — Спомняш ли си кой съм? — попита той, а след това се сепна, забелязал вероятно изумлението в погледа ѝ. — Не се притеснявай, ако не си спомняш нищо. Коматозните пациенти често изпадат в амнезия, но с времето спомените се връщат. — Усмивката му целеше да ѝ вдъхне увереност. — Да се представя тогава. Аз съм доктор Робъртсън. — Наведе се над леглото и светна с едно фенерче в очите ѝ. — Как се чувстваш?

— Ужасно — призна тя. Не виждаше причини да го лъже.

— Представям си. Изпитваш ли болка в челюстта?

— Страховита.

— А в главата? — Насочи поглед към върха на главата ѝ.

— Неописуема.

— Веднага ще ти дадем нещо за болката. А сега ми кажи как стои въпросът с паметта ти.

— Каква памет? — попита Марла, опитвайки се да не премигва на светлината на прожектора, която сега се насочи към лявото ѝ око.

— Толкова ли е зле?

Тя се замисли за момент и този слаб опит за концентриране засили болката в главата ѝ.

— Толкова. Съзнанието ми е замъглено, нямам ясна представа за нещата... — Едва успяваше да изрече думите през наранената си уста. Имаше чувството, че зъбите ѝ са залети с цимент.

Лекарят се отдръпна назад, изключи фенерчето и склучи ръце пред хилавите си гърди.

— Разкажи ми за себе си.

Ами сега? Марла се замисли. Дълбоко.

— Много е... странно. Зная някои неща за себе си... ами, зная например, че мога да чета, че съм схватлива и доста добре се справям с математиката. Само че не си спомням някога да съм ходила на училище. Мисля, че обичам кучета и коне. Струва ми се, че си падам по разходките по плажа и страшните филми... но... — Преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и отново раздвижи устни. — Е, не си спомням семейството си. Не помня децата си, родителите си, не помня дори съпруга си. — Гласът ѝ се разтрепери, очите ѝ се напълниха със

сълзи и тя се почувства невероятно жалка и патетична — едно изпонаранено, безпомощно създание, което нямаше дори минало. Опита се да стисне зъби, забравила за миг, че те са обездвижени от телта, приковала челюстта ѝ.

— Искам да разбереш, че състоянието ти не е необичайно — увери я той, провери отново жизнените ѝ показатели и рефлексите ѝ. — Сега искам да хванеш пръстите ми и да стиснеш с все сила — инструктира я доктор Робъртсън и ѝ подаде показалците на двете си ръце. Тя ги хвана и стисна. — Добре, а сега ги пусни. — Докторът записа още нещо в картона ѝ. — Що се отнася до паметта ти, можеш да си сигурна, че ще се върне. Мозъкът ти е преживял силен шок след сътресението и продължителната кома. — Погледна я в очите и се усмихна широко. — Но с времето ще си спомниш всичко.

— Кога? — попита тя. Отчаяно се нуждаеше от уверението му, че всичко с нея ще бъде наред.

— За съжаление нямам отговор на този въпрос. — Намръщи се и поклати плешивата си глава.

Да, дано да стане по-скоро, помисли си тя. В противен случай ще си изгубя ума... поне онова, което е останало от него.

— Ще ми се да можех да ти отговоря.

— Значи ставаме двама.

— Трябва да проявиш търпение. Дай си време да се възстановиш напълно.

— Защо ли си мисля, че ще ми писне да слушам това? — възкликна тя, но докторът само сви рамене.

— Може би познаваш себе си по-добре отколкото си мислиш.

— Точно в това е проблемът, докторе — заяви Марла и го погледна право в очите. — Истината е, че изобщо не се познавам.

Вярна на обещанието си, сестрата нахлу при Марла, обтри цялото ѝ тяло с влажна гъба и оправи завивките на леглото ѝ. Едва беше излязла от стаята, когато цялото семейство на Марла пристигна на куп. Появилите се в стаята ѝ непознати я засипаха с усмивки, прегръдки и целувки, които, кой знае защо, ѝ се сториха доста *насилени*. Не разпозна нито едно лице. Наложил си да се усмихне, макар изобщо да не ѝ беше до смях. Положи неимоверни усилия да си

спомни тези хора, но напразно. Нито гласовете, нито физиономиите им събуждаха никакви спомени в главата ѝ.

— Толкова е хубаво, че най-сетне се събуди и отново си сред нас — заяви свекърва ѝ и попи сълзите в очите си с ъгълчето на носната си кърпичка. Беше дребна жена с боядисана в кайсиево оранжево коса и малки дребни зъби. Високите ѝ обувки бяха в тон с елегантната ѝ чанта. Облечена беше със сив вълнен костюм и перлено сива блуза. Около врата ѝ бе праметнат шал в яркочервено и златисто.

— Благодаря.

Юджиния се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Голямата стара къща изглежда празна и притихнала без теб.

Сърцето на Марла се разтопи от умиление.

Сиси, дъщеря ѝ, я възнагради със задължителната целувка по бузата и отстъпи назад. Слабичко и високо за възрастта си, момичето беше облечено от горе до долу в черно. Кожата ѝ беше загоряла, а на лицето ѝ се виждаха няколко пъпки, които неумело положеният грим не успяваше да прикрие напълно. Очите ѝ бяха очертани с дебела черна линия.

— Здравсти — несигурно поздрави тя.

— Здравсти и на теб. — Марла все по-трудно успяваше да изговаря думите. Това момиче беше нейна дъщеря? Защо тогава не чувстваше нищо? Някакъв бегъл спомен... каквото и да е? Къде бяха майчините ѝ инстинкти? Защо не можеше да си припомни раждането на това дете? Не си спомняше как бе сменяла пелените на Сиси, нямаше спомен да е превързвала ожулените ѝ колене, да е вадила разклатените ѝ млечни зъбчета, да е наблюдавала с болка как страда от първата си несподелена любов. Сигурна беше, че всички тези неща са се случвали в миналото ѝ, но тя просто нямаше спомен за тази част от живота си. И това я плашеше. Направо я изпълваше с ужас.

— Знаех си, че ще се събудиш! — долетя гласът на Алекс от другия край на стаята. Тя извърна глава, приготвила се за поредното разочарование, но, когато видя съпруга си, остана с неясното чувство, че го е виждала и преди — размит и убягващ ѝ образ, който сякаш изплува за миг от дълбините за съзнанието ѝ, а след това отново потъна в черната дупка на паметта ѝ. — О, скъпа, толкова е хубаво, че те виждам отново! — Облечен беше с тъмносин костюм и разкопчан шлифер. Свободно висящите краища на колана му бяха напъхани в

джобовете. Алекс беше висок и широкоплещест със сиви очи и широка усмивка. Наведе се над леглото и я прегърна пламенно. — Аз... ние... ти ужасно ни липсваше. — Гласът му беше дълбок, а около него се носеше ухание на цигарен дим и афършейв с аромат на мускус. Притисна я към себе си и я целуна по бузата.

Марла не изпита нищо към него.

Абсолютно нищо.

О, господи, не би могла да е чак толкова повърхностна. Толкова безчувствена. Горещи сълзи опариха очите и замъглиха зрението ѝ. Вдигна ръце и притисна Алекс към себе си. Отчаяно се опитваше да почувства прилив на нежност, да изпита чувство на принадлежност към това семейство и любов към съпруга си. Нищо такова не последва. Оставаше ѝ само да се надява, че скоро ще си спомни всичко. Това отнема време, каза си тя, но отново изпита познатото безсилие. В този момент си даде сметка, че очевидно не беше от търпеливите и, наред с удовлетворението, че се е добрала до някаква подробност за собствената си личност, тя си даде сметка, че това едва ли е най-доброто ѝ качество.

Телефонът силно иззвъня и всяко мускулче по тялото на Алекс се напрегна.

— Съвсем недвусмислено предупредих болничните власти, че не трябва да бъдеш обезпокоявана с телефонни разговори — изрече той, отдръпна се от нея и протегна ръка към слушалката. Сиси стоеше подпряна на климатика под прозореца, а Юджиния събираше увехналите цветчета на един кактус. — Ало?... Ало? Има ли някой... Мамка му! — Алекс гневно затръшна слушалката.

— Никой ли не се обади? — попита Юджиния и Марла почувства, че я залива вълна на ужас.

— Сгрешили са номера — отегчено заяви Сиси.

— Едва ли. Разговорите се осъществяват чрез болничната централа. Някой определено е пожелал да го свържат *точно* с тази стая. — Алекс уморено разтърка лицето си. Очите му потъмняха. Юджиния се изправи, забравила за изсъхналите розови цветчета, които събираше допреди малко. — По-късно ще проверя какво става. Получавала ли си и други обаждания?

— Не... ами, не си спомням, но пък аз и не помня много неща. — Изобрази на лицето си нещо, което се надяваше да мине за усмивка.

Той въздъхна.

— Чухме за това. Разговаряхме с Фил... твоя доктор... Робъртсън, преди да дойдем да те видим. Той ни предупреди, че амнезията ти може да продължи известно време. Добрата новина е, че амнезията бе трябвало да е временно явление.

— Би *трябвало* — саркастично повтори тя. — Да се надяваме.

— Не се тревожи за това. — Наведе се над нея и я целуна по челото. — В момента най-важното е да оздравееш. Фил смята, че след няколко дни ще можеш да се прибереш у дома.

Марла си помисли, че ще се побърка напълно ако ѝ се наложи да прекара още един ден в тази болнична стая.

— Не. Искам да се прибера още сега.

— Разбира се, че искаш. Но е невъзможно.

— Защо?

— Мисля, че Робъртсън иска да ти направи няколко рутинни теста. Да провери жизнените ти функции. Нищо сериозно, предполагам.

— Очевидно е достатъчно сериозно, щом иска да ме задържи тук — рязко отвърна тя.

— Но ти току-що дойде в съзнание, скъпа — напомни ѝ Алекс.

— Така е, но искам да си ида у дома — повтори Марла. — Още сега.

Никой в стаята не каза нищо в отговор. Алекс погледна към Юджиния, която, свършила с кактуса, се бе заела с една ваза, пълна с цветя. Вадеше изсъхналите рози и ги пускаше в кошчето, поставено до гардероба. Сиси се загледа през прозореца, проявила неочакван интерес към безличния паркинг отвън, отказвайки да погледне към родителите си.

— Чуй ме, скъпа. — Юджиния пристъпи към леглото. Жената, която само преди няколко минути не можеше да сдържи сълзите си, сега я гледаше с решителна неотстъпчивост и твърдост. — Разбира се, че ще се прибереш у дома, но това ще стане, след като се почувстваш по-добре. В момента е рано да мислиш за това. Трябва да насочиш всичките си усилия към по-скорошното си възстановяване. — Нежно докосна ръката на Марла, но очите ѝ, скрити зад очилата с метални рамки, мълчаливо я предупреждаваха да мълчи. Държеше се така, сякаш всички те споделяха някаква тайна, която не трябваше да бъде

изричана на глас тук, в болницата, и Марла отново бе обхваната от ужас.

— Къде... къде е бебето ми? — попита тя.

— У дома. Не можем да го донесем тук. Детският лекар не би ни позволил — отвърна свекърва ѝ и погледът ѝ поомекна. — Ще го видиш веднага щом се прибереш у дома.

— И кога ще стане това?

— Скоро, скъпа. Когато лекарят прецени, че си добре. Той самият не по-малко от теб иска да те изпише и да ти позволи да се върнеш вкъщи. Познаваме Фил и съпругата му от години. — Гласът на Алекс звучеше успокоително, но на Марла ѝ се стори, че долавя някакви неискрени нотки и се запита дали съпругът ѝ не крие истината от нея. Нещо в поведението му ѝ се струваше неискрено и престорено.

А може би просто те е обхванала параноя!

— Наистина ли? Защо тогава той ми се представи като доктор Робъртсън? — попита Марла. Опитваше се да се пребори с параноята, но започваше да ѝ се струва, че целият свят се е съюзил срещу нея. Мили боже, сигурно наистина полудява. Нали преди време ѝ се бе сторило, че усеща нечие злокобно присъствие край леглото си... Господи, нима наистина щеше да изгуби разсъдък си? Дланите ѝ овлажняха от пот. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, но, въпреки всичко, не можеше да спре да задава въпроси: — Защо не се представи като *Фил*? Защо не ми каза нещо?

— Кой знае? Вероятно смята, че отношението му към теб е проява на професионализъм. Всеки от нас трябва да спазва определени правила на работното си място. Той вероятно — Алекс вдигна ръце и с пръсти изрази нещо като кавички, давайки ѝ да разбере, че се кани да цитира нещо — използва *лекарското си лице*, когато е в болницата.

— На мен лично това ми се струва доста странно.

— Може би, но така стоят нещата в момента.

Този разговор не водеше до никъде. А и тя беше уморена. Съсипана. Имаше чувството, че от часове тича в кръг, а краката ѝ тежат като олово.

Сякаш доловил отчаянието ѝ, Алекс я прегърна отново.

— Зная, че си объркана и изтощена, а и сигурно изпитваш невероятни болки — прошепна ѝ той и тя отново почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи. — Но не трябва да бързаш толкова. Дай си време

и ще видиш, че всичко ще се оправи — продължи да шепне в ухото ѝ той и на нея отчаяно ѝ се прииска да му повярва. Само че съпругът ѝ не разполагаше с кристална топка и не би могъл да предскаже бъдещето, затова просто се опитваше да я успокои и ободри. Тя потисна тревогите си, обви ръце около врата му, и погледна над рамото му. Мъжът, когото бе видяла по-рано през деня, онзи *извън закона* — не, *извън семейството* — стоеше отделно от другите, подпрял рамо на рамката на вратата. Лицето му бе обрасло с едnodневна брада.

Гледаше право в нея, сключил напрегнато тъмните си вежди.

Не ѝ се усмихна, не се и опита да ѝ каже нещо окуражително. Вместо това стоеше, скръстил ръце пред гърдите си, опънал до скъсване коженото си яке, и наблюдаваше през присвитите си очи нежната сцена на обич и привързаност, която съпругът ѝ демонстрираше. Какво всъщност виждаше в момента? И защо така отчаяно стискаше силните си, почти квадратни челюсти?

Марла внезапно изпита желание да разбере как изглежда. Искеше да знае какво виждат другите, когато гледат към нея. Какво виждаше той. Отклони поглед от него и мълчаливо се нарече глупачка.

— Тук някъде има ли огледало? — попита Марла.

В първия момент никой не отговори.

— Никой от вас ли няма огледало? — Марла премести поглед от свекърва си към Сиси.

— Огледало ли? — Юджиния поклати глава, но къдриците ѝ изобщо не помръднаха. — Ами... само в кутийката с пудра.

— Би ли ми я подала?

— Не зная дали идеята е добра... — Юджиния започна да нервничи и Марла осъзна, че изглежда по-ужасно отколкото си мислеше.

— Толкова ли е лошо?

— Не, скъпа, но...

— Дай ѝ огледалото — прекъсна я Ник.

Марла отново погледна към него и забеляза искрици на гняв, които проблеснаха в сиво-сините му очи.

— Да, дай ми го. Защото, ако не го направиш, кълна се, че ще се преметна през перилата на шибаното легло и ще допълзя до огледалото над мивката. — Посочи с ръка шкафчето, закачено над мивката, а след това натисна бутона и повдигна леглото си още малко.

— Но така ще извадиш системата си и... ами, още си... — Алекс посочи леглото и тя осъзна, че той вероятно сочи към катетъра и торбичката с урина, скрита дискретно под чаршафите ѝ.

Лицето ѝ пламна от смущение, мислено изруга, но изправи рамене и го погледна право в очите.

— Не ми пука!

— Дай ѝ огледалото. — Устните на Ник бяха изтънели и пребледнели от напрежение.

Юджиния преглътна мъчително.

— Ами, предполагам, че съвсем скоро ще бъдеш в състояние да ставаш сама, така че всичко е само въпрос на време... Не забравяй обаче, че все още не си оздравяла... Когато се възстановиш напълно, ще изглеждаш много по-добре и... — Отвори малката си чанта и започна да рови из нея. — О... ето, заповядай. — Извади блестяща позлатена кутийка и я подаде на Марла.

Сиси премигна.

Юджиния сковано изправи рамене. Алекс се извърна настрани. Единствено Ник не помръдна. Продължи да я наблюдава от мястото си до вратата. С треперещи пръсти Марла отвори пудриерата и погледна към малкото огледалце.

О, господи, помисли си тя и рязко пое въздух. Беше по-лошо отколкото беше очаквала. Лицето ѝ беше натъртено и подуто, покрито цялото с жълто-зелени и морави петна. Но не това беше най-лошото. Най-страшното бе, че лицето, което я гледаше от огледалото ѝ, беше абсолютно непознато.

---

[1] Първата част от името на болницата „Бейвю“ на английски език означава залив (bay). — Б.пр. ↑

[2] Джеси Джеймс (1847–1882) — легендарен разбойник от уестърните. Джеси се бие в Гражданската война заедно с брат си Франк Джеймс на страната на федералните войски. В продължение на петнадесет години след това предвожда банда, която извършва нападения над влакове и банки. — Б.пр. ↑

4.

Ник скърцаше безсилно със зъби докато наблюдаваше Марла. Със свободната си от системите ръка тя предпазливо докосна лицето си и проследи с пръсти натъртванията и синините. Прокара ръка и през започналата да расте коса върху обръснатата част от главата ѝ. Не можеше да отрече, че се държеше храбро и не даде воля на сълзите, които, както Ник подозираше, едва успяваше да сдържи. Преглътна мъчително и внимателно опипа шевовете, които се виждаха под едва наболата ѝ коса.

— О, господи — прошепна Марла и премигна няколко пъти. После успя някак си да се съвземе и видимо се изправи в леглото. — Аз... не мисля, че бих могла да мина и за съпруга на Франкенщайн... нали знаете онези приказки за грозните жени, които са обречени да си останат шаферки и никога не стигат до олтара... — Всяка произнесена дума очевидно ѝ причиняваше болка. Опита се да се усмихне, но не успя. Брадичката ѝ леко потрепери.

Ник установи, че му е мъчително трудно да наблюдава жената, която се бе заклел да мрази до края на дните си. Жената, която се бе възползвала от него, а след това го бе предала, за да се омъжи за брат му.

— Ще се оправиш — увери я Алекс, взе пудриерата от ръката ѝ и рязко я затвори. — Просто е нужно време.

— Точно така. След няколко месеца ще си същата както преди и ще се смееш над... е, поне ще си оставила всичко това зад гърба си. — Насилената усмивка на Юджиния само загатваше за добрите ѝ чувства. — Това важи и за всички нас.

— Никога няма да си спомням за това с усмивка — не ѝ остана дължна Марла.

— Ние също, разбира се. — Алекс хвърли на майка си предупредителен поглед.

Ник безмълвно се съгласи с брат си. По негово мнение истината беше за предпочитане пред лъжливите надежди. А и фактите говореха

сами за себе си: Марла Амхърст Кейхил едва не беше загинала и точно в този момент изглеждаше дяволски зле. И вероятно се чувстваше по същия начин. Предстоеше ѝ да извърви дълъг и мъчителен път до пълното си възстановяване.

— Аз... аз не съм сигурна, че някога отново ще заприличам на себе си. — Марла, дълбоко разстроена, погледна към Ник. Погледът ѝ се задържа върху него за част от секундата, сякаш само той единствен можеше да я разбере. — Просто не чувствам, че аз съм... — Гласът ѝ заглъхна по средата на изречението.

— Че си какво? — попита Алекс.

Погледът ѝ обходи всички лица в стаята. Когато срещна погледа на Ник, в очите ѝ само за миг проблесна нещо, което той не успя да разгадае.

— Аз не зная коя съм.

— О, страхотно! — възкликна Сиси и бе възнаградена с леден поглед от страна на баща ѝ, който категорично ѝ забраняваше да се обажда повече.

— Ще се справиш — увери я Алекс.

Ник обаче не му вярваше. Марла никога нямаше да е добре. Та тя не беше добре и преди това да се случи. И въпреки това изпита чувство на вина докато се взираше в израненото ѝ лице. Години наред се бе опитвал да я прогони от съзнанието си. Рядко се сецаше за нея, а когато го направеше, то бе, за да демонстрира своето презрение и неуважение. А ето че сега пред него седеше една изнурена и наранена жена, която мъчително се опитваше да запази поне част от достойнството си.

Сиси се престори, че гледа прозореца, като плъзгаше разсеяно ръка по отворите на климатичната инсталация. Ник обаче бе наясно, че момичето трескаво размишлява за нещо. И непрекъснато поглежда към майка си с ъгълчето на едното си око. В тази стая определено ставаше нещо, което той не разбираше напълно.

— Не се тревожи, ще видиш, че всичко ще се подреди. Само веднъж да се прибереш у дома при бебето... и всички нас. Всичко ще бъде наред. Ще видиш. — Юджиния взе пудриерата от сина си и бързо я прибра в чантата.

Ник изпита непреодолимо желание да се махне далеч от тази стая. Семейната задръжност, която цял ден демонстрираха около него,

започна да му идва в повече.

— Ти беше тук и преди. — Марла отново бе насочила погледа си към него.

Той кимна кратко и отвърна на погледа ѝ.

— Да. Преди няколко часа.

— Спомням си — заяви тя, сякаш изпълнена със страхопочитание от самия факт. След това бръчките на челото ѝ станаха по-дълбоки. — Човекът извън семейството. Изгнаникът.

— Точно така. — Въобразяваше ли си, или в погледа ѝ проблесна нещо повече от обикновено любопитство?

— Тук в стаята имаше и още един човек — обяви тя.

— С мен ли? — Ник отрицателно поклати глава.

— Не... не... преди да влезеш ти. Поне... така мисля... — Очите ѝ помръкнаха и тя отклони поглед встрани, а след това се загледа в одеялото, придърпано около кръста ѝ. — Да, сигурна съм. В стаята влезе човек, който не каза нито дума... приближи се и... застана точно тук, до леглото... О, по дяволите, зная, че това звучи налудничаво, но присъствието му... ами то изглеждаше съвсем истинско.

— Глупости! — заяви Юджиния и се изсмя пресилено, опитвайки се да омаловажи казаното от Марла. — Сигурно е била някоя от сестрите.

— Не! — Марла изглеждаше развълнувана. Вбесена от собственото си безсилие. — Може да съм сънувала. Но наистина си спомням... мисля, че... струва ми се, че съм чувала гласовете на всички вас и преди, когато идвахте тук... — Някога изумително красивото ѝ лице застина в съсредоточена гримаса. — Това не е първото ви посещение при мен. Идвахте още веднъж... или може би два пъти? О, боже, не мога да си спомня. — Вдигна ръка, за да отмести косата от лицето си, но застина неподвижно, когато пръстите ѝ докоснаха обръснатия участък над лявото ѝ око и шевовете по главата ѝ.

— Много пъти — ласкаво се обади Юджиния. — Идвахме при теб много пъти.

— И при едно от посещенията си изпратихте Сиси долу за сода. Дали не беше „Спрайт“!

— Точно така — с усмивка потвърди Алекс. Ник забеляза, че усмивката му е твърде напрегната и неестествена. — Тогава си

мислихме, че все още си в кома и не си в състояние да ни чуеш.

Юджиния си играеше със закопчалката на чантата си. Понечи да се усмихне, но преди това, макар и само за миг, ъгълчетата на устните ѝ увиснаха надолу, както ставаше всеки път, когато е силно притеснена.

— Значи си ни чула? И защо не отговори?

— Опитах се. Но се оказа невъзможно.

— Не се притеснявай за това.

— Но аз не мога да си спомня нищо друго. Не помня катастрофата, не помня... нищо. — Все още държеше ръката на Алекс. Насочи поглед към Сиси, която театрално завъртя очи. Дари баща си с красноречив поглед, който сякаш казваше: А сега не може ли вече да си тръгваме? Ник не би могъл да вини детето за желанието му час по-скоро да се махне от тук.

Алекс обаче не ѝ обърна внимание. Наведе се над съпругата си и каза:

— Виж сега, скъпа, дори и да не можеше да си спомниш много...

— Въпросът не е в това, че не мога да си спомня *много* неща, Алекс — прекъсна го Марла, като едва успя да произнесе името му. — Аз не си спомням *абсолютно нищо* от предишния си живот, макар че някои други неща — общоизвестните неща — са повече или по-малко ясни. Не помня обаче родителите си, не си спомням рождения си ден, не зная дали имам братя или сестри или...

— Искаш да кажеш, че не ни помниш? — възкликна Сиси, осъзнала най-после цялата истина.

Марла не отговори.

— Това е временно — намеси се Алекс.

— Дано да е така. — Марла извърна очи към съпруга си, сякаш очакваше някакъв отговор от него, и стомахът на Ник се сви. — Ужасно съжалявам за всичко това... за неприятностите и за Пам... О, господи, чувствам се ужасно заради смъртта ѝ.

— Спомняш ли си Пам?

— Не — прошепна тя, опитвайки се отчаяно да се овладее. — Аз... не помня нищо от катастрофата... — Гласът ѝ потрепери и тя загуби контрола над емоциите си.

— Скоро ще се оправиш — увери я Юджиния.

Марла се обърна с лице към свекърва си.

— Обещавах ли?

— Не, но...

— Тогава престани да дрънкаш празни приказки, разбра ли? Трябва да се махна от тук час по-скоро, да предприема нещо. Налага се да поговоря с близките на Памела. Искам да си спомня всичко, с най-големи подробности.

Сиси премигна няколко пъти и шумно подсмръкна. След това, сякаш засрамена от сцената, на която бе станала свидетел, се извърна настрани.

На Ник му се искаше да повярва, че, по някаква необяснима причина, Марла си играе с всички тях и ги върти около малкото си пръстче. Тя обаче изглеждаше абсолютно искрена. До вчера не би повярвал, че е способна на това, не би допуснал дори, че, освен за себе си, тя би могла да се тревожи и за други хора. Сега беше склонен да допусне, че Марла се е променила. Може би, загубвайки паметта си, се бе освободила и от дълбоко вкоренената си манипулативност и егоцентризъм.

А може би все пак се преструваше и умело си играеше с тях.

Алекс сграбчи ръката на съпругата си.

— Защо не се опиташ да си починеш малко?

— Ще го направя, но искам да ви задам още толкова много въпроси. Искам да попитам за моето семейство. Къде са те? Родителите ми? Моите братя и сестри? Все трябва да имам някакви роднини, нали? Наблизо ли живеят или не?

— О, скъпа! — възкликна Алекс, опитвайки се да заобиколи въпросите ѝ. — Това е много дълга история, но сега не е моментът да говорим за тях.

— Защо? — едва чуто попита тя. След това се напрегна, подготвяйки се да чуе най-лошото. — Всички ли са мъртви?

— Не, не... само майка ти. Баща ти е жив, но не е никак добре.

— О! — На лицето ѝ се изписа объркване. Тъга. Скръб.

— Ще поговорим за всичко това по-късно. Заедно ще разгледаме семейните снимки, ще посетим баща ти... Ще направим всичко, което пожелаеш. Но не и преди да се възстановиш и да се върнеш у дома.

Тя не отговори нищо, но като че ли изведнъж се смали в леглото. Ник изпита безумното желание да я утеши, да ѝ каже, че всичко ще се оправи. После изведнъж си припомни къде му е мястото. Сети се, че

жената в болничното легло е Марла, а тя винаги е можела да се погрижи за себе си. Ако този път не успее, има си съпруг, на когото се пада частта да я подкрепя и закриля.

Време беше да сложи край на тази агония.

— Виж, аз си тръгвам — обърна се към Алекс той, хвърли един поглед към измъчената жена в леглото и излезе от стаята. Махна се далеч от семейството си. И от Марла. Господи, наистина трябваше да се отдалечи от нея.

Не можеше да не изпитва жал и състрадание към нея. Спомняше си я преди години — млада, жизнена и сексапилна като никоя друга жена на тази земя. А сега беше само поредната жертва на катастрофа, извадила късмета да оцелее. Беше жива, но съсипана и променена до неузнаваемост.

Мамка му!

Натисна копчето на асансьора и вратите пред него плавно се отвориха. Едва не се блъсна в някакъв висок и широкоплещест мъж с внимателно оформена брадичка, тъмни очила и тънки устни, стиснати в сърдита и напрегната гримаса. Облечен беше с дебело яке, дънки и ботуши. Заобиколи Ник и, накуцвайки леко, мина покрай отворената врата на стаята на Марла. После ускори крачка и продължи надолу по коридора.

Поради някаква причина, която не му беше съвсем ясна, Ник се поколеба. Дали онзи тип не бе ускорил крачка едва след като надникна в стая 505 и видя цялото семейство, събрано около леглото на Марла? А може би просто бе дошъл на посещение на някой болен, настанен в същото крило? Човекът му се стори смътно познат, но Ник нямаше никаква представа кой е той.

Не че това имаше значение. Може би въображението му пак се беше развихрило.

Ник слезе на първия етаж, прекоси чакалнята и излезе през входната врата. Над града се спускаше гъста мъгла. Лицето и косата му веднага овлажняха. Ник вдигна поглед към петия етаж и намери стаята на Марла. Сиси продължаваше да стои до прозореца и да гледа към паркинга. Вероятно и на нея отчаяно ѝ се искаше да се махне от там. Е, не би могъл да я вини. Качи се в пикапа и погледна часовника си. Беше още рано. Трябваше да убие някъде час-два.

Реши, че може би няма да е зле да отиде да огледа мястото на катастрофата, а след това да разгледа и смачкания мерцедес. Превъртя ключа и старият двигател веднага запали.

Излезе от паркинга на задна. Докато гледаше през рамо назад, ненадейно зърна някакъв накуцващ мъж, който претича през мъглата. Същият смътно познат мъж, с когото едва не се бе сблъскал пред асансьора преди малко.

Ник го проследи с поглед и го видя да се качва в някакъв тъмен джип. Зачуди се защо му беше да се качва чак на петия етаж, само за да слезе от там няколко минути по-късно.

— Търсиш си белята — тихичко промърмори той. — А и без друго си имаш достатъчно.

Два дни по-късно беше готова, за да се прибере у дома. Доктор Робъртсън, който ѝ бе направил всички възможни изследвания, изглеждаше доволен от резултатите. Марла седеше в леглото и чакаше да приготвят документите за изписването ѝ, когато вратата на стаята ѝ се отвори предпазливо.

— Госпожа Кейхил? — попита някакъв мъж, който надникна през пролуката. — Аз съм инспектор Патерно. От полицейското управление на Сан Франциско.

Сърцето ѝ подскочи от страх, а инспекторът, облечен с тъмен панталон, спортна риза и сако, спокойно влезе в стаята ѝ. Този човек сигурно искаше да ѝ зададе безброй въпроси. Въпроси, на които тя нямаше отговор. Съзнанието ѝ се бе прояснило значително, но спомените ѝ от миналото приличаха на пламъчета от запалка, останала без газ. Откъслечни образи преминаваха за миг през главата ѝ и изчезваха веднага, за да не се върнат повече. Инспекторът ѝ показа значката си.

— Съжалявам, че се налага да ви безпокоя в болницата — извини се Патерно. С тъмнокафяви очи и сериозно, но добронамерено изражение на лицето, той малко ѝ напомняше на ловно куче и, макар да изглеждаше свестен човек, Марла веднага застана нащрек. Веднага си припомни страховете на дъщеря ѝ, че срещу нея би могло да бъде повдигнато обвинение в убийство. *По непредпазливост*, или както там му казваха. А полицаите бяха царе, когато трябваше да принудят някой

заподозрян да каже нещо, което не би трябвало да споделя с тях... Мили боже, откъде се взеха тези мисли в главата ѝ? Ама че отношение! Инспекторът я наблюдаваше внимателно с тъмните си, пронизателни очи, контрастиращи странно с иначе небрежния му външен вид, който сякаш държеше да внуши на околните, че той е само едно най-обикновено ченге. Един от многото. — Помагам при разследването на причините за катастрофата. Върша нещо като услуга на колегите от Пътна полиция. И много бих искал да чуя какво си спомняте от онази вечер.

— Разказът ми няма да отнеме много време — промърмори Марла.

Пренебрегнал напълно сарказма ѝ, той постави един джобен касетофон на нощното шкафче, върху което стояха чаша с вода, кутийка с книжни кърпички и ножицата за тел. След това разтвори малък бележник.

— Кажете ми всичко, което си спомняте. — От него се носеше миризмата на дъжд, примесена със слабия плодов аромат на дъвката, която бавно премяташе из устата си. В къдравата му черна коса проблясваха няколко сивеещи косъма. Беше нисък и набит с малко коремче, увиснало над колана на панталона му.

— Това е лесно — отвърна Марла. — Нищо.

— Нищо?

— Още ли не сте разговарял с лекаря ми?

— Да, той спомена, че имате амнезия. — Дали не долови нотки на недоверие в гласа му? Още едно цинично ченге.

— Това е самата истина, инспекторе. И е много досадно, повярвайте ми. — Придърпа ръкавите на робата върху ръцете си и додаде: — Много бих искала да ви помогна, но не зная кой знае колко. — Въздъхна дълбоко и погледна към китката на ръката си, където носеше пластмасова гривна с името си.

— Не си спомняте дори защо сте изгубила контрол върху управлението? Не знаете дали нещо не е застанало на пътя ви? — попита той.

— Не, не помня нищо. — Марла се опита да се съсредоточи и бе възнаградена с ослепително главоболие.

— Пътувала сте на юг по „Магистрала 17“. Злополуката се е случила в планината Санта Круз. Съдейки по следите, останали на

платното, може да се заключи, че сте видяла нещо на пътя и рязко сте натиснала спирачките. Може да е било камион, елен или... — Остави изречението недовършено, приканвайки я да го стори вместо него.

— Вие не разбирате, инспекторе! — възкликна Марла, полагайки усилия да овладее избухливия си нрав. — Аз не си спомням дори собственото си име. Не помня съпруга и децата си... не помня нищо. Само... само от време на време в съзнанието ми пробягват някакви неясни образи... части от обяви, сцени от стар филм, мелодии... но нищо истинско и съществено.

Погледът в очите му сякаш казваше: „Колко удобно“, но той не направи никакъв коментар. Само прехвърли дъвката от единия ъгъл на устата си в другия.

— Е, щом тъй и тъй съм тук, защо все пак не поговорим за случилото се, а? — Вдигна въпросително рунтавата си вежда и тя кимна утвърдително. — Пътувала сте заедно с Пам Делакроа.

— Така ми казаха.

— И я познавате от...

— Ами съпругът ми спомена, че тя била моя приятелка. Но...

— Вие не си спомняте.

— Точно така. — Марла се намръщи, ядосана на самата себе си. — Мисля, че съвсем скоро ще зазвуча като развалена грамофонна плоча.

— Да, така изглежда.

Присегна се за сока си и отпи предпазливо, докато детективът я засипваше с въпроси, на които тя просто нямаше отговор. Вратата на стаята ѝ бе отворена и отвън долитаха разговори, потропването на количките с медикаменти, звъненето на асансьорите. Вътре в стая 505 обаче обстановката беше твърде напрегната и Марла започваше все повече да се ядосва на отношението на инспектора, който сякаш смяташе, че е предизвикала катастрофата умишлено, за да сложи край на живота си.

— Знаете ли, това започва да ми прилича на инквизиция — най-сетне заяви тя. Заигра се със сламката, а след това остави чашата настрана.

— Просто се опитвам да изясня нещата.

— Само че аз *наистина* не мога да ви помогна. — Гърбът започваше да я боли, чувстваше се уморена, а главата ѝ пулсираше от

непоносима болка.

— Вие сте шофирала колата на Пам Делаacroa, нали?

— Аз... предполагам. Така твърдят всички, тъй че, предполагам, е истина — разпалено отвърна тя. — Вижте, не трябва ли да ми прочетете правата и да ми позволите да се обадя на адвоката си?

— Значи това си го спомняте?

— Вече ви казах... спомням си някои откъслечни неща. Може да съм го видяла в някой епизод на... на...

— „Закон и Ред! Нюйоркска полиция?“

— Аз... не зная...

Той я погледна изпитателно с будните си, интелигентни очи.

— Наистина ли искате да се обадите на адвокат? Нали разбирате, че не съм тук, за да ви арестувам?

— Нямам какво да крия. — Поне не си спомням нищо, което да пожелае да скрия от полицията, помисли си Марла, но предпочете да си замълчи. Искаше единствено да сложи край на този разговор, да затвори очи и да изчака лекарствата да притъпят пулсиращата болка в челюстта и убийственото главоболие, което раздираше черепа ѝ. Искаше ѝ се да можеше да се освободи от чувството, че животът ѝ се изплъзва от контрола ѝ, че във въздуха витаят безброй неизречени въпроси — въпроси, които бяха твърде зловещи и инкриминиращи, за да бъдат изречени на глас.

— Добре. — Патерно отново се залови енергично с дъвката си. — А какво можете да ми кажете за камиона, който се е движил срещу вас? Той се преобърнал от другата страна на пътя, а шофьорът — Чарлз Бигс — едва диша в отделението по изгаряния в една болница в другия край на града. Надяваме се той да се събуди и да си спомни нещо от нощта на злополуката.

Марла цялата се вледени при мисълта за шофьора.

— Бедният човечец — прошепна тя и се загледа през прозореца към сивия ден отвън. Изведнъж проумя, че нейната съдба не е чак толкова ужасна. Надяваше се, че не тя бе станала причина за тази ужасна катастрофа, молеше се да не се окаже, че нейната небрежност и непредпазливост са причинили смъртта на приятелката ѝ, която изобщо не си спомняше, и са осакатили един напълно непознат човек. Изведнъж я налегна черно отчаяние. Как щеше да продължи живота си, ако излезеше, че катастрофата е станала по нейна вина? О, господи,

моля те... не! Няма да съм в състояние да надживея чувството на вина... Преглътна огромната буца, заседнала в гърлото ѝ и мислено се наруга за проявената слабост и пристъпа на самосъжаление. — Защо вие не ми разкажете какво точно се е случило през онази нощ? — предложи Марла, решила, че предпочита да чуе грозната истина, а не внимателно редактираната и захаросана версия на семейството ѝ. Умолително погледна към Патерно. — Искам да чуя всички факти.

— Значи само истината, цялата истина и нищо друго, освен истината, а?

Какво беше това? Някаква тъпа шега? Марла сви рамене в отговор.

— Ами... предполагам.

— Това беше реплика от един стар полицейски сериал — информира я Патерно и Марла осъзна, че се е опитвал да изкопчи някаква реакция от нейна страна. Пробваше я, за да провери какво точно си спомня. Ама той какво? Да не би да не ѝ вярваше? Защо ѝ е да се преструва, че има амнезия? Имаше ли нещо, което не знаеше за себе си? Нещо, което го караше да се отнася към нея с недоверие?

Патерно се настани на единствения пластмасов стол, сложен в единия ъгъл на стаята.

— Ако съдим по следите, оставени по пътя, двете с Памела Делаacroa сте пътували на юг с нейния мерцедес. Вие сте управлявали колата. Допускаме, че сте отивали в Санта Круз при дъщерята на Памела, Джули, която учи в колеж там. Колата ви се е завъртяла на пътя веднага щом сте излезли иззад един завой. Шофьорът на камиона, който идвал от противоположната посока, рязко настъпил спирачките, за да не се удари във вас, или в онова, което сте се опитвала да избегнете. Каквото и да е то. Камионът се завъртял и паднал през мантизелата от едната страна на пътя. Вашата кола изхвърчала от другата. Памела, която пътувала без предпазен колан, излетяла от колата. При удара счупила врата си и умряла на място. — Стомахът на Марла се сви. В гърлото ѝ се надигна жлъчка и тя едва успя да се овладее, представила си ужасната картина. — Камионът се плъзнал надолу по хълма, блъснал се в едно дърво и експлодирал. Случаен свидетел видял огненото кълбо и позвънил на 911. Само след миг на местопроизшествието пристигнали първите свидетели — възрастно семейство, което пътувало на север.

Марла затвори очи, разтърсена от ярките образи, които изникнаха в главата ѝ. Горещи сълзи опариха очите ѝ, стана ѝ лошо и тя се притесни да не повърне.

— Съжалявам — неловко прошепна тя.

— Аз също. — Думите му обаче не прозвучаха убедително. Марла го погледна в очите и видя в тъмните им дълбини да се спотайват недоверие и неизречени обвинения. Още едно ченге, което бе видяло твърде много неща в живота си.

Той се изправи, бръкна в джоба си и остави една визитна картичка на масата. Изключи касетофона и го прибра в джоба си.

— Струва ми се, че това е достатъчно за днес. Ако обаче си спомните нещо, обадете ми се.

— Непременно — обеща Марла и в този момент забеляза някакво движение през откренатата врата.

Беше толкова погълната от Патерно и разказа му за катастрофата, че не бе забелязала пристигането на Ник. Запита се от колко време стои там и каква част от разговора им бе чул.

— Не е ли редно да присъства адвокат при всеки неин разговор с полицията? — попита той и пристъпи в стаята. Черната му коса блестеше, мокра от дъжда. Очите му се спряха върху нейните за част от секундата, а след това се фокусираха върху детектива. Патерно рязко затвори бележника си и го прибра в джоба на сакото си.

— Двамата с госпожа Кейхил вече обсъдихме този въпрос. Срещу нея не са повдигнати никакви обвинения.

— Алекс спомена нещо за възможно обвинение в убийство.

Кръвта ѝ се вледени. Сърцето ѝ започна да блъска като обезумяло в гърдите ѝ. Възможно ли беше това? Нима щяха да я тикнат в затвора?

— Все още не сме отхвърлили нито една възможност — отвърна полицаят и замислено потърка лицето си. — Вие не сте съпругът?

— Не — твърдо отвърна Ник и за част от секундата отново погледна към Марла, изпращайки ѝ някакво мълчаливо послание, което, макар ѝ неразбираемо, я накара веднага да застане нащрек. — Аз съм неин зет. Брат на съпруга. Ник Кейхил. — Протегна ръка.

Патерно я пое и я стисна енергично.

— Вие живеете в Орегън, нали?

— Девилс Коув^[1]. — Ник не си направи труда да се усмихне. — Не ме питайте защо се казва така. Според мен градчето е кръстено на някой пропил се дървосекач. Или може би моряк.

— Дошъл сте на гости на семейството?

— Бях *помолен* да дойда. Семейни бизнес дела.

— Значи не сте тук заради катастрофата?

— Това е другата причина за присъствието ми тук. — Лицето на Ник беше абсолютно непроницаемо. Като маска. Никакви емоции, никакво вълнение. Здравото стиснатите му челюсти тъмнееха от наболата му брада.

Патерно енергично се залови с дъвката си, обмисляйки отговора, който бе получил току-що. След това почука с дебелия си пръст по визитната картичка, която бе оставил на масата, и отново насочи вниманието си към Марла.

— Не забравяйте да ми се обадите, ако си спомните нещо.

— Няма — обеща тя. Напълно искрено при това. Искаше да узнае истината без значение колко болезнена щеше да се окаже тя. Само така можеше да се надява да се отърве от това мъчение.

Веднага щом Патерно се изгуби от погледа му, Ник затвори вратата, изолирайки по този начин разговорите на сестрите и прозвъняването на асансьора.

— Какво правиш? — попита тя.

— Опитвам се да осигуря малко уединение. — Очите му тъмнееха, лицето му бе сгърчено от напрежение.

Пулсът ѝ се учести и тя срещна напрегнатия му поглед.

— Държиш се така, сякаш съм някаква криминална престъпница. — Отметна кичур коса от очите си и пръстите ѝ неволно докоснаха обръснатата част от скалпа ѝ.

Той я изгледа продължително и стерилната болнична стая изведнъж ѝ се стори твърде тясна... изпълнена с *интимност*.

— Искам само да бъдеш по-предпазлива.

— Виж, Ник, оценявам твоята загриженост. Но можеш да престанеш с тези театрални изпълнения. Нямам какво да крия.

Откъде знаеш? Не го изрече на глас, но тя прочете думите в очите му.

Беше уморена и раздразнителна. Главата я болеше неопишимо и ѝ бе писнало до смърт от всичките тези въпроси, от болницата, от

невъзможността да си спомни миналото, от болката и от проклетите телове, стиснали устата ѝ. На всичкото отгоре, беше дяволски вбесена от факта, че всички хора, с които разговаряше, бяха абсолютно непознати.

— И аз така си помислих. — Скръстил ръце пред гърдите си, Ник се подпря на гардероба и я погледна. В очите му се спотайваха неизречени тайни. — И така, имаш ли всичко необходимо, за да напуснеш този затвор? Алекс ми каза, че те изписват днес.

Тя поклати глава.

— В момента имам нужда единствено от аспирин. С размерите на целия щат Монтана.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса. — Той се обърна и тръгна към вратата.

— Почакай — извика след него Марла. Не искаше той да си тръгне... не и когато имаше толкова много неща, които тя не разбираше.

Ник спря, поставил ръка на бравата.

— Защо имам чувството, че... ами, не зная... че ти ми нямаш доверие или пък знаеш нещо за мен, което не ми е известно... — Тя замълча за момент. — Всички, които ме посещават, знаят за мен неща, които аз не зная, но при теб е по-различно.

Той повдигна едната си тъмна вежда и се отдръпна от вратата. Изражението му напомняше арктическа зима.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти ми кажи — предложи тя. — Защото ти знаеш, а аз не.

Той разтърка наболата си ръка с палеца на едната си ръка и я изгледа изпитателно сякаш... ами сякаш не ѝ вярваше. После бавно заговори:

— Наминах да проверя как си само защото Алекс ме помоли. И не смятам, че трябва да се задълбочаваме в сериозни разговори.

— И защо не?

— Защото те няма да доведат до никъде.

— Може би аз трябва да преценя това.

Той стисна зъби и я изгледа напрегнато, сякаш се опитваше да предвиди реакцията ѝ.

— Добре, Марла, след като попита, ще ти отговоря направо. — Оголи зъби в неприятна усмивка. — Ти и аз... двамата с теб бяхме

любовници.

— Какво? — ахна тя. Не, не, не... това не беше вярно. Не би могло. Имала е любовна връзка с брата на собствения си съпруг? И въпреки това, дълбоко в душата си знаеше, че част от нея го намира за привлекателен... дори секси.

— Не се притеснявай толкова. Това е минала история — додаде Ник. — Заряза ме заради Алекс.

Почувства, че всичката кръв се отцежда от лицето ѝ, чу ударите на сърцето си. Искеше да възрази, но погледът в очите му, предизвикателството, което тлееше в тях, я убеди, че Ник казва истината. Марла се отпусна на възглавниците и усети, че отново започва да ѝ се гади.

— Преди колко време?

— Преди петнадесет години.

— А след това? — попита тя, готова да чуе най-лошото.

— След това нищо.

Тя бавно издиша.

— Ти попита — напомни ѝ Ник.

— Да... зная. — Що за човек беше тя?

За пръв път откакто бе излязла от комата реши, че не е толкова сигурна дали иска да узнае всичко за себе си.

— Ти каза сто хиляди. — Беше ядосан и неспокоен докато говореше от монетния телефон. Улиците бяха мокри и блестяха на силната светлина на лампите. Мирисът на солена океанска вода се смесваше със свежия аромат на дъжда. — Двадесет и пет хиляди просто не е достатъчно.

— Но тя не умря — долетя студеният отговор. — Сделката включваше злополука, която да завърши със смъртта ѝ.

— Сделката не предвиждаше в колата да пътува друг човек — напомни той на мъжа, с когото разговаряше. — Искам и останалата част. — Уличният трафик тътнеше край него, гумите на колите съскаха по крайбрежния булевард. Някой изхвърли запален фас от прозореца на една стара „Нова“. Влажната нощ оживя, озвучена от бумтящите басове на силната метал музика, която се носеше от колата.

— Ще си получиш парите. Но тя трябва да умре. И смъртта ѝ трябва да изглежда като злополука.

— Бих могъл да отида при ченгетата.

— Само опитай.

— Ще го направя.

— Не и с твоето досие.

Мамка му! В гласа на студенокръвното копеле не се долавяше и следа от притеснение или страх. Една полицейска кола зави зад ъгъла и, разплисквайки водата от локвите, спря до тротоара. Той инстинктивно се обърна с гръб и скри лицето си. Беше прогизнал до кости от дъжда.

— Ще получиш парите си едва след като свършиш работата както трябва. Без никакви издънки. Разбра ли?

— Да, да. — Не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи. Беше затънал твърде дълбоко, за да откаже поръчката. Освен това, в случая имаше и свои, съвсем лични мотиви да иска смъртта на онази жена. Защото тя *заслужаваше* да умре. — Каж ми някакъв телефонен номер, на който да се свързвам с теб. — Носът му протече от влагата и студа. Обърса го с ръкав и подсмръкна.

— Не. Аз ще се свързвам с теб.

— Но...

Щрак.

Връзката прекъсна.

— Кучи син! Шибан кучи син! — Стиснал яростно зъби, той с все сила затръшна телефонната слушалка. По навик провери дали автоматът няма да изхвърли монетата му, а след това пъкна ръце в джобовете си и, привел глава, за да се предпази от дъжда, прекоси неправилно улицата по посока на джипа си. Глезенът му, онзи, който пострада в онази нощ, все още го наболяваше, но той изпита моментно удовлетворение, породено от факта, че онази уличница все пак ще си го получи. Съвсем скоро при това.

Една пряка по-нагоре забеляза неонтова реклама на бирата „Будвайзер“, която проблясваше над някаква долнопробна кръчма. Поколеба се за момент, а след това реши, че заслужава едно питие. И жена. Всяка курва щеше да му свърши работа.

След сделките с богати копелета обикновено ожадняваше.

И се възбуждаше всеки път, когато успееше да ги надхитри.

---

[1] Девилс Коув (Devil's Cove) — Дяволският залив. — Б.пр. ↑

5.

— Спомням си това място — прошепна Марла, когато огромното бентли пое то тясната, криволичеща уличка към върха на Маунт Сутро. Сърцето ѝ подскочи, когато зърна къщата, кацнала на най-престижното място на хълма. Да, да, да! Била е тук и преди; сигурна беше в това.

Напусна болницата в лошо настроение, но започна бавно да се разсейва докато някои неясни спомени — късчета от миналия ѝ живот — проблясваха в главата ѝ. Припомни си някакъв пръстен... сведе поглед към ръката си и се намръщи, защото той не беше онзи с диамантите на лявата ѝ ръка, а по-простичък и обикновен... Видя се как се разхожда по плажа и язди... да, да, да. Отделни разпокъсани спомени, но все пак частици от *нейния* живот.

Преди по-малко от половин час, когато я изкараха на инвалиден стол от болницата, Марла бе изпитала пристъп на силен страх докато Алек я настаняваше в грамадното бентли с изискан кожен салон. Шофьорът, огромен русокос мъж със скъперническа усмивка и студени сини очи, почтително ѝ отвори вратата. Ларс Андерсън. Северен тип. Мълчалив. Силен и заплашителен като герой, излязъл от някой от филмите на Джеймс Бонд. Алекс ѝ обясни, че Ларс работел за семейството *от години*. Странната усмивка не слезе от лицето му по време на целия път. Той бавно и спокойно тръгна от болницата, мина покрай потъналия в зеленина парк „Голдън Гейт“, пое по улиците, застроени с изискани викториански къщи, за да спре най-накрая пред портите на тази крепост.

Дом.

Електронните порти се отвориха и в полумрака пред тях заблестя внушителната къща. Около застланите с тухли пътеки цъфтяха огромни рододендрони и азалии, а до входната врата се стигаше по каменно стълбище, което ѝ се стори познато.

Очите ѝ се напълниха със сълзи на облекчение.

— Спомням си това — прошепна тя, почувствала се като сълзлива глупачка.

— Наистина ли? — Усмивката на Алекс беше широка, но в очите му нямаше особена топлина. Сякаш и той не ѝ вярваше.

— Мислиш ли, че бих излъгала за нещо толкова важно?

— Не, разбира се, че не. — Настанил се удобно на задната седалка, той хвана ръката ѝ и преплете пръсти с нейните. Краткото ѝ чувство на приповдигната радост, породена от надеждата, че паметта ѝ може би се възвръща, се изпари в мига, в който Ларс вкара колата в подземния гараж и тя установи, че обстановката ѝ е напълно непозната. В гаража беше паркиран един сребрист ягуар, а до него имаше свободно място за още едно превозно средство — нейната кола несъмнено.

— Къде е...

— Твоето порше е в сервиза. Чакаме да доставят една част.

— Аз карам порше?

— Караше — отвърна Алекс. — И пак ще караш. Веднага щом се възстановиш и вземем колата от сервиза. Но може би ще трябва да поизчакаш малко... заради катастрофата.

Тя преглътна мъчително. Потрепери. Ако само можеше да преживее онази нощ отново.

— А ако желанията бяха коне, просящите щяха да яздят...

— Моля?

— О, това е нещо, което майка ми често повтаряше... — Да! Майка ѝ. В главата ѝ изникна смътен и неясен женски образ.

— Спомняш ли си я?

— Да... не. Не съвсем, но ще си я спомня. — Алекс бръкна в джоба си за цигара. — Ти ми каза, че тя е мъртва.

— Точно така... От години.

Жалко, помисли си Марла. Точно в този момент отчаяно се нуждаеше от майка си. Същото важи и за децата ти. Защо просто не влезеш вътре, за да се погрижиш за тях? Сърцето ѝ започна да бие малко по-бързо при мисълта за бебето. Копнееше да го вземе на ръце и да го притисне към себе си, а в същото време не можеше дори да си представи малкото му лице. Чудесна майка си, няма що!

Мисълта я обезкуражи, но тя се постара да я изтика от главата си. Ларс угаси двигателя, слезе от колата, забързано заобиколи и отвори вратата на Марла. Подаде ѝ ръка и ѝ помогна да излезе от колата. В гаража се усещаше слаба миризма на дизелово гориво, масло

и прах. Почувства се глупава и непохватна. Държеше се като човек, който никога преди не се бе възползвал от помощта на шофьора.

Но в това няма нищо чак толкова странно, нали? Тя, по всяка вероятност, винаги бе карала собствената си кола.

— Благодаря — автоматично смотоледи тя и забеляза изненадата, проблеснала в раздалечените му очи.

— От тук. Ще се качим с асансьора — напомни ѝ Алекс, когато я видя да оглежда бетонните стени на подземния гараж.

Марла разгледа внимателно инструментите, накачени над работния плот в съседното помещение, и изпита ужасяващото чувство, че *никога* преди не бе стъпвала тук.

Но ти си спомни къщата! Наистина си я спомни! Така че престани да се притесняваш толкова.

— Искаш ли да отидем направо в спалнята, за да си полегнеш? — попита я той, но тя отрицателно поклати глава.

— Най-напред бих искала да видя бебето си. — Марла, обгърната в облак дим от цигарата му, го последва към асансьора.

— Той вероятно спи в момента.

— Но аз искам да го видя. Веднага. — Обърна се и погледна съпруга си право в очите. — Разбираш това, нали?

— Разбира се. Помислих си обаче, че може би би искала да разгледаш къщата преди това, да си припомниш кое къде се намира и едва тогава да видиш Джеймс и... — Вратите на асансьора се отвориха. Алекс загаси цигарата си в една метална кутия в гаража. Двата влязоха в кабината и той натисна копчето за третия етаж.

— И какво?

— Нищо. — Стисна устни, очевидно раздразнен от настоятелността ѝ.

— Но ти възнамеряваше да кажеш нещо — настоя Марла въпреки силната болка в челюстта.

— Боя се, че може да се разстроиш, ако не го познаеш — най-сетне отвърна той. Говореше ѝ бавно като на дете. — Или пък ако той откаже да те приеме веднага... Силно съм загрижен за теб и твоята психическа стабилност.

— Нищо ми няма на психическата стабилност — сръза го тя. Макар че вече бе много уморена и трябваше да се подпре на стената на асансьора, на Марла ѝ бе дошло до гуша от старанието на всички

около нея да я третират като крехко оранжерийно цвете. Дявол да го вземе! Не знаеше много неща за себе си, но беше повече от сигурна, че не е някоя капризна и вечно хленчеща глезла. — Хайде сега да отидем да видим нашия син.

— Сигурна ли си, че си достатъчно силна...

— Просто ме заведи при него, Алекс — настоя тя.

Съпругът ѝ не каза нито дума повече и Марла съжали, че бе избухнала. В края на краищата, той просто се грижеше за нея и не носеше никаква вина за изгубената ѝ памет.

Старият асансьор спря на третия етаж и те излязоха в застлан с дебел килим коридор, който обикаляше около внушително стълбище. Алекс я поведе към една двойна врата.

— Това е нашият апартамент — обяви той и я въведе в малка всекидневна с ъглова камина, малко канапе и маса за четене, поставена между два фотьойла. — Това е моята спалня — показа ѝ той вратата вдясно, — а тази тук е твоята.

Отвори една тясна врата и я въведе в светла стая, декорирана в тъмносиво, прасковено розово и бежово. Леглото от черешово дърво с балдахин заемаше по-голямата част от спалнята. Имаше библиотека, пълна с книги с кожени подвързии. Върху нощните шкафчета имаше вази с красиво аранжирани цветя, а една от стените бе отрупана със снимки в позлатени рамки. Стори ѝ се, че стаята прилича на изложбена зала, която всеки момент ще бъде отворена за посещения.

— Значи двамата с теб не спим заедно?

— Вече не. Поне не често. — Алекс разхлаби възела на вратовръзката и разкопча най-горното копче на ризата си. — Понякога го правим, разбира се, но, по принцип, всеки си има собствена спалня.

— И ти не го намираш за странно? — Почувства главоболието, зараждащо се в основата на черепа ѝ.

Той отрицателно поклати глава.

— Всъщност, не. Женени сме от доста време. През годините постепенно стигнахме до това решение. — Той сви рамене. — Не е толкова лошо. Всеки от нас си има свой собствен живот.

— Но все пак сме успели да си направим бебе. — Това ѝ се струваше дяволски погрешно.

— Да. — Той се усмихна и Марла като че ли зърна за миг момчешкия чар, скрит под лустрото на богаташка изтънченост. —

Наистина успяхме. Хайде. Права си, време е да се запознаеш с малкото дяволче. — Поведо я към далечния край на стаята, откъдето, през остъклена врата, се влизаше в детската стая — малко помещение, боядисано в пастелно бебешкосиньо и украсено с тапетен бордюр с изрисувани по него животинчета и сцени, свързани с Ноевия ковчег.

Стаята беше топла и уютна. Идеална за невръстно бебе. В ъглите бяха струпани възглавници и цяла плюшена менажерия, малкият шкаф бе препълнен с играчки, а нощната лампа беше под формата на Ноевия ковчег.

От люлката долиташе тихото сумтене на невръстното бебе. Марла се спусна право нататък и преглътна огромната буца, заседнала в гърлото ѝ. Бебето спеше по гръб в люлката. Малките му крачета бяха свити, а ръчичките стиснати в юмручета. Пухкавата и мека като перушина червеникава косица едва покриваше главичката му, а устничките му се движеха инстинктивно и момченцето сякаш сучеше и на сън.

Сърцето ѝ се преобърна, но не от майчина любов, а от *отчаяние*. Как е възможно това малко ангелче да не е оставило своя отпечатък в сърцето ѝ? В паметта ѝ? Защо не си спомняше нищо за него? Премигна, опитвайки се отчаяно да прогони сълзите, опарили очите ѝ. Предпазливо протегна ръце, внимателно вдигна бебето и го прегърна.

Това е твоят син, Марла! *Твоят син!* Мисълта беше колкото въодушевяваща, толкова и плашеща. Та какво знаеше тя за бебето? Очевидно вече бе отгледала едно дете, но точно в този момент не си спомняше нищо за майчинството.

Джеймс тихичко изплака и тя го притисна към рамото си. Изпитваше огромна радост, че може да го държи на ръце и да го притиска към сърцето си, но въпреки това имаше нещо... нещо, което се опитваше да си пробие път сред мъглата на спомените ѝ и просто не ѝ даваше мира.

Бебето се събуди, отвори очи и сякаш се вцепени. Ококорило очички, погледна право в нея.

— Здравей — прошепна му Марла, а сърцето ѝ се преизпълни с гордост. Бебето, което държеше в ръцете си, беше толкова... скъпоценно.

Джеймс премигна, след което вероятно се изплаши от страховитото ѝ лице, отвори уста и ревно с пълно гърло. Личицето му

стана моравочервено от усилието.

— Шшт, тихо, мъничкият ми — прошепна тя и погали малката му главичка. — Няма нищо. Всичко е наред.

На Джеймс обаче тези не му минаваха. Цялото му телце се вцепени и той спря да пици само за миг — колкото да се поеме дъх и да ревне отново.

— Точно от това се страхувах — обади се Алекс, който — за пръв път откакто се бяха прибрали у дома — сякаш не знаеше какво да направи. — Ще повикам бавачката.

— Не. — Марла се опита да се пребори с обхващащата я паника. Това беше нейното бебе. *Нейното*. И тя имаше пълното право да го събуди, да го вземе на ръце и да се опита да изгради някаква връзка помежду им. — Тихо, слънчице. Шшш. Мама вече е при е теб и всичко ще бъде наред — нашепваше Марла през здраво стиснатите си зъби.

В една от стаите в другия край на къщата някакво куче започна да лае като обезумяло.

— Страхотно — помърмори Алекс и нервно прокара пръсти през косата си. — Знаех си, че трябва да го оставим да се наспи.

Без да обръща внимание на съпруга си, Марла нежно залюля бебето.

— Само се успокой, Джеймс — прошепна тя, макар да се чувстваше като натрапница в живота на собственото си дете. Не знаеше какво да направи, за да го успокои. Може би бебето беше гладно. Може би трябваше да сменят мокрите му пелени. Или просто не си бе доспало и сега плачеше от раздразнение и умора. Главата й щеше да се пръсне от болка, но Марла нямаше никакво намерение да се съобразява с болката точно в този момент. — Ще се погрижа за теб — обеща на бебето тя, приближи се до масичката за смяна на пелените и пусна одеялото му на пода. Внимателно положи малкото телце на матрака и се зае непохватно да свали пижамката. През цялото това време Джеймс се дереше като заклан.

— Идвам, идвам! Стига си пищял, Джими, ето, идвам. — От коридора пред стаята долетя непознат женски глас.

— Слава богу! — процеди през зъби Алекс. Вратата откъм коридора рязко се отвори и една дребничка жена с непокорна червена коса и очила с дебели стъкла влетя в стаята. Хвърли един

пренебрежителен поглед на Марла и, без дори да поздрави, се приближи до бебето, като буквално я отместа от пътя си.

— Аз ще се погрижа за него — заяви тя с авторитетния глас на човек, който си разбира от работата.

— И коя сте вие?

— Фиона. Аз съм бавачката, госпожо Кейхил. Не ме ли познахте? Разбира се, че не я бе познала и се почувства смутена и засрамена, докато жената се грижеше за сина ѝ. Освен буйната, яркочервена коса, Фиона имаше големи, недобре подредени зъби и бяла кожа, осеяна с безброй лунички.

— Съжалявам — извини се Марла. Пулсиращата болка в главата ѝ бе станала нетърпима. — Не си спомням много от предишния си живот.

— И аз така чух. Всички тук много се притеснихме, когато научихме за злополуката — заяви тя с едва доловим английски акцент. — Но не се тревожете за паметта си. Сигурна съм, че с времето ще си спомните всичко. Моят чичо преживя нещо подобно. Едва не загина при едно падане със ски. Дълго време беше в кома, но постепенно се възстанови и сега си е същият... като се изключи лекото накуцване, което така и не успя да преодолее. — Тя сръчно свали памперса на бебето, хвърли го в специалното кошче, извади друг от близкото чекмедже и, сред облак от бебешка пудра, само за няколко секунди го облече отново, вдигна го на ръце и го притисна към рамото си. Движенията ѝ бяха невероятно уверени и пъргави. А най-лошото от всичко бе, че бебето веднага замълча. — Този юнак е доста ревлив — заяви тя и нежно го залюля в ръцете си. Държеше се така, сякаш бебето ѝ принадлежеше. — А вие, госпожо Кейхил, не трябва ли да си почивате?

— Марла! — възкликна Юджиния, която точно в този момент се появи в стаята. На лицето ѝ бе изписано дълбоко неодобрение. — Какво правиш тук? — Обърна се към Алекс. — Тя току-що излезе от болницата, за бога! Фиона има право. Тя би трябвало да лежи и да си почива.

— Марла искаше да види Джеймс.

— Разбира се, разбира се... но всичко с времето си. — Юджиния загрижено погледна към Марла. — Бебето няма да отиде никъде, както знаеш. Бебетата остават в живота ни поне двадесетина години —

шеговито продължи тя, но опитът ѝ да обърне всичко на шега не можеше да прикрие стоманените нотки в гласа ѝ. — А ти, Фиона, не си забравила, че винаги трябва да говориш литературен английски, когато се намираш край децата, нали? — Погледна към внука си и на устните ѝ изгря блажена, изпълнена с гордост усмивка. — Той е прелестен, нали?

— Преди няколко минути изобщо не беше чак толкова прелестен — възрази Алекс, а след това се усмихна. — Само се пошегувах, майко. Вижте, аз трябва да отида до офиса, но ще се върна след няколко часа. Грижи се за съпругата ми вместо мен, моля те — рече на Юджиния той, а след това нежно целуна Марла по бузата и намигна на майка си. Обърна се и излезе през вратата.

— Александър не забавя темпото нито за миг, а този тук — Юджиния посочи бебето — очевидно изцяло се е метнал на баща си. Нали, мъничкият ми?

Фиона, изпълнила дълга си, внимателно остави детето в люлката. Марла се наведе и вдигна одеялото от пода. Внимателно зави сина си, който, след известно търсене, уцели палеца си и го засмука.

Юджиния, все още сияеща от радост, продължи:

— Това момченце е много специално. Толкова дълго го чакахме, но ето че вече има още един Кейхил, който да продължи името на фамилията.

— Защото е момче, така ли?

— Да.

Нищо чудно, че Сиси беше толкова разстроена.

— И вие сте го чакали години наред?

— Нека просто да кажем, че за мен Джеймс е истинска благословия. — Наведе се над люлката и погали личицето му с пръст.

— Ами Сиси?

— Тя също е благословия. Разбира се. Всички деца са дар от бога.

— Само дето някои са ролекси, а други — таймекси^[1]. Това ли се опитваш да кажеш? — настоя Марла, силно раздразнена от отживялото схващане, че жените са по-маловажни от мъжете. Ама че допотопна и архаична заблуда!

— Не, разбира се. Всеки си има своето предназначение в живота. Сиси е различна от Джеймс, но това не я прави по-малко важна —

бързо отвърна Юджиния, опитвайки се да поправи допуснатата грешка. Две яркочервени петна обагриха бледите ѝ бузи.

Марла нито за миг не повярва на свекърва си. Каквото и да говореше Юджиния, за Марла беше ясно, че схващанията на възрастната жена идват направо от Средновековието.

Юджиния предпазливо се изкашля.

— Виж, скъпа, струва ми се, че наистина трябва да си легнеш и да се опиташ да подремнеш. Или просто да почетеш. На нощното ти шкафче има вътрешен телефон. Трябва само да позвъниш, ако имаш нужда от нещо. Вече помолих Кармен да ти донесе чаша чай, кана с вода и малко портокалов сок, в който са разтворени лекарствата ти.

За пръв път откакто бе напуснала болницата Марла прие факта, че се уморява твърде бързо и все още не се е възстановила напълно. Главата ѝ щеше да се пръсне от болка, а, освен това, ѝ се искаше да остане сама. Да легне в собственото си легло, да се опита да пребори болката и да се постарае да приеме този начин на живот, който в момента ѝ се струваше толкова чужд и непознат. Да си наложи да се съсредоточи и да изтръгне от обърканото си съзнание някакъв спомен от предишния си живот.

— Може би наистина ще полегна — съгласи се тя и хвърли един последен поглед към бебето си. После, почувствала се смазана от умора, Марла влезе в спалнята и събу обувките си.

Юджиния спусна щорите на прозорците.

— Почини си добре — посъветва я тя.

— Благодаря — отвърна Марла, насочила поглед към огромното легло с дантелен балдахин.

Ти не живееш тук; никога не си живяла в тази стая. Това не е твоята къща; а това никога не е било *твое* легло. Мислите сякаш изгаряха мозъка ѝ, но Марла предпочете да не им обръща внимание. В момента беше дяволски уморена. Но знаеше, че ще си спомни. Скоро.

— Ако имаш нужда от още нещо, от каквото и да е, просто се обади по интеркома. — Юджиния посочи нощното шкафче и натисна един черен бутон.

— Кармен? — Тя вдигна пръст от бутона.

— Да, госпожо Кейхил — долетя отговорът на икономката.

Юджиния отново натисна бутона.

— Няма нищо. — Въпросително погледна към Марла, давайки ѝ да разбере, че, ако иска нещо, сега е моментът да каже. Тя поклати отрицателно глава и свекърва ѝ отново заговори по интеркома. — Просто показвах на Марла как да се свърже с теб. Благодаря ти. — Юджиния отдръпна пръст от бутона.

Това е тест. Само един тест. Думите отекнаха в главата на Марла, но тя нямаше спомен кога и къде ги е чувала преди. А и точно в този момент бе толкова уморена и съсипана от болка, че пет пари не даваше за това.

— Тази вечер ще си остана у дома — информира я Юджиния. — Би ли искала още нещо? Виждам, че сокът ти вече е тук. В него са разтворени лекарствата ти. — Посочи към нощното шкафче, където, върху дантелена салфетка, бе поставена една висока стъклена чаша с портокалов сок.

— Не, не искам нищо.

— Е, ако имаш нужда от нещо, обади се на Кармен. А сега си легни и си почини. Не искам да се притесняваш за каквото и да било.

Няма начин. Струваше ѝ се, че не прави нищо друго, освен да се притеснява. Не знаеше коя е, тревожеше се за катастрофата, за семейството си, за проклетата си памет. А главата ѝ неспирно пулсираше от болка.

— Къде е Сиси?

Юджиния се заигра с перлите около врата си.

— Ами... пуснах я да отиде у една приятелка. Тя почака известно време, но вие се забавихте и...

— В болницата объркаха нещо с формулярите за изписването ми — обясни Марла, припомнила си *собственото* си нетърпение и раздражението от ненужното забавяне.

— Може би не трябваше да ѝ позволявам да отиде у семейство Томас, но ти вече се срещна няколко пъти с нея и, да си призная честно, започнах да се уморявам от постоянните ѝ капризи. Отегчена е от всичко и все роптае и се оплаква. Преди време не я пуснах да отиде на езда и тя не спря да ми го натяква дни наред. — Юджиния въздъхна изразително. Създаваше впечатление, че грижите за тринадесетгодишната тийнейджърка ѝ идват в повече.

— Няма нищо.

— Ще се погрижа да си е у дома, когато се събудиш.

— Благодаря.

— Радвам се, че се върна, Марла. — Юджиния се усмихна и излезе от стаята.

Марла бавно издиша. Отпи от портокаловия сок и премигна изненадано от горчивия му вкус. Болкоуспокояващите. Добре. След няколко минути главата щеше да я отболи. Може би свекърва ѝ все пак имаше право. Може би положението няма да ѝ се струва толкова отчайващо, след като се наспи добре в собственото си легло.

Съблече дрехите си и, останала само по сутиен и гащички, се отпусна на леглото. Хладните чаршафи погалиха кожата ѝ. Леглото беше изключително удобно. Зави се с мекия пухен юрган и затвори очи.

Беше изтощена до смърт. Благодарна бе, че за няколко часа ще забрави въпросите, които я измъчваха от мига, в който излезе от комата. Вероятно всичките ѝ близки имаха право. Тя просто бе объркана; в главата ѝ цареше истински хаос. Но това се дължеше на катастрофата. Нямаше какво друго да е.

Това е. Или истината е съвсем друга и всички те я лъжат напълно съзнателно.

Бялата престилка беше с няколко номера по-голяма, но това нямаше значение. Тя беше просто за камуфлаж. Една от сестрите в отделението по изгаряния не се бе появила на работа тази вечер, тъй като колата ѝ бе повредена, а клетъчният ѝ телефон — откраднат. Болницата и без друго страдеше от недостиг на работна ръка и, докато се опитваха да открият заместник на отсъстващата сестра, другите две едва успяваха да поемат всички задължения в отделението.

Заместник все пак щеше да се появи, но дотогава той щеше да е свършил.

Осветлението по коридорите бе прекалено силно, но, тъй като не можеше да направи нищо по въпроса, той просто сложи на носа си чифт очила с кокалени рамки. С лекота влезе в ролята на стажант и уверено тръгна по коридора. На ревера му бе закачен пропуск с името и снимката на Карлос Сантяго. Предполагаше, че никой няма да обърне внимание на факта, че човекът на снимката изобщо не прилича

на него, затова продължи да се движи с увереността на човек, който знае какво прави. И това ако не беше ирония!

Защото мястото му изобщо не беше тук. Никога не бе принадлежал към този свят. Винаги бе стоял отвън и бе надничал през стъклото. Е, сега не надничаше, а направо блъскаше с юмрук по шибаното стъкло.

Когато наближи отделението, той се поспря и изчака докато преуморената сестра се озова на повикване от една от стаите. В мига, в който тя затвори вратата след себе си, той предпазливо се промъкна до стаята на Чарлз Бигс.

Мъжът, който лежеше в болничното легло, изглеждаше като чудовище. Малкото кожа, която се показваше под превръзките, беше червена и възпалена. Човекът лежеше напълно неподвижно. Всевъзможни тръбички влизаха и излизаха от тялото му. През системата му вливаха обезболяващи и кой знае още какви други лекарства.

Само че всичките усилия на лекарите бяха напразни.

Бигс нямаше да оцелее.

Той приседна на леглото до нещастното копеле. Ето какво става, когато човек се окаже на неподходящото място в неподходящото време. Много жалко, Бигс.

Бигс накъсано си пое въздух с обгорелите си дробове.

Ти обърка плановете ми, кучи син такъв! — помисли той, извади гумена ръкавица от джоба си, надяна я на ръката си, след което затисна устата и носа на Бигс. Тялото на мъжа сякаш се вцепени. Макар й в безсъзнание, той отчаяно се опита отново да си поеме дъх.

Мускулите му се напрегнаха от усилието да задържи едрият мъж неподвижно в леглото му, но всичко свърши много бързо. Чарлз Бигс твърде дълго бе живял на прага на смъртта. Той просто помогна на копелето да прекрачи от другата страна.

Отдръпна се мълчаливо от леглото и се усмихна, когато шибаните монитори започнаха да пищят пронизително. Бързо се измъкна от стаята и тихичко се приближи до задното стълбище. Отвори вратата и се спусна надолу по бетонните стъпала.

По негово мнение току-що бе направил услуга на нещастното копеле. Голяма услуга.

Слезе на първия етаж и едва не се сблъска с някаква сестра, която тичаше в противоположната посока.

— Извинете ме — рече тя и плъзна поглед първо по табелката, а след това и по лицето му. На лицето ѝ се изписа изумление.

— Карлос? — възкликна тя. — Ей!

Той веднага се обърна и се затича. Изхвърча през двойните стъклени врати и едва не се спъна в инвалидния стол на някаква възрастна женица. Надяваше се, че онази сестра не бе видяла лицето му отблизо.

— Мамка му! — изруга той, съблече бялата престилка и претича през улицата. Погледна през рамо. Сестрата стоеше пред входа на болницата и разговаряше оживено с някаква друга жена. Ръката ѝ сочеше към улицата. Той продължи да тича, зави зад първия ъгъл, без да обръща внимание на болката в глезена, прекоси още няколко улици. Намери джипа си точно там, където го беше оставил.

Целият беше плувнал в пот въпреки хладното време. Качи се в колата, запали и веднага се включи в движението. Запали цигара и бързо се отдалечи от болницата. Сърцето му бавно ускори ритъма си.

Една не го бяха хванали.

Но той все пак бе успял да се измъкне.

Ухили се доволно и погледна към бялата престилка и табелката със снимката на Карлос Сантяго. Загаси цигарата си в табелката и в джипа се разнесе миризмата на разтопена пластмаса.

— Muchas gracias, amigo.^[2]

— Марла пияна ли е била в нощта, в която изгубила контрол върху управлението на колата? — попита Ник. Двамата с Алекс седяха в една ирландска кръчма на няколко преки от хотела му. Алекс вече пиеше второто си уиски със сода. Ник бавно отпиваше от бирата си.

— Не. Та тя току-що беше напуснала болницата.

— Ами Пам? — продължи да разпитва Ник, заинтригуван от жената, която като че ли никой не бе познавал добре. Приятелката на Марла.

— Не знам нищо за нея, но аутопсията показва известно съдържание на алкохол в кръвта ѝ. Съвсем малко, всъщност. — Алекс

вдигна поглед и го насочи към двамата мъже, които хвърляха стрелички в задния край на заведението.

— Двете с Марла бяха ли близки?

— Доколкото това е възможно, когато става дума за Марла. — Алекс завъртя питието в чашата си и ледените кубчета затанцуваха и заблестяха на слабата светлина. — Тя нямаше много приятели.

Ник посрещна думите му с изненада.

— Но цялата ѝ болнична стая беше отрупана с цветя и картички с благопожелания.

— Нормално. Семейството ни е доста високопоставено и влиятелно в този град. — Алекс разхлаби възела на вратовръзката си и Ник се запита дали брат му си позволява понякога да се отпусне и да се остави на течението. Амбициозен до крайност, Алекс беше класически пример за отличник, който не знае нито ден почивка. През целия си живот бе вървял по стъпките на баща си с убеждението, че те са пример, достоен за подражание. Никога не задаваше въпроси. Думата на баща му беше закон за него и през всеки един ден от живота си се опитваше да докаже, че е способен, напълно квалифициран и достоен за наследник на Самюел Дж. Кейхил. Спечели стипендия за Станфорд, а след това завърши юридическия факултет в Харвард. Да, Алекс винаги бе знаел как се играе тази игра.

— Високопоставено, но не и особено харесвано, така ли? — попита Ник сред приглушените разговори, които се чуваха около тях.

— Трудно е да се каже. Хората са готови да целуват задника на всеки, който има достатъчно пари. — Алекс замислено подръпна долната си устна, а след това даде знак на сервитьорката да им донесе още по едно.

— Значи наистина не би могъл да кажеш кои са истинските ти приятели?

— Нещо такова. — Алекс изпи питието си на една глътка и остави чашата на масата. После уморено разтърка лицето си. Изглеждаше поне с десетина години по-стар от своите четиридесет и две години.

— Черис ми се обади по телефона, преди да тръгна за Сан Франциско — най-накрая призна Ник.

Изражението на Алекс мигновено се промени и той отново застана нащрек.

— Нека позная. Оплакала ти се е, че не ѝ позволих да посети Марла.

— В общи линии, да.

— Мамка му! — Алекс изсумтя и избърса устни с опакото на ръката си. — Тя и Монти! Тия двамата няма да се откажат. Обикалят като хиени около трупа на лъв. — Намръщи се на собствената си аналогия. — Не, по-скоро са оси, които никой не би могъл да прогони. Постоянно досаждат, вдигат невъобразим шум и заплашват да те ужилят във всеки един момент. — Вдигна очи и мрачно изгледа брат си. — Аз ще се оправям с Черис. И с Монтгомъри.

Темата изглеждаше изчерпана. Ник бе изпълнил дълга си. Забравил за братовчедка си, той се облегна назад и изпитателно погледна брат си.

— Отидох да разгледам мястото на катастрофата — информира го той.

Алекс не изглеждаше особено впечатлен.

— И какво откри?

— Почти нищо. Само дето не мога да си обясня защо двете превозни средства са се преобърнали през мантизелата, но в противоположни посоки. За камиона е разбираемо — предполагам, че се е движил с висока скорост и се е обърнал под влияние на собствената си тежест. В края на краищата той се е спускал надолу, но мерцедесът... Как изобщо е успял да разкъса металните заграждения и да се преобърне надолу по склона.

— Добър въпрос.

— Видях колата — призна Ник. — Намерих един полицай, който на драго сърце ми позволи да надникна в двора, където я държат. — Намръщи се и изразително сви устни, припомнил си намачканите ламарини, окървавените седалки и изпочупените стъкла. — Цяло чудо е, че някой е оцелял.

— Марла винаги е била изключително жилава и издръжлива. Знаеш това.

Мускулите на гърба на Ник се напрегнаха.

— Това няма нищо общо с нейната *издръжливост*. — Погледна брат си право в очите. — След като видях колата, почти повярвах, че Марла има ангел хранител, който се грижи за нея и бди над живота ѝ.

— *Почти?*

— Винаги съм изпитвал недоверие към официалната религия.

— Спомням си.

— Само че, по всички закони на логиката, никой не би могъл да оцелее след подобна катастрофа.

Устните на Алекс се разтегнаха в подигравателна усмивка.

— Е, Марла винаги е била късметлийка, нали?

Ник не отговори. Не желаше да се впуска в тази тема.

— Защо според теб Марла се е паникьосала и е изгубила контрол над колата?

— Проклет да съм, ако зная. Тя е доста приличен шофьор. Няма никакви нарушения и дори не е била глобявана до сега. Предполагам, че само тя би могла да отговори на този въпрос... ако си възвърне паметта, разбира се.

— Искаш да кажеш, *когато* си я възвърне — поправи го Ник.

— Така ли? — Алекс се усмихна на красивата сервитьорка, която имаше страхотно тяло и топли кафяви очи.

Не изглеждаше достатъчно възрастна, за да сервира в кръчма. Облечена беше с къса поличка, бяла блуза и червена папийонка. Взе празната чаша на Алекс, остави пред него друга, но пълна, и сервира на Ник бира, която не беше поръчал и която не желаше. Въпреки това си замълча, решил, че все някак си ще успее да я изпие.

— Не съм толкова сигурен, че паметта ѝ някога ще се върне — заяви Алекс. Срещна въпросителния поглед на Ник и въздъхна. — Аз, разбира се, играя по правилата и непрекъснато ѝ повтарям, че ще се оправи. А и Фил Робъртсън, нейният лекар, изглежда убеден, че паметта ѝ ще се възвърне. Точно в този момент обаче това ми изглежда малко вероятно. — Отпи голяма глътка от новото си питие и се облегна назад. — Предвид сегашното ѝ състояние ми се струва, че е доста рисковано да правим каквито и да било прогнози.

Ник с неохота трябваше да се съгласи.

— А може би просто ми е писнало до смърт от цялата тази гадост.

— Може би. — Ник отпи от бирата и отново се замисли за катастрофата. Пам Делакроа бе загинала на място, Бигс така и не бе дошъл в съзнание, а Марла не си спомняше абсолютно нищо и живееше затворена в ада на собственото си замъглено съзнание. — Ти никога ли не си виждал тази Пам?

— Не, не съм. — Алекс бръкна в джоба на самото си, извади пакет цигари и обяви: — Имам нужда от цигара. Ще излезеш ли с мен отвън, за да ми правиш компания?

— Разбира се. — Двамата допиха питиетата си и Алекс настоя да плати. Подаде на сервитьорката кредитната си карта, подписа разписката, след което наметна шлифера си и заедно с Ник излязоха отвън на алеята, за да се присъединят към малката групичка пушачи. Мъжете се шегуваха помежду си и обсъждаха на висок глас шансовете на „Форти Найнърс“ да се класират за плейофите. Никой от тях не погледна към двамата братя. Алекс веднага запали и издуха дима през единия ъгъл на устата си. Ник закопча якето си, за да се предпази от студа, характерен за Сан Франциско по средата на ноември.

— Зная за Пам само онова, което ми е разказвала Марла. Според нея двете се запознали в някакъв клуб преди няколко години, макар че по онова време не си спомням да е говорила за нея. — Алекс сви рамене. — Но в това няма нищо чудно. — Вдигна очи към небето. — По време на брака ни имаше периоди, в които двамата не разговаряхме кой знае колко. На няколко пъти се разделяхме... о, нищо официално, но бракът ни претърпя няколко сериозни кризи. — Лицето му придоби замислено изражение и той дръпна дълбоко от цигарата. Ник не каза нито дума в отговор. Никак не му се искаше да се задълбочават в опасната тема за брака на брат му. — Що се отнася до Пам, не съм съвсем сигурен, предполагам, че понякога са играели тенис заедно, или може би бридж... но, сега като се замисля, не си спомням някога да е споменавала, че излиза да се срещне с нея. Чувал съм имена на други нейни приятелки. Джоана и Нанси, например. Но не и Пам.

— Но все трябва да си научил нещо за нея след катастрофата.

— Ами обадиха ми се от застрахователната компания. А също и адвокатът, уреждащ наследството на Пам. Аз, естествено, изпратих цветя за погребението ѝ, дарих известна сума с благотворителна цел в нейна памет, но не съм се срещал със семейството. Била е разведена и, доколкото зная, е притежавала разрешително за брокер на недвижими имоти, макар да не се е занимавала сериозно с този бизнес. Предполагам, че се е издържала от парите, изплащани ѝ от бившия ѝ съпруг. Той е някакъв изключително успешен компютърен инженер, който работи в Силиконовата долина. Имат едно дете, дъщеря, която учи в Санта Круз. — Дръпна силно от цигарата, а мъжете, струпали се

около входа на заведението избухнаха в дружен смях. Колите преминаваха с грохот край тях, а високо в небето проблясваше луната, скрита наполовина от бавно движещите се облаци.

— И какво точно е правила Марла през онази вечер?

— Ето това вече е въпрос за шестдесет и четири хиляди долара. Иска ми се да знаех отговора, по дяволите! Истината обаче е, че нямам и най-малка представа защо Марла и Пам са решили да тръгнат за Санта Круз. Та тя току-що бе родила Джеймс. Бебето ѝ е само на няколко дни, а Марла се вдига най-неочаквано и посред нощ поема заедно с приятелката си по Магистрала 17. Цялата тази история звучи абсолютно налудничаво.

— Може би тя ще ни отговори, когато си върне паметта.

— Може би. — Алекс изтръска цигарата си на улицата и насочи поглед към хълма. Очите му пробягаха по викторианските сгради на Хай стрийт и се спряха на къщата на семейство Кейхил — къщата, която на времето, когато бяха още деца, възприемаха като свой дом. Що се отнасяше до Ник, той нямаше нищо против Алекс да получи къщата. И съпътстващите я проблеми.

Алекс хвърли фасата в крайпътната канавка, където той изгасна веднага. Един велосипедист се промъкваше безразсъдно между колите, които бързо се носеха по тесните улици.

— Ще ми се да познавах Пам — обади се Алекс. — Тогава може би щях да успея да разбера какво точно се е случило. По всичко личи, че семейството ѝ възнамерява да ни съди — адвокатът им вече се свърза с мен, — но аз смятам да оспоря иска им и да направя така, че всички щети да бъдат поети от застрахователната компания. — Той пъкна ръце в джобовете си и погледна към колата си, паркирана на улицата. — Бъркотията, в която се озовахме, е просто неописуема. Но се боя, че тя е само една от многото. — Погледна към брат си и се усмихна невесело. — И, като стана дума за това, се сещам, че в куфарчето ми има няколко папки за теб — нещо като обзор на състоянието на компанията — продължи той, очевидно нетърпелив да смени темата. — Реших, че може би ще искаш да ги прегледаш, преди да се появиш в офиса.

— Идеята ти вероятно е добра — съгласи се Ник, а Алекс отключи вратата на ягуара. Рязко отвори куфарчето си и извади отвътре няколко тънки папки, които подаде на Ник.

— Ако имаш някакви въпроси, можеш да ми се обадиш в офиса. Бих предпочел да не обсъждаме подробности, свързани с бизнеса, пред майка, Марла или някой друг от хората в къщата. — На светлината на уличната лампа Алекс изглеждаше състарен, с изпито и уморено лице. — Няма да те лъжа, Ник. Компанията има проблеми. Големи проблеми. Майка, разбира се, знае, че изпитваме незначителни затруднения, и мисля, че ще е най-добре, ако я оставим да живее с тази заблуда.

— Ами Марла?

— Нека го запазим в тайна и от нея. И без друго има достатъчно проблеми на главата си.

Без майтап, помисли си той, но не каза нищо и само рязко кимна с глава.

— Добре. Високо ценя разбирането, което проявяваш. — Лицето на Алекс беше мрачно. Ник за пръв път си даде сметка, че Кейхил интернешънъл сигурно има сериозни проблеми, а Алекс, като главен изпълнителен директор, носи цялата отговорност за състоянието на компанията. Напълно реална бе възможността той да се е издънил по някакъв начин и с решенията си да е станал причина за затъването на бизнеса. Алекс го тупна с ръка по гърба. — Благодаря ти — рече той и за пръв път в живота си като че ли наистина го мислеше.

Ник почувства как примката на семейство Кейхил се затяга около врата му. Изпрати с поглед брат си, който се настани в ягуара, форсира мощния двигател и с рев пое нагоре по хълма. Гледаше след него и безмълвно се молеше условията, които Алекс му налагаше, да не го превърнат в изкупителната жертва на семейството.

---

[1] Марки часовници, скъпа — „Ролекс“ и евтина — „Таймекс“.
— Б.пр. ↑

[2] Благодаря много, приятелю (исп.). — Б.пр. ↑

6.

— Чарлз Бигс е мъртъв.

Съобщението бе направено от Джанет Куин, която забързано влезе в кабинета на Патерно. После се стовари на стола, наместен между прозореца и шкафа за документи.

— Мамка му!

— И аз си помислих същото. — Подхвърли една папка върху разхвърляното и отрупано с документи бюро на Патерно. Джанет, която от години работеше като инспектор в отдела, беше висока жена, която ежедневно се примиряваше с многобройните подигравки, свързани с твърде мъжкия ѝ вид — късо подстригана кафява коса, прошарена със сиви кичури, квадратна челюст, дебели вежди и замислени тъжни очи, скрити зад чифт удобни и функционални очила. Не носеше грим, не се стараеше да изглежда добре и не даваше и пет пари за външния си вид. Несъмнено бе чувала подхвърляните зад гърба ѝ злобни забележки, че е лесбийка и се тъпче със стероиди. Тези приказки бяха разпространявани от завистниците ѝ, които не бяха никак малко. Беше успяла да се издигне в йерархията за рекордно кратко време, защото беше дяволски добро ченге и никога не се отказваше.

— Кога?

— Късно снощи. Или рано тази сутрин. Мониторът, отчитащ сърдечната му дейност, започнал да пищи в три и четиридесет и седем. Не успели да го реанимират. Това може би все пак е благословия, предвид състоянието, в което се намираше.

— Но, предвид случая, който разследваме, не е.

Тя сви рамене и се облегна на шкафа. Облечена беше с дънки, риза и обувки марка „Рокпорт“.

— Не смяташ, че е казал нещо, преди да умре, нали?

— Не е.

— Смъртен акт?

— Още не е издаден. — Тя поклати глава, а Патерно се замисли, сключил ръце на бюрото си. Тази катастрофа не му даваше мира. След смъртта на Бигс жертвите ставаха две. Той, естествено, би могъл да препише всичко на случайността и лошото стечение на обстоятелствата, но нещо в цялата тази история не му харесваше. *Нещо* не се връзваше.

Забеляза пламъчетата, проблясващи в очите на Джанет.

— Нещо друго?

— Да. Непосредствено след като мониторът на Бигс отчетел спиране на сърдечната му дейност, в болницата настъпила суматоха. Някакъв тип, навлякъл чужда бяла престилка, се сблъскал с една от сестрите на първия етаж и побягнал от болницата. Тя видяла табелката с името му и веднага осъзнала, че човекът пред нея не е Карлос Сантяго — стажант в болницата. Докато тичал през фойето онзи тип едва не съборил някаква възрастна жена от инвалидна ѝ количка.

— Исусе...

— Вече разговарях със Сантяго — информира го Джанет. — И той потвърди, че табелката с името и снимката му липсва.

— Смяташ ли, че този инцидент е свързан по някакъв начин със смъртта на Бигс?

— Възможно е. Помолих сестрата, Бети Цимерман, да дойде в управлението и да поговори с нашия художник. Санитарят, бутал количката на възрастната жена, не си спомня нищо. Бил е твърде зает да опази пациентката си и изобщо не погледнал човека в лицето. Ще видим обаче какво ще се получи, след като сестрата поговори с художника и двамата заедно изготвят портрет на мъжа. До края на деня може би ще разполагаме с някакъв резултат.

— Някой забелязал ли е този човек да се навърта в отделението, в което е лежал Бигс? — Патерно се облегна назад на стола си и погледна през прозореца към гъстата мъгла, спуснала се над залива.

— Не. Но снощи са работили с намален състав. Една от сестрите не се появила, защото колата ѝ се повредила. Друга се обадила, че е болна. Останалите от персонала били твърде заети, за да забележат каквото и да било.

— Ами Сантяго?

— Според мен не е замесен. И е бесен, че името му е забъркано в тази история. Разговарях с него и смятам, че е чист. Той обаче е силно

разстроен и ми даде ясно да разбере, че няма да позволи да нарушаваме гражданските му права само защото е испаноезичен... Е, мисля, че и сам се досещаш за какво става дума.

— Но все пак ще ни сътрудничи, нали?

— Да. — Тя кимна утвърдително.

— Смяташ ли, че всичко това е най-обикновено съвпадение? — попита Патерно.

Тя изсумтя презрително, дари го с кривата си, невесела усмивка и се облегна назад.

— Мислех, че не вярваш в съвпадения.

— Не вярвам. — Мислите му бързо препускаха. С всеки изминал ден се затвърждаваше убеждението му, че катастрофата на Марла Кейхил на Магистрала 17 е постановка. Но каква? И защо? Кой стоеше зад случилото се? И дали Бигс щеше да им каже нещо, ако бе дошъл в съзнание? Според теорията на Патерно Бигс беше нещастното копеле, оказало се на неподходящото място в неподходящото време. Намери пакетче дъвка в чекмеджето на бюрото си, предложи на Джанет и когато тя поклати отрицателно глава, взе една дъвка за себе си, разви я и я пхна в устата си. — Има ли още нещо?

— Да, нещо странно — призна тя. На челото ѝ се появиха дълбоки бръчки, както ставаше всеки път, когато се опитваше да разреши някоя загадка. — В доклада на лабораторията се казва, че на мястото на катастрофата са намерени три вида стъкла. Двата са от прозорците на камиона и на мерцедеса. — Джанет разпери два пръста на едната си ръка. — Но има и трети вид. — Прибави още един пръст. — Според анализа, извършен в лабораторията, може да се предположи, че става дума за някакво огледало, което обаче не съвпада със страничните огледала на двете превозни средства.

— Значи е различно? — Патерно взе една чаша от бюрото си и отпи от вече изстиналото кафе.

— Да. Задната част на въпросното огледало, за разлика от тези на превозните средства, е била боядисано на ръка с някаква отразяваща боя. — Тя се наведе напред и почука с трите пръста по папката, която още с влизането си бе хвърлила върху бюрото му. — Всички подробности са тук вътре. В доклада от техническата лаборатория.

Той разлисти материалите. На мястото на катастрофата наистина бяха открити парченца от огледало, което се различаваше от огледалата

на двете превозни средства.

— И какво означава това?

— Не зная. Огледалото би могло да е попаднало на пътя преди катастрофата. Може да е просто съвпадение.

— Още едно? — Патерно се намръщи. — Съвпаденията станаха твърде много и това никак не ми харесва.

— На мен също.

— Знаем ли вече защо металните заграждения са поддали толкова лесно?

— Не още. Камионът просто отнесъл част от мантинелата от неговата страна. Вярно че става дума за огромен камион с тежък товар, но въпросът въпреки всичко е спорен. Точно в тази част от мантинелата има следи от заваряване. Налага се схващането, че там загражденията са били разхлабени и се е наложил ремонт. Проблемът обаче е там, че в Агенцията по поддръжката на пътищата не си спомнят да е извършван някакъв ремонт в този участък от пътя през последните пет години.

— Значи мантинелата просто поддала. — Патерно захапа върха на палеца си и се намръщи. Цялата проклета история изглеждаше абсолютно безсмислена. В тази катастрофа имаше твърде много неясни моменти, които го притесняваха. Двама човека умират, а шофьорът, причинил касапницата, удобно губи паметта си. А сега изведнъж се появиха доказателства за участието на още един играч, който може би бе отнел живота на Бигс. Възможно ли е покушението на пътя да е било насочено срещу Чарлз Бигс? Ако изобщо става дума за покушение, разбира се. Ако е така, то Патерно от самото начало бе насочил разследването в погрешна посока.

— Искам да провериш Бигс най-обстойно.

— Вече съм го направила. Чист е като сълза. Никога не е бил арестуван. Веднъж е глобяван за неправилно паркиране. Женен от четиридесет години. И двете му деца са завършили колеж. Притежава собствена транспортна компания с едно-единствено превозно средство — камиона, който е управлявал в нощта на злополуката. Освен това е собственик на малка ферма за коледни елхички в Орегън. Човекът почтено си вади хляба и редовно плаща данъците си. Двамата със съпругата му успели да заделят настрана почти двеста хиляди долара в очакване на пенсионирането му. Бигс прекарвал свободното си време

на река Метолиъс, където си почивал с въдица в ръка и обучавал внуците си как да ловуват и да ловят риба. Няма данни някога да е употребявал наркотици, да е прибягвал към семейно насилие или да е хулиганствал.

— Което ни връща отново към Марла Кейхил и Пам Делакроа.
— Той допи кафето си, смачка пластмасовата чашка и я хвърли в препълненото кошче.

Господи, каква бъркотия!

— Жалко, че Бигс така и не дойде в съзнание — изръмжа той и енергично се зае с дъвката, която премяташе из устата си. — Информирай ме веднага щом излязат резултатите от аутопсията. Не мога да се примиря с факта, че човечецът умря, без да ни каже какво е видял.

— Не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, че Марла Кейхил ще ни разкаже всичко — заяви Джанет и се усмихна студено.
— Когато паметта ѝ се възвърне.

— Което сигурно ще стане чак на кукуво лято.

Къде съм? Марла мъчително отвори очи и огледа непознатата стая. Беше напълно дезориентирана и ѝ трябваше известно време, за да си спомни, че си е у дома. Това беше нейната стая. Нейното легло. Нейните... неща.

Колко време беше спала? През щорите проникваше бледа сивкава светлина, но Марла имаше чувството, че бе спала цяло денонощие. Главата ѝ беше замаяна, а мехурът ѝ беше толкова препълнен, че сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Вкусът в устата ѝ беше ужасен, а косата ѝ — или поне онова, което бе останало от нея — беше рошава и мръсна. Не беше чула Алекс да се прибира в апартамента; не бе чула и плача на бебето. Очевидно бе спала като заклана.

Бавно стана от леглото и, както си беше по гащи и сутиен, с олюляване се замъкна до банята. Използва тоалетната, а след това наплиска лицето си с вода като избягваше да се гледа в огледалото. Съблече се, влезе в стъклената душ-кабина, която беше достатъчно просторна, за да побере двама човека, и пусна водата. Водните струи се забиваха като иглички в изранената ѝ кожа. Бавно и предпазливо,

опитвайки се да не докосва шевовете по главата си, тя се изкъпа и изми косата си. Намери самобръсначка и обръсна космите по краката и под мишниците си. Главата ѝ продължаваше да е замаяна. Марла се стегна, завъртя кранчето и пусна студената вода. Ледената вода плисна отгоре ѝ. Тя рязко си пое дъх и се подпря на хлъзгавите плочки.

След няколко секунди отново се почувства почти човек. Главата ѝ се проясни, почувства се по-силна. Спря водата и се присегна за кърпа. Точно в този момент в главата ѝ проблесна откъслечен спомен. За друго място и друго време...

Видя се на плажа... с нея имаше приятели... а може би съпругът ѝ беше там... или... Сиси? Дъщеря ѝ... не, не е така... слънцето обаче грееше ярко, а тя излезе от водата, затича се по горещия пясък, който пареше краката ѝ и взе една хавлия от... от... от кого? Заболя я главата от усилието да се съсредоточи. Беше мъж... Да, мъж. Трябва да е бил Алекс... или... Ник? Гърлото ѝ се сви при тази мисъл и тя енергично се зае да бърше ръцете и краката си. А може да е бил някой друг. Или пък това не се е случвало изобщо. Подпря се с една ръка на облицованата с плочки стена, тръсна глава и се опита да се съсредоточи, да извика обратно този мимолетен спомен, изпълнил я за миг с лъжливи надежди. Той обаче бе изчезнал в тъмните дълбини на съзнанието ѝ.

Твърдо решена да научи повече за себе си, Марла излезе от душ-кабината и се изправи пред огледалото. Мили боже, какъв ужас! Натъртванията вече заздравяха, отоците бяха спаднали почти напълно, само че тя не познаваше лицето, което я гледаше от огледалото. Ами косата ѝ! Истинска катастрофа. От едната страна стигаше до брадичката, а от другата едва покриваше скалпа ѝ. Ще трябва да се подстриже съвсем късо. Двамата с новородения ѝ син, ако не друго, поне щяха да имат сходни прически.

Нямаше ли някаква известна певица, която бе обръснала главата си... като форма на религиозен протест или нещо подобно... А може би просто си въобразяваше? Дявол да я вземе тази амнезия!

— Но това все пак е някакво начало — напомни си Марла, изстиска малко паста на пръста си и се опита да измие бездвижените си зъби. Тези кратки проблясъци със сигурност бяха първите предвестници на пълното ѝ възстановяване.

— Рим, а също и Сан Франциско, не са били построени за един ден...

Само че тя искаше час по-скоро да разбере всичко за себе си и нетърпението ѝ нарастваше с всяка изминала минута.

Подчинявайки се на някакъв не напълно осъзнат импулс, Марла прерови аптечката и шкафове в банята. Попадна на две шишенца с лекарства, изписани с рецепта. В едното имаше две таблетки тетрациклин, а другото бе празно, но по надписа разбра, че е съдържало премарин. На втория рафт на аптечката намери една ножица и се зае с косата си. Започна да стриже къдриците си с цвят на махагон една по една. Все по-късно и по-късо. Мивката се напълни с кичури коса. Когато свърши, изглеждаше не по-зле от преди. Отвори бурканче с гел и, като заобикаляше внимателно шевовете по главата си, нанесе малко в корените на косата си и я разбуха, доколкото това беше възможно. Не изглеждаше много добре, но косата ѝ постепенно щеше да израсте и да покрие грозните белези. Не си направи труда да използва гримове, които бяха внимателно подредени в най-горното чекмедже на тоалетната ѝ масичка. В момента не виждаше смисъл да се гримира. Вместо това се запъти към дрешника.

Който се оказа огромен. Препълнен с изрядно подредени костюми, панталони и спортни якета. Едната стена бе изцяло запълнена с разноцветни обувки, подредени прилежно — всеки чифт на специална поставка. Другата стена беше заета от вечерни рокли, прибрани в индивидуални найлонови калъфи. Екипите за тенис и няколко анцуга се помещаваха в единия ъгъл, а чантите ѝ заемаха цели два рафта. Близо до вратата бе закачено голямо огледало, а дъската за гладене бе прибрана в специален шкаф.

— Прекрасно. — Но къде бяха дънките ѝ? Старите пуловери? Дамската ѝ чанта? Да... къде беше дамската чанта, в която сигурно имаше портфейл, чекова книжка и дори може и тефтерче с адреси? Все неща, които са от изключително значение за живота на всеки човек.

Прерови всяка една чанта, раница и куфар, които заемаха двата рафта на дрешника. Показаха се празни. Чисти. Като че ли са били почиствани с прахосмукачка.

— По дяволите! — Нетърпеливо ги нахвърля обратно по рафтовете, след което прерови чекмеджетата на скрина, където намери

чифт дънки с няколко номера по-големи и розов пуловер, който беше толкова мекичък, че тя веднага допусна, че е бил любимата ѝ дреха.

А може би не?

— Не започвай пак! — предупредително изрече тя и се подхлъзна на чифт стари обувки за тенис. Помисли си отново за дъщеря си, за сина си, за съпруга си и за Ник — нейният бивш любовник. Стисна гневно устни, а въпросите, свързани с миналия ѝ живот, я връхлетяха отново и доведоха със себе си неизбежното главоболие.

Излезе от дрешника и отново се озова в стаята, която ѝ се струваше толкова непозната. Поспря пред бюрото и плъзна поглед по снимките, подредени пред огледалото. Една от снимките, поставена в позлатена рамка, привлече погледа ѝ. На нея беше снимана тя. Доста преди инцидента. Махагоновата ѝ коса блестеше на слънцето, а тя крепеше на хълбока си малко, около тригодишно, момиченце. Зад нея се простираше океанът и искреше като синьо, осеяно с пайети одеяло. Марла, присвила очи и отметнала глава назад, стоеше боса на един голям камък. Розовата ѝ лятна рокля се вееше на вятъра и откриваше загорялото ѝ бедро. Сиси се усмихваше и я прегръщаше през врата с пълничката си ръчичка.

Марла взе снимката и я стисна толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от усилието. Хайде, мисли! Спомни си! Това сте ти и Сиси... а човекът, направил снимката, онзи, чиято сянка се вижда върху пясъка в краката ти, трябва да е Алекс!

Колкото и да се опитваше обаче, тя така и не можа да си спомни онзи ден на плажа. Нито който и да било друг ден, прекаран със семейството ѝ.

— Дай си време — промърмори Марла, понечи да остави снимката на мястото ѝ и едва не я изпусна, защото пръстите ѝ не бяха достатъчно пъргави и подвижни. Чувстваше се схваната и непохватна. Тромава. Преизпълнена с раздразнение, тя се запъти към детската стая. Джеймс не беше в люлката, но Марла не се паникьоса. Бавачката вероятно го бе свалила долу. А може би Юджиния го бе взела при себе си. *Нана*, както се наричаше самата тя, сигурно обсипваше сина ѝ с любов, защото определено се държеше така, сякаш раждането на това малко момченце бе толкова важно, колкото и Второто пришествие. А защо не и Първото?

Излезе от детската стая и чу гласове, долитащи от долния етаж. Реши обаче да не им се обажда, а да използва времето, в което е сама, за да проучи този дом. Да почувства атмосферата му. Не знаеше дали това се дължи на обхваналата я параноя или на чувството за самосъхранение, но Марла искаше да научи колкото е възможно повече за себе си и за семейството си. Не ѝ се щеше обаче да задава въпроси, защото чувстваше, че в повечето случаи получава отговори, които са внимателно премислени и предварително подготвени. Щеше да ѝ се наложи сама да открие нужните ѝ отговори. Бързо при това. Вече си беше у дома. Готова беше да продължи с живота си, но преди това трябваше да си спомни миналото, за да може да го остави зад себе си.

Но ти не можеш да го направиш. Не още. Все още трябва да си спомниш толкова много неща. Да отговориш на въпросите на полицаите... Душата на Марла се преизпълни с тъга и съжаление, но тя се постара да прогони мрачните мисли от главата си. Знаеше, че трябва да се обади на дъщерята на Пам и на бившия ѝ съпруг, за да сподели с тях огромната си мъка и съжаление за случилото си. Трябваше да го направи час по-скоро. Без да се съобразява с ченгетата. И с адвокатите. Или пък с проклетите застрахователни компании, за които бе чула да се говори шепнешком.

Обиколи семейния апартамент, прекоси всекидневната, която имаше собствена камина и веранда, след което се приближи до спалнята на Алекс. Натисна бравата и откри, че е отключено.

Пристъпи вътре, без да си даде време да помисли. Стаята беше безупречно подредена. Като в казарма. Огромно легло, тоалетна масичка, малко канапе и шкаф, на който имаше телевизор и стереосистема. Еркереи прозорец, от който се разкриваше прекрасна гледка към имението и към града, разпрострял се в подножието на хълма. Вграденият дрешник бе пълен с прецизно подредени костюми и спортни облекла, а от другата му страна се намираше малка спортна зала с необходимото оборудване. Марла прокара пръсти по велоергометъра, насочи поглед към бягащата пътека, шведската стена и стойката за вдигане на тежести. Запита се дали някога бе използвала това оборудване. Намираше се в сравнително добра форма, но просто не можеше да си представи, че е могла да прекарва часове наред в това помещение, тренирайки тялото си. Не, нещо ѝ подсказваше, че винаги

е предпочитала да спортува навън... да се разхожда, да тича, да играе тенис, да язди... може би дори да гребе.

Мина през още една врата и се озова в малък кабинет, облицован с ламперия от тъмно дърво. Мебелите бяха с дамаска в гористозелено. Навсякъде из помещението имаше саксии с избуяли цветя. Прозорците бяха разположени високо, близо до тавана и през релефните им стъкла струеше ярка дневна светлина. Гледка обаче нямаше.

Предположи, че това беше личното убежище на съпруга ѝ. В стаята се долавяше слаба миризма на цигарен дим, примесена с аромата на афтършейва му. По стените бяха окачени маслени платна на състезателни коне. Конне... През главата ѝ премина бегъл спомен. Яздеше на воля през някакво поле, а косата ѝ се вееше зад нея. Дробовете ѝ бяха издути до пръсване, вятърът брулеше лицето ѝ, а между краката си усещаше силните мускули на животното... без седло? Тя яздеше без седло? Като дива амазонка? Като индианка от старите филми...? Да! И, като да го бе правила хиляди пъти, тя сякаш отново почувства допира на конските хълбоци. Преглътна мъчително, изумена от това откритие. Дланите ѝ овлажняха, сърцето ѝ започна да бие по-силно. Марла поклати глава. Как този спомен се връзваше с всичко останало в този дом? С картините на породисти състезателни коне, окачени по стените? Конне, водени от облечени в ливреи гледачи... Яздени от жокеи в копринени униформи и шпори, които майсторски да насочат животното към идеално подредените препятствия? В тези картини нямаше нищо диво... безразсъдно... волно. Всичко беше внимателно премерено. Сдържано. В тон с изискванията и нравите на обществото.

Коленете ѝ се разтрепериха и тя се отпусна на стола зад бюрото на Алекс.

— Това е добре — рече си Марла, макар че не беше сигурна дали може да повярва на този спомен. Коженият стол изскърца под тежестта ѝ и тя подскочи. Насили се да убеди сама себе си, че не се опитва да направи каквото и да било зад гърба на съпруга си. Само че отчаяно се нуждаеше от някои отговори и държеше да ги получи възможно най-скоро. Въпреки това не можеше да се избави от чувството на вина докато преглеждаше работния календар на бюрото му. Все ѝ се струваше, че нарушава правото му на личен живот и уединение.

— Ама и ти си една глупачка. Та той ти е съпруг, за бога! Няма никакви тайни между вас двамата.

Съзнаваше обаче, че това не е истина. Беше почувствала тайните му, видяла ги бе в очите му, макар че той упорито се опитваше да ги прикрие. Но в погледа му бе забелязала лъжи, измами и...

— Престани! — Ако продължаваше така, щеше да се побърка напълно. Изправи гръб и се зае отново със страниците на календара. Внимателно изучаваше вписаните в него дати, места и имена с надеждата, че нещо ще провокира паметта ѝ.

Тя бе катастрофирала преди почти осем седмици и затова се върна към деня, в който едва не се бе простила с живота си.

Тази страница от календара беше абсолютно празна.

— По дяволите! — промърмори Марла. Имаше чувството, че това е поредното препятствие, поставено на пътя на възстановяването ѝ. Повечето страници от календара бяха изпълнени с бележки, нанесени с молив или химикал. С два различни почерка. Вечерята у семейство Робъртсън предишната седмица и урокът по езда на Сиси в деня след катастрофата бяха отбелязани със заоблен и плавен почерк. Деловите срещи на Алекс, мачовете му по скуош или тенис бяха надраскани с по-ъгловат и отривист почерк.

Марла взе един химикал. И написа името си. Сравни почерците. Беше по-различен от двата почерка върху календара. Буквите бяха не толкова заоблени колкото тези на Марла... Дали не полудяваше наистина? Написа името си отново. И това на Алекс. И на Ник.

Може би разликата в почерците се дължеше на катастрофата. Обхвана я обаче някакво зловещо предчувствие и тя изпусна химикалката.

Опита се да се пребори с чувството, че *нещо* не е наред.

Опита се да убеди сама себе си, че се плаши от собствената си сянка.

Ами онова пътуване до Санта Круз? Защо не го е отбелязала в този календар?

Може би се е опитвала да напусне Алекс. Ами бебето? Ами Сиси... Може съвсем спонтанно да е взела решението за това пътуване. В последния момент... Не! Тя не би оставила децата си просто ей така. Майките не постъпваха по този начин. Нещо тук не се връзваше. Нетърпеливо остави календара и се зае с ролодекса.

Имената на кои техни приятели и познати знаеше? Робъртсън? Имената на Фил и съпругата му Линда бяха там. А също и Линдкуист... Джоана Линдкуист... да, нейната картичка също беше там. Джоана и Тед. След това идваха семейство Милър... Имената на Ранди и Соня бяха там, но това на Соня беше задраскано. Сякаш беше починала или заминала надалеч... С все още схванати и непохватни пръсти Марла отиде на буквата Д и потърси Пам Делакроа. Не намери картичка на човек с такава име.

— Странно — промърмори тя и се зае отново да прегледа всичко отначало. Бавно, картичка по картичка, прегледа всички имена с надеждата, че името и номерът на Пам може да са били сложени на грешно място. Попадна на визитните картички на някои от хората, които ѝ бяха изпратили цветя и благопожелания в болницата: Бил и Шерил Банкрофт, Марио Диметриус, Джоана и Тед Линдкуист и... Кайл Парис... Сърцето ѝ сякаш спря. Това име ѝ беше познато... много познато... като че ли... като че ли принадлежеше на близък роднина... на някой, който ѝ е много скъп. Адресът и телефонният номер обаче бяха напълно непознати. Мисли, Марла, мисли. Защо името на тази жена ти се струва толкова познато, а всички останали като че ли ги чуваш за пръв път?

Само че не можа да измисли нищо. Никакъв спомен не проблесна в главата ѝ.

— По дяволите! — тихичко изруга тя и отново насочи вниманието си към Пам Делакроа. Защо картичката ѝ я няма тук? Защо не бе включила името на Пам в този тъй дълъг списък от приятели и делови партньори, и познати?

Защото тя никога не е съществувала. Защото е *измислена*.

Мисълта я порази. Стовари се с тежестта на чук, паднал върху гърдите ѝ.

Разбира се, че съществува, възрази рационалната част от съзнанието ѝ. Само че вече е мъртва. Ти я уби. Със собствената ѝ кола! В момента ченгетата разследват обстоятелствата около смъртта ѝ. Така че мисли логично! Използвай главата си! Разбери какво точно се е случило, по дяволите! Пам бе реално съществуващ човек. Беше нейна приятелка и в тази къща все трябваше да има нещо, което да ѝ напомни за нея.

В единия ъгъл на бюрото тихичко бръмчеше включен компютър и Марла се запита дали разполага с достатъчно време, за да прегледа файловете. Остави го за по-късно, помисли си тя. Ще го направиш, когато си сигурна, че някой няма да те хване на местопрестъплението.

— Престани с тази параноя! — гласно се сгълча тя. — Ако продължаваш така, току-виж си се озовала в лудницата.

Марла докосна клавиатурата. Скрийнсейвърът, на който бяха изобразени пъстри тропически рибки, изчезна и различните икони се появиха на десктопа. С изумителна лекота влезе в обработващата програма и едва не подскочи, когато видя папката, озаглавена: „Файловете на Марла“. Значи тя също бе използвала този компютър! Добре. Тази мисъл ѝ вдъхна известна увереност и тя се опита да отвори папката, но веднага установи, че ще ѝ е нужна парола. Сърцето ѝ се сви. Прегледа чекмеджетата на бюрото, опитвайки се да открие листче със записана на него парола, но не намери нищо. След това се опита да прочете електронната си поща. И се сблъска със същия проблем. Изпробва всяка комбинация, която ѝ дойде на ум — собственото си име, имената на децата... всичко, за което се сети... Не постигна нищо и накрая се предаде. Започна нервно да барабани с пръсти по страничната облегалка на стола. В този момент долови нечий стъпки по стълбището.

Кой знае защо този звук я накара рязко да скочи от стола. Без да иска бутна една чаша пълна с моливи и химикалки. Тя падна от бюрото и цялото ѝ съдържание се разпиля по пода.

— Страхотно! — Клекна на пода. С трескава бързина събра моливите и химикалите и ги сложи обратно в чашата с логото на „Харвард“.

Чу, че вратата на апартамента се отвори. Стъпките се отдалечиха по посока на нейната стая.

— Госпожо Кейхил? — Женски глас. Глас, който не познаваше.

— Тук съм — отвърна тя, твърдо решена да остане на мястото си. — В кабинета. — Отдръпна се от бюрото, отвори вратата към коридора и видя отворената врата на стаята на Сиси от другата страна на стълбището. Сърцето ѝ биеше силно, ръцете ѝ лепнеха от пот, но тя си наложи да запази спокойствие. Намираще се в собствената си къща, по дяволите! А това тук беше спалнята на съпруга ѝ. Имаше всички

основания да влиза в нея. Защо тогава се чувстваше като *натрапница*? Като човек, проникнал без разрешение в чужда собственост?

Няколко секунди по-късно една слаба жена с искрящи кафяви очи и мургава кожа провря глава през откренатата врата.

— Здравейте.

— Вие... вие сигурно сте Кармен.

— Да.

Марла нямаше никакво желание да се извинява отново.

— Съжалявам, аз...

— Зная. Амнезия. Не се притеснявайте. — Карла влезе в кабинета и с нищо не показа, че е забелязала промяната във външния вид на Марла. Облечена беше с елегантна синя пола и бяла блуза с навити нагоре ръкави. — Госпожа Юджиния ме изпрати да проверя как сте и да попитам ще слезете ли на вечеря. Когато не ви намерих в стаята ви, се притесних.

— Добре съм... Е, предвид обстоятелствата... Точно в този момент всичко е доста относително, предполагам. — Марла насочи поглед към монитора върху бюрото. — Питам се дали случайно не знаете паролата ми за достъп?

— Съжалявам. — Кармен отрицателно поклати глава. — А и не си спомням да сте използвала компютъра кой знае колко често.

— А да се сещате къде може да е дамската ми чанта? Онази, която съм носила в нощта на катастрофата?

На челото на жената се появиха дълбоки бръчки и тя замислено стисна устни.

— Не съм я виждала... Нито нея, нито дрехите, с които сте била облечена.

Сърцето на Марла се сви. Дръпна стола назад.

— А имам ли някакви лични вещи? Например снимки от детството ми? Или мои снимки със Сиси като бебе?

— Разбира се. — Лицето на Кармен се проясни. — Тук вече мога да помогна.

Марла рязко вдигна глава.

— Наистина ли? — И това е нещо. Не кой знае какво, но достатъчно, за да ѝ помогне да надникне в миналото си.

— Разбира се. Всички албуми със снимки се намират в библиотеката.

— Може би трябва да ги разгледам. И зная, че следващата ми молба ще ви се стори твърде странна, но бихте ли ме развели наоколо?

— Няма проблем. С най-голямо удоволствие. А какво ще кажете за вечерята?

— Нима вече е време за вечеря? — Погледна към прозореца високо над стълбището и видя, че небето започва да притъмнява.

— Не, вечерята се сервира в осем. Госпожа Юджиния държи всичко да е добре организирано и подготвено.

— Напълно ви вярвам — отбеляза Марла, представила си своята непреклонна и високомерна свекърва, която нито за миг не забравяше своето място и роля в обществото. Съмняваше се, че Юджиния някога бе заобикаляла някое правило — да не говорим пък за нарушаването му! Не можеше дори да си представи дребната дама да е променяла някога своя уговорка или да е внасяла промени в отдавна установен график.

Двете тръгнаха надолу по коридора.

— Преди малко бях в детската стая. Джеймс не е в леглото си — заяви Марла.

— Той е долу. С Фиона и госпожа Юджиния.

Добре. Една грижа по-малко за момента.

С обиграността на музеен уредник Кармен ѝ показа стаята на третия етаж — спалнята на Сиси, боядисана в жълто и отрупана цялата с безразборно нахвърляни книги, дискети, сидита и списания. Тоалетната ѝ масичка бе претъпкана с всевъзможни бурканчета, тубички и гримове, а стените бяха облепени с плакати на тийнейджърските идоли... някои от лицата ѝ се сториха познати, но в главата ѝ не изплува нито едно име.

На този етаж се намираше и стаята за гости и Марла я разгледа обстойно, опитвайки се да открие някакъв знак за присъствието на Ник в къщата. Нямахше такъв, разбира се. Стаята, също като собствената ѝ спалня, беше обзаведена с изключителна пунктуалност. Изглеждаше прекалено свършена с маслените рисунки по стените, съчетаните по цвят пердета и килим и нарочно търсения ефект на нехайна елегантност. В нея обаче нямаше живец. Изглеждаше твърде префърцунена. Неистинска. Фалшива. Марла не разбираше защо изпитва подобни чувства, но започваше да вярва, че тази къща, както и собственият ѝ живот, бяха една голяма преструвка. Лъжа.

— Ами Фиона? Тя къде спи? — попита тя, докато вървяха по дългия коридор, осветен от меката светлина на аплиците.

— Прислугата, която живее в къщата, е настанена на последния етаж — обясни Кармен. — Това са готвачката и камериерката. Вероятно там ще настанят и медицинската сестра, след като пристигне.

— Медицинска сестра? — повтори Марла.

— Господин Кейхил е наел сестра, който да бъде денонощно на разположение.

— Заради мен?

Кармен премигна и завъртя тъмните си, изразителни очи.

— Може би не трябваше да ви казвам това.

— Не, няма нищо. И без това скоро щях да разбера. — Двете се насочиха към асансьора. — Казахте, че *той* ще бъде денонощно на разположение.

Кармен влезе в асансьора.

— Струва ми се, че господин Кейхил спомена, че медицинската сестра е мъж. Том Някой си. Но не казвайте, че сте го научила от мен.

— Няма — обеща Марла и докато асансьорът със скърцане слизаше към втория етаж, тя си помисли, че най-после бе намерила съмишленик в тази внушителна, красива и студена къща, която беше неин дом.

Тръгнаха по един широк коридор и Марла предположи, че се намират в самото сърце на къщата. Коридорът беше тъмен, осветяван единствено от няколко настолни лампи, поставени върху специални масички. От скритите високоговорители се чуваше тиха музика, а картините, окачени по стените, вероятно бяха все оригинали. Дървеният под бе покрит с пътека с цветни мотиви.

Последва Кармен във всекидневната, обзаведена с подредени в отделни кътове фотьойли и канапета. Между малките масички, разпръснати из стаята, бяха поставени саксии с избуяли филодендрони и папрати. В единия край на стаята имаше голяма, иззидана от камък и тухли камина, която стигаше чак до тавана, а медният ѝ обков отразяваше светлината на лампите.

Кармен я преведе през една плъзгаща се врата и ѝ показа музикалната стая. Стените бяха украсени с антични инструменти, а в ъгъла, между двата прозореца с изглед към града, имаше голям роял.

Следващата врата водеше към библиотеката. Огромните остъклени шкафове стигаха чак до тавана. В самия край на библиотеката имаше дървена стълба на колелца. В единия ъгъл на стаята, сгъшен сред саксиите с папрат, стоеше голям глобус, а близо до еркерния прозорец имаше аквариум, в който плуваха тропически рибки с ярки неоновы цветове. Марла не знаеше дали някога бе изваждала някой от подвързаните с кожа томове, дали бе заставала край еркерните прозорци, дали някога бе седяла свита върху меките възглавнички, поставени до тях... Съмняваше се. Но пък как би могла да знае със сигурност?

— Ето ги албумите — обади се Кармен и посочи един рафт в ъгъла на стаята.

Марла взе най-горния, отвори го и първата снимка, която видя, беше от сватбения ѝ ден преди петнадесет години. И двамата с Алекс изглеждаха значително по-млади. Той беше облечен с изискан черен смокинг, а тя с бяла дантелена рокля. Воалът ѝ се влачеше на цели мили след нея. Имаше още снимки — от църковната церемония, от тържеството, около тортата, на вечерния прием.

Цялото семейство беше там. Без Ник. Не го видя на нито една от снимките. Самият той ѝ бе споменал, че е изгнаник, *човек извън семейството*, а тя предполагаше, че това автоматично го превръща в черната овца на фамилията. Бунтар. Непокорен парий. Човек, който си има свои собствени правила и се придържа единствено към тях. Правила, които в повечето случаи са в пълно противоречие с ония, според които живееха майка му и брат му. Нищо чудно, че тя го намираще толкова привлекателен. *И опасен.*

Погълната от мислите за Ник, Марла се загледа в една от семейните снимки, направена по време на сватбения прием. Юджиния, облечена в индиговосин костюм, издала напред брадичка и изпъчила гордо рамене, стоеше до един висок, сивокос и изключително представителен мъж, който изглеждаше отегчен от цялата суматоха около него. Марла инстинктивно се досети, че това е Самюел Кейхил. Непосредствено до Алекс и Марла беше застанала още една, по-възрастна двойка. Нейните родители. Гърлото ѝ се сви и тя прикова поглед върху тях. Жената беше тънка като тръстика с издадена напред брадичка и високомерно изражение на лицето. Имаше къса тъмна коса и пронизващи очи. Бледорозовата ѝ рокля умело подчертаваше

елегантната ѝ фигура. Мъжът до нея беше висок и дългокрак. Напомняше ѝ малко на Джон Уейн и очевидно се чувстваше изключително неловко в скъпия костюм, с който се бе пременил. Усмивката му, ако изобщо можеше да се нарече така, беше насилена и той едва успяваше да прикрие обхваналото го нетърпение.

Това май не е топлото и любящо семейство, което така отчаяно се опитвам да си спомня, помисли си Марла, обхваната от силно разочарование. Най-лошото обаче бе, че изобщо не разпозна родителите си. Особено жената. Образът ѝ не предизвика никакви спомени в главата ѝ. Що се отнася до мъжа... не... като че ли почувства нещо да трепва дълбоко в душата ѝ. Само че чувството никак не ѝ хареса. Не беше топлота или радост... не, по-скоро беше омраза... дълбоко отвращение и ненавист.

— Не — прошепна тя, разтърсена от това прозрение.

— Госпожо Кейхил? — Гласът на Кармен я изтръгна от унеса ѝ. — Нещо не е наред ли? — попита тя и Марла, смутена и засрамена, се върна в настоящето. Изражението на лицето ѝ сигурно отразяваше мислите ѝ, защото усмивката на Кармен веднага помръкна. — Аз... аз съжалявам. Всичко това като че ли ви дойде твърде много... Не трябваше...

— Не, не, добре съм... просто съм малко дезориентирана. И, моля те, стига с това госпожа Кейхил. Наричай ме Марла.

— Щом казвате — отвърна Кармен.

Марла рязко затвори сватбения албум и го върна на мястото му.

— Казвам. И искам да запомниш нещо. Аз трябва да си спомня. *Всичко.*

— Разбира се.

В другия край на библиотеката имаше малък бар, откъдето се носеше аромат на бренди и скъпи пури. Марла и Кармен прекосиха коридора и застанаха пред друга врата. Тя беше леко откряната и на Марла ѝ трябваше само един поглед, за да се досети, че това е стаята на Юджиния. Въздухът наоколо беше пропит с парфюма на свекърва ѝ. До едната стена, в близост до вратата към банята, имаше огромно, ръчно резбовано легло. Големите френски прозорци със спуснати над тях дантелени пердета се отваряха към просторна веранда. В далечния ъгъл на стаята имаше малка камина, украсена с изрисувани на ръка

плочки. Пред нея бяха поставени бюро и малък кът за сядане, които бяха истински антики.

— Очакват те в онази стая — обясни ѝ Кармен, докосна я по лакътя и я насочи към едно дълго помещение, в която имаше телевизор, две канапета и люлеещ се стол. Бебето седеше в скута на Юджиния и широко отворените му очи се местеха из стаята.

Марла се усмихна при вида на меката му косица.

— Мили боже, какво си направила с косата си? — възкликна Юджиния, ококори очи и зяпна с уста подобно на умираща риба.

— Подстригах я.

— Бих казала... ами... не се притеснявай заради нея.

— Не се притеснявам.

— Ще се обадя на моята фризьорка. Сигурна съм, че няма да има нищо против да дойде до тук и... — нервно размаха ръце около собствената си коса — да я изравни и пооправи малко. — След това, успяла отчасти да възвърне самообладанието си, наведе глава и театрално прошепна на Джеймс: — Погледни кой се събуди най-сетне.

— Колко е часът? — Марла прекоси стаята, седна до свежърва си и посегна да вземе бебето.

— Минава четири, скъпа. Ти спа почти двадесет и четири часа. Как се чувстваш?

— Разбита — призна тя, погали сина си по гушката и сбърчи нос, опитвайки се да го разсмее. — Как се чувства голямото момче на мама, а? — попита тя, а гласът ѝ автоматично се извиси с една октава.

— Цял ден е много раздразнителен — отвърна Фиона, която тъкмо влизаше в стаята. — Освен това е време да го нахраним и да му сменим пелените.

— Аз ще го направя.

— Но... — понечи да възрази Фиона.

— Повярвай ми, мога да се справя. Освен това трябва и да се упражнявам.

— Той не е просто раздразнителен — уточни Юджиния. — Стомахчето му беше разстроено.

Кармен, която все още стоеше до вратата, се намеси в разговора.

— Госпожа Кейхил ще вечеря заедно със семейството.

— Наистина ли? — Едната вежда на Юджиния подскочи над рамката на очилата ѝ. — Сигурна ли си, че си готова за това? Доктор

Робъртсън изрично подчерта, че трябва да си почиваш колкото е възможно повече.

— Ще се справя... стига храната да е пасирана.

— Струва ми се, че менюто за вечеря е пържола, но за теб ще направим изключение — засмя се Юджиния.

Стомахът на Марла сърдито изръмжа при мисълта за истинска храна. Зае се да сменени пелените на бебето на близката масичка, след което измъкна шишето с млякото му от недоволната Фиона. През цялото време обаче в съзнанието ѝ се лутаха безброй въпроси и тя не можеше да се освободи от неприятното чувство, че нещо в това семейство не е както трябва.

Юджиния, седнала на едното канапе, подпряла удобно краката си, обути с неизменните обувки с високи токове и сложила до себе си красива чанта с прежда и игли за плетене, изглеждаше самото олицетворение на предана и всеотдайна баба. Върху едно одеяло, разстлано на пода, бяха разхвърляни играчки, а Фиона, която, макар и да не изглеждаше като най-милата и добра жена на света, създаваше впечатление за човек, напълно компетентен да се справя със задълженията си. Всички се отнасяха с нея с изключително внимание и загриженост, но тя, въпреки това, бе преизпълнена с подозрения по отношение на всеки един от тях.

Имаше чувството, че тези хора крият нещо от нея; нещо жизненоважно и съдбоносно.

Наложи си да прогони тези мрачни мисли докато хранеше бебето и отвори цялото си сърце за малкото човече, което като че ли започваше да я приема... поне така изглеждаше. Виж Коко, рошавото куче на Юджиния, което лежеше на една възглавница до чантата с плетивото ѝ, беше съвсем друга работа и гледаше Марла така, все едно че беше Мата Хари. Следеше с тъмните си очички всяко нейно движение и, въпреки многократните предупреждения от страна на Юджиния, не спираше да ръмжи заплашително.

— Къде е Сиси? — попита Марла, без да обръща внимание на животното.

— След училище отиде на пазар с приятелки, а Александър, естествено, все още не се е прибрал от офиса. — Тя погледна елегантния златен часовник на китката си.

Ами Ник? — зачуди се Марла, но си замълча. Докосна челюстта си и премигна от болка.

— След няколко дни ще свалят теловете, които обездвижват челюстта ти — информира я Юджиния, навела очи към чантата с плетката ѝ.

— Тези няколко дни ми се струват цяла вечност в момента.

— Представям си. По-късно през седмица имаш уговорен час с лекаря, извършил операцията, и с пластичния хирург. Ако решат, че челюстта ти е заздравяла, ще свалят телта и тогава ще можеш да отидеш на зъболекар. Доколкото ми е известно обаче, зъбите ти не са пострадали.

— Да благодарим на господ и за малките радости.

— Съвсем скоро ще се възстановиш напълно. Ще станеш *като нова* — увери я Юджиния.

Марла изобщо не се чувстваше като нов човек. По-скоро като *ремонтиран*. Подобно на стара и разнебитена кола, която, с цената на много труд и усилия, отново е пусната в движение. Не сподели чувствата си на глас и, макар да си наложи мярка на езика, все пак не можа да се избави от усещането, че е манипулирана. Но от кого? И защо? Нямаше отговор на тези въпроси и, за да се избави от тях, се заигра със сина си.

Бебето обаче се разплака и Фиона се спусна като стрела, грабна го от ръцете на Марла и обяви, че отива да го сложи да спи. Излезе от стаята преди Марла да успее да възрази.

Телефонът извънтя и след няколко секунди Кармен, понесла в ръка преносима слушалка, се появи отново в стаята.

— За теб е — рече на Марла тя. — Госпожа Линдкуист.

— Не е задължително да се обаждаш — обади се Юджиния, но Марла не ѝ обърна внимание и взе слушалката от протегнатата ръка на Кармен.

— Ало? — промърмори тя през глупавите телове, обездвижили напълно челюстите ѝ.

— Марла! Вече си си у дома! — До слуха ѝ достигна ентузиазиран женски глас, който се опитваше да надвика разговорите от другата страна на линията. — Сигурно си се побъркала от скука в онази болница. Как се чувстваш?

— Все още мърдам.

— Какво?

— Казах, че съм добре — поясни тя.

— Извинявай, но в момента съм в клуба и тук е твърде шумно. А и твоят глас звучи доста странно. Това е от теловете в челюстта ти, нали? Реших да звънна с надеждата, че може случайно да те уцеля у дома. Кога бих могла да дойда да те видя?

— По всяко време — отвърна Марла и забеляза гримасата на неодобрение, изписала се на лицето на Юджиния. Тя се наведе и взе иглите за плетене и кълбо кораловочервена прежда.

— Можеш ли вече да приемаш посетители?

— Разбира се. — Защо да не може да се види с приятелите си? Свекърва ѝ започна да брои бримките, мърдайки с устни, а миг след това се чу тихото подрънкване на иглите.

— Ами и аз така си помислих, но Алекс ми заяви по много категоричен начин, че никой не трябва да те безпокои в болницата. Опитах се да дойда, но попаднах на някаква медицинска сестра, която спокойно би могла да участва в световното първенство по борба. И тя не ми позволи да вляза при теб.

— Наистина ли? — Марла хвърли един поглед към Юджиния, която плетеше толкова съсредоточено, сякаш самият ѝ живот зависеше от това. — Вероятно не са те пуснали, защото бях в кома.

— Предполагам.

— Сега обаче ще се радвам да те видя — увери я Марла, макар че за нищо на света не би могла да си представи лицето на Джоана. С периферното си зрение забеляза, че Юджиния стисна ядно зъби. Възрастната жена бавно поклати глава, опитвайки се да възрази. Марла не ѝ обърна внимание. — Какво ще кажеш за тази вечер? Бихме могли да пийнем по нещо.

Юджиния рязко вдигна глава. На лицето ѝ се изписа тревога.

— Разбира се. Добре. Няма да мога да остана много, но ще се отбия, след като изиграя последния си сет. Да кажем след около... час и половина?

— Чудесно. Доскоро тогава. — Сбогува се с Джоана и затвори телефона преди свекърва ѝ да успее да изкаже на глас възраженията си. Юджиния промърмори нещо неразбираемо и се зае да разваля последния ред от плетивото си. Държеше се така, сякаш телефонният разговор на Марла бе станал причина за пропуснатата бримка.

— Идеята не е добра — най-сетне заяви Юджиния и отново се залови с иглите.

— И защо да не е?

— Не си в състояние да посрещаш гости. И не бива да пиеш алкохол заради лекарствата, които приемаш... — Юджиния плетеше с бясно темпо, а иглите отсечено потракваха.

— Дори и чаша вино?

— Абсолютно нищо.

— Но аз имам нужда се видя с приятелите си... и, между другото, имаш ли някаква представа къде е чантата ми? Онази, с която съм била в нощта на катастрофата?

Юджиния въздъхна.

— Чудех се кога точно ще ми зададеш този въпрос. В колата нямаше твоя чанта. Или поне полицаите не можаха да намерят такава. Нямаше нито дамска, нито пътна чанта. Нищичко.

— Но аз със сигурност... чакай малко!

— Зная, зная. Наистина звучи странно, но това е всичко, което мога да ти кажа по въпроса.

Свекърва ѝ неохотно остави плетката настрана.

— Нищо не е сигурно. Нали разбираш... заради катастрофата... Може чантата ти да е в полицията, но те да не желаят да ни я покажат.

— Няма начин... Искам да кажа, всичко е толкова необяснимо.

— Така ли?

— Да! Защо биха постъпили по този начин? Защото ме подозират в нещо ли? — възкликна Марла и телефонът отново иззвъня в ръцете ѝ. Отговори, без да се замисли. — Ало?

— Марла? Значи си будна. Това е добре. — Гласът на Алекс прозвуча твърде рязко. — Току-що разговарях с инспектор Патерно. Чарлз Бигс е починал тази сутрин.

— О, господи, не! — Имаше чувството, че костите ѝ омекнаха и тя едва се задържа на краката си. Вече не един, а двама човека бяха мъртви вследствие на катастрофата.

— Марла? Добре ли си? Искях само да ви информирам — теб и майка — за последното развитие на нещата. Полицаите вероятно отново ще искат да разговарят с теб. Има и известни подозрения, свързани със смъртта на Бигс. Възможно е да не е починал единствено от раните си. — Той замълча за секунда. — Ченгетата предполагат, че

може би става дума за убийство. Някой му е помогнал да се пресели на онзи свят.

— Не разбирам — промълви тя, но внезапно цялата се вледени от обхваналия я ужас.

— Нито пък аз. Но исках да ви предупредя. — Алекс беше ядосан и притеснен. Марла долавяше напрежението в гласа му, представяше си тревогата, изписана на лицето му. — Патерно няма да се откаже докато не изкопае нещо. И друг път съм си имал работа с него.

— Така ли?

— Нали си спомняш... о, не... ами преди известно време той разследваше известни неприятности, които имахме в „Кейхил хауз“... нещата се оправиха от само себе си, но той продължи да души наоколо... Както и да е, исках само да те предупредя. Той несъмнено ще ти се обади. И ще ти зададе още въпроси. Много въпроси.

— Но аз не мога да му кажа каквото и да било...

— Зная, зная. Просто бъди предпазлива.

— Но той е полицай, за бога!

— Работи в полицейското управление на Сан Франциско. И макар че катастрофата е станала високо в планината на доста голямо разстояние от града, той някак си успя да оглави разследването. Виж, просто не му се доверявай, разбра ли? Запази самообладание, дръж се хладно и резервирано.

— Нямам какво да крия — заяви тя и веднага долови колебанието в настъпилото отсреща мълчание.

Сърцето ѝ започна да бие оглушително.

— Или? — властно попита тя.

— Разбира се, че нямаш какво да криеш, скъпа! Нямах намерение да те плаша. Искам само да бъдеш предпазлива.

Разтърсена до дъното на душата си, уплашена от нещо, което не разбираше, Марла кимна утвърдително, без да си помисли, че Алекс не би могъл да я види.

— Какво има? — попита Юджиния, стиснала устни в напрегната гримаса. Марла ѝ подаде телефона и се опита да надмогне глухото бучене в главата си. Какво ставаше с нея? Стомахът ѝ се преобърна при мисълта за нещастния човек, който бе получил ужасни изгаряния по цялото тяло, а след това бе умрял.

Заради нея.

По-лошо от това не може да стане, каза си тя, но не можа да се отърве от ужасното предчувствие, че греша. *Можеше* да стане по-лошо. Много по-лошо.

7.

— Хубава подстрижка — отбеляза Джоана, застанала на предната веранда. Посочи косата на Марла с елегантните си пръсти, отрупани с пръстени.

— Благодаря, мое дело е.

— Изобщо не се съмнявам в това.

Все още разтърсена от съобщението за смъртта на Чарлз Бигс, Марла покани приятелката си във всекидневната. Джоана влезе като човек, посещавал къщата десетки пъти. Беше дребничка жена с къса, изрусена на кичури коса, тъмни очи и тънки устни. Облечена беше с бял спортен екип със златисти биета и бели обувки за тенис. Около загорялата ѝ шия висяха няколко златни верижки, а на едната си тънка китка носеше гривна с големи диаманти. Марла изпитателно се вгледа в изваяните черти на лицето ѝ с надеждата, че може да си спомни нещо, но напразно. Все едно, че никога преди не бе виждала тази жена. Врълхлетя я поредната вълна на разочарование.

Джоана кацна на едно канапе и отпусна ръце между коленете си.

— Е, как се чувстваш?

— По-добре, макар че все още имам и лоши моменти. Главоболието продължава да ме измъчва, а тези — Марла леко отмести устни, за да ѝ покаже теловете — са направо убийствени. — Настани се на един от фотьойлите от едната страна на канапето.

— Но очевидно са необходими. — Замълчаха и изчакаха Кармен да остави на масичката между тях бутилка вино, две чаши с високи столчета и малък поднос с плодове, сирене и бисквити.

— Ще желаете ли още нещо? — попита Кармен.

— Не, благодаря. Това е напълно достатъчно. — Кармен излезе от стаята, а Марла наля вино в двете чаши и подаде едната на Джоана.

— Значи страдаш от амнезия?

— Пълна амнезия.

— Искаш да кажеш, че не ме помниш? — Вдигна въпросително извитите си вежди и, опитвайки се да разведри настроението, извърна

лице, показвайки ѝ профила си. — Ами сега?

— Същата работа, но не искам да си мислиш, че си изключение. Истината е, че не помня никого.

— Господи, тъкмо бях започнала да се чувствам по-специална.

Марла не успя да се усмихне на шегата.

— Не, не си специална. Не мога дори... не мога да си спомня собствените си деца. И това ако не е ужасно!

— Ами, да... ужасно е.

— Зная и... — Марла преглътна огромната буца, заседнала в гърлото ѝ, и поклати глава. — Непрекъснато си напомням, че с всеки изминал ден положението се подобрява. От време на време имам проблясъци, през главата ми преминават спомени за неща, които съм правила. Неща, които са ми са се случили. Някои преди много години, други — съвсем наскоро. Само че, въпреки всичко, не си спомням нито един човек от предишния си живот. Ще ми се да можех да кажа: *О, да, теб те помня*, но не мога за съжаление. По дяволите! Толкова е странно. Зловещо дори. Та аз дори не си спомням, че някога съм играла тенис.

— Добре. В такъв случай мога да се престоря, че съм те спуквала от бой на корта.

— Но това не е вярно?

— Не е, разбира се. Имаше такъв силен сервис, че направо ме беше страх да играя срещу теб. — Отпи от шардонето и погледна към Марла над ръба на чашата. Тъмните ѝ очи затанцуваха. — Длъжна си да си го спомниш. Да си върнеш състезателния дух.

— Него и лицето си, а?

— Е, поне косата си.

Марла се разсмя.

— Що се отнася до лицето ти... — Вдигна ръка, отдели палеца от останалите пръсти подобно на художник, който се опитва да постигне някаква симетрия. — Хмм... Предполагам, че то ще отнеме известно време — подразни я тя. — Не забравяй обаче, че съпругът ми е пластичен хирург. Тед е специалист по лицева хирургия. Прави предимно козметични операции, но е направил и няколко много успешни възстановителни операции. Чакай да видим... нали помниш, че на времето работех при него. — Замълча за момент и се замисли. Между веждите ѝ се появиха малки бръчици. — О, забравих, че ти не

си спомняш нищо. Е, добре. Страхотни времена бяха тогава. — Забелязала объркването, изписало се на лицето на Марла, Джоана въздъхна дълбоко. — По онова време Тед все още беше женен за първата си съпруга. А аз бях ужасната жена, която ѝ го открадна изпод носа. — Джоана изразително вдигна вежди и се усмихна. Като че ли все още изпитваше известна гордост. Все пак бе успяла да победи конкуренцията.

— О!

— Това се случи преди дванадесет години. Стара работа.

Сложи пръст под брадичката на Марла и наклони глава на една страна.

— Изглеждаш толкова различна... А аз предполагам... Искам да имаш предвид, че съм абсолютен лаик в тази област, но смятам, че ще изглеждаш страхотно, след като отоците и натъртванията изчезнат. Само че няма да си същата както преди.

— Може би ще съм по-красива?

— Може би, но не разбирам защо би го искала. И без това се радваше на вниманието на достатъчно мъже.

— Какво? — Това беше нещо ново за нея. И въпреки това имаше някакво смътно чувство, че думите на Джоана отговарят на истината.

— О, да, винаги си била... Ами, нали разбираш, всички мъже те забелязваха. — В гласа на Джоана се прокраднаха хапливи нотки на ревност и Марла се запита що за приятелки са били те двете.

Що за жена си била самата ти? — мислено възкликна тя. Джоана не го изрече направо, но от думите ѝ стана ясно, че си се радвала на достатъчно мъжко внимание и интерес. А може би нарочно си флиртувала, за да привлечеш погледа на всеки мъж, завъртял се около теб. Стомахът ѝ се сви при тази мисъл.

— Ужасно съжалявам за Пам — обади се Джоана и си взе една ягода от подноса. — Зная, че ти беше приятелка.

— А също и твоя, нали?

— Изобщо не я познавам.

— Но тя е членувала в нашия клуб.

— Така ли? — Настъпи кратка пауза докато Джоана сдъвче и преглътне ягодата. На лицето ѝ се изписа замислено изражение. — Аз... не мисля. Искам да кажа, че никога не съм я виждала там.

— И аз не съм играла тенис с нея?

— Не... Е, поне аз не зная такова нещо... но двете с теб не сме се виждали от доста време. Ти отсъства известно време... мисля, че ходи на пътешествие в Мексико, а след това забременя, така че... ами, аз самата никога не съм играла тенис с нея, а ти беше член на нашата лига... Да ти кажа честно, не си спомням дори да си споменавала името ѝ. Едва след катастрофата научих, че двете сте били приятелки... — Тя разпери ръце, обърнала длани към тавана. — Е, сама знаеш, че клубът е голям. С твърде много членове. Не познавам всички, но със сигурност зная, че никой от нашия кръг не познава тази Пам.

Марла почувства, че отново я обзема тих ужас. Сигурна беше, че Алекс, или онзи полицай... или някой друг бе споменал, че е играла тенис с Пам Делакроа... Или само си въобразяваше? Може би съзнанието ѝ ѝ играеше някакви номера. Почувства се абсолютно безсилна да разреши тази загадка. Все пак съществуваше един начин да разбере истината.

— Да имаш случайно списък с членовете на клуба?

— Ммм, всъщност имам нещо, което може да ти свърши работа. — Джоана щракна с пръсти и кимна енергично, преизпълнена с желание да помогне. — Дори е у мен. — Остави чашата си на масата и започна да рови из дамската си чанта, която беше толкова голяма, че спокойно можеше да мине за спортен сак. — Трябва само да го открия. — След като прерови няколко отделения, тя най-сетне отвори ципа на един джоб и извади тефтер с адреси. — Voila!^[1] — възкликна тя и хвърли тефтера на масата между тях. — Истинско чудо е, че понякога успявам да намеря нещо в тази бъркотия.

Марла го взе и започна с неудобство да разлиства страниците. Стигна до буквата Д и прокара пръст по имената. Нито едно не ѝ се стори познато. Името Делакроа не фигурираше в списъка. Нито име, нито телефонен номер. Все едно че никога не е съществувала.

По дяволите!

Марла като че ли бе очаквала нещо подобно.

Прочете имената още веднъж. И още веднъж. По-бавно. Напразно.

— Не откри името ѝ, нали? — Джоана сви рамене, отрязва си парче сирене и го сложи върху една бисквитка. — Казвам ти, не мисля, че съм чувала името ѝ преди катастрофата. Разговаряхме по този въпрос — Робин, Нанси и аз — но и трите се съгласихме, че никога не сме те чували да споменаваш името на Пам. — Пъхна бисквитката в устата си. — Нали се сещаш, ние четирите играехме по двойки поне два пъти седмично. Все една от нас щеше да си спомни името, ако го бе чула от теб.

— Но тя е била с мен през онази нощ, а сега... сега е мъртва. А също и шофьорът на камиона.

— И той ли е умрял? — възкликна Джоана и лекичко потрепери, смръщила малкото си носле. — Може да се каже, че е извадил късмет, предвид състоянието му.

Кажи го на семейството му, помисли си Марла, дълбоко разстроена от мисълта.

— Просто всичко е толкова... мъчително.

— Зная.

Наистина ли? Как би могла? Двама човека са мъртви! Мъртви са заради мен, а аз не си спомням абсолютно нищо!

Марла стисна чашата си толкова силно, че се притесни да не я счупи. Успя обаче да запази мълчание. В края на краищата, Джоана беше нейна приятелка. Дошла бе, за да предложи помощта си и беше нейната единствена връзка с външния свят.

Джоана свъси идеално оформените си вежди и отново отхапа от бисквитката.

— Е, кажи ми как се чувстваш наистина.

— Дяволски зле всъщност. — Въпреки предупрежденията на свекърва си, Марла отпи глътка от студеното вино. Не трябвало да пие алкохол заедно с лекарствата, които взема. И какво от това? Какво толкова щеше да стане? Може би мозъкът ѝ щеше да откаже да функционира нормално? И току-виж загубила паметта си? Голяма работа! Най-много да се почувства малко по-замаяна! Зае се отново с тефтера на Джоана с надеждата, че някое име може да извика определен спомен в главата ѝ. Бавно разлистваше страниците и плъзгаше поглед по имената, адресите и телефонните номера и, макар че някои имена ѝ се струваха познати — Смит, Джонсън или

Уолтърс... — те си оставаха само имена. Без лица. — Но както вече казах, очаква се да се оправя напълно.

— Да се надяваме, че ще стане точно така. — Джоана вдигна чашата си като за тост и посочи ръката на Марла.

— Какво се е случило с пръстена ти?

— Нося си го.

— Не, не сватбената ти халка. Говоря за онзи другия, с рубина. Мисля, че ти е подарък от баща ти. Ти никога не го сваляше от ръката си и все повтаряше, че ти носи късмет.

— Не зная... — Разгледа пръста се, опитвайки се да открие някакъв белег, оставен върху кожата ѝ от пръстена, който бе носила постоянно в продължение на години... Нямахше такъв.

— Не са ти го откраднали, нали? В болниците понякога се случват такива неща.

— Не зная... Когато се събудих от комата, на ръката ми беше само този. — Тази история с пръстена започваше да я смущава все повече и повече.

— Е, съветвам те да провериш какво се е случило. Пръстенът беше истинска антика. Струва цяло състояние, а сега, когато баща ти е толкова болен... Ами, сигурна съм, че би искала да си го имаш като спомен от него. — Докосна ръката на Марла. — Той как е?

— Все още не съм го виждала — призна тя и изпита чувство на вина.

— Зная, че много се притесняваше заради състоянието му — продължи Джоана. — Преди време разговаряхме по телефона и ти спомена, че може и да не дочака раждането на Джеймс.

— Той... толкова ли е болен? — възкликна Марла, изненадана от факта, че Алекс бе пропуснал да ѝ съобщи тази подробност.

— Ами лично ти ми каза, че му остават само още няколко седмици живот... а това беше преди повече от месец.

Огромна ледена буца сякаш затисна гърдите на Марла.

— Той умира, така ли?

Между веждите на Джоана се образуваха ситни бръчици. В очите ѝ се появи тревога.

— Да, Марла. Предполагам, че си забравила и това.

— Да, точно така.

Джоана допи виното си на една глътка и погледна часовника си.

— Виж, зная, че току-що дойдох, но трябва да тръгна. Време е да прибера децата от тренировката им по тайкуондо.

— Благодаря ти, че намина.

— Няма защо. Аз ти благодаря за виното и те каня на обяд веднага щом се освободиш от тези телове. Нанси и Робин много ще се радват да те видят. Можем да изиграем няколко сета, а, ако все още не си във форма, ще поиграем бридж, или просто ще си поприказваме. Каквото пожелаеш.

— С удоволствие — отвърна Марла. — Тези елегантни стоматологични чудеса би трябвало да бъдат свалени до края на тази седмица. — Помисли си, че все още изглежда ужасно, но реши, че това няма да ѝ попречи да излезе от къщи. В края на краищата, хората, с които възнамеряваше да се срещне, бяха нейни приятели, а точно в този момент тя имаше нужда от цялата подкрепа на света, за да преодолее кризата, пред която беше изправена.

— Добре. Аз ще уредя всичко.

— Благодаря.

— И, Марла? — Джоана сложи ръка върху нейната. — Ужасно съжалявам за онези... неприятности. Предполагам, че старата приказка, че злото никога не идва само, ще излезе вярна. Първо онези проблеми в „Кейхил хауз“, а сега и това...

— Какви проблеми? — попита Марла.

Джоана се изчерви до корените на косата си. Като че ли изведнъж се почувства ужасно засрамена.

— Ами... Предполагам, че става дума предимно за вестникарски сензации... Ами, до скоро тогава. И не забравяй да провериш за пръстена!

Махна с ръка и си тръгна, оставяйки Марла с неприятно чувство в душата и огромното желание да научи повече по въпроса. Много повече. Застанала до мокрия от дъжда прозорец, тя видя Джоана да се качва в яркочервеното си беемве. Само след няколко секунди спортната кола с рев излезе от портите на имението и изчезна надолу по хълма.

— Тази жена е усойница — заяви Юджиния иззад гърба ѝ.

Марла подскочи от изненада. Не беше разбрала кога свекърва ѝ е влязла в стаята.

— Усойница? — повтори тя, извърна глава и видя Юджиния, която гневно се взираше през прозореца. — Какво имаш предвид?

— Вре си носа навсякъде, клюкарства и е готова да те ухапе точно когато най-малко го очакваш. Най-долнопробен бял боклук с огромни амбиции. Хвърли око на Тед Линдкуист и разби двадесет и пет годишния му брак без дори да помисли за Франсис и децата. — Юджиния въздъхна дълбоко и се отдръпна от прозореца. Свали очилата си и се зае да бърше стъклата им с бродирана кърпичка, която извади от джоба на сакото си. — Добре де, зная, че не е редно да клюкарствам по този начин, но Франсис е моя стара приятелка.

— Джоана спомена нещо за някакви проблеми в „Кейхил хауз“.

— Да, чух — с въздишка отвърна Юджиния и Марла се запита каква част от разговора ѝ с Джоана бе станал достояние на свекърва ѝ. Съзнателно ли бе подслушвала? — Е, предполагам, че е време да научиш истината.

— Би било чудесно — съгласи се Марла, но гласът ѝ прозвуча неуверено.

Юджиния се настани на любимия си фотьойл. Сложи очилата си и Марла си помисли, че свекърва ѝ изглежда стара и уморена.

— Историята е доста противна. Миналата година бяха повдигнати обвинения срещу директора на дома... който е свещеник, но беше обвинен, че е поддържал интимни отношения с едно от момичетата. Разследването не доказа нищо. Всички обвинения бяха свалени, а името на момичето, което по онова време беше непълнолетно, беше запазено в тайна. Но ти сигурно знаеш как реагира обществото в подобни случаи. Медиите раздухаха скандала и му придадоха ненужна гласност. Алекс, естествено, се справи с проблема, но клюките и слуховете продължиха да се носят в медийното пространство като лоша миризма, която съсипва и накърнява репутацията на „Кейхил хауз“. — Избърса ъгълчето на едното си око, макар че в очите ѝ нямаше сълзи. — Това се случи преди повече от година. Преди осемнадесет месеца може би. — Юджиния натъпка кърпичката обратно в джоба си. — Хората като Джоана се хранят с подобни клюки и не позволяват те да бъдат забравени. — Вдигна поглед към Марла. — Предполагам, че това се дължи на факта, че самите те имат гузна съвест и изпитват огромно облекчение, когато някой друг се окаже притиснат до стената. Но стига сме говорили за това — отсече Юджиния, готова да приключи темата. — Не мислиш ли, че би трябвало да си починеш малко преди вечеря?

— Погледна часовника във фоайето. — А и вече е време за лекарствата ти, нали? Мисля, че Кармен ги е приготвила и ги е отнесла в стаята ти.

Марла понечи да възрази, но не събра достатъчно енергия за това. Наистина беше уморена, а главата отново започваше да я боли.

— Кармен ще ти помогне да се качиш в стаята си.

— Мисля, че мога да се справя и сама.

— Не трябва да се преуморяваш — посъветва я Юджиния, насочила поглед към празната ѝ чаша. Тънките ѝ устни се свиха в гримаса на неодобрение, но не каза нищо по въпроса. — Както сигурно си разбрала, Алекс нае медицинска сестра. Мъж. Започва работа тази вечер.

— Нямам нужда от сестра.

Юджиния се усмихна търпеливо и бавно се надигна от трона си.

— Ще видим — рече тя и излезе от стаята. Макар че главата на Марла вече пулсираше от силната болка, тя се качи до библиотеката на втория етаж, взе няколко албума със снимки и ги занесе в спалнята си.

Изпи прилежно сока, оставен на нощното шкафче до леглото ѝ, с надеждата, че главоболието ѝ ще намалее. Изрита обувките си и се пъкна между завивките. Взе един от албумите и започна да го разлиства. Вече бе видяла снимките от сватбата и затова премина директно към онези, правени през първите няколко години на брака ѝ с Алекс. Видя се седнала в спортната си кола с Алекс до себе си... видя се да пие коктейл на някакъв тропически бряг, да замахва с ракетата за тенис, а след това със Сиси... и с мъжа, когото вече разпознаваше като свой баща. Беше сложил внучката си в скута си и намръщено се вираше във фотообектива. Марла не го харесваше. Вече бе сигурна в това. Никога не го бе харесвала. Той беше студен и високомерен. Също като жената, която беше нейна майка. Марла си даде сметка, че не изпитва никакви чувства към слабата жена с лице, застинало в постоянна гримаса.

Мисли, Марла, мисли! Видя снимки на същия мъж, застанал на просторна, безупречно поддържана морава. Зад него се виждаше огромна като палат тухлена къща с величествени бели колони и широка предна веранда. Централната ѝ част бе на три етажа, а двете странични крила — на два. Това ли беше родният ѝ дом?

Продължи да разлиства албума, макар че вече едва държеше очите си отворени. Всеки път, когато видеше баща си, нещо в нея

изтръпваше... сякаш се боеше от него... сякаш си даваше сметка, че през целия си живот напразно се бе опитвала да го накара да я харесва и да се гордее с нея.

— Но това е пълна лудост — промърмори тя и премигна няколко пъти, за да прогони съня. Само че беше толкова уморена, че не можеше да остане будна нито секунда повече. Отмести албумите и отпусна глава на възглавницата. Ще подремне малко, а после, отпочинала и с бистра глава, отново ще се заеме с проблемите. Заспа дълбоко, а сънищата ѝ бяха населени с хора без лица, които вървяха около нея, говореха, смееха се, шегуваха се, но сякаш изобщо не я забелязваха.

Тя беше аутсайдер. Беше *сама*. Изолирана от целия свят. Чуваше гласове, но не можеше да говори. Сякаш беше невидима... Някъде проплака бебе... а след това нечий глас, глас, който би трябвало да може да разпознае, заговори:

— Зная, зная, но от тук насетне просто записвай кой се обажда, а аз лично ще ѝ предавам съобщенията. Не ѝ носи телефона, когато я търсят. Все още е твърде рано да разговаря с когото и да било. Сигурно се чувства много засрамена и притеснена. В момента изглежда ужасно. А и едва говори заради обездвижените си челюсти. Смятам, че трябва да я щадим повече. За нейно добро е.

На Марла ѝ се искаше да възрази... онази жена говореше за нея. Бебето спря да плаче и Марла се сгуши в леглото си. Беше толкова уморена... Когато се събуди, всичко ще бъде наред. Хората отново ще имат лица... когато се събуди...

— Значи Бандит е добре? — попита Ник, който седеше на ръба на леглото в хотелската си стая и се опитваше да събуе обувката на единия си крак, като я буташе с пръстите на другия. Притиснал телефонната слушалка между ухото и рамото си, той се облегна назад на възглавниците и се загледа в балдахина над огромното легло.

— Аха, доколкото това е възможно — отвърна Оле. — Взех го тука при мен и той се чувства добре. Само дето постоянно се оглежда за теб.

— Мислех, че ще се върна бързо, но може да се окаже, че ще отсъствам малко по-дълго — информира го Ник.

— Както кажеш.

Ник се намръщи при мисълта, че все повече и повече се оплита в бъркотията, предизвикана от катастрофата на Марла. Но пък не можеше да не си даде сметка, че това беше неизбежно. Както всяко останало нещо, свързано с тази жена. Представи си я в болничното легло с наранено и обезобразено лице и горчивината, изпълвала душата му толкова много години, отново бе победена от състраданието, което изпитваше към нея. Бедното малко богато момиченце! Не, Марла по-скоро беше Бедната нещастна богатата кучка.

— Изобщо не трябва да се притесняваш за Бандит — увери го Оле. — Аз се грижа за него и за „Ноториъс“, все едно че са мои.

— Благодаря ти. — Ник се изправи, прекоси стаята по чорапи и се изправи пред прозореца, който гледаше към „Хай стрийт“. — Ще ти се обадя кога ще се прибера у дома.

— Направи го. — Оле затвори телефона.

Ник разтърка с ръка врата си. Беше се схванал от напрежение в мига, в който видя Алекс да стои на паркинга на рибарския кей в Девилс Коув. От тогава насам болката във врата му се засилваше с всеки изминал ден. Погледна нагоре към хълма. Някъде там, горе, Марла се възстановяваше от преживяната катастрофа и може би започваше малко по малко да си спомня миналото. Изпита слаб пристъп на угризения, защото в живота му имаше събития, които може би трябваше да бъдат забравени. Те обаче се спотайваха в дълбините на съзнанието му и той така и не можеше да се избави от спомените за интимните мигове, пламналата кожа и възбуждащия мирис на пламенен секс. Да, Марла беше най-страстната и провокативна жена в живота му.

Единствената, която бе успяла да го развълнува и заплени.

Независимо от обстоятелствата, между тях двамата винаги бяха прехвърчали пламенни искри. Страстта неизменно присъстваше във всеки техен разговор, в знойните погледи, с които следеше всяко негово движение, в нежното докосване на пръстите ѝ, плъзнали се по шията или гърдите му. Никоя друга жена не му бе въздействала по този начин. Нито преди нея, нито след това.

В ония години той беше достатъчно глупав, за да повярва, че двамата с Марла са едно цяло. Две души, свързани от неповторимо, космическо привличане. И, естествено, бе сгрешил. По онова време беше достатъчно зрял и трябваше да разбере, че се заблуждава. Беше

умен и интелигентен двадесет и четири годишен мъж, който обаче само при вида ѝ губеше напълно разсъдъка си.

— Мамка му! — през зъби изруга той и остави телефонната слушалка на мястото ѝ. Тази вечер беше поканен в къщата на вечеря. Поредната команда на Юджиния, маскирана под формата на покана.

Вдигна ръка и прокара пръсти през косата си.

Някой тихичко почука на вратата му.

Той се намръщи, приближи се до вратата и рязко я отвори. От другата страна, вдигнала малкия си юмрук, за да почука отново, стоеше Черис.

— О, господи, притесних се, че може би те няма — възкликна тя и, без да чака да бъде поканена, влетя в стаята му, обвита в облак от парфюм, който Ник си спомняше от преди. Черис беше доста нервна, макар да се стараше да го прикрие. Облечена беше с черно кожено яке, дънки и спортен пуловер. Лъскави шноли придържаха вдигнатата ѝ нагоре коса. Беше силно гримирана. Златистите ѝ очи се втренчиха право в него. — Дойдох да те видя, защото искам да разговарям с теб по един въпрос.

— Чакай малко, как разбра къде съм отседнал? — попита Ник, а тя само сви рамене и остави мокрия си чадър под масата.

— Монти е научил по някакъв начин.

— Но как?

— Нямам представа... Той си има своите начини.

Каквото и да означаваше това. Но пък Монтгомъри Кейхил от край време си беше тарикат и мошеник. Чичо му Фентън често повтаряше, че синът му има змийска жилка в кръвта си. И Ник му вярваше. Вярваше още, че всички, носещи името Кейхил, притежават същия генетичен дефект. Ник остави последните думи на Черис без коментар. Тя самата се настани на един стол до прозореца и погледна навън през полуспуснатите завеси.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не... аз... ами, отказах пиенето, когато се обърнах към бога. — Яростно поклати глава и шнолите в косата ѝ проблеснаха на светлината на лампата.

Чудесно.

— Но нямаш нищо против аз да пийна нещо, нали?

— Не, разбира се. Опитвам се да не съдя околните.

— Чудесен подход — съгласи се той, припомнил си тийнейджърските ѝ подвизи и склонността ѝ да пуши марихуана и да се друса със спийд и ЛСД. В крайна сметка се пристрасти към кокаина и в промеждутъка между втория и третия си брак се подложи на терапия. А сега, благодарение на последния си съпруг, изглежда бе открила бог. Ник отвори минибара и извади кутийка бира. — Спомена, че си тук с определена цел. — Отвори бирата и седна в долния край на леглото.

— Става въпрос за Марла. — Черис седеше на самия ръб на стола и като че ли беше готова да скочи във всеки един момент.

— Какво за нея?

— Надявах се, че си разговарял с Алекс и си го информирал за желанието ми да я посетя.

— Така е. Разговарях с него. Но той смята, че за Марла все още е рано да приема посетители.

— Но ние сме членове на семейството! — възрази Черис. — Знаеш, че двете с нея винаги сме били много близки.

Това беше нещо ново за него. Или пък откровена лъжа. Отпи голяма глътка бира.

— Не го знаех.

— Хайде, стига, Ник! Не може да не си спомняш. Постоянно бяхме заедно, когато вие... ами, когато двамата с Марла бяхте близки.

— Наистина не си спомням.

— Е, така беше. Винаги съм я смятала за една от най-добрите си приятелки. — Докато говореше, си играеше със закопчалката на малката си чантичка. Пръстите ѝ с маникюр в наситенолилав цвят не спираха нито за миг. — А сега Алекс не ми позволява да я видя. Не зная дали забраната се отнася само за мен или за всичките ѝ приятели, но смятам, че това не е правилно.

— Казах ти вече, че той сериозно възразява срещу идеята за посещения. И не вярвам да промени решението си.

— Ами в такъв случай помогни ми да го заобиколя, за бога! Кажу ми на Марла, че искам да я видя.

— Това... твоє приятелство с Марла... има ли нещо общо с факта, че ти и Монти отново недоволствате от факта, че не получавате дял от наследството?

Дали си въобразяваше, или очите ѝ наистина се присвиха едва-едва?

— Предполагам, че това е нещо, което си чул от Алекс.

— Да, измежду другите неща, които ми наговори за вас двамата. — Надигна бирата и я изпи до половината, решен да остави Черис да се поизмъчи малко.

Цялото ѝ лице се сгърчи от раздразнение.

— Защо ли не съм изненадана? — Хубавите черти на лицето ѝ се разкривиха от отвращение. Черис рязко вдигна едната си ръка. — Това е другия въпрос, по който исках да разговарям с теб — заяви тя и въздъхна дълбоко. — Зная, че Алекс е твой брат, но, ако бях на твое място, изобщо нямаше да му вярвам.

Не му вярвам.

— Защо?

— Защото, защото... с управлението си съсипва компанията. Освен това е лъжец. Винаги е бил такъв и не вярвам да се промени някога. Алекс е потаен. Подмолен. Има безброй тайни. А някои от тях направо не са за вярване.

— Но ти ги знаеш?

— Някои от тях — призна Черис и го изгледа предизвикателно. — Но не всичките. Никой не знае всичките тайни на Александър Кейхил. Дори и съпругата му.

— Предполагам, смяташ, че малко християнска доброта и упование в бога няма да му навредят?

— Всеки човек има нужда от тях. — Усмивката ѝ беше фалшива като черните мигли, обрамчили очите ѝ. Тя премигна смирено няколко пъти. — Дори и ти, Ник.

— Ще го запомня.

— Исус опрощава всичките ни грехове. Моите. На Алекс. Твоите.

Ник се усмихна едва-едва, без да сваля поглед от братовчедка си.

— Не съм сигурен, Черис. Списъкът с моите грехове е твърде дълъг. Може да му отнеме известно време, докато ги опрости всичките. — И, за да подкрепи с дела последното си твърдение, той отново надигна кутийката и изля останалата бира в гърлото си.

— Ще стане, повярвай ми. Господ е много търпелив.

Ник се разсмя и избърса уста с опакото на ръката си. У Черис имаше нещо, което той от край време харесваше, макар че братовчедка му беше истинска досадница. Но беше и много опасна. Подобно на хамелеон тя винаги успяваше да се слее със заобикалящата я среда, без значение дали става дума за Младежката лига, за наркоманските сборища или за последните ѝ изяви в света на евангелистките проповедници.

— Искам само да видя Марла — за кой ли път заяви тя, изправи се и се присегна за чадъра си. — И си помислих, че ти би могъл да ми помогнеш.

— Ще разговарям с нея.

— Как е тя? — попита Черис. В гласа ѝ се прокраднаха нотки на искрена загриженост, но Ник си напомни, че ѝ бяха нужни петнадесет минути, за да се сети да зададе този въпрос.

— Оправя се.

— Добре. Обади ми се, след като разговаряш с нея. В момента живея в къщата. Телефонният номер е същият. — Бръкна със свободната си ръка в чантата и извади една визитка. — Заповядай. — Подаде я на Ник, който веднага забеляза ключените за молитва ръце, гравирани в единия ъгъл на картичката. Името, адресът и телефонният номер на Черис, както и тези на Преподобния Доналд, нейния съпруг, и тяхната принадлежност към евангелистката църква, бяха упоменати в другия ѝ край. — А, и не забравяй — тя сложи малката си мека ръка върху неговата, — че непрекъснато се моля за Марла. А също и за Алекс. И за теб. Доналд също се моли за вас.

— Колко мило от ваша страна! — саркастично възкликна той.

— Наистина е мило. Ще го разбереш, ако помислиш сериозно.

— По дяволите, Черис, напразно си хабиш приказките! — Ник пусна визитната картичка на нощното шкафче до телефона. — Аз от край време съм си грешник. Забрави ли?

— Заблудена овчица...

— Или вълк в овча кожа.

— Не можеш да ме убедиш да престана да се моля за теб, Никълъс.

— Не бих се и опитал.

— Направо си невъзможен, знаеш ли?

— Старая се.

— Зная. — Тя тръгна към вратата. Ник я последва както си беше по чорапи. — Е? — рече тя, стиснала с все сила чадъра си. — Следващия път ще се опитам да убедя Монтгомъри да дойде с мен.

— Направи го. Не съм го виждал от времето, когато бяхме още деца.

— Той си е все същият — увери го тя и очите ѝ леко потъмняха. — Продължава да играе ролята на лошо момче. И да се бори с демоните си.

— Предполагам, че все още не е открил бог — подхвърли Ник, припомнил си страстта на Монти към леките жени, бързите коли и стимулантите.

— Работя по въпроса. Доналд също.

Горкият Доналд, помисли си Ник. Черис смени темата.

— Ще ми е приятно да видя Марла отново. Твърде много време мина от последната ни среща. Сигурно знаеш, че те двамата с Алекс преживяха доста трудни моменти. Разделяха се, после пак се събираха.

— Наистина ли? — Ник за пръв път чуваше за това.

— Така мисля. Според мен се разделяха един или два пъти... Но не е редно да клюкарствам. Брактът си е техен. Аз мога само да се моля за тях.

— Сигурен съм.

— Единственото, което искам, е да възстановя приятелството си с Марла. Тя сигурно се чувства ужасно. Чух по радиото, че шофьорът на камиона също е починал.

Ник кимна. Алекс му бе позвънил, за да му съобщи новината.

— Не знаех, че Алекс и Доналд са толкова близки — отбеляза той.

Тя избегна погледа му. Преглътна шумно.

— Не са. Но... Ами Доналд работеше в „Кейхил хауз“. Известно време дори беше в борда на директорите. Имаше един период, в който беше пастор в „Бейсайд“. Той е прекрасен, Ник. Истински християнин. Винаги е готов да помогне на нуждаещите се — бързо додаде тя, а след това, сякаш решила, че трябва да си тръгне начаса, рязко хвана бравата на вратата. — Просто провери дали ще мога да я посетя. Моля те! — Поколеба се за момент, а след това продължи: — Радвам се, че се видяхме, Ник. Наистина. — Прехапа долната си устна сякаш се боеше да не изтърси нещо, което не бива, и докосна лицето му с ръка. —

Грижи се за себе си. — Веднага след това излезе през вратата и бързо пое надолу по коридора. След нея остана единствено слабият аромат на парфюма ѝ.

Ник допи бирата си и хвърли празната кутийка в кошчето. Не спираше да се пита каква беше истинската цел на това посещение. Какво искаше Черис в *действителност*? Не можеше да повярва, че братовчедка му изгаря от желание да поседи край леглото на Марла и да ѝ вдъхне вяра и упование с цитати от Библията. Не, просто нямаше начин!

Извади портфейла от джоба си и намери вътре една измачкана визитна картичка, останала от периода, в който се правеше на господ и разрешаваше проблемите на корпорации, изпаднали в затруднения. Обърна я, прочете няколкото цифри, надраскани на гърба. С надеждата, че Уолт не е сменил адреса и телефона си, Ник вдигна слушалката и набра телефонния номер.

Един дрезгав глас отговори на третото позвъняване.

— Ало?

— Уолт, Ник се обажда. Ник Кейхил.

— Ей, проклет да съм! Какво, по дяволите, искаш след всичките тези години? — невярващо възкликна Уолт от апартамента си в Сиатъл.

— Имам нужда от помощ. Искам да ти възложа едно проучване. — От другия край на линията се чу изщракването на запалка — сигурно доказателство, че Уолт продължава да пуши по три пакета цигари на ден.

— Мислех, че си се отказал от този бизнес — отбеляза Уолт.

— Така е. Но се наложи да се върна отново. — Набързо запозна Уолт със събитията, довели до завръщането му в Сан Франциско.

Уолт се разсмя, но скоро смехът му премина в лаеща кашлица.

— Значи старата поговорка все пак ще се окаже вярна. Кръвта май наистина не става на вода.

— Да, в моя случай кръвната връзка май ще се окаже далеч по-важна от много други неща. Виж, от теб искам да изровиш всичката налична информация за катастрофата и за Памела Делакроа. Като се изключи факта, че дъщеря ѝ учи в колежа на Санта Круз, аз самият не зная нищо друго за нея. Дори не съм сигурен дали момичето носи същото фамилно име.

— Няма да е зле, ако можеш да ми кажеш поне номера на социалната ѝ осигуровка. Или на шофьорската ѝ книжка. Че и името на съпруга. А най-добре ще е, ако ми дадеш поне адреса ѝ.

— Защо да ти плащам тогава?

Уолт посрещна думите му с циничен смях.

— Добре, значи искам да събереш цялата налична информация и да ми я изпратиш по факса или по електронната поща. Лаптопът ми е постоянно включен. Ако изровиш някакви снимки, изпрати ми и тях.

— Това ли е всичко? — попита Уолт, без да си прави труда да прикрие сарказма си.

— Не съвсем. — Ник вече бе набрал скорост. Започна да чувства познатия прилив на адреналин и вълнението, което бе изпитвал преди години, когато печелеше големи пари от работата си на консултант на изпаднали в беда компании. — Утре ще ти изпратя по факса списък на служителите на компанията, а също и на някои семейни приятели, които искам да бъдат проверени. — Ник се приближи до прозореца и надникна през завесите. Видя Черис, която стоеше на ъгъла, разперила чадър над главата си. От време на време нетърпеливо поглеждаше часовника си. Дали наистина беше Черис? Беше си тръгнала преди цели десет минути. А с черни дънки, ботуши и кожени якета се обличаха половината жени в този град. На всичкото отгоре навън беше тъмно. Улиците и тротоарите бяха осветени единствено от бледо призрачната светлина на уличните лампи. Жената насочи поглед към хотела. Точно в този момент на улицата пред нея спря един джип и тя прибра чадъра. Лъскавите шноли и русата ѝ коса проблеснаха на светлината на лампите. Веднага се качи в колата. Нетърпеливият шофьор дори не я изчака да затвори вратата. Форсира двигателя и мина на жълто, разплисквайки дъждовната вода след себе си. — Освен това искам да проучиш и всички членове на семейството ми — продължи с инструкциите Ник. — Алекс, Марла, а също и братовчедите ми Черис и Монтгомъри. Този последният е по-известен като Монти.

— И всички те носят фамилното име Кейхил?

— Не, чакай малко. — Приближи се до нощното шкафче и взе визитната картичка на братовчедка си. — Фамилното име на Черис е Фавие. — Продиктува името буква по буква, а след това съобщи на

Уолт и телефонния номер. — Съпругът ѝ се казва Доналд. Пастор е в църквата „Света троица“ в Соусалито.

Уолт изсумтя, което означаваше, че бе успял да запише цялата информация.

— Ами майка ти? — попита той. — Юджиния? Какво да правя с нея?

Ник не се забави нито миг с отговора.

— Прочуи и нея.

---

[1] Ето, това е! (фр.). — Б.пр. ↑

8.

Тони Патерно се взираше в монитора на компютъра, откъдето го гледаше Пам Делакроа. Снимките бяха от шофьорската ѝ книжка, от паспорта, а също и няколко великолепни портретни фотографии, които бе използвала за визитните си картички по времето, когато бе работила в компания за продажба на недвижими имоти в Соусалито. Пам не беше точно копие на Марла Кейхил, но двете определено си приличаха. Той, разбира се, бе разглеждал тези снимки и преди, но колкото по-дълго се влачеше това разследване, толкова по-силна започваше да му се струва приликата между двете жени.

И какво точно означаваше това? Че са роднина? Че жената зад волана не е била Марла, а истинската Марла Кейхил вече е била кремирана? Но защо? Ако това наистина е така, то колегите му, пристигнали първи на мястото на катастрофата, сериозно са оплескали нещата. А това беше невъзможно. И въпреки това... Нетърпеливо барабанейки с пръсти по страничната облегалка на стола, той насочи поглед към другите, не толкова красиви, снимки на Пам Делакроа, които бяха заснети на местопроизшествието. Жената лежеше по очи върху насипа край пътя, а тялото ѝ приличаше на кървава купчина месо. Вратът ѝ беше счупен, но лицето ѝ не бе останало здраво парченце кожа, а счупените ѝ ръце лежах безжизнено на мократа земя. Имаше и още снимки. На смазания мерцедес. Изпочупени стъкла, огънати ламарини, раздрана кожена тапицерия, опръскана с кръв. Ударът трябва да е бил изключително силен, защото гумите бяха спукани, а всички стъкла натрошени на сол. Цялото купе изглеждаше усукано на една страна. Резервната гума бе изхвърчала от багажника. Цяло чудо бе, че Марла Кейхил бе оцеляла след всичко това.

Ако тя *наистина* беше Марла.

Дали приликата между двете жени беше случайна? Поредното съвпадение? Възможно ли е да се симулира амнезия? Направи балонче с дъвката и почеса едnodневната брада, набола по лицето му. Чарлз Бигс беше мъртъв — изпратен на онзи свят от непознат мъж, който се

бе промъкнал в болницата под чуждо име и бе задушил бедното копеле. Пам Делакроа или някоя друга жена, която дяволски много приличаше на Марла Кейхил, също бе отишла да се срещне със създателя си. А *катастрофата* приличаше повече на внимателно замислен капан. Но защо? Кой стоеше зад всичко това? И коя беше набелязаната жертва?

Замисли се дълбоко. *Мотив?* Ето това трябваше да открие. Кой би искал да причини смъртта на някого от хората, участвали в катастрофата.

— Мамка му! — Кликна с мишката и се облегна назад на стола си. Принтерът тихичко забръмча. Нещо в тази катастрофа го смущаваше от самото начало, но все не успяваше да разбере какъв е проблемът. Освен това не бе работил по разследването от самото начало, а го бе получил впоследствие. Тъй като и двете жертви, оцелели след катастрофата, бяха докарани на лечение в града, полицейското управление на Сан Франциско се зае с разследването, за да помогне на колегите си от Пътна полиция, които бяха пристигнали първи на местопроизшествието и в чиято юрисдикция бе районът на катастрофата.

До този момент не бяха успели да докажат никакво престъпление. В кръвта на Марла нямаше и следа от наркотици или алкохол. Тъй като нямаше свидетели на катастрофата, никой не би могъл да докаже, че е шофирала твърде бързо или пък непредпазливо.

Но една жена бе загинала на място, а Чарлз Бигс, единственият свидетел, беше убит.

Патерно се присегна и взе докладите, изготвени след щателното проучване на всичките роднини на Марла Амхърст Кейхил. Все аристократи със синя кръв. Марла произхождаше от богато семейство от Марин Каунти. Баща ѝ, Конрад Джеймс Амхърст, в момента живееше в луксозен дом за възрастни хора, от който се разкриваше прекрасна гледка към рибарския кей в Тибурон. Според информацията, с която разполагаха, възрастният човек беше с единия крак в гроба. Рак на панкреаса. Конрад Амхърст едва ли щеше да изкара още три месеца на този свят.

В докладите се споменаваха, че на млади години старецът бил непоправим женкар, а съпругата му Виктория, майката на Марла, била високомерна и надменна кучка. Починала преди няколко години от

усложнения след пластична операция. Нещо в поредната липосукция взело, че се объркало. Патерно изсумтя презрително и продължи с докладите. Единственият им син, Рори, претърпял злополука още като бебе и бил настанен в специален дом. В резултат на което Марла останала единствена наследница. А ето че сега не можеше да си спомни нищо. Или поне така твърдеше. Пръстите на Патерно не спираха да потропват нервно по облегалката на стола. Може би лъжеше. Но защо ѝ е да го прави, по дяволите?

Продължи с настървение да дъвче дъвката си и да проучва докладите един след друг.

Не би могло да се каже, че членовете на семейство Кейхил се вместили в образа на идеалното американско семейство. Нищо подобно. По-скоро приличаха на героите от Династия^[1]. Юджиния стоеше начело на клана — предвзета и високомерна примадона, която излъчваше сърдечност и топлина колкото и една гърмяща змия. Абсолютна лицемерка. Фалшива като прословутата тридоларова банкнота.

Александър, по-големият син и съпруг на Марла, на пръв поглед беше мъжът мечта за всяка жена. Красив, добре сложен, получил образованието си в „Станфорд“ и „Харвард“. Непосредствено след университета бе практикувал право в продължение на няколко години, след което бе заместил болнавия си баща и бе поел управлението на „Кейхил лимитид“ — семейната корпорация с международно участие. След смъртта на стареца Алекс бе наследил всичко.

Патерно обаче изпитваше недоверие към него.

Богат, арогантен и саркастичен, Алекс Кейхил като че ли вярваше, че стои над закона. Патерно си бе имал работа с него и преди. И никак не го бе харесал.

Братът на Александър, Никълъс, беше черната овца в семейството. Докато Алекс бе завършил образованието си с почести, печелейки всички възможни спортни и научни награди и стипендии, Ник неведнъж бе нарушавал закона, а баща му неколkokратно е бил принуждаван да плаща гаранцията му, за да го измъкне от затвора. Обвиненията варираха от кражба на автомобили и притежание на алкохол до вандализъм, но нито едно от тях не бе доказано в съда. Всички те бяха свалени, вероятно благодарение на паричките,

изплатени от добрия татко на всички, участвали в разследванията. В доклада обаче не се споменава нищо за това.

Ник бе завършил гимназия и бе напуснал дома си на осемнадесет годишна възраст. Работил бе като шофьор на камион. Вадил си бе хляба като общ работник по нефтените платформи. Опитал се бе дори да създаде собствено ранчо в Монтана. Пак в Монтана бе започнал да се занимава с риболов. Имал собствена рибарска лодка, която давал под наем или излизал с нея, за да обучава начинаещи рибари. Създал малка компания за производство на части за камиони, натрупал цяло състояние и се захванал да купува и продава малки предприятия в района на Сиатъл. Постепенно си извоювал име на човек, който е в състояние да изправи на крака всяка затъваща компания, изправена пред сериозни затруднения. След това, преди около пет години, внезапно преустановил работа и се оттеглил в някакво невзрачно градче в Орегън. Девилс Коув. Най-странното бе, че името на това забравено от бога място като че ли напълно прилягаше на пъстрата му биография.

А сега се бе върнал.

Заради катастрофата? Или за да помогне на брат си да се справи със затрудненията в компанията? Какви биха могли да са проблемите, разклатили устоите на „Кейхил лимитид“.

Патерно се наведе напред и изплю дъвката в кошчето за боклук. После отмести настрана доклада от проучването на Ник.

Освен двамата братя, семейството включваше и двама недоволни братовчеди, които смятаха, че несправедливо са били лишени от дял от фамилното богатство. Монтгомъри Кейхил и сестра му, Черис Кейхил Мартин Бел Фавие, изобщо не се бяха опитали да прикрият разочарованието си от несправедливото отношение, проявено спрямо тях от собствения им баща и от чичо им. На млади години Монти на няколко пъти е бил въдворяван в различни институции за малолетни нарушители на закона. Очевидно баща му, Фентън, не е разполагал с властта и влиянието на чичо Сам, който така успешно е успявал да подкупва съдии и ченгета. А може би просто е вярвал, че синът му трябва да си понесе заслуженото.

Съществуваше и още една възможност. Фентън може би просто не е давал пет пари за сина си. Нищо необичайно нямаше в това. Доказателство за това бяха самият Патерно и собственият му баща,

демонстрирал абсолютно безразличие и незаинтересованост към живота на сина си. Протегна ръка към чашата с кафе и отпи малка глътка. Надигналата се от стомаха му жлъч опари гърлото му.

Но каква все пак беше връзката между Марла Кейхил и Пам Делаacroa? Бившият съпруг на Пам не спираше да тръби, че иска справедливост, но Патерно предполагаше, че се интересува единствено от евентуално парично обезщетение.

Защо Марла Кейхил, богаташка със синя кръв, би се сприятелила с жена, която изобщо не се вместише в нейното социално обкръжение? Патерно отново прегледа информацията за Пам. Предполагаше се, че тя и семейство Кейхил членуват в един и същ тенис клуб, но Патерно не бе намерил никакви доказателства в потвърждение на този факт. Самата Пам имаше доста пъстра биография. Била дипломиран юрист, но не практикувала право. Известно време работила като адвокат по семейно право, но това не продължило дълго. Бракът ѝ се разpadнал, а тя, вместо да се върне към адвокатската си практика, се заела да продава недвижими имоти в Соусалито. Защо?

Взе разпечатките на цветния принтер и се загледа в образа на Пам Делаacroa... Или това беше Марла Кейхил? Нима, в крайна сметка, ставаше дума за сгрешена самоличност? Възможно ли е полицаите, пристигнали първи на местопрестъплението, да допуснат толкова сериозна грешка? Паспортът на Пам е бил у нея. Тялото ѝ е било идентифицирано от бившия ѝ съпруг.

На всичкото отгоре Марла Кейхил е носела на ръката си болнична гривна с името си. В момента тя твърдеше, че не си спомня нищо, но съпругът ѝ и свекърва ѝ със сигурност биха забелязали, ако в дома им бе влязла друга жена. Защото Марла не би могла да заблуди целия шибан свят, нали така? Все някой щеше да забележи разликата в маниерите, гласа... освен ако всички те не участваха в това.

Конспирация?

Мили боже, започваше да мисли като Оливър Стоун.

Патерно изсумтя. Разсъжденията му бяха взели странна насока. Нямахше смисъл да се губи в повече догадки. Време беше да съпостави фактите. И смяташе да започне с проверка на кръвните групи.

Малкият Джеймс изплака пронизително и Марла, която отново се бе успала, рязко скочи от леглото. Само след няколко секунди вече бе в детската стая. Взе бебето от люлката и го притисна към себе си.

— Няма нищо — ласкаво му рече тя и реши да го подържи още малко, преди да се заеме със смяна на пелените му. После, вдишвайки дълбоко сладкия му бебешки аромат, Марла свали пижамката му и той започна радостно да ритя с малките си крачета. Погледна със сините си очички и сърцето ѝ се изпълни с радост.

— Ти си едно сладко малко дяволче. Знаеш го, нали?

Той размаха юмручета и изгука в отговор.

— О, да, Джеймс, когато пораснеш, ще станеш истински красавец. — Тъкмо привършваше с преобличането на бебето, когато Фиона се появи с шишето му. — Аз ще го нахраня — настоя Марла. Бавачката се захвана да подреди стаята, а Марла се настани на люлеещия се стол и, като си тананикаше тихичко, започна да храни бебето. Той лакомо се нахвърли на млякото. Сучеше енергично и само от време на време поспираше, вперил в нея малките си очички. — Зная, зная, вираш се в страшното ми лице и тайничко се надяваш, че си бил осиновен, нали? — Намигна му закачливо, остави полупразното шише на шкафчето, изправи бебето и го подпря на рамото си.

— Той е едно много добро бебе — отбеляза Фиона и остави прилежно сгънатото одеялце в долния край на люлката. — Грижила съм се за много други бебета, но никое от тях не е било толкова сладко колкото малкия Джеймс. — Поколеба се за момент, преди да продължи. — Що се отнася до Сиси... Е, тя беше едно много капризно бебе.

Ще ми се да можем да си спомня.

— Сега пък е ужасно твърдоглава — додаде Фиона. — Няма начин да не се забърка в някакви неприятности. — Взе шишето и се намръщи едва-едва, сякаш си даваше сметка, че току-що беше пристъпила чертата на добрия тон. — Не че това ми влиза в работата. А сега ще взема малкия господин и ще го занеса долу да си поиграе в кошарката — заяви тя и Марла не възрази.

За пръв път от много дни насам се чувстваше по-добре. Главата ѝ беше ясна, тялото ѝ — по-силно. Инстинктивно чувстваше, че бебето ще се привърже към нея. По-големият проблем беше дъщеря ѝ, която

продължаваше да я гледа така, сякаш Марла току-що бе кацнала с космически кораб от Марс.

Изкъпа се и се облече, без да бърза. След това реши отново да се заеме с компютъра и да прегледа имената от визитните картички в ролодекса.

Само че не можа.

Стаята на Алекс се оказа заключена. Точно както и предишния път, в който се бе опитала да отвори вратата. Какво се опитваше да направи съпругът ѝ? Да държи натрапниците далеч от стаята си? Или имаше тайни, които държеше да скрие от всички в тази къща. И най-вече от съпругата си.

Радостта, която бе изпитала докато държеше новородения си син, се изпари на часа.

Отвори вратата на стаята на Сиси. Беше празна, но подредена. Със загасено осветление. Прислужницата очевидно оправяше стаята на дъщеря ѝ докато тя беше на училище. Марла изпита чувство на вина. Даваше си сметка, че, като нейна майка, трябваше да стане по-рано, да отиде да поговори със Сиси, да провери домашните ѝ, да я попита дали има чист екип за часовете по физическо, да разбере какво възнамерява да прави след края на учебните занятия и да я закара до училище. Точно както трябваше да нахрани и смени пелените на бебето си още рано сутринта.

Само че в къщата има прислуга, на която се *плаща*, за да върши всичките тези неща.

И въпреки това се чувстваше виновна. И неспокойна. Някои от нещата, изречени от Джоана по време на посещението ѝ, не ѝ излизаха от главата...

И без това се радваше на вниманието на предостатъчно мъже...

Не си спомням дори да си споменавала името на тази Пам...

Какво се е случило с пръстена ти?

Марла поспря на стълбищната площадка и погледна през перилата към фойето, разположено два етажа по-долу. Долови откъслечни думи от нечий разговор, подрънкването на тенджерите в кухнята и тиктакането на големия стенен часовник. Иначе в къщата беше съвсем тихо. Не се чуваха отсечените стъпки на Юджиния, нито

пък злобния лай на кучето й. От скритите високоговорители не долиташе музика.

Като се изключат прислугата и бебето, тя очевидно беше сама в къщата. Измина краткото разстояние до вратата на кабинета и се опита да отвори вратата. И тя беше заключена. Без ключ изобщо не можеше да припари до спалнята, гимнастическия салон и кабинета на Алекс. Всички врати бяха здраво заключени.

Но защо? От какво се страхуваше съпругът й? Че някой от прислугата ще влезе и ще разбърка нещата му? А може би криеше нещо? Как обаче щяха да почистят стаята му щом я държеше постоянно заключена? Нима се опитваше да скрие нещо от прислугата? От майка си? Или пък от нея?

Марла отново сложи ръка на бравата и се опита да отвори. Не успя. Подпря с рамо вратата и натисна с надеждата, че старата ключалка може да поддаде. Напразно.

Вратата е заключена *заради теб*, Марла, и ти го знаеш. Алекс не би искал да припарваш до бюрото му. Няма ти доверие. И ти го усещаш подсъзнателно. Върна се обратно в стаята си и се загледа в леглото, в което спеше сама. Отделно от Алекс. Някак си разбираш, че всичко това е свързано по определен начин с Ник и чувствата ти към него. Гърлото й се сви и, макар че отчаяно се опитваше да го отрече, за един кратък миг тя сякаш се видя такава, каквато е била преди катастрофата.

Какво беше казала Джоана? Ти винаги си била... Ами нали разбираш, всички мъже те забелязваха.

Джоана бе казала доста обезпокоителни неща. И къде беше проклетият пръстен, който Джоана бе споменала? Подаръкът, който бе получила от баща си? Само при мисълта за Конрад Амхърст почувства странна тежест в душата, изпита болка, която не разбираше. Изобщо не си спомняше баща си, но въпреки това беше сигурна, че двамата не бяха близки. Знаеше, че не се обичат и отдавна са се отчуждили един от друг.

Защо тогава е носила онзи пръстен?

Но по-важният въпрос бе къде е той *в момента*? В стаята й? В смачкания мерcedes на Пам? Заключен в някой сейф? Имаше само един начин да си отговори на тези въпроси. Като го намери. Започна претърсването от банята и от кутията за бижута, поставена върху

плота. Не намери пръстен. Прерови нощните шкафчета, претърси всички чекмеджета на бюрото в стаята си. Нищо.

— Мисли, Марла, мисли — тихо помърмори тя и влезе в дрешника с надеждата да открие друга кутия с бижута. Нямаше такава.

Може би Алекс ги бе прибрал, след като я бяха приели в болницата.

Само че кой знае защо не бе свалил сватбената халка от ръката ѝ.

Още веднъж обходи с поглед целия гардероб и се закова неподвижно на мястото си, когато зърна калъфа на ракетата ѝ за тенис. Може би вътре имаше нещо. Разкопча ципа и внимателно огледа кожения калъф. Не намери пръстена. Всъщност намери единствено някаква касова бележка от магазин в центъра на града.

Сложи бележката в джоба си, извади ракетата, хвана я с ръка, премери я колко тежи, а после замахна няколко пъти, за да я почувства по-добре.

Имаше такъв силен сервис, че направо ме беше страх да играя срещу теб.

— Добре, шампионке, дай да видим какво можеш! — тихичко подхвърли тя.

Замахна с лявата си ръка, преструвайки се, че хвърля топка във въздуха, след което вдигна дясната си ръка нагоре. Замахна с ракетата във въздуха. С все сила. Ракетата изсвистя над главата ѝ. Движенията ѝ бяха дяволски непохватни. Дръжката на ракетата ѝ се струваше прекалено дебела. Самата ракета бе твърде тежка и неудобна. Наистина ли беше печелила турнири по тенис? Съсредоточила цялото си внимание, Марла опита отново. Без особен успех.

— Изненада! — насмешливо подхвърли тя. Дрешникът изведнъж ѝ се стори невероятно тесен, препълнен с дрехи и спомени, които сякаш не ѝ принадлежаха. Трябваше да избяга от тук, да се махне от тази къща с нейните тъмни тайни и заключени врати. Имаше нужда от пространство, в което да диша на спокойствие. И да открие себе си. Грабна един шлифер от закачалката, спусна се бързо по задното стълбище, прекоси предверието и излезе на покритата задна веранда. След още няколко крачки пое по една градинска алея, която криволичеше из имението. Леката утринна мъгла обвиваше рододендроните, папратите и азалиите и скриваше върховете на високите ели, устремили се право нагоре към небето. Имението,

разположено на самия връх на хълма, изведнъж ѝ се стори твърде самотно и изолирано от света.

Пъхнала ръце в джобовете на шлифера, Марла пое по една застлана с тухли пътека, мокра от скорошния дъжд и покрита с нападали борови иглички. Треперейки от студ, мина покрай няколко изкуствени, свързани помежду си езерца. Зърна рибките, които плуваха лениво под килима от водни лилии.

Беше почти сигурна, че никога преди не бе виждала тези езерца.

Почти.

Объркана и ядосана на обхваналото я безсилие, Марла обърна поглед към къщата и се загледа в осветените прозорци на последния етаж. Лицето ѝ се намокри от мъглата. В този момент забеляза някакво движение, зърна нечия тъмна сянка до един от прозорците. Дали не беше в нейната стая? Но тя току-що бе излязла от там... разпозна десена на пердетата... Кой би могъл да е човекът, влязъл в стаята ѝ? Освен нея и прислугата в къщата нямаше никой друг.

Точно така. Вероятно прислужницата бе влязла в стаята ѝ, за да оправи леглото и да почисти. Пък и какво ѝ пукаше толкова? В стаята ѝ нямаше нищо тайно или скрито... И все пак... Марла отново погледна към прозореца, но сянката беше изчезнала.

Разгневена на развинтеното си въображение, Марла наметна качулката на главата си и продължи разходката си из градината с грижливо подрязани рози. Цветовете и листата им отдавна бяха прецъфтели и опадали и сега стърчаха единствено бодливите им стъбла.

Ненадейно косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Имаше чувството, че някой я следи. Обърна се и отново погледна към къщата. И пак я видя. Тъмната фигура. Този път се спотайваше в друга стая... в противоположния край на апартамента... спалнята на Алекс? Но нали тя беше заключена! Лично се бе уверила в това. Сърцето ѝ леко ускори ритъма си. Сигурно беше прислужницата, която вероятно разполагаше с ключове за всички стаи в къщата. Въпреки това не можеше да се избави от неприятното чувство, че някой постоянно я наблюдава... не я изпуска от поглед нито за миг. Една дъждовна капка се стече от ръба на качулката по лицето ѝ и тя премигна. Само за част от секундата, но, когато погледна отново, сянката беше изчезнала. Никакви зловещи фигури не се спотайваха в тъмната стая.

Започваш да се плашиш от собствената си сянка, каза си тя, макар да усети, че цялата настръхна. Продължи разходката си, заобиколи градинската беседка и зърна пред себе си една люлка, която бе започнала да ръждясва. Дали някога бе люляла Сиси на нея? Дали бе помагала на своето засмяно момиченце да се спусне по малката пързалка, монтирана малко по-нататък?

Да те вземат дяволите, Марла, мисли! Концентрирай се! Опитай се да си спомниш!

Седна на люлката, отблъсна се с крак и се залюля. Дълбоките следи, изорани от тътрещите се през годините крака, бяха пълни с дъждовна вода. Марла затвори очи и се заслуша в градските шумове. Преминаващите по улиците превозни средства ръмжаха безспирно, трамваите весело звъняха. Някъде наблизо излая куче. Зад високите тухлени зидове живееха други хора. Съседи. Долу, в подножието на хълма, градът кипеше от живот, но тук, в това оградено имение на върха, Марла се чувстваше изолирана от света.

Сан Франциско се намираше от другата страна на затворените порти на имението.

А тя трябваше просто да мине през тях. И да отиде *къде*?

— Където и да е — промърмори тя, стиснала с премръзналите си ръце синджирите на люлката. Хотелът на Ник се намира само на няколко преки надолу по улицата. Веднага си каза, че никога не би отишла там, но ако излезе извън стените на тази елегантна крепост, може би щеше да намери покой и да си върне проклетата си памет. Трябваше да се опита да научи повече за Пам Делакроа. Трябваше да разбере коя е била тази жена, как се е запознала с Марла и защо двете бяха тръгнали при дъщерята на Пам.

В главата ѝ напираха безброй въпроси, а чувството за вина, което не я напускаше нито за миг, ставаше особено силно щом си спомнеше за двете жертви на катастрофата. Двама човека. Със семейства и деца. Испита потребност да се помоли, но инстинктивно осъзна, че не е от хората, които прибегват често към помощта на молитвите. Днес обаче реши, че може да направи изключение. Малко духовност нямаше да ѝ навреди. Само че, докато се люлееше на детската люлка, а дъждовната вода, събрала се на седалката, проникваше през плата на дънките ѝ, Марла осъзна, че не си спомня нито една молитва.

Чу, че някой приближава по застланата с чакъл алея и застина неподвижно. Пръстите ѝ стиснаха още по-силно страничните синджири на люлката.

— Марла?

Сърцето ѝ лудо затуптя, когато разпозна гласа на Ник.

Той надникна иззад беседката и се огледа наоколо.

— Чудех се къде си се дянала. — Облечен беше с изтъркано кожено яке и чифт окъсани дънки. Приблужи се и застана под разкривените и голи клони на един клематис. — Какво правиш тук?

— Мисля. Или поне се опитвам.

— И измисли ли нещо?

— Не, за съжаление. Макар че много ми се искаше — призна тя и се усмихна едва-едва. — Ами ти? Какво правиш тук?

— Търся те. — Лицето му беше изсечено и ъгловато, с широки челюсти, тънки устни и не особено прав нос. Застана в средата на беседката с широко разкрачени крака и не мръдна от мястото си, сякаш не смееше да се приближи повече. — Искях да поговоря с теб насаме — поясни той.

Мускулите на врата ѝ се сковаха. Срещна напрегнатия му поглед. Забранени мисли бавно си проправиха път в съзнанието ѝ. Представи си как го целува, за миг се запита какво ли е усещането да се люби с такъв мъж, да докосва кожата му, да усеща твърдите му мускули, да гали с пръсти скулестото му, потъмняло от наболата брада лице. Стомахът ѝ се сви в трепетно очакване, докато мислено се опиваше от желанието, запалило кръвта ѝ. Само че Ник беше брат на съпруга ѝ. А тя беше омъжена жена. *Омъжена*. И не можеше да си позволи подобни забранени фантазии. Просто не можеше.

— Знаех, че тази сутрин няма да има никой вкъщи. Сиси е на училище, майка е на заседание на борда на директорите на „Кейхил хауз“, а Алекс има уговорена среща в града. Затова реших, че мога да се надявам да поговоря с теб на четири очи.

Тя се изкашля и ѝ се стори, че разпознава опасно еротичните фантазии, отразени в очите му. Помисли си, че и той се измъчва от същите забранени представи, срещу които тя така отчаяно се съпротивляваше.

— Защо? — задавено попита Марла. Каза си, че се дължи на обездвижените ѝ челюстни, но със сърцето си разбираше, че това не е

цялата истина. — Защо искаш да ме видиш?

— Снощи имах посетителка — отвърна Ник. — Черис. Иска да те посети.

— Защо просто не дойде тогава? — попита Марла и се опита да не забелязва дънките, прилепнали плътно около стройните му бедра, широките му рамене, опънали якето до скъсване, и коварният сексапил, който просто струеше от него.

— Алекс не ѝ позволява.

— Той не я харесва особено. А също и брат ѝ — отбеляза Марла, припомнила си разговорите между Алекс и майка му по повод на двамата братовчеди. Съпругът ѝ май ги бе нарекъл *кръвопийци* и *алчни за пари пиявици*.

— Това се дължи на факта, че между тях има неуредени сметки. Големи сметки. Но това не е важно в случая. Исках само да ти предам молбата ѝ. — Ник скръсти ръце пред гърдите си и коженото му яке, изпънато до краен предел, леко изпраця. Дъждовните капки падаха по голата му глава, стичаха се по шията му и изчезваха под разкопчаната яка на ризата му. Очите ѝ проследиха пътя на водните ручейчета. И устата ѝ внезапно пресъхна като Сахара. — Реших, че имаш право да знаеш — додаде той.

— Да... така е. — Марла си наложи да се овладее. — Разбира се, че може да ме посети. По всяко време.

— Спомена, че искала да ти почете от Библията.

— О! Ами... добре. — Тя се изкашля отново, а след това се усмихна накриво. — Може би господ се опитва да ми изпрати някакво послание. Нали разбираш... че трябва да се обърна към религията или нещо такова...

Ник изсумтя подигравателно.

— Черис и съпругът ѝ с радост ще ти помогнат да постигнеш божието просветление.

— Ще го имам предвид.

Той бръкна в единия джоб на якето си, извади визитна картичка и тръгна към нея. Ботушите му проскърцваха по чакъла на алеята. Подаде ѝ картичката и додаде:

— Сама се обади на Черис. Не е нужно аз да съм посредник между вас двете. — Очите му отново срещнаха нейните и Марла си даде сметка, че, ако моментът беше подходящ, ако нещата стояха по

друг начин, тя щеше да протегне ръка, да го докосне и мълчаливо да го подкани да я целуне.

Изминаха няколко секунди в мълчание, нарушавано единствено от ръмженето на автомобилния поток по улиците на града, тихото ромолене на дъждовните капки и оглушителните удари на сърцето ѝ.

— Благодаря. — Той се обърна, на Марла просто не можеше да го пусне да си тръгне. Не още. Скочи от люлката, заобиколи локвите, образували се около площадката за игра, и бързо тръгна след него. — Ник, почакай. Искам да те попитам нещо.

Забеляза, че вратът му се стегна от напрежение преди отново да се обърне с лице към нея.

— Да?

— Ти ме помниш от преди, нали... Спомняш си каква съм била.

— Преди какво?

— Преди да се омъжа — отвърна Марла и забеляза огромното напрежение, изписало се на лицето му.

— Опитвам се да не го правя.

— Но... аз играех ли тенис? — Качулката се плъзна назад и падна на раменете ѝ.

— Беше неудържима на корта.

— А яздох ли?

— Не мисля. — Марла пристъпи още по близо, вдигна глава и се вгледа изпитателно в очите му.

Цялото ѝ тяло се напрегна, но тя си наложи да зададе въпроса, който не ѝ даваше мира след последния ѝ разговор с Джоана.

— Що за жена бях, Ник?

— Това е много непочтен въпрос.

— Отговори ми.

Разтегна устни в подигравателната усмивка.

— Беше невероятно разглезена — отвърна той. — Родителите ти ти даваха всичко, което пожелаеше.

— И какво означава това? — настоя тя. Стори ѝ се, че чува стъпки по алеята, но не им обърна внимание.

Очите на Ник потъмняха.

— Ами означава точно това. Всичко.

— Всичко?

— Ти имаше всичко, Марла. Купища пари, остър ум, изключителна красота... но това не ти беше достатъчно. Ти искаше още... искаше целия шибан свят! — Отново се усмихна подигравателно. — И почти го получи.

— А исках ли... — започна тя, запъна се за момент, но все пак продължи: — Теб исках ли те?

Ник изсумтя.

— Не. — Присви очи, а силното му и изразително лице помръкна от бурните чувства, надигнали се в душата му. Най-неочаквано протегна ръце и я сграбчи за раменете със стоманените си пръсти. Привлече я толкова близо до себе си, че тя почувства топлината на тялото му, долови слабия аромат на афтършейва му, видя потръпващите му ноздри! — Но аз те исках — процеди през стиснатите си устни той. Гласът му трепереше от презрението, което изпитваше към нея. — Повече отколкото кой да е мъж с малко мозък в главата си някога е желал някоя жена. Исках те така, както не съм искал нищо друго през целия си шибан живот. Това ли искаше да чуеш? Доволна ли си сега?

— Не... не — призна тя, объркана и засрамена както никога преди.

— Значи всичко си е както трябва, защото ти, Марла, никога не си била доволна от каквото и да било.

От другата страна на беседката се чуха приближаващи се стъпки. Ник отдръпна ръцете си като опарен.

Изад ъгъла се появи Ларс. Облечен беше с изтъркани дънки и стар пуловер. В едната си ръка носеше лопата, а в другата — гребло. Лицето му беше намръщено, а очите му непрестанно шареха между Марла и Ник. Тя се запита каква част от разговора им бе чул и от колко време е в градината. Дали не ги бе наблюдавал, скрит зад стената от рододендрони и високи ели?

— Търсят ви вътре — рече той и насочи дръжката на греблото по посока на Марла.

— Кой? — попита тя.

— Господин Кейхил — отвърна Ларс и пристъпи още по-близо. Изражението му беше сурово. Обвинително. — Вашият съпруг.

Марла не можа да възпре червенината, пропълзляла нагоре по шията ѝ.

— Току-що доведе човекът, който е наел, за да се грижи за вас. — Гласът на Ларс звучеше спокойно и безизразно, но устните му бяха свити в презрителна гримаса, а в студените му очи прозираха безмълвни обвинения. Кимна на двама им, а след това заобиколи люлката, отправил се към бараката с градинарските инструменти.

— Предполагам, че трябва да отида да се срещна с новия си тъмничар.

— Наистина ли смяташ, че е нает за това? Да те наблюдава?

— Защо, ти да не би да мислиш нещо друго? — Не си и направи труда да прикрие гнева си. — Хайде, стига, Ник, приличам ли ти на човек, който има нужда от болногледач? — Прекоси беседката и му кимна с глава. — Би могъл да дойдеш с мен, ако искаш да видиш фойерверките.

— Значи предполагаш, че някой може да експлодира?

— Определено. И току-виж се оказало, че този някой съм аз — отвърна тя и тръгна нагоре по стълбите към задния вход на къщата. — Ако Алекс си мисли, че ще му позволя да ми казва какво да правя, значи живее в дълбока заблуда. — Избърса подметките на обувките си и влезе вътре. — Нямам намерение да позволявам на когото и да било да ми слага намордник и да ме държи, вързана на каишка. Най-малко пък на съпруга си — разпалено заяви Марла, като се ядосваше все повече и повече.

Двамата заедно се изкачиха по стълбите към всекидневната, където завариха Алекс да разговаря с висок и слаб мъж с идеално поддържана брадичка.

— Ето те и теб! — възкликна Алекс. Седеше на самия край на един фотьойл, стиснал ръце между коленете си и насочил цялото си внимание към другия мъж. — За бога, Марла, къде беше? Проверих в стаята ти, извиках няколко пъти името ти и тъкмо се канех да се заема с претърсване на цялата къща.

— Бях в задния двор.

— В това време?

Не му отговори. Мокрите рамене на шлифера, дъждовните калки по лицето ѝ и руменината, избила по бузите ѝ под въздействието на хладния въздух отвън, сами по себе си бяха достатъчно красноречив отговор на въпроса му.

— Мислех, че имаш среща в центъра — подхвърли Ник и се изправи пред камината. Зад решетката проблясваха пламъци и в стаята се усещаше аромата на горящо дърво.

— Отложих я и реших да използвам времето, за да разведа Том наоколо. Марла, Ник, това е Том Зеър. Той е медицинска сестра и ще се грижи за Марла.

— Познаваме ли се? — попита Ник, приковал поглед върху лицето на мъжа. — Срещали ли сме се преди?

— Възможно е — отвърна Том. — Срещам се с много хора. Работил съм в спешното отделение в „Бейсайд“. А също и в „Кейхил хауз“.

Ник замислено свъси вежди.

— Изглеждате ми познат.

Ник изсумтя и нехайно сви рамене.

— Нищо чудно. Светът е твърде малък.

— Беше в болницата. Сигурен съм, че ви видях там.

— Възможно е.

Марла успя да изобрази някаква усмивка на лицето си, макар че изобщо не ѝ беше до смях. Идеше ѝ да свие юмруци и да се разкрещи, но тя свободно отпусна ръце край тялото си, опитвайки се да държи гнева си под контрол.

— Приятно ми е да се запознаем — рече тя, насочила поглед към своя болногледач. Протегна ръка и стисна неговата. — За съжаление съпругът ми е допуснал огромна грешка. Независимо от ужасния ми външен вид, аз нямам нужда от специален човек, който да се грижи за мен. Сигурна съм, че Алекс с удоволствие ще ви заплати за разкарването и за изгубеното време, но аз категорично заявявам, че няма да имам нужда от вашите услуги.

— Разбира се, че имаш нужда от грижи — възкликна Алекс, а Том побърза да пусне ръката на Марла, отстъпи крачка назад и, вдигнал ръцете с дланите нагоре, започна да мести поглед между Марла и Алекс.

— Ей, изобщо не желая да участвам в това!

— Няма проблем. — Алекс хвърли на Марла красноречив поглед, който целеше да я принуди да се откаже от спора на часа.

Не се получи.

— Добре съм. И нямам нужда от медицинска сестра. Ако го наемеш, напразно ще пропилееш неговото време, моето търпение и твоите пари.

— Идеята беше на Фил — увери я Алекс, стиснал гневно устни. Една изпъкнала вена започна да пулсира на челото му. Марла предположи, че не се случва често някой да му се опълчи по този начин... Най-малко пък съпругата му. — Все пак той е лекарят.

— В такъв случай ще разговарям с Фил — заяви тя. Беше се отказала да контролира нрава си и вече едва се владееше.

— Ей, ако има някакъв проблем — намеси се Том, — може би вие двамата трябва да го разрешите насаме.

Алекс насочи пръст към Том.

— Няма никакъв проблем. Очевидно трябваше по-подробно да обсъдя този въпрос с жена си.

— Много по-подробно — съгласи се Марла.

Точно в този момент от фойето долетяха отсечените стъпки на Юджиния, която влезе в къщата, съпроводена от Коко.

Страхотно, точно това ми трябваше...

Възрастната жена се появи иззад ъгъла като в движение сваляше ръкавиците си. Коко връхлетя в стаята, лаейки като обезумяла.

— Тихо! — скара се Юджиния. Коко стоеше пред Том и ръмжеше заплашително. — Млъквай! Или ще те затворя в къщичката си. Седни! — За всеобщо изненада животното се подчини. — Алекс, Ник... Марла — поздрави Юджиния. — Виждам, че си се запознала с Том.

— Ти го познаваш? — попита Марла.

— О, да, той работеше като доброволец в „Кейхил хауз“. Как си, Том?

— Благодаря, добре — нервно отвърна той и Коко го залая отново. — Но може би е време да си вървя.

— Марла не желае медицинска сестра — обясни Алекс.

— Но защо? — изумено възкликна Юджиния. — Нали искаш да се оправиш напълно, скъпа? Колкото е възможно по-скоро?

— Разбира се.

— В такъв случай въпросът е решен.

— Няма да стане — ядосано възрази Марла.

— Ей, чуйте, не желая да участвам в този спор. — Том протегна ръка към куфарчето си. — Оставям ви да изгладите разногласията си.

Алекс нямаше намерение да отстъпва.

— Няма какво да изглаждаме. Ти си нает и това е окончателно. Ще качим нещата ти на последния етаж, където живее прислугата, и ще те оставим да се настаниш. Трябва ми само още минутка, за да поговоря с жена си.

— Разбира се. Както кажеш.

Юджиния веднага почувства напрежението в стаята.

— Том, защо не дойдеш с мен да те разведа из къщата? — предложи тя. — Ник... искаш ли да ни придружиш?

— Вече съм я виждал — сковано отвърна той, но схвана намека и излезе от стаята заедно с Юджиния и Том, които тръгнаха към горния етаж.

Коко яростно изляя.

— Млъквай! — изръмжа срещу кучето Марла и с все сила тропна с крак по пода. — Да не си гъкнала повече! Чу ли?

В тъмните очи на кучето проблеснаха злобни искри. Дребното чистокръвно животинче понечи да излае отново, но само изръмжа недоволно, обърна се и, подвило опашка между късите си бели крачета, хукна след Юджиния и Том.

— Проклета гадина! — измърмори Марла и насочи вниманието си към Алекс. — Нямам нужда от бавачка или както там наричаш този тип, когото си наел — прошепна тя в мига, в който двамата със съпруга ѝ останаха сами в стаята. — И не започвай да ми обясняваш, че не зная кое е най-доброто за мен. Не се опитвай да ми пробутваш отново номера с доктора, защото просто няма да мине. Не желая да чувам нито дума повече за това.

— А може да не става дума само за теб — отвърна Алекс, а вената над лявото му око изпъкна още по-силно. — Може би се опитвам да осигуря някакво спокойствие за майка, за Сиси, а и за мен самия. Как, мислиш, се чувствам, като зная, че съм те оставил на грижите на възрастната ми майка и на нашата дъщеря?

— Не се нуждая от ничии грижи.

— Разбира се, че се нуждаеш — гневно отвърна той, а в очите му проблеснаха опасни искри.

— Аз съм зряла жена, а тази къща е пълна с прислуга. Тук са Кармен, Фиона, Ларс и бог знае още колко други хора!

— Но никой от тях няма медицинска квалификация! — Вече едва се сдържаше. Също като Ник преди малко, той пристъпи към нея и я стисна за раменете. Очите му мятаха мълнии. Марла имаше чувството, че едва се удържа да не я разтърси с все сила с надеждата, че ще влее малко разум в главата ѝ. — За бога, Марла, поне веднъж в живота си помисли и за другите! — ядосано настоя Алекс. — На всички ни е много трудно в момента. А, както сигурно знаеш, аз трябва да се грижа и за фамилния бизнес.

— Няма защо да се тревожиш за мен — увери го Марла, но част от гнева ѝ се изпари при вида на отчаянието, изписано на лицето му. От нея ли беше отчаян? Или от самия себе си? Душата ѝ се разкъсваше от безброй противоречиви емоции. В следващия миг в главата ѝ проблесна споменът за друг подобен скандал, избухнал в същата тази стая. Тогава Алекс пак с все сила стискаше раменете ѝ. Лицето му бе станало моравочервено от гняв, вената над лявото му око пулсираше по същия начин. Кучка, беше изръмжал тогава съпругът ѝ... А дали не беше някой друг? Пръстите му, впили се в плътта на ръцете ѝ не за пръв път, ѝ причиняваха подобна силна и пареща болка. Грозната сцена, разиграла се между двамата, очевидно не се случваше за пръв път.

Сигурно бе пребледняла. Погледът ѝ бе издал ужаса, сграбчил душата ѝ, защото Алекс внезапно си даде сметка какво прави, отдръпна ръце и ги пусна край тялото си.

— По дяволите, Марла, не можеш ли поне веднъж в живота си да приемеш нещо, без да се съпротивляваш? — уморено възкликна той и прокара разтрепераните си пръсти през косата си. Огънят тихичко пращеше в камината, от високоговорителите се носеше тиха класическа музика, която никак не се връзваше с напрежението в стаята и студения дъжд, който блъскаше по стъклата на прозорците. Алекс бръкна в джоба си и извади пакет „Марлборо“. — Позволи ми да се погрижа за теб.

Марла се отпусна на един стол и закри лицето си с ръце.

— Аз... аз си спомням... че двамата с теб сме се карали и преди — промълви тя. Чу изщракването на запалката му. Вдигна поглед и го видя да опъва силно от цигарата. След това се приближи до камината.

— А сега... сега заключваш вратите на стаите. — Главата ѝ започваше да пулсира от болка. — Исках да вляза в кабинета и да използвам компютъра, но не можах.

— В кабинета си съхранявам някои важни документи, свързани с компанията и с „Кейхил хауз“. Не бих искал някой от прислугата да попадне на тях.

Тя си спомни шкафовете за документи, които бе видяла в стаята. Нима те не се заключваха? Едва ли се налагаше да държи под ключ целия си апартамент заради няколко папки.

— Бих искала да вярвам, че хората, които работят в тази къща, са почтени и не биха злоупотребили с доверието ни.

— Така е. Което не означава, че не трябва да съм предпазлив. Постът ми в компанията го налага. Затова заключвам.

Или защото имаш какво да криеш. Нещо, което няма нищо общо с въпросните документи.

— Заключените врати ме карат да се чувствам като аутсайдер в този дом.

— Но не трябва. — Без да пуска цигарата, Алекс разтри слепоочията си. Приличаше на човек, страдащ от силно главоболие.

Часовникът във фойето продължаваше да отброява секундите, а Марла, изпаднала в униние, се питаше до каква степен се бе отдалечила от съпруга си и дали разрывът помежду им е необратим.

— Виж, скъпа, имаш право. В миналото наистина се карахме често — призна той. — Твърде често. Но, повярвай ми, не заключвам вратите на кабинета си заради теб. — Той поклати глава. — Няма такова нещо. Аз... аз се надявах... о, за бога, Марла, та ти можеше да умреш и да ме оставиш съвсем сам с децата... и аз се надявах, молих се, по дяволите, двамата с теб да намерим начин да преодолеем разногласията си. — Издиша облак дим и продължи: — Имаме две деца, за бога! И те не носят никаква вина за кашата, която забъркахме.

— Така е. Имаш право. — Почувства се виновна по отношение на децата. Въпреки това обаче не можеше да позволи на този мъж — на кой да е мъж — да я тъпче както си иска. — Не можеш да очакваш от мен, че просто... ще седя по цял ден в тази къща, без да се опитвам да си спомня миналото, да разбере коя съм аз. — Горещи сълзи опариха очите ѝ. Сведе поглед надолу към преплетените пръсти на ръцете си, увиснали между коленете ѝ. Какво ѝ ставаше, за бога?

Откъде идваше това желание да воюва с него, да отстоява собствената си независимост? Припомни си появата на Ник в градината и реакцията на собственото ѝ тяло. За секунда затвори очи. Що за жена беше тя? Изгаряше от непозволена страст към своя девер, а не изпитваше абсолютно нищо към мъжа, когото се бе заклела да обича и почита. И да му се *подчинява*. Е, това с подчинението беше най-трудната част. Просто не ѝ беше в природата. Подсъзнателно разбираше, че никога не е била покорна и отстъпчива женица. — Съжалявам, че започнах този спор — промълви тя и вдигна очи, опитвайки се да се пребори със сълзите, които всеки момент щяха да потекат по лицето ѝ. — Но аз... — Безсилно вдигна ръка. — Аз се чувствам толкова объркана и безпомощна.

— Зная, зная. — Алекс изтръска пепелта от цигарата в огъня. — Ще ни е нужно известно време докато свикнем със случилото се. На всички нас. За съжаление нещата няма скоро да се оправят. Според ченгетата Чарлз Бигс е бил убит. Някакъв мъж се престорил на стажант, влязъл в отделението, задушил го в болничното му легло, след което напуснал болницата.

Марла цялата се вледени.

— Защо?

— Кой знае! Вероятно става дума за някакъв откачалник. — Алекс изглеждаше напрегнат. Разтревожен. — Убийството вероятно няма нищо общо с теб и с катастрофата, но аз смятам, че няма да ни навреди ако проявим малко предпазливост. Мисля да подсиля охраната на къщата.

— Ти смяташ, че някой може да се опита да ни нарани? — попита тя и разтри ръце, изпитала силен студ при мисълта за Чарлз Бигс. Мъж, когото изобщо не познаваше, но когото неволно бе подтикнала към смъртта.

— Да си призная честно, не зная какво да мисля — призна Алекс, а Марла си спомни за сянката, която бе зърнала да се спотайва край прозорците на апартамента им.

— Стори ми се, че днес видях някого в къщата.

Алекс рязко вдигна глава.

— Кого?

— Не зная. Опитах се да убедя сама себе си, че може да е бил човек от прислугата. Или че аз просто съм си въобразила нещо. Бях в

градината и почувствах, че някой ме наблюдава. Когато се обърнах и погледнах към къщата, видях някой до прозореца, но не го познах... него или нея...

— За бога, Марла — прошепна Алекс. — Защо чак сега споменаваш за това?

— Защото не бях сигурна. Може да е бил някой от прислугата.

— Но те е изплашил!

— Малко — призна тя. — Докато премигна обаче, и фигурата изчезна.

— Това решава въпроса. Налага се да проявим известна предпазливост. Ще засиля охраната на къщата, а ти ще се съ согласиш да наемем сестрата, нали? След няколко дни, или седмици, когато се почувстваш по-силна и положението около нас се поуспокои, ще го назнача на щат в „Кейхил хауз“ или ще му съдействам да започне работа в болницата.

— Можеш ли да го направиш?

— О, да. — Дръпна за последен път от цигарата и хвърли фасата в огъня. — Най-важното нещо, което научих от татко, е, че парите могат да купят всичко. Вземи Ник, например. Ако старецът не беше платил гаранцията му на времето, той вероятно все още щеше да е зад решетките.

— Ник е бил в затвора? — Новината я изненада.

— Прекара там осем часа. Беше обвинен в нападение над друг човек. Някакъв младеж се опитал да се прави на отворен по времето, когато Ник излизаше с теб. А на брат ми това никак не му харесало.

Марла седеше неподвижно, изумена от чутото.

— В ония години Ник беше ужасно избухлив — продължи Алекс. — И извади голям късмет, защото можеха да го осъдят. Повдигнатото обвинение предвиждаше затвор. От пет до петнадесет години. — Алекс сви рамене. — Но това е минало. Ник отърва затвора и сега е с чисто досие. — Приблужи се до нея и отново сложи ръце върху раменете ѝ. Този път не ѝ причини болка, а ѝ помогна да се изправи. Дъхът му миришеше на цигарен дим, а изражението му беше все така неотстъпчиво. — Значи се разбрахме... Том остава. Само за известно време. Докато се почувстваш по-добре. Нали?

Марла кимна бавно и му позволи да я изправи на крака и да я привлече към себе си. През цялото време обаче не спираше да се пита

дали не допуска катастрофална грешка. Допря буза до фината вълнена материя на самото му и за секунда затвори очи.

— Добре. Само за известно време — съгласи се тя, докато отчаяно се ровеше в душата си, опитвайки се да открие някакви следи от любовта си към този мъж — неин съпруг и баща на децата ѝ. Отчаяно се нуждаеше от някаква слаба искрица, от приятен спомен, от някакво, какво да е, напомняне, че между тях двамата съществува специална връзка. Продължаваше да се бори със сълзите и с огромната тежест в гърдите си, която ѝ подсказваше, че това, което правят в момента, е много погрешно. И *неистинско*.

Целуна го целомъдрено по гладката буза с надеждата, че все някак си ще успее да възстанови обтегнатите им взаимоотношения. Алекс я обгърна с ръце и я притисна още по-силно към себе си. Тя отново не почувства нищо. Абсолютно нищо. Безсилно стисна юмруци и бавно отвори очи.

Погледна над рамото на Алекс и видя Ник, който стоеше под сводестия портал, подпрял рамо на стената и скръстил ръце пред гърдите си. Мократа му коса блестеше на светлината от огромния полилей. В очите му напиреха неизречени обвинения. Марла мигновено си припомни срещата им в градината и страстта, която бе зърнала да проблясва в погледа му. Само че сега на устните му бе застинала крива подигравателна усмивка. Изглеждаше като човек, станал неволен свидетел на нещо, което бе подозирал от доста време насам.

— Марла — саркастично подвикна той. — Добре дошла у дома.

---

[1] Американски сериал, нещо като „разклонение“ на „Далас“, излъчвал се от 1981 до 1989 г. — Б.пр. ↑

9.

Ако имаше малко мозък в главата си, щеше да си тръгне сега и да се върне към собствения си живот, помисли си Ник, извади една бира от мини бара и седна пред лаптопа, за да провери електронната си поща. Ето, точно на това се надяваше. Докладът на Уолт Хаага вече го очакваше. Чудесно. Колкото и да ненавиждаше съвременната ера на електронните устройства, колкото и да се беше клел никога повече да не бъде част от модерното интернет общество, Ник разбираше, че със завръщането си в Сан Франциско той отново, напълно доброволно при това, се бе превърнал в техен покорен роб.

Докато чакаше информацията да се запише на дискета, той отвори кутийката с бира и ядосано се загледа през прозореца. Все още не можеше да си обясни какво го бе прихванало по-рано пред деня, когато завари Марла да се люлее на онази люлка в градината, обгърната от леката утринна мъгла. Изобщо не трябваше да си позволява да остава насаме с нея, не трябваше да я докосва, не трябваше да си мечтае да я целуне.

Но го бе сторил. И докато се опитваше да се пребори с неистовото желание да я притисне към себе си и да я целуне, в главата му изплуваха ярки спомени от миналото. Представи си лъскавата ѝ коса, разпиляна по голите ѝ рамене, видя меката извивка на гърдите ѝ, тъмните им зърна и меките като коприна косъмчета между идеално оформените ѝ, дълги крака.

— Идиот! — гласно изруга той и отпи от бирата. Какво толкова имаше у тази жена, че го привличаше така неудържимо? Беше се променила през годините. Станала бе по-зряла. Лицето ѝ, все още незаздравяло след катастрофата, изглеждаше различно. А пламенната и сладна жаравя в погледа ѝ бе заменена от друга, по-различна страст. Дълбока. Опасна. Но също толкова завладяваща.

— Мамка му! — Допи бирата си и се върна при компютъра. Отвори файла и започна да прелиства доклада на Хаага страница по

страница. Стигна до края му и изумено се вторачи в снимката на Пам Джейф Делакроа.

— Кучи син! — изруга Ник, приковал поглед върху жената, която толкова много приличаше на Марла. Можеше спокойно да мине за нейна сестра... не близначка, но достатъчно близка роднина. Притежаваше същата тъмномахагонова коса, която падаше свободно край красивото ѝ лице. Челото ѝ беше малко по-голямо от това на Марла, очите ѝ бяха малко по-кръгли, а брадичката — по-изпъкнала. Имаше, разбира се, и други разлики. Дали това беше само съвпадение?

Или Марла се бе променила? Не само в емоционален план, но и физически. Алекс бе споменал, че след катастрофата е била подложена на възстановителна пластична операция, която неминуемо бе довела до промяна във външността ѝ и го бе предупредил, че в момента тя изглежда по-различно от жената, която той си спомня от миналото. Но дали това беше същата жена? Възможно ли бе двете с Пам да са сменили местата си? Да са разменили самоличностите си? Какво?

Вгледа се изпитателно в снимките. Фотографии на Пам, правени през годините. Със съпруга ѝ, преди да се разведат, с малкото ѝ момиченце на някаква яхта, години по-късно със същото момиче, но вече на абитуриентския му бал.

Кръвта му сякаш се вледени. Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Мисли, Кейхил! — каза си той, опитвайки се да намери някакъв отговор на десетките въпроси, появили се в главата му. Какво точно се бе случило на Магистрала 17 през онази нощ? Коя беше жената, която никой от близките му не познаваше, но тя, въпреки това, бе пътувала заедно с Марла в нощта на смъртта си? Защо полицаите продължаваха разследването? Едва ли някой би се занимавал толкова дълго с една обикновена катастрофа.

Нямаше представа къде ще го отведат тези размишления. Докосна лицето на Пам, която го гледаше от компютъра. Беше хубава жена. Не толкова красива колкото Марла, но хубава.

— По дяволите! — изръмжа Ник и рязко извади дискетата от компютъра. Беше късно. Минаваше полунощ, но той реши, че трябва да разпечата всички получени материали. Спомни си, че на няколко преки от хотела имаше денонощен копирен център. Навлече якето си и пусна дискетата в джоба. Бързо се спусна по стълбите, излезе на улицата и вдигна яка, за да се предпази от студения вятър, който

духаше от залива. По улиците почти нямаше движение, а уличните лампи премигваха, обгърнати от прозрачната мъгла, надвиснала над града. Ник пхна ръце в джобовете на якето си и се замисли за Марла, която едва не бе изгубила живота си на онзи криволичещ планински път.

Пам Делаacroa обаче бе загинала.

Заобиколи една локва, пресече улицата и влезе в копирния център. Посрещна го някакво пъпчиво хлапе на около осемнадесет години, което обаче се оказа изключително компетентно.

Разпечатването не отне много време. Само след час Ник разполагаше със сканираните снимки, разпечатаните доклади, копията от финансовите извлечения от банковите сметки на Пам Делаacroa, списъка с пътнотранспортните ѝ нарушения и достатъчно друга информация за нея и за членовете на собственото му семейство.

Върна се в хотела и остави всичко върху леглото. Раздели докладите на отделни купчинки, като внимателно отдели информацията за дейността на „Кейхил хауз“, която бе получил от Алекс. След това се залови за работа.

Надяваше се, че някъде в тези листове може би щеше да попадне на нещо, което да му подсказва в какво точно е бил въввлечен. Трябваше само да го потърси упорито.

Тони Патерно се надяваше на чудо.

Но напразно.

Включи се в натовареното движение със своя огромен кадилак, производство 69-а година, останал му в наследство от баща му, и се отправи на север по посока на „Голдън Гейт“. Патерно обикновено играеше по правилата. Освен в случаите, в които съзнателно му пречеха да си върши работата. Тогава се налагаше да наруши някои от тях. И точно това възнамеряваше да направи сега. Дори и ако трябваше да влезе с взлом.

Кръвната група на Памела Делаacroa се оказа 0 положителна. Точно както бе упоменато в смъртния акт. Марла Кейхил пък беше нулева отрицателна. Същата кръвна група бе вписана в болничния ѝ картон в Бейвю. Патерно бе разговарял нашироко с колегите си, пристигнали първи на мястото на катастрофата, и бе заключил, че

всички са си свършили работата както трябва. Никой не беше оплескал разследването. Пам Делакроа наистина бе мъртва.

До тук теорията му за разменената самоличност.

Даде мигач и се престрои в другото платно непосредствено преди моста. Разследването на проклетия случай боксуваше и той не можеше да си обясни как така не можеха да постигнат никакъв напредък.

Беше изготвен портрет на мъжа, проникнал в болницата с бялата престилка и табелката на Карлос Сантяго във вечерта, в която бе умрял Чарлз Бигс. В описанието му нямаше нищо забележително и портретът можеше да принадлежи на всеки бял мъж, висок около метър и осемдесет и тежащ приблизително осемдесет и пет килограма, намиращ се в Сан Франциско по това време. Нищо не го отличаваше от безброй други мъже като него. Според свидетелите той бил с кафява коса, нито много дълга, нито много къса, имал още мустаци и очила.

Не беше изключено същият този мъж вече да е боядисал косата си, да е обръснал мустаците, да е сменил очилата с контактни лещи и да е напуснал града.

Така че Патерно трябваше отново да се върне в изходна позиция.

Патерно премяташе вечната дъвка из устата си и замислено се взираше в задната броня на хондата, която се движеше пред него. Чистачките на стария кадилак едва смогваха да изчистят предното стъкло от дъжда. По радиото някакъв психолог тъкмо съветваше някаква нещастна жена, чийто съпруг ѝ изневерява, *да се събуди и да вземе мерки*. Патерно се намръщи, потънал в собствените си мисли, зърна само с периферното си зрение ръждясалите предпазни заграждения и почти не си даде сметка, че вече пътува по моста над зеленикавата вода на залива, свързващ Тихия океан със Сан Франциско. Не обърна внимание и на факта, че брезентовият гюрук на колата му отново тече.

Караше по посока на Соусалито, опитвайки се да не обръща внимание на шестото си чувство, което му нашепваше, че Марла Кейхил *не е* жената, за която всички я смятат. Но ако това наистина е така, то тогава съпругът ѝ със сигурност щеше да забележи разликата.

Амнезията не би могла да изличи старите белези по тялото, не би могла да промени външния вид или гласа...

— По дяволите! — Патерно една не пропусна отбивката в северния край на моста. Наложил се да форсира стария двигател, да пресече пътя на един камион, за да слезе от моста. Пам Делакроа била живяла в плаваща къща в Ричардсън Бей сред затвореното общество на художници и писатели. Дъщеря ѝ вече живеела отделно, а бившият ѝ съпруг, Крейн Делакроа, била инженер в някаква софтуерна компания, която наскоро била пунала акции на борсата и била направила всичките си служители много богати. Включително и Крейн. От направените справки била видно, че бившата му съпруга била издържала от щедрата издръжка, която той била съгласил да ѝ плаща след развода. Така и не била си била направила труда да се върне към правото. Вместо това запълвала свободното си време с всякакви начинания — от боядисването на глинени гърнета до литературно писане. Работила на половин работен ден като брокер на недвижими имоти, но в последните шест месеца била осъществила нито една продажба. Движела делата си предимно от дома си и дори не ползвала бюрото си в компанията, за която работела.

Имала е много познати, решил Патерно, но малцина са тези, които са я познавали наистина.

Паркира на паркинга за гости, след което откри къщата на Пам, закотвена между една яхта, превърната от обитателите си в постоянен дом, и още една къща като нейната. На пристана била съвсем тихо, а надвисналото сиво небе и проливният дъжд му осигурявали прикритието, на което толкова била надявала се. Патерно почука силно на вратата. Изчака малко. Никой не му отвори и той натисна бравата. Била заключено. Но нямала резе. Погледна през рамо, за да се увери, че никой не го наблюдава, извади кредитната си карта и сръчно отвори вратата. Влезе вътре и я затвори след себе си. Следващия път щела да се постарее да получи заповед за обиск. Точно в момента обаче нямала време за това.

Смъртта на Пам Делакроа все още била смятала за нещастен случай. Патерно обаче била започнал разследването, изхождайки от друга гледна точка. Твърде много неща в този случай му била струвала странни. А и двама човека била мъртви. Чарлз Бигс и Пам Делакроа никога нямала да могат да разкажат техните версии за случилото се през онази нощ. Единственият друг участник в катастрофата, Марла Кейхил, твърдела, че страда от амнезия. На всичкото отгоре била

появил и още един човек, който дори не бе изчакал Бигс да си отиде сам от този свят. Защо?

Със сигурност имаше някаква връзка между тези събития. Патерно се надяваше да попадне на някоя нишка, която да му помогне да разплете всички лъжи, свързани със смъртта на Пам.

Като внимаваше да не размести нещо, той предпазливо обиколи долния етаж, на който имаше две спални, баня и малка всекидневна, превърната в кабинет. Стаята беше облицована с тъмна ламперия. В нея имаше камина и високи до тавана шкафове, препълнени до пръсване с личната юридическа библиотека на Пам Делаacroa. През плъзгаща се врата се излизаше на верандата, надвиснала над залива.

В единия ъгъл на бюрото ѝ стоеше компютър, а по екрана му пробягваха снимки на дъщеря ѝ.

Патерно изобщо не се поколеба. Надяна чифт ръкавици и, като внимаваше да не остави следи от присъствието си, старателно прегледа личните файлове на Пам Делаacroa. Не намери нито адреса, нито телефонния номер на Марла Кейхил. Никъде не се споменаваше името ѝ. В календара на Пам не бе вписано нищо на датата, в която бяха катастрофирали.

— Страхотно!

По бюрото бяха разхвърляни книги — юридически наръчници и справочници, посветени на полицейските практики при разследване случаи на осиновяване, и съдебни прецеденти, свързани с дела за присъждане на родителски права. В компютъра ѝ намери няколко глави от книга, върху която Пам бе работила преди смъртта си. Юридически трилър, доколкото можеше да прецени. Значи Пам Делаacroa, подобно на много други адвокати, отказали се от юридическата си практика, се надяваше да постигне успех на литературното поприще.

Лампичката на телефонния ѝ секретар премигваше. Патерно натисна бутона, за да чуе съобщението. Такова обаче нямаше. Човекът очевидно бе затворил, без да каже нито дума.

Мислено си отбеляза, че трябва да изиска разпечатките от телефона на Пам.

Излезе от кабинета и се изкачи по спираловидното стълбище до втория етаж. Кухнята, всекидневната и голямата спалня бяха изрядно подредени в пълен контраст с разхвърляния ѝ кабинет. По кухненските

плотове нямаше нито една трошичка, всички възглавници в спалнята бяха по местата си.

Патерно разгледа снимките, подредени върху бюрото в спалнята. На повечето от тях беше снимана дъщеря ѝ, Джули, облечена с черната роба и шапката от дипломирането си и прегърнала един котарак на черни и бели петна.

Не забеляза нищо необичайно в стаята. В гардеробите дрехите бяха изрядно подредени по цвят, а шкафовете и чекмеджетата в кухнята изглеждаха така, сякаш Пам бе очаквала фотограф от списанието „Красива къща“ или неочаквано посещение от свекърва си.

Кабинетът беше единственото изключение в идеално подредения ѝ дом.

Патерно се върна там и се зае с по-обстойно претърсване. Внимателно разгледа последните отворяни файлове, но намери единствено няколко глави от книгата, която Пам бе започнала. След това разпечата файла с адресите на приятелите ѝ и календара ѝ за месеца.

Сложи листите в джоба си, излезе от къщата и дръпна вратата след себе си. При следващото си посещение щеше да се придържа към правилата.

Тръгна към кадилака и хвърли един поглед към полуостров Тибурон — изключително красиво и шикозно парче земя. Бащата на Марла, Конрад Амхърст, живееше в дом за стари хора на полуострова. Патерно присви очи, качи се в колата, включи на скорост и излезе от паркинга. Децата му присмехулно наричаха колата кораб и настояваха за по-нов и съвременен модел. Той обаче обичаше седалките от естествена кожа и онова вдлъбнато място върху таблото, където, в продължени на почти тридесет години, баща му бе държал една статуетка на Дева Мария.

Не мислеше, че ще се съгласи да продаде колата. Не още.

— Mon Dieu!^[1] — Хелън, личната фризьорка на Юджиния, прикова поглед върху Марла и едва не припадна във фоайето. — Но какво се е случило?

— Нали ти казах за катастрофата — отвърна по-възрастната жена.

— Не. Аз имам предвид... косата ѝ.

— Сама се подстригах — информира я Марла, донякъде развеселена от изражението на неподправен ужас, появило се на лицето на дребната женица.

— Добре, добре... дайте да видя... О, ще трябва да помислим как да постъпим... — След това, очевидно дала си сметка, че току-виж засегнала новата си клиентка, тя се усмихна. — Сигурна съм, че няма да има проблеми. Мога да направя чудеса с косата ви. Имате красиво лице, което не би трябвало да криете... Чакайте да ви разгледам сега. Този цвят удовлетворява ли ви?

— Искам само подстригване — отвърна Марла. — Направете нещо, за да я подравните.

Хелън ѝ хвърли един хитър поглед, целящ да я увери, че няма невъзможни неща, след което двете се качиха с асансьора до спалнята на Марла, където фризьорката се зае да твори чудеса. Настоя да измие с шампоан, да третира с балсам и да подстриже онова, което бе останало от косата ѝ. Съсредоточила лице като човек, който се е заел да издяла от камък и да добави още едно лице към скулптурната фигура в планината Ръшмор^[2], тя се трудеше неуморно, мърмореше си нещо неразбираемо и поклащаше глава. Най-накрая приключи, изсуши творението си и показа на Марла резултата, който, по скромното ѝ мнение, беше истинско произведение на изкуството. Меките тъмномахагонови кичури покриваха почти напълно грозните белези по главата ѝ.

— Вие сте голяма късметлийка — заяви Хелън, отдръпнала се назад, за да се полюбува на работата си. — Притежавате естествена, неподражаема красота.

Марла я изглежда накриво от огледалото с подутото си и все още натъртено лице.

— О, да — настоя Хелън. — Синините скоро ще изчезнат, отоците ще спаднат и ще открият прекрасните скули и изразителните ви очи и вие отново ще станете ослепително красива. В това съм абсолютно сигурна. — Разпери ръце и изразително завъртя очи. — Трябва да видите с какво съм принудена да работя понякога.

— Благодаря ви — рече Марла и почувства, че се изчервява, стоплена от този комплимент. Тази вечер възнамеряваше да вечеря със семейството. За нея щяха да приготвят супа. Трябваше да я изяде пред

всички тях, макар че все още не можеше да движи челюстите си. Щеше да ѝ бъде трудно, но Марла изпитваше необходимост да се почувства отново част от това семейство, да се опита да се сближи с дъщеря си и съпруга си.

Освен това вече наистина изглеждаше по-добре, помисли си тя, докато изпращаше Хелън до вратата.

Телефонът извънтя. Тя вдигна слушалката без изобщо да се замисли.

— Ало?

— Марла, това ти ли си? — попита някаква жена.

— Ало? — Намеси се някакъв друг глас. Кармен бе вдигнала слушалката на горния етаж.

— За мен е — бързо заяви Марла. Чу се изщракване, след като Кармен затвори другия апарат. — Да, Марла съм — рече тя и погледна с ъгълчето на околото си Юджиния, която все още стоеше на входната врата и се сбогуваше с Хелън.

— Слава богу, че най-сетне успях да попадна на теб. — Жената от другата страна въздъхна сърцераздирателно. — Обажда се Черис. Опитвам се да се свържа с теб от деня на катастрофата.

Юджиния затвори входната врата, обърна се и изгледа Марла, присвила очи като строга учителка, уловила непослушна ученичка да предава нецензурни бележчици в час.

— Обаждах се многократно, но всички отказваха да ме свържат с теб... Ник обаче ми каза, че трябва да продължа да опитвам и... ето, че, с божията помощ, най-сетне успях. Ти как си? — загрижено попита Черис.

— Вече съм по-добре. — Марла срещна неодобрителния поглед на свекърва си, но не ѝ обърна никакво внимание. На горния етаж бебето започна да плаче.

— Зная, че сигурно ти е било много трудно. — Черис не млъкваше нито за миг. — Тежките наранявания, а също и загубата на приятелката ти. Това е ужасно, ужасно преживяване. Понякога е много трудно да разберем изпитанията, които господ ни изпраща.

Без майтап!

— Двамата с Преподобния много бихме искали да те посетим.

— Преподобния е твоят съпруг, нали? — попита Марла.

— Да. О, точно така... забравих, че страдаш от амнезия. — В гласа на Черис се прокраднаха весели нотки. — Съпругът ми е познат като Преподобния Доналд.

В съзнанието ѝ проблесна образът на патока Доналд. С ореол и ангелски крилца — карикатура, която беше сигурна, че е виждала и преди. Преподобния Доналд обаче едва ли щеше да остане много доволен от това сравнение.

— Ами заповядайте. — Бебето се разплака отново и Марла погледна нагоре по стълбите. Къде, по дяволите, беше Фиона?

— Утре удобно ли е? След обяд? — предложи Черис.

— Ами случайно съм свободна — пошегува се Марла, отказвайки да се вслуша в здравия разум, който ѝ нашепваше, че трябваше да съгласува това посещение с някой друг, преди да отпрати поканата. Но това тук беше *нейната* къща, по дяволите, и точно в този момент, ако съдеше по писъците, които се носеха от горния етаж, тя трябваше да сложи край на този телефонен разговор и да отиде при бебето си. — Утре сутринта ще свалят теловете, с които са обездвижени челюстите ми, което означава, че отново ще мога да говоря ясно и разбираемо.

— Чудесно. В такъв случай ще кажа на Преподобния. Предполагам, че ще дойдем някъде между три и четири след обяд. Може дори да успее да убеди Монти да ни придружи.

— Колкото повече, толкова по-весело — съгласи се Марла, затвори телефона и се обърна към намръщената Юджиния.

— Доколкото разбрах, утре май ще имаме гости?

— Само близки роднини — отвърна Марла, вбесена от надмения, преливащ от неодобрение глас на свекърва си. — Черис и съпругът ѝ. Преподобния Доналд.

— Мили боже!

— И тя все това повтаряше! — подвикна Марла, застана на стълбищната площадка на втория етаж. — Брат ѝ може би също ще дойде.

Бебето спря да реве.

— Монгомъри? Прекрасно — възкликна възрастната жена през ядно стиснатите си устни. — Това гостуване може да се окаже много интересно.

Амин, помисли си Марла и продължи нагоре по стълбите, за да отиде при Джеймс.

— Марла е по-различна — отбеляза Ник, излегнал се удобно на предната седалка на ягуара на Алекс. Двата пътуваха по „Маркет стрийт“ надолу към залива. Беше облачно, небето сивееше над тях, а улиците бяха мокри от падналия по-рано дъжд.

— Разбира се, че е различна. Та ти не си я виждал от години.

— Не това имах предвид — възрази Ник. Разглеждаше финансовия квартал на Сан Франциско, неспособен да преодолее дълбоко вкорененото си предубеждение към тази част на града. Високите сгради от бетон и стомана се издигаха високо в небесата. Уличното движение беше прекалено натоварено, а тротоарите бяха задръстени от пешеходци, понесли чанти, куфарчета, раници и чадъри. Светлините на светофарите се сменяха неуморно, двигателите на автомобилите ръмжаха оглушително, хората по улиците крещяха с пълно гърло. Над претъпканите тротоари прелитаха гълъби и чайки.

Ник мразеше тази лудница. Направо не можеше да я понася.

— Добре де, Марла наистина е различна — призна Алекс, спря на поредния червен светофар, натисна запалката на таблото и изчака гълъбите от блъскащи се пешеходци да пресекат улицата пред него. — Все още не се е възстановила напълно от раждането на второто си дете и от преживяната свирепа катастрофа, отнела живота на приятелката ѝ и на един напълно непознат човек. В момента не си спомня нищо от миналия си живот, лицето ѝ е променено вследствие на пластичните операции, а устата ѝ вече почти два месеца е обездвижена с дебели телове. Ти самият не си я виждал години наред. Как искаш да не ти изглежда различна? — Бръкна в джоба си, извади пакет „Марлборо“, изтръска една цигара и я налапа. В този момент запалката изскочи от гнездото си на таблото. Алекс запали цигарата. — Надявам се, че ще се възстанови... искам да кажа не само физически. Дано да успее да преодолее амнезията. — Натисна спирачката и спря на един стоп. — Съмнявам се обаче, че някога отново ще изглежда както преди.

— Може да се подложи на още пластични операции.

— Да, защо не? — Алекс натисна педала на газта. Ягуарът полетя напред. — Ти сигурно вече и сам си се досетил, че нашият брак

не се оказа особено спокоен и безметежен.

Ник стисна зъби.

— Черис ми спомена, че сте се разделяли няколко пъти. Какво се обърка?

Алекс го изгледа сериозно.

— Марла не е най-сговорчивият човек на този свят и никак не е лесно да се живее с нея.

— А нима с теб е лесно?

— Да, прав си. — Алекс изсумтя. — Предполагам, че това вече е без значение. Сега всичко е наред. Заговорих за това, само защото съм сигурен, че така или иначе ще научиш. А аз държа да го чуеш от мен.

Ник не каза нищо в отговор. Предишния ден с очите си бе видял Алекс и Марла да се прегръщат във всекидневната.

А преди това, в градината, ти за малко не я целуна.

Алекс вкара колата в подземния гараж на една гигантска сграда, близо до „Ембаркадеро“. Изградена от стомана, бетон и стъкло, сградата бе разположена в самия край на финансовия квартал. От седем години насам, след като Алекс реши, че малката тухлена постройка, собственост на компанията им почти цял век, не е достатъчно престижна, в това бетонно чудовище се помещаваше главната квартира на фамилната им корпорация.

Според личното мнение на Ник преместването в тази сграда бе една от съдбоносните грешки, допуснати от Алекс, станала причина за последвалите финансови затруднения на компанията. Самото преместване им бе струвало почти един милион долара, а това беше само началото. Наемът, който плащаха, беше астрономически. Разход, който дори и този престижен квартал не би могъл да оправдае. Поне според Ник.

Алек паркира на едно тясно, запазено специално за него място. След това го поведе към асансьора, с който се качиха на третия етаж и застанаха пред двойни стъклени врати, на които бе изписано логото на компанията.

Алекс се забави в предверието само колкото да запознае Ник със секретарката си и да вземе оставените за него съобщения. След това въведе Ник в просторен ъглов кабинет, в който имаше огромно бюро, канапе, маса с два стола, богато зареден бар и бюфет, заел един от ъглите на помещението. Личните владения на Алекс Кейхил, помисли

си Ник. Цялата стена зад бюрото беше от стъкло, през което се разкриваше великолепна гледка към града. Между покривите на сградата проблясваха водите на залива, забулен в момента от лека мъгла.

— Има и по-лоши работни места — отбеляза Алекс и побърза да свали палтото и шала си.

— Много по-лоши.

— Зная какво си мислиш в момента. Че целият този разкош само хвърля прах в очите на хората и струва твърде много пари. Според теб офисите на компанията трябва да се преместят в квартал с по-ниски наеми. Някъде около залива, или, може би, в старата сграда. — Закачи дрехите си в гардероб, който беше по-голям от този на Ник в Орегън. — Повярвай ми, и аз неведнъж съм мислил за това, на не бива да забравяш за предимствата, които предлага тази сграда. Намираме се в самото сърце на града. Част сме от финансовата общност. А това е доста престижно в наше време и ми дава възможност да осъществя много и полезни контакти както в тази сграда, така и в района. Освен това съм по-близо до дома и имам повече свободно време за децата. Сега, когато Марла не е добре, това се оказва един много голям плюс. — Затвори вратата на гардероба, настани се зад бюрото си, веднага включи компютъра и с обигран жест покани Ник да седне на един от столовете с кожена тапицерия.

Алекс се зачете в цените на акциите, изписани на монитора на компютъра му, а Ник насочи поглед към снимките, подредени върху бюфета. Алекс, който се ръкува с губернатора, Алекс застанал пред някакъв самолет, Алекс в екип за голф заедно с още няколко мъже... Имаше и семейни снимки. Марла, Сиси и Алекс, снимани преди около десетина години на фона на чисто бяла стена. Сиси едва беше проходила и седеше, цялата в розови дантели и панделки, в скута на Марла. С невинни ококорени очички, розови бузки и любознателно вдигнати вежди, бебето изглеждаше очарователно и преливащо от любопитство и интерес към живота. За разлика от баща си. Преметнал едната си ръка през раменете на Марла, Алекс, облечен с елегантен черен костюм, стоеше непосредствено зад нея с гордо изпънат гръб и добре отработена усмивка, издаваща огромното му самодоволство и чувство за собственост. Погледът на Ник обаче беше привлечен към жената в центъра на снимката. Гъстата ѝ коса с цвят на тъмен махагон

бе сресана в идеална прическа. Обгърнала бе с две ръце дъщеря си, а искрящозелените ѝ очи се смееха закачливо. Леко раздалечените ѝ устни разкриваха идеално бели зъби. Облечена беше със скромна черна рокля и изглеждаше самото възплъщение на съвършената корпоративна съпруга — илюзия, която, както Ник знаеше добре, по никакъв начин не загатваше за истинската същност на жената на снимката.

— Тази снимка е правена на първия рожден ден на Сиси — отбеляза Алекс. — Преди дванадесет години.

— Едно истински щастливо семейство.

— Е, през повечето време поне.

— Ще трябва да си направите нов семеен портрет.

Алекс свъси вежди, сякаш не можа да схване смисъла на казаното.

— О, заради бебето. Правилно. Предполагам, че наистина ще трябва да го направим. — Подпря брадичка върху ръцете си, облегна се назад и се намръщи. — Проблемът е, че с всичките тези неприятности, които ми се струпваха на главата, изобщо не ми е до снимки. Смятам да предупредя всички служители, че трябва да ти осигурят пълен достъп до всички документи, от които имаш нужда. Можеш да работиш в заседателната зала. Ако не ти харесва, ще ти освободим някой от кабинетите.

— Заседателната зала ще свърши работа. Но искам разрешението ти да изнасям документи извън тази сграда.

Алекс се почеса по брадичката.

— При условие, че се преместиш в старата си стая в къщата. Не бих искал документите на компанията да се размотават из хотелската ти стая, където могат да бъдат видени от кой ли не и дори откраднати. Не че ти нямам доверие, но въпросът е принципен. Става дума за сигурността на компанията.

— Но ти вече ми даде част от документите — изтъкна Ник, който нито за миг не повярва на аргументите, посочени от Алекс.

— Зная. Но след това размислих.

— Глупости! — Ник се намръщи, припомнил си, че преди да оглави семейния бизнес брат му в продължение на години бе работил като изключително успешен корпоративен адвокат. — Защо двамата с майка толкова държите да се настаня в къщата?

Алекс се поколеба.

— Искате да ме контролирате, нали? Въпросът изобщо не опира до документацията на компанията. Цялата работа е в това, че искате да ме държите под око.

Алекс изсумтя недоволно.

— Винаги си бил едно много мнително копеле. Подозираш всичко и всички.

— Нали точно затова ми плащаш! Повика ме, защото искаш да впрегнеш на работа моя изпълнен с подозрения мозък. Или? — Ник изпитателно се вгледа в брат си. — Какво, всъщност, искаш от мен, Алекс? В този град има десетки други реномирани специалисти и ти можеше да наемеш всеки един от тях, за да ти помогне да се справиш със затрудненията, пред които е изправена компанията. Не е нужно да си ядрен физик, за да се сетиш, че единственият начин да подобриш финансовото състояние на компанията е да орежеш режийните, да повишиш цените, да увеличиш продажбите и, едновременно с това, да осигуриш по-висок ръст на печалбите. Семейните ти проблеми също изглеждат лесно разрешими — винаги можеш да наемеш гувернантки, медицински сестри и компаньонки за майка, Марла и бебето и да се посветиш изцяло на бизнеса. Истината е, че ти просто нямаш нужда от мен тук. — Прикова очи върху брат си, облечен с ушит по поръчка костюм и вратовръзка за двеста долара. — Така че защо, по дяволите, реши, че трябва да дойда тук чак от Орегън, за да ти кажа очевидното?

Алекс прехапа устни, но не отговори веднага. Или търсеше някакъв драматичен ефект, или просто не беше сигурен дали може да каже истината. Насочи поглед към снимките на бюфета.

— Заради Марла.

Отново Марла. За пореден път се бе оказал по средата между тях двамата. Както винаги. Стаята сякаш се изпълни с недоизречени намеци и отдавна погребани тайни.

Алекс се наведе напред и столът изскърца под тежестта му.

— Знаех, че съществува реална възможност комата на Марла да бъде последвана от амнезия. Доктор Робъртсън ме предупреди за това още от самото начало. Освен това смятах, че ако те види, Марла може би ще успее да си върне паметта. Така че, предвид всички тези обстоятелства, реших, че искам да дойдеш в града.

— Ти никога не си ме искал тук.

— Може да съм се променил.

— Не и преди адът да се скове във вечни ледове. — В цялата тази работа имаше нещо ужасно гнило. Алекс беше последният човек на земята, който доброволно би го повикал обратно в града.

— Марла може и да не се възстанови от това... заболяване. Всичко започна преди катастрофата. Няколко седмици преди да се роди Джеймс. И, независимо дали това ти харесва или не, беше свързано с теб, Ник.

— Не виждам как.

— Преди години между вас с Марла имаше нещо и ние и двамата го знаем. Марла винаги е имала *слабост* към теб и, макар да се омъжи за мен, тя така и не можа да те забрави напълно. — Въздъхна и подръпна възела на вратовръзката си. — Преди да се събуди от комата шептеше твоето име. Не *моето*. — Намръщи се, а след това сви рамене. — И аз си помислих, че би могъл да ѝ помогнеш да се излекува.

— Това са празни приказки и аз няма да се хвана на тях. В никакъв случай. Щом толкова искаш жена ти да се оправи, обърни се за помощ към най-добрите лекари и психиатри. Те може и да помогнат. Но не съм съгласен да разбутваш нещо, случило се преди петнадесет години, и да ме убеждаваш, че очакваш тази минала история по някакъв начин да помогне на Марла. Не! — заяви Ник. Почувства огромно чувство на вина, което притискаше гърдите му и му пречеше да диша. Вярно, че той и Марла бяха любовници, но това беше много преди Алекс да се ожени за нея. Той бавно се изправи, но нито за миг не отклони поглед от очите на Алекс. — В цялата тази история има и *още* нещо. Нещо, което отказваш да ми кажеш. Чувствам го.

— И какво би могло да е то?

— Не зная — призна Ник. — Но можеш да бъдеш сигурен, че възнамерявам да разбера.

Марла осъзна с известно закъснение, че изобщо не трябваше да слиза на вечеря. Цялото семейство се бе събрало около голямата маса, застлана с ленена покривка и отрупана с кристал, порцелан и сребро. Свещниците бяха запалени, от високоговорителите се лееше тиха музика, полилеят бе спуснат ниско над масата и точно под него бе

поставен красив букет от рози, перуники и маргаритки. Алекс седеше начело на масата. Нейното място беше на противоположния край. От едната страна на масата седяха Сиси и баба ѝ, а от другата Ник. В началото на вечерта той я възнагради със студен поглед, а след това стоически понесе всички разговори, съпроводени от музиката и лекото подрънкване на сребърните прибори. Менюто тази вечер включваше крехко печено месо, картофи с магданоз и аспержи, които ухаеха възхитително.

Марла се чувстваше ужасно неловко, настанила се зад купата със специално пасирана супа. Това беше първата ѝ истинска вечеря със семейството, но тя изобщо не се чувстваше на мястото си. Може би това се дължи на амнезията и на лекарствата, които вземам, помисли си тя, готова да се хване и за сламка, за да обясни дълбоката изолация и дистанцираността ѝ от семейството. Може би отново я обхващаше параноя. А може би всичко беше заради присъствието на Ник, който ѝ напомняше за срещата им в градината и за желанието ѝ да я целуне.

Стиснала непохватно лъжицата, Марла пое малко от супата от скариди и стомахът ѝ, свит от нервното напрежение, се почувства още по-зле.

Разговорът около масата беше скован и мрачен като на погребение. Алекс обсъждаше цените на борсовия пазар и развитието на семейния бизнес, а Юджиния все насочваше обсъждането към „Кейхил хауз“ и проблемите, с които се сблъскваха в опитите си да назначат подходящ директор на дома. Сиси, която мълчеше през повечето време, понасяше всичко това със страдалчески въздишки и отегчена гримаса на лицето. И Марла не я винеше ни най-малко. Участието на Ник в разговора се ограничаваше до едносрични отговори на директно зададени въпроси. През останалото време бе изцяло ангажиран от месото в чинията си.

Ти си имала връзка с него. Самият той ти го каза. Били сте любовници.

Почувства, че бузите ѝ пламнаха от смущение, представила си какво означаваше това. Макар че не си спомняше да се е любила с него, макар че изобщо не можеше да си представи голото му тяло, Марла вярваше на всяка негова дума. У него имаше нещо, което тя намираще за неустоймо. Не беше красив по общоприетите стандарти, преживените години бяха оставили своя отпечатък върху лицето му,

притежаваше язвително чувство за хумор, граничецо с откровена непочтителност, но Марла го намираше дяволски привлекателен и сексапилен. И ужасно се мразеше заради това. Отношението ѝ към Ник най-вероятно се дължеше на лекарствата, на постоянното ѝ състояние на обърканост, на проклетата амнезия, която сякаш блокираше мисълта ѝ... И въпреки това всеки път щом погледнеше към изсечените черти на лицето му, към загорялата кожа, опъната над изваяните му скули, към широкото чело и широката челюст, Марла попадеше в плен на същото онова привличане, което бе изпитала в градината. И в болничната стая преди това.

Загреба отново от супата и се опита да се съсредоточи върху разговора, твърдо решена изобщо да не поглежда към него. Стомахът ѝ протестираше при вида на истинската храна и тя с нетърпение чакаше да свалят шибаните телове, обездвижили челюстите ѝ. Само още един ден.

— Майка ми каза, че си поканила Черис и съпруга ѝ да ти гостуват — обади се Алекс от другия край на масата.

— Точно така. Тя се обади по телефона. Утре ще дойдат да ме видят.

— Мислиш ли, че идеята е добра? — Алекс бе навел глава, опитвайки се да изреже едно по-тъсто парче от месото. След това си отрязва малко парченце и го потопи в хряновия сос.

— Знаеш мнението ми по въпроса за гостите — отвърна Марла.

— Но... ами, не може да се каже, че Черис и Монтгомъри са наши приятели.

— Те са членове на семейството.

Юджиния рязко остави вилицата си.

— Те са просто лоши издънки от семейното дърво.

— О, страхотно! — Сиси отпи голяма глътка вода от кристалната чаша, пълна с лед и резенчета лимон.

— Ще поговорим за това по-късно — намеси се Алекс и погледна към дъщеря си.

— Да, да, разбира се. — Юджиния се изчерви.

— Не е нужно да обсъждаме този въпрос около масата за вечеря.

— И защо не? — попита Ник.

— Сиси не би искала да ни слуша. — Юджиния се насили да се усмихне и посегна към чашата си с вино.

— Точно така. Не искам.

— Аз пък смятам, че няма нищо лошо в желанието им да посетят Марла — настоя Ник и се облегна назад. На слабата светлина на свещите очите му изглеждаха още по-тъмни. — Това гостуване може да премахне напрежението помежду ни.

Алекс се намръщи и поклати глава.

— Нищо подобно няма да се случи. Присъствието им около нас ще създаде нови проблеми. Както винаги досега. Дори и след като се опитам да помогна на съпруга на Черис и му дадох работа в „Кейхил хауз“...

— Виж, това е вече минало — с леден глас го прекъсна Юджиния и Алекс се намръщи още повече.

— Точно така.

Ник бутна чинията си настрана. Изглеждаше така, сякаш му иде да скочи от масата и да побегне от стаята. Изпълнените с напрежение секунди се точеха едва-едва. Марла остави лъжицата си и реши, че моментът е подходящ да им съобщи поредната си молба.

— Бих искала да посетя баща си веднага щом свалят теловете от устата ми — съобщи тя.

Юджиния, която тъкмо се опитваше да набоде един картоф, изобщо не трепна, но Алекс рязко изправи глава. Присви очи и я изгледа изпитателно.

— Конрад? Защо?

— Ами, на първо място, защото ми е баща. Освен това може да ми помогне. Да си спомня. Аз... разбрах, че бил много болен.

— Вярно, и аз много бих искал да заведа цялото семейство в Тибурон, за да го видим. Особено бебето. Но се налага да се съобразявам с крехкото здраве на нещастния човек. — Алекс също бутна чинията си настрана, подиря лакти на масата и сложи брадичка върху свитите си юмруци. — Как ще се почувства той като те види в този вид?

Марла зърна отражението си в огледалното стъкло на бюфета в другия край на стаята, но този път не се стресна от вида си. Раните ѝ постепенно заздравяваха. Синините бяха избледнели, отоците спадаха, а косата ѝ изглеждаше прекрасно на светлината на свещите.

— Мисля... мисля, че ще изпита облекчение да види, че съм добре.

Юджиния преглътна малко парче месо и отпи от виното.

— Предполагам, че ще мога да дойда с теб в Тибурон. Но се боя, че няма да стане тази седмица. Вече имам няколко уговорени срещи, но може би следващата...

— Мисля, че мога да отида сама — информира я Марла, уморена до смърт от начина, по който се отнасяха с нея. Те като че ли наистина я смятаха за инвалид. Постепенно започваше да възприема тази къща като изискан и луксозен затвор, което, разбира се, бе просто нелепо. Тя обаче наистина искаше да се срещне с баща си насаме.

— Не можеш да шофираш — напомни ѝ Алекс.

— Защо?

— Ами защото поршето ти все още е на ремонт, а ти беше в кома...

— Но вече не съм. И не виждам защо трябва да притеснявам майка ти. Или пък теб. Не е нужно да ме придружавате. В края на краищата, той е моят баща. — Търпението на Марла започваше да се изчерпва. Под лустрото на цивилизованите обноски, тихата музика, потрепващите пламъчета на свещите и излъсканото до блясък сребро в тази огромна и внушителна къща се усещаше някакво скрито напрежение, което говореше за внимателно скрити тайни и недоизречени обвинения. — Ако шофирането наистина е чак такъв проблем, Ларс би могъл да ме закара до там. — Не беше особено очарована от тази идея, но в момента изобщо не ѝ пукаше. Изпитваше нужда да види баща си. И държеше да го направи сама.

— Изобщо не ме притесняваш — увери я свекърва ѝ и я дари с търпеливата усмивка, която започваше да лази по нервите на Марла.

Осъзнала, че тактичността няма да я доведе до никъде, Марла заговори направо.

— Вижте, имам нужда от някои отговори. Искам да се възстановя и да си спомня... всички вас... всичко... Освен това мисля, че е крайно време да стана по-независима. Бих искала да се срещам с приятелите си, да посещавам клуба и, веднага щом свалят теловете, да започна да излизам за обяд. — Погледна ги в очакване на реакцията им. Юджиния, която се занимаваше с месото в чинията си, само леко повдигна вежди. Алекс хвърли салфетката си на масата.

— Разбира се, че ще искаш. Веднага щом Фил каже, че си добре, ще можеш да правиш каквото си пожелаеш. Освен това нали Джоана

те посети миналия ден?

— Да, но аз не я помня. — Марла ги изгледа един по един. Сиси отново отпи от чашата с вода. Ник не каза нищо. — Дайте да изясним един въпрос. Да не би да има някакво лекарско предписание, което не ми позволява да напускам тази къща?

Юджиния въздъхна и остави ножа и вилицата в чинията си.

— Доктор Робъртсън иска просто да се увери, че си напълно готова за някои физически натоварвания. А и, предвид загубата на паметта ти...

— Нито за миг не съм забравила за това и искам да ви кажа, че вече ми писна до смърт от тази амнезия! — възкликна Марла, изненадана от бликналата в душата ѝ ярост. — Вярвам, че ако започна да се срещам с други хора, да излизам от тази къща, да посещавам местата, на които съм се забавлявала преди... може би някое лице, среща или преживяване ще задейства нещо в паметта ми и аз ще си спомня коя съм. — Най-важното нещо за нея в момента бе да научи колкото е възможно повече за себе си. За живота си. За семейството си. Искаше го повече от всичко на света. Искаше да разбере защо постоянно се чувства като аутсайдер.

— Утре ще поговоря с Фил — обеща Алекс с тон, който сякаш слагаше край на дискусията.

Марла едва се въздържа да не скочи от негодувание. Вместо това с все сила сграбчи ръба на масата и си наложи да говори спокойно.

— Не, аз ще разговарям с него. Мисля, че е време да направя нещо за себе си.

Последва миг на напрегнато мълчание, след което Алекс се разсмя.

— Браво! — саркастично извика той. Започна да пляска с ръце все едно беше на тенис мач. — Ето на това му викам силен дух! Това е предишната Марла, която си спомням.

Юджиния се намръщи. Ник отново се облегна назад. Сиси изразително завъртя очи.

— Защо не му се обадиш утре сутринта? — предложи Алекс.

— Ще го направя — отвърна тя и се запита как изобщо е могла да си помисли, че съпругът ѝ се опитва по някакъв начин да я скрие от света. Не, не точно да я скрие, а да я обвие като в пашкул и да се

отнася към нея като към чуплива порцеланова кукла. Държеше се така, сякаш съпругата му беше изключително крехка и нестабилна.

— Наистина ли се налага да говорим за тези неща? — сърдито попита Сиси и сърцето на Марла се сви. — Искам да кажа, че цялата тая история със загубата на паметта ми изглежда толкова неестествена.

Юджиния хвърли на Марла красноречив поглед, който сякаш казваше: *Опитах се да те предупредя.*

— Сиси е права. Моментът не е особено подходящ — заяви Алекс, а в гласа му зазвъняха предупредителни нотки.

— След вечеря тогава — настоя Марла.

Кармен се появи точно в този момент.

— Но аз наистина не виждам причина да продължаваме с този разговор — обади се Юджиния, тръсна глава и блъсна стола си назад. — Мисля да изпия кафето си във всекидневната — обърна се към Кармен тя, която веднага напусна стаята.

Ник се наведе напред.

— Щом Марла иска говори за това, значи трябва да я изслушаме — настоя той. — Става дума за нейната памет.

— О, боже... — промърмори Сиси.

Марла веднага продължи, благодарна за тази подкрепа, пък макар и дошла от Ник.

— Освен това искам да отида до ранчото и да те видя как яздиш — обърна се към дъщеря си тя.

Сиси изразително завъртя очи.

— О, ти пък откога се интересуваш от езда?

— Казах ви и преди — убедено възкликна Марла и всички погледи се насочиха към нея. — Спомням си, че съм яздила в миналото. Образите, които си представям, са твърде неясни и мъгливи, но съм сигурна, че съм яздила. Без седло. И затова си помислих, че ако двете с теб отидем в ранчото, може би... — Едва успя да продължи, забелязала неодобрението в очите на Сиси. — Може би ще можем да пояздим заедно.

— Шегуваш ли се? — Сиси поклати глава и едва не избухна в смях. — Сега вече обра всички точки! Мамо, ти се страхуваш от конете. Мисля, че като дете някакъв кон те е хвърлил от гърба си. Нали? — Тя умолително погледна баща си, молейки го за подкрепа.

— Точно така, миличка — съгласи се той, а душата на Марла се стегна. — Ужасно падане. За твой късмет си се отървала без счупени крайници, но от тогава изпитваш смъртен страх от коне.

Възможно ли е да живее в такава заблуда за самата себе си? Нима тези образи, преминаващи през главата ѝ, не са спомени, а... Какво? Мечти? Илюзии? Не! Беше сигурна, че са спомени.

— Не мога да го обясня, но чувствам, че... — Гласът ѝ замлъкна. Всички бяха спрели да се хранят и я гледаха в очакване да каже нещо. — Аз мисля... мисля, че обичам да яздя. — Погледна дъщеря си. — С теб.

— Престани вече! Да не би да си забравила собствените си фобии? Господи, мамо, това наистина е ужасно смешно, странно и...

— Сиси, достатъчно! — сърдито я прекъсна Алекс и властният му и заповеден тон прозвуча в пълен контраст с тихата класическа музика.

— Не, тя има право. — Марла срещна разтревожения поглед на дъщеря си. — Това, което се случва с мен, наистина е странно, смешно и ужасно плашещо и аз много искам да си върна паметта. Само че това ще отнеме време, така че ви моля да проявите малко търпение. Ще го направите ли за мен?

— Ще ме извините ли? — попита Сиси и всички забелязаха сълзите, напълнили очите ѝ. Рязко бутна стола си назад, без да изчака отговор. Изправи се, салфетката ѝ падна на пода. Обърна се и избяга от стаята.

— Ти я разстрои — заяви Алекс, приковал съпругата си под обвинителния си поглед.

— А ти разстрои мен — не му остана дължна тя, стиснала безпомощно юмруци. — Не издържам повече. Не мога да понасям тази неизвестност. И нямам никакво намерение да се крия в стаята си докато стана достатъчно красива, за да си позволя да изляза сред обществото. Не смятам да отблъсквам приятелите, които имат желание да дойдат да ме посетят, нито пък да пренебрегвам баща си или брат си. Или пък Черис и нейния съпруг, проповедника, както и всеки друг член на семейството. Готова съм да направя всичко, за да си възвърна паметта. И ще го направя.

— Трябва да бъдеш търпелива — обади се Юджиния.

— Писна ми да съм търпелива, разбра ли? Убедена съм, че има надежда да си спомня миналото само ако изляза от тази къща и започна да върша нещата, с които съм се занимавала преди катастрофата.

— Струва ми се, че Марла има право — съгласи се Ник.

— И няма ли да се чувстваш неловко? — попита я Юджиния. — Искам да кажа, че... ами повечето ти приятелки са... ами те са жени с определено място в обществото... известни и авторитетни и...

— Всичките тези хора трябва да са сноби, идиоти или банда лицемери, ако не могат да ме приемат такава, каквата съм. Джоана Линдкуист не побягна в ужас, когато ме видя в сегашното ми състояние, нали?

— Това е нелепо! — промърмори Юджиния и се изправи, но не се отдалечи от масата.

Алекс се взираше в Марла от другия край на масата.

— Извинявай — рече той. — Имаш право. Може би наистина трябва да започнеш да излизаш. Само че аз... аз толкова се безпокоя за теб. — Облегна се назад и въздъхна. — Може би не си спомняш, но всяка година семейството организира парти в „Кейхил хауз“ в седмицата след Деня на благодарността. Мислех тази година да пропуснем, но може би идеята не е толкова добра. Все още разполагаме с колко... две, почти три седмици. Може би двете с майка можете да се заемете с организацията на тържеството.

Марла почувства, че част от смелостта ѝ сякаш се изпари. Стомахът ѝ се сви при мисълта за десетките гости, които ще очакват от нея да бъде домакиня на празника. Но, от друга страна, ако разполагаше с достатъчно помощ, може би щеше да се справи.

— Не съм сигурна, че съм готова за такова голямо парти.

— Разбира се, че не си — заяви Юджиния и хвърли гневен поглед към първородния си син. — Мисля, че тази година спокойно можем да го пропуснем. Сигурна съм, че хората ще ни разберат.

— Чакай малко. Не казах, че не искам да го направя, а че не съм сигурна. — Постепенно започна да свиква с идеята. Нямахме никакво желание да се прави на нещастен инвалид и да позволи физическото ѝ състояние да стане причина за отменянето и пожертването на дългогодишни семейни традиции. И без друго дъщеря ѝ вече я мислеше за откачена. Освен това тя самата изпитваше отчаяна

потребност да се срещне с хората, които са били нейни приятели. — Добре — най-накрая изрече Марла и кимна с глава. — Ще го направя.

Юджиния отвори уста, за да възрази, но не каза нищо. После отново се настани на стола си.

Дали не забеляза някакво смущение в усмивката на Алекс? Или отново бе дала воля на въображението си.

— Чудесно! — възкликна той, не успял да прикрие напълно сарказма в гласа си.

Марла започна да се колебае. Може би наистина прибързваше. Изведнъж се почувства много болна.

— А сега ще ви помоля да ме извините. Имам среща в града — информира ги Алекс. — Ще изпием по няколко питиета в „Мериот“ с група японски бизнесмени, които проявяват интерес към възможностите за инвестиране в нашата корпорация. Това може да се окаже животоспасяващата инжекция, от която се нуждаем. Заобиколи масата и целуна жена си по бузата. — Ти ще поостанеш още малко, нали, Ник? За да забавляваш дамите.

Ник сякаш се почувства неудобно, но неохотно повдигна рамене в знак на съгласие.

— Ще остана още малко.

— Благодаря. — Неспособен да прикрие облекчението си, Алекс погледна часовника си и бързо излезе от стаята.

— Не е нужно да оставаш заради мен. Не искам да ме забавляваш — информира го Марла, внимателно отмести стола си и се изправи.

— Но аз искам — властно обяви Юджиния, вдигнала едната си вежда.

— Ще ви оставя, ако не възразявате. Смятам да се кача при Сиси и да проверя дали е добре.

— Тя е просто една тийнейджърка — увери я Юджиния.

— Струва ми се, че има нужда да си поговори с мен. — Марла наистина държеше да изглади противоречията с дъщеря си, но имаше и още нещо. Тя отчаяно искаше да се махне далеч от свекърва си и Ник — непокорния изгнаник, мъжа, който я караше да се съмнява в брака си, в чувствата си, във вътрешните си убеждения. Съзнаваше, че трябва да стои далеч от него, защото дълбоко в душата си знаеше, че той е изкушение, на което не би могла да устои. Точно в този момент

нямаше нужда от суровите емоции, спотаени в погледа му. Не искаше постоянно да се пита какво ще изпита, ако Ник я целуне. Ако я люби или... Леко се изкашля и продължи: — А след като разговарям с нея, ще отида да си легна.

— Сигурна ли си, че не желаеш малко чай? Или кафе?

— Абсолютно — твърдо отвърна тя.

— В такъв случай Ник с удоволствие ще ти помогне да се качиш по стълбите, нали, скъпи? — попита Юджиния и Марла трябваше да прехапе устни, за да не възрази.

Ник изпитателно се вгледа в майка си.

— Защо не?

— После можеш да слезеш при мен, за да пием кафе — покани го Юджиния. — Сигурна съм, че готвачката ще може да ни предложи някакви бисквитки или кейк.

— За мен само кафе — отвърна той и придружи Марла до асансьора. Отново започна да я боли глава, стомахът ѝ се бунтуваше и тя едва се удържа да не се подпре на стената на асансьора.

Вратите се затвориха, Ник натисна копчето за третия етаж и се облегна на стената. Двата отново бяха сами. Затворени в твърде тясно, предразполагащо към интимност пространство. Марла се опитваше да не обръща внимание на мъжествената му хубост и на непочтителното му, но и неустойимо привлекателно излъчване. Ник беше по-грубоват от Алекс. И, по всяка вероятност, по-мъжествен и неотстъпчив. Не даваше пет пари за нищо и не полагаше никакви усилия да прикрие това си отношение. Тъкмо напротив. Създаваше впечатлението, че се гордее с това, което е. И, на всичкото отгоре, я привличаше неудържимо. Съпругът ѝ демонстрираше съвършени маниери, гордееше се с образованието, получено в колеж от Айви лигата^[3] и се изживяваше като преуспяващ бизнесмен, който успешно общува с клиенти от цял свят. Ник, за разлика от него, беше самотник, човек, който се чувстваше добре в собствената си компания.

— Защо си тук? — попита тя, когато асансьорът спря на третия етаж. — Искам да кажа... не тук, в къщата, а в Сан Франциско.

— Мислех, че знаеш. Алекс смята, че корпорацията се нуждае от помощта ми. — Усмихна се подигравателно. — Или поне така твърди.

— Ти обаче не му вярваш? — отбеляза Марла и излезе в коридора. Иззад затворената врата на Сиси гърмеше оглушителна

музика. Марла почука, откряна вратата и надникна. Момичето, притиснало телефонната слушалка към ухото си, се намръщи.

— Какво искаш? — сърдито попита Сиси.

— Да поговорим.

Момичето прехапа устни. Изглеждаше така, сякаш копнееше да изтича в някой ъгъл и да се скрие. Тръсна глава, праметна косата са през рамо и някак си съумя да изобрази на лицето си изражение на пълна досада.

— Не може ли да го отложим? Трябва да си напиша домашните.

Марла погледна към телефона и стерео уредбата. Никъде не видя разтворен учебник. Моментът обаче не бе подходящ за забележки. Не и когато имаше далеч по-важни проблеми между тях двете. Спокойно отвърна на предизвикателството, което струеше от непокорния поглед на дъщеря ѝ.

— Добре. Кога?

— Не зная. — Сиси сви рамене.

— Но ще ми се обадиш като се освободиш, нали?

— Да — кратко отвърна тя и отново поднесе слушалката към ухото си. — Мамо, мо-о-оля те...

— Добре, добре. Утре — отстъпи Марла, затвори вратата и въздъхна. Ник стоеше непосредствено зад нея. — Предполагам, че ще трябва да поработя върху родителските си умения.

— Това възможно ли е? — попита Ник.

— Не зная — призна тя. Искаше ѝ се да установи някаква близост с дъщеря си. Отиде да нагледа бебето, видя, че спи и се върна в коридора. Ник стоеше там и я чакаше.

Дъждът барабанеше по стъклото на арковидния прозорец високо над главите им.

— Попитах те дали вярваш на Алекс.

— Защо, ти не му ли вярваш?

— Разбира се, че му вярвам — бързо отвърна Марла, неспособна да приеме смразяващата истина, че, в действителност, нямаше никакво доверие в собствения си съпруг.

Ник разтри основата на врата си. Погледът му беше мрачен. Буреносен.

— Не зная в какво да вярвам.

— Нямах му доверие — заключи тя точно когато застанаха пред двойната врата на семейния ѝ апартамент. — Защо?

— Това касае само него и мен.

— Да, но аз имам чувството, че в немалка степен е свързано и с мен — подхвърли тя и забеляза пламъчето, проблеснало в очите му.

Ник само за миг сведе поглед към устните ѝ, а след това отново я погледна в очите.

— Ти винаги си била изключително егоцентрична, Марла.

— Така ли? — Засмя се нервно, но смехът ѝ прозвуча кухо и неубедително. — Странно, но не си спомням. — Протегна ръка към бравата на вратата и поклати глава. Умората и изтощението си казваха думата. В момента искаше само да легне и да си почине. Надяваше се да заспи, а като се събуди, този кошмар да е останал зад гърба ѝ.

— Какво точно си спомняш? — попита той.

— Недостатъчно, но... понякога виждам отделни картини от миналото, малки проблясъци... но нищо конкретно, нищо, за което да се хвана. Като просветващо за миг пламъче на запалка, останала без газ. Появяват се само за миг и веднага изчезват. Колкото и да се опитвам след това, не мога отново да ги извикам в главата си. — Погледът ѝ обходи коридора, дебелия килим на пода, потъмнелия парапет на стълбището, месинговите аплици, филодендроните и папратите, посадени в порцеланови саксии. — Въпреки това имам усещането, че паметта ми се връща — продължи тя, опитвайки се да не обръща внимание на слабия аромат на афтършейва му и на страстните обещания, които ѝ се стори, че забелязва в погледа му.

— Това е добра новина.

— Най-добрата.

Сърцето ѝ сякаш спря под въздействие на напрегнатия му поглед.

— Надявам се скоро да си спомниш всичко.

— Наистина ли?

Протегна ръка като че ли имаше намерение да докосне лицето ѝ, но явно се отказа и я отпусна край тялото си.

— Можеш да си сигурна в това.

Очите ѝ най-неочаквано се напълниха със сълзи, но тя успя да се пребори с тях. Какво толкова притежаваше този мъж, че и най-малката демонстрация на доброта и загриженост от негова страна я караше да се разтапя като глупачка, изпълнена с копнеж, и да се държи като

жените, които винаги бе презирала? Насили се да се усмихне и се опита да разведри настроението.

— Може би не трябва да се надяваш чак толкова — рече му тя, отвори вратата и пристъпи вътре, — защото когато си спомня всичко, всички вие, включително и ти, ще трябва много да внимавате.

— Защо? Какво ще се случи?

На устните ѝ се появи крива усмивка.

— В твоя случай може би най-накрая ще си спомня какво съм направила, за да те накарам да се държиш толкова отбранително при всеки разговор с мен.

Ник не отвърна на усмивката. Само вдигна едната си вежда и я изгледа неотстъпчиво.

— Знаеш ли, Марла, смятам, че ще е най-добре, ако някои неща просто си останат забравени.

— Не го вярвам. На мое място ти също не би се съгласил с това — възрази тя. — Животът в неведение е истински ад. Повярвай ми.

— Предполагам. — Погледът му отново се плъзна към устните ѝ. Глупавото ѝ сърце веднага подскочи в гърдите ѝ.

— Но пък кой би могъл да предположи какво точно ще си спомня? Когато това стане, може да се получи доста интересна ситуация, не мислиш ли?

— *Интересна* е много меко казано.

— А каква?

— *Разобличаваща*. — Очите му потърсиха нейните. Бяха толкова силни. Толкова напрегнати. Изпълнени с разбиране.

Изведнъж ѝ се стори, че не ѝ достига въздух. Какво беше това чувство, което ги свързваше толкова силно и, едновременно с това, ги отдалечаваше? Приковала поглед в изваяните скули и изсечените очертания на челюстта му, тя преглътна мъчително и шумно. Устата ѝ пресъхна. Осмели се само за миг да погледне към очите му — толкова прелъстителни... преливащи от упреци и обвинения. О, господи, това беше толкова погрешно. И въпреки това... Между тях двамата сякаш имаше някаква тайна... дълбоко погребана, еротична тайна... В мозъка ѝ се прокраднаха забранени образи... Видя се да се люби с него, но знаеше, че това не са спомени, а фантазии.

— Лека нощ, Ник — твърдо изрече Марла и побърза да затвори вратата, преди да е направила нещо необмислено, за което по-късно да

съжалява. Ама че лудост! Пълна лудост! Ник беше неин девер, а тя не спираше да си представя как ще го гали, как ще го докосна и целува. Беше си позволила дори да флиртува с него, за бога! Сякаш това беше нейна втора природа. Ами той?

Облегна се на вратата. Тя беше омъжена жена. Омъжена, дала клетва за съпружеска вярност до гроб.

— Престани! — порица се Марла, изрита обувките от краката си и влезе боса в банята, където се съблече и наплиска лицето си със студена вода.

Може би привличането, което изпитваше към Ник, обясняваше проблемите в брака ѝ. Възможно ли е да е имала връзка с него, след като се е омъжила за Алекс? Може би той я беше излъгал. Може би... О, господи, не... Може би бебето ѝ беше негово дете, заченато от незаконната ѝ връзка и... и... тя бе направила така, че Алекс да приеме Джеймс за свой син.

— Престани! — високо извика тя и, изпълнена с ужас, се вгледа в отражението си в огледалото над мивката. С все сила се хвана за ръба на мраморния плот. По лицето ѝ се стичаха капчици вода. Кожата ѝ беше бледа, но видимо се възстановяваше. Жената, която я гледаше от огледалото, изобщо не беше грозна. Не... Тъкмо напротив.

Марла чувстваше, че когато се възстанови напълно, ще бъде изключително красива. Точно както ѝ беше обещала Хелън. Може би нямаше да изглежда точно като жената от многобройните снимки, изложени из цялата къща, но щеше да е красива по един твърде изразителен начин. Като *развратница*? Мили боже, възможно ли беше? С разтреперани ръце смъкна една хавлия от закачалката и се избърса. Не можеше... нямаше да си позволи да живее с фантазии за Ник. Или за някой друг мъж. Не, трябваше само да се стегне и да се опита да си върне паметта.

А след това какво?

— Каквото и да е, ще се справиш с него.

Намери една пижама — от бял сатен, на всичкото отгоре — навлече я и, пренебрегнала сърдитите протести на стомаха си и въпросите, отекващи в главата ѝ, се настани в леглото, изпи сока, оставен предвидливо на нощното ѝ шкафче, и дори не си направи труда да пусне телевизора или да разгледа някой от албумите със снимки, които бе подредила до леглото си. Знаеше, че ще заспи веднага

и това я успокояваше. В мига, в който главата ѝ докосна възглавницата, Марла потъна в толкова дълбок сън, че изобщо не чу стъпките на човека, влязъл в стаята ѝ не след дълго... и изобщо не разбра, че я наблюдават...

---

[1] Боже Господи! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Част от Черните планини в Дакота. През 20-те години на миналия век скулпторът Гутзън Борглум (1867–1941) извайва върху скалистия скат главите на четирима американски президенти. Ликовете на Джордж Вашингтон, Ейбрахам Линкълн Томас Джеферсън и Теодор Рузвелт, високи 20 метра, са туристическа атракция и често се използват при снимането на филми. — Б.пр. ↑

[3] Така наричат група престижни университети в САЩ. — Б.пр.

↑

10.

— Умри, кучко! — Гласът беше нисък и стържещ. Изпълнен с омраза.

Марла замръзна в леглото. Рязко отвори очи. В стаята беше тъмно. Прекалено тъмно. Сърцето ѝ сякаш се качи чак в гърлото ѝ. Паника скова тялото ѝ.

О, господи, има ли някой тук?

Присвила очи, Марла внимателно огледа стаята, а очите ѝ бавно се приспособиха към тъмнината, разкъсвана единствено от тънкия лъч светлина, проникващ изпод вратата. Не забеляза никой да се спотайва в сенките... но въпреки това... Въпреки това...

По цялото ѝ тяло изби студена лепкава пот. Марла надви страха си и светна настолната лампа. Меката златиста светлина освети помещението. Всичко си беше точно така както го бе оставила, преди да заспи. Включително и възглавниците на леглото ѝ. Сигурно беше сънувала. Няма какво друго да е. Не се чувстваше особено добре и вероятно това неразположение бе станало причина за лошия сън. Супата, която бе яла на вечеря, бе разбъркала стомаха ѝ, а напрегнатият разговор около масата бе опънал нервите ѝ до скъсване.

В стаята нямаше никого.

Марла въздъхна от облекчение и в същия миг долови някакъв звук. Приглушени стъпки? Какво? Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ. Тя отметна завивките и рязко скочи от леглото. Успокой се, повтаряше си тя, но по никакъв начин не можеше да спре потта, избила по кожата ѝ. Още веднъж огледа цялата стая — влезе в банята, отвори дрешниците, надзърна зад пердетата — опитвайки се да открие зловещото присъствие, което я бе изплашило до смърт.

Не намери нищо.

Дъждовните капки блъскаха по первазите на прозорците, вятърът свистеше в тъмната нощ, но в стаята нямаше друг човек.

Беше сама.

— Стегни се! — заповяда си тя, макар че вътрешно продължаваше да трепери. Стомахът ѝ нервно се свиваше.

Дали наистина бе чула някой да говори или ръмжащият глас бе част от някакъв кошмар? Прокара ръка през косата си и излезе от стаята си в слабо осветената малка всекидневна на семейния им апартамент. Чувствайки се като пълна глупачка, Марла леко почука по вратата на съпруга си.

— Алекс? — извика го тя.

Не последва отговор. Марла натисна бравата. Вратата не помръдна.

— Алекс?

Отново я бе заключил отвън.

Успокой се, тук няма никой! Било е сън. Просто един ужасен сън! А Алекс все още не се е прибрал у дома.

Успокой се!

Само че не можа. Случилото се ѝ изглеждаше прекалено реално. Погледна часовника. Нямаше още единадесет. Дори не бе спала толкова дълго. Всичко това е само плод на въображението ти. Нервите ти не са в ред, Марла. Напоследък се плашиш от собствената си сянка. Нямаше друг човек в стаята ти. Просто си сънувала кошмар, макар че сега не можеш да си го спомниш. Поеми дълбоко въздух и се стегни, за бога!

Настръхнала от страх, тя излезе в полуосветеното антре, запали една лампа и огледа празния коридор. Доближи се до парапета на стълбището и напрегна слуха си. На фона на тихата музика се чуваше приглушен разговор. Марла различи предвзетия тон на Юджиния и доста по-тихия глас на Ник. Коленете ѝ омекнаха и тя едва не се свлече на пода, залята от облекчение. Не забеляза нищо необичайно. Не се чуваха прокрадващи се стъпки. Никой не дишаше тежко, спотаил се зад ъгъла. Не се чуваше гласа на Коко, която посрещаше с оглушителен лай всеки непознат, осмелил се да пристъпи в къщата. Не очаквай да чуеш отекнал в нощта изстрел или шум от счупено стъкло.

Хайде, Марла, погледни истината в очите. Ти си отчайващ случай. Никъде в тази къща не се спотайват тъмни и заплашителни фигури. Не те дебне ничие злоещо присъствие.

А и Ник е на долния етаж. Тази мисъл ѝ подейства доста окуражаващо, макар на Марла да не ѝ се искаше да го признае. Дори и

пред себе си. Искаше да вярва, че не е от онези безцветни и крехки жени, които се чувстват в безопасност само когато имат мъж до себе си. Сигурна беше в това както в нищо друго, макар че в последно време това май не означаваше нищо.

Знаеше обаче, че не може да допусне да зависи от Ник. Или от Алекс. Трябваше да разчита единствено на себе си. Стомахът продължаваше да я боли, а потта започна да замръзва по тялото ѝ. Не за пръв път ѝ се случваше да си помисли, че някой стои до леглото ѝ. В болницата също бе почувствала нечие злоещо и изпълнено с омраза присъствие.

— Престани — за пореден път си заповяда Марла, стиснала здраво парапета на стълбището. — Тук няма нищо. В момента страдаш от разстроен стомах вследствие на супата от скариси. И от твърде развнтеното си въображение. — Независимо от всичко, трябваше да провери как са децата. Ами ако непознатият се криеше в спалнята на Сиси, или в детската стая при Джеймс? Какво щеше да направи той, ако се окаже притиснат в ъгъла? Да грабне някое от децата ѝ? Да ги вземе като заложници? Семейството им беше достатъчно богато и лесно можеше да се превърне в жертва на изнудване.

Разтревожена от тези мисли, Марла бързо прекоси коридора и рязко отвори вратата на Сиси.

— Какво по... — Сиси, която седеше пред тоалетната си масичка, уплашено подскочи и обърна шишенце с лак за нокти. Четчицата се изплъзна от ръката ѝ. Виолетовият лак потече по масичката. — Мамка му! — с пълно гърло извика дъщеря ѝ заради слушалките на ушите ѝ. — Ти да не си се побъркала? — Гневно дръпна слушалките и посочи с ръка разлелия се лак.

Марла огледа внимателно стаята. Вътре, както винаги, цареше истински хаос. Книги, пуловери, сидита и плюшени играчки се търкаляха навсякъде, но иначе не забеляза нищо тревожно и обезпокоително.

— Сънувах ужасен сън. И реших да проверя как си.

— Като ме изплашиш до смърт?

— Извинявай. Трябваше да почукам.

— Точно така! Ти наистина откачаш, мамо.

— Надявам се да не е така.

Сиси изразително завъртя очи, но гневът ѝ скоро бе изместен от силна загриженост.

— Добре ли си?

— Добре съм — излъга Марла. — Просто съм... нервна.

— Може би трябва да вземеш малко валиум. Или някакъв друг транквилант. Майката на Британи постоянно гълта успокоителни. Всичките онези деца у тях направо я влудяват.

— Ще си помисля по въпроса — отвърна Марла. Чувстваше се пълна глупачка. — Лека нощ, миличка. Ще се видим на сутринта.

— Да. — Сиси кимна, но веждите ѝ си останаха склучени над загрижените, изпълнени с недоверие очи. Зае се да попива лака с една книжна кърпичка, а Марла затвори вратата след себе си и забързано тръгна към детската.

Включената нощна лампа ѝ позволи да огледа цялата стая. Джеймс спеше дълбоко върху меките си памучни чаршафи, в пълно неведение за злото по света.

— О, миличкият ми! — Очите на Марла се напълниха със сълзи на облекчение.

Всичко беше наред. Децата ѝ бяха в безопасност. И никой нямаше намерение да я напада. Нищо подобно не можеше да се случи в тази укрепена като крепост къща.

Освен това Сиси има право. Ти наистина откачаш. Трябва да се стегнеш, Марла. Незабавно! Подсмъркна, избърса носа си и се опита да се пребори със сълзите. В къщата нямаше външни хора. Всичко беше нормално... е, доколкото това беше възможно предвид обстоятелствата. Стомахът ѝ се свиваше болезнено, но, като се изключеше лекото гадене, всичко с нея изглеждаше наред. Ако не престанеш веднага с тази нелепа параноя, току-виж си се озовала заключена зад дебелите решетки на някоя лудница.

— Не — тихичко прошепна Марла и изправи гръб. Не можеше да понесе дори мисълта за това. Къщата, сама по себе си, беше истински затвор, но жестокият режим и изолираност в подобна институция... В никакъв случай! За нищо на света! Обви ръце около тялото си и си каза, че тази вечер нервите ѝ просто са по-опънати от всякога.

Отново погледна надолу към бебето и някакъв мимолетен спомен проблесна в съзнанието ѝ. Изведнъж си припомни болницата и

родилната зала, заляна от ярките светлини на лампите, непоносимата болка, съпътстваща раждането, лекарят с маска на лицето, който изроди бебето и... самото бебе... нейното скъпоценно момченце... което се появи с рев на белия свят. Раждането продължи дълго. Беше болезнено и мъчително. По-ужасно отколкото беше очаквала. Но в края на краищата, измъчена и уморена, бе родила своя син. Да! Да! Да! Джеймс беше нейното бебе. *Нейното!* Припомни си мократа му и сплъстена червеникава косица, залепнала за черепа му, отново видя в спомените си зачервеното и сърдито личице, спомни си как го поставиха върху корема ѝ, как го поднесе към гърдата си.

Ще те обичам вечно, беше си помислила тогава. И никой няма да те отдели от мен. Кълна се! Каквото и да се случи.

Спомените ѝ от онзи ден бяха ярки и съвсем конкретни. Марла ясно си спомняше въодушевлението и неописуемото щастие, с които бе посрещнала появата на сина си, но не можеше да се отърси от усещането, че има и още нещо... нещо неприятно и мрачно... страх...? Дълбоко вкоренен и всепоглъщащ страх, че някой би могъл да ѝ отнеме детето, да изтръгне скъпоценното създание от ръцете ѝ... В това обаче нямаше никакъв смисъл, нали?

Марла се наведе, вдигна малкото вързопче и го притисна към гърдите си. Държеше се така, сякаш очакваше някой да се появи във всеки един момент и да го изтръгне от прегръдката ѝ. Горещи сълзи потекоха по лицето ѝ, стомахът ѝ се сви от непоносимо болезнени спазми.

— О, миличък — прошепна тя, целуна меката му косица, опиянена от сладката му бебешка миризма. Джеймс изгука, размърда се и въздъхна доволно, сгушил главичка на рамото ѝ. Марла заплака още по-силно. Господи, колко много обичаше това дете! — Всичко ще бъде наред — увери го тя и нежно го залюля. — Всичко ще бъде наред. Мама е тук... Аз... аз няма да позволя да ти се случи нищо лошо. Никога.

И как точно ще направиш това?

— Готова съм на всичко за това дете. И ще направя всичко възможно, за да го пазя и закрилям. — Марла преглътна сълзите си, отказвайки да бъде сплашена и обърквана. Вече разбираше, че никой нямаше да ѝ помогне. А и тя самата не беше сигурна на кого би могла да се довери. Ще трябва сама да се пребори със страховете си.

Остана в полуосветената стая още няколко минути. Имаше нуждата да подържи детето близо до сърцето си. Сведе устни и го целуна по главичката. Някакъв клон се удари в покрива на къщата. Вятърът виеше пронизително между дърветата, но тук, вътре, двамата с Джеймс бяха в безопасност. Джеймс тихичко премлясна с устни, Марла се усмихна и неохотно го постави обратно в люлката.

Остави вратата към детската стая леко откряната и тръгна обратно към леглото си. Малкият ѝ син бе успял да ѝ вдъхне увереност и да прогони страховете ѝ, но тя все още не се бе успокоила напълно. В душата ѝ бушуваха противоречиви чувства, мислите ѝ бяха объркани и несвързани, стомахът ѝ продължаваше да се свива болезнено. За миг си помисли да слезе долу и да потърси помощ от проклетия болногледач, но веднага се отказа, твърдо решена да не се държи като хленчеца глезла. Освен това беше сигурна, че цялото това неразположение се дължи на разклатените ѝ нерви. Не можеше да си представи, че би могла да каже на Юджиния или на Ник, че стомахът ѝ се бунтува, защото ѝ се бе сторило, че някакъв непознат, застанал до леглото ѝ, заплашва да я убие. Тук, в собствената ѝ къща.

— Я се стегни! — скара се сама на себе си Марла и пресуши чашата с вода, оставена на нощното ѝ шкафче. Пъхна се между завивките и си обеща, че няма да прекара следващия ден затворена в тази къща. В никакъв случай! За нищо на света! Нито минута повече нямаше да остане тук, изолирана от света. Веднага щом свалят проклетите телове, Марла щеше да отиде да се види с баща си и брат си, а след това щеше посети тенис клуба. Освен това щеше да се срещне с Черис и да провери дали си спомня нещо за нея.

Започна да крои планове по отношение на Пам Делокроа. Щеше да се свърже с членовете на семейството ѝ, за да се опита да научи повече за жената, която изобщо не си спомняше, макар че двете с нея бяха предприели пътуване, за което никой като че ли нямаше разумно обяснение. Може би щеше да успее да ги накара да повярват, че се разкайва дълбоко за смъртта на приятелката си. Не трябваше да забравя и семейството на Чарлз Бигс. Щеше да се опита да се свърже и да поговори с опечалените му близки.

Това бяха неща, които бе длъжна да свърши. На следващия ден щеше да приеме предизвикателствата, срещу които бе изправена, и

щеше отново да поеме контрола върху собствения и живот и да разбере що за човек е била Марла Кейхил.

Ами Ник? Смяташ ли да задълбаеш и в отношенията си с него?

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направя — изрече на глас тя и оправи възглавницата си. Съзнаваше, че няма да се възстанови напълно, ако не научи истината.

Присегна се да загаси лампата и за последно огледа стаята отново. Беше елегантна и изискана, но въпреки това ѝ се струваше някак си странна и като че ли не ѝ прилягаше напълно. Чувстваше се като тийнейджърка, напъхала се в красива и скъпа рокля, която ѝ е прекалено голяма и принадлежи на друг човек.

... Споменът ненадейно проблесна в главата ѝ. Беше твърде ярък. Силен. Болезнен. Последната ѝ мисъл не бе просто аналогия. В миналото наистина бе пробвала една елегантна рокля, която не беше нейна. Спомняше си го съвсем ясно. И въпреки това... как? Всички около нея ѝ разправяха, че е израснала като разглезената и презадоволен дъщеря на изключително богат човек, който се отнасял към нея като към принцеса... Ако това отговаряше на истината, на нея едва ли ѝ се е налагало да носи чужди дрехи... Струваше ѝ се невъзможно... И все пак Марла съвсем ясно си спомняше роклята — светлосиня, осеяна с пайети. Спомни си как бе прокарала пръсти по полата, възхитена от меката материя, но с ясното съзнание, че скъпата дреха преди това бе принадлежала на друго момиче... момиче, което не харесваше...

Кога? Как?

Стомахът ѝ отново се сви.

Дали това беше истински спомен или един от многото ѝ сънища напоследък? Извикай Ник, безмълвно изкрещя тя. Алекс не е тук, а ти имаш нужда да поговориш с някого.

Но не с Ник. О, господи, не... не би могла.

Затвори очи и се опита да се съсредоточи. По онова време беше на около четиринадесет години. Малко по-голяма от Сиси.

— Тя няма ли да има нещо против? — беше попитала майка си. — Няма ли да се разсърди, че съм облякла роклята ѝ?

Думите ѝ бяха посрещнати с остър, наподобяващ лай, смях, долетял от съседната стая... от кухнята, пропита от миризмата на застояла мазнина и цигарен дим.

— Тя има толкова много, че тази изобщо няма да ѝ липсва.

— Майка... — отново прошепна Марла. Студена пот изби по тялото ѝ. В онзи ден бе разговаряла с майка си. Спомни си вентилатора, който се въртеше лениво над главите им, видя мухите, които влизаха през полуотворения прозорец. Но защо си представяше Виктория Амхърст в някаква опърпана стая с пожълтели пердета, парцалив килим и прашни щори по прозорците?

Къде се бе случило това? И защо имаше чувството, че онова място е било нейния дом?

Марла затаи дъх, замисли се дълбоко, стиснала с юмруци гладките чаршафи на леглото ѝ — това елегантно, чудовищно голямо легло с балдахин — и се опита да извика в главата си образа на майка си. Беше виждала нейни снимки в албумите, но изобщо не можеше да си я спомни. Защо, за бога, бе накарала Марла да облече чужда дреха за първата ѝ поява в обществото? Стара рокля, принадлежала на друго момиче?

Освен ако не е Марла Кейхил. Ако не е съпруга на Александър. И дъщеря на Виктория Амхърст.

Възможно ли беше? Докосна лицето си, проследи с пръсти заздравяващите белези. Защо всички около нея настояваха, че е жената, която всъщност не е? Ами катастрофата и амнезията? Случайно стечение на обстоятелствата? Или ставаше дума за далеч по-зловещ сценарий — ужасяващи планове, олицетворени от мъжа, който я бе заплашил със смърт? Странни гласове, отекващи в съзнанието ѝ, не спираха да ѝ повтарят, че това не е нейната стая... че тя за нищо на света не би се съгласила да живее в стая със съчетани по цвят пердета и завивки... да спи сама в огромно легло за двама... да натъпче библиотеката в малката всекидневна с книги с кожени подвързии, които вероятно не са били разлиствани от години. А къде бяха списанията? Книжките с кръстословици? Съшитите на ръка завивки? Бъркотията, която — тя инстинктивно чувстваше това — беше неразделна част от живота ѝ?

Ами бебето? Та то е твоя кръв и плът. Ти си спомни за него. С времето сигурно ще си спомниш и тази стая.

Трябва да го направиш.

Стомахът ѝ изръмжа сърдито и се сви от болезнен спазъм. Марла дълбоко си пое дъх. Болката щеше да отmine. Тя просто бе твърде

разстроена. Нищо повече. Притисна разтрепераната си ръка към устните си. Всичко това ѝ идваше в повече. Но утре... утре ще започне да изяснява всички тези загадъчни несъответствия и ще престане да се вслушва в добронамерените съвети на околните. Щеше сама да се справи с положението. По свой си начин.

Загаси лампата, затвори очи и се опита да убеди сама себе си, че си е въобразила ужасния глас, заплашващ я със смърт, и че спомените ѝ за онази синя рокля са плод на обърканото ѝ съзнание. Имаше нужда от сън. От почивка. А на сутринта щеше да започне всичко отначало. Ето това беше решението. Сега трябваше да поспи.

Стомахът ѝ отново се сви.

Успокой се, за бога...

Устата ѝ се напълни със слюнка.

Не позволявай на страховете ти да вземат връх. Всичко ще се оправи.

Започна да ѝ се гади.

Дишай дълбоко, мисли за приятни неща, отпусни се... о, не!

Горчива жлъч опари гърлото ѝ.

Всеки момент щеше да повърне.

Обхваната от силна паника, Марла рязко се присегна към лампата. Успя да я включи, но, без да иска, я блъсна с ръката си. Лампата се залюля и падна върху каната. Водата се разплиска, крушката гръмна и се разби на милион парченца. Стаята отново потъна в пълен мрак.

Не!

Стомахът ѝ се преобърна. Марла потърси ножицата за тел с едната си ръка, а с другата натисна бутона на интеркома.

— Ник! Кармен! — изкрещя тя, осъзнала, че всеки момент ще повърне. — Помощ!

О, господи, не можеше да го спре! Започна да ѝ се гади още по-силно.

— Чувате ли ме? Помощ! Моля те, Ник. Моля те!

Изпусна ножицата, вдигна я отново и се присви на две, разтърсена от силни спазми. Горчилката, насъбрала се в гърлото ѝ, навлезе в носа ѝ. Изгаряше я. Задушаваше я. Приведена надолу, Марла опипом си проправи път през малката всекидневна и излезе на

площадката. Стиснала ножицата с ръка се опита да пререже телта, обездвижила челюстта ѝ.

Два етажа по-долу се чува нечии стъпки.

Бяха твърде далеч. Нямаше да стигнат навреме.

Вратата на Сиси рязко се отвори. Тя погледна майка си и се разпищя:

— Мамо! О, господи, мамо! Помощ!

Марла лежеше на пода, гърчеше се и отчаяно се опитваше да си поеме дъх, давеше се и отчаяно стискаше ножицата. Носът ѝ пареше, дробовете ѝ сякаш щяха да експлодират, от очите ѝ се стичаха сълзи. Антрето се завъртя пред очите ѝ и постепенно притъмня. Стъпки. Чу приближаващи се стъпки.

Внезапно Ник се надвеси над нея. Лицето му бе разкривено от тревога.

— Исусе Христе! — Застана над нея, измъкна ножиците от ръката ѝ и изкрещя на Сиси: — Обади се на 911! Веднага!

Тийнейджърката изобщо не се помръдна.

— Какво се е случило, по дяволите? — гневно попита той, рязко отвори устата на Марла и трескаво се захвана да реже теловете докато тя се давеше и се бореше да поеме глътка въздух. Тялото ѝ трепереше конвулсивно, а очите ѝ сякаш всеки момент щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Дръж се, Марла, дръж се, в името на бога! — повтаряше Ник, почувствал, че челюстта ѝ започва да се отпуска. — Мамка му!

Тялото на Марла се разтресе от силна конвулсия и тя си помисли, че умира. Белите ѝ дробове щяха да се пръснат. Светът около нея потъна в мрак.

Ножиците срязаха част от телта. Остра болка прониза устата ѝ.

— Обадете се за линейка, за бога! — изрева Ник. — Къде е онзи шибан болногледач?

Тя не можеше да диша... около нея беше толкова тъмно...

Щрак! Щрак! Щрак!

— Дръж се, Марла! Трябва да издържиш още малко — заповяда ѝ той, а тя смътно видя размазаното му лице, ъгловатите черти, напрежението и потта, която се стичаше по бузите му. Тялото ѝ, останало без дъх, потрепери отново и тя изгуби съзнание. — В името на бога, Марла, не умирай! Дръж се!

Ник хвана с пръсти разрязаните телове и насила раздалечи челюстите ѝ. Обърна я по корем, а тя се разтресе от конвулсии, задави се, закашля се и изпразни съдържанието на стомаха си върху килима.

— О, господи! — Гласът на Юджиния изпревари трескаво забързаните ѝ стъпки. — Какво се е случило? О, мили...

Откъм етажа на прислуга затрополяха нечии крака, обути в тежки ботуши. Марла зяпна, закашля се и си помисли, че отново ще повърне. Въпреки замъгленото си зрение и ужаса, че се въргаля на пода в собственото си повръщано, тя успя да види Том, Фиона и Кармен, които тичаха към нея. Челюстта я болеше неописуемо, стомахът ѝ се преобръщаше болезнено и Марла изпита желанието отново да потъне в тъмния мрак на безсъзнанието.

Ник я разтърси с все сила.

— Не припадай отново! — нареди ѝ той. — Марла, не припадай, по дяволите!

— Отдръпнете се. Не ми се пречкайте. Аз ще се погрижа за нея — разпореди се Том и Марла видя ботушите му, застанали непосредствено до нея. — Госпожо Кейхил? — Надвеси се над нея, поставил ръка върху раменете ѝ. — Позволете да ви помогна...

Не! Искаше Ник. Не желаше този мъж... този непознат да я докосва.

— Обади се на 911 — извика Ник на Юджиния. След това отново се обърна към Марла. — Ще се справиш. — Прикова поглед върху нея, сякаш ѝ заповядваше да остане в съзнание. — Всичко ще бъде наред.

— Казах, че аз ще се погрижа — настоя болногледачът.

Ник изобщо не се помръдна.

— Аз ще се оправя.

Отново започна да я обгръща мрак.

— Дишай, да те вземат дяволите! Отвори уста! — Силните ръце на Ник разтвориха челюстите ѝ отново, тя се закашля и, свита на кълбо, продължи да повръща докато в стомаха ѝ не остана нищо.

— Ще се обадя на Бърза помощ. — Ясният глас на Кармен се извиси над риданията на Сиси и шумното и дрезгаво дишане на Марла. Тя отвори очи, антрето се завъртя около нея, но постепенно нещата застанаха по местата си и зрението ѝ се проясни. Ник все още стоеше над нея, разкрачил крака и подпрял колене от двете страни на

тялото ѝ. Лицето му беше мрачно, а напрегнатите му сини очи изпитателно се взираха в нейните.

— Марла? — Кармен бе изчезнала, но Юджиния, Том и Сиси стояха наоколо и се суетяха.

— О... — Едва говореше. Устата я болеше непоносимо. — Аз... аз ще се оправя — излъга тя, макар че едва успяваше да произнесе думите.

— Линейката идва насам. — Кармен се появи откъм семейния им апартамент.

Марла потрепери и обви ръце около тялото си.

— Ще я откарат в „Бейсайд“ — додаде Кармен.

— Ще се обадя на Фил Робъртсън да я чака там.

— Не! — Марла едва не се задави с думата. Обхвана я неопишуема паника само при мисълта, че могат да я хоспитализират отново, пък дори и само за няколко часа. Не можеше... нямаше да се върне в болницата отново. Не и там, където нямаше контрол върху живота си, където не би могла да намери отговори на въпросите, които я измъчваха. — Не... аз... аз ще се оправя. — Без да спира да кашля, тя мъчително се надигна и застана на колене. Стомахът ѝ се бе успокоил, не ѝ се гадеше, но болката в устата беше непоносима. Срязаните телове опираха в устните ѝ, челюстта ѝ не функционираше нормално, а атрофиралите мускули отказваха да се раздвижат.

— Но ти изобщо не си добре. Изписаха те от болницата само преди няколко дни — настоя Ник, изправи се и я изгледа с тъмните си, преливащи от тревога очи.

— Няма да се върна обратно там. — Съзнаваше, че най-разумно би било да отиде в болницата, за да я прегледат специалисти, но, въпреки това, дълбоко в душата си знаеше, че това би било съдбоносна грешка.

— Марла, не се опитвай да спориш. — Гласът на Ник бе твърд и неотстъпчив. — Виж се само в какво състояние си.

Марла не можеше да погледне около себе си. Не искаше. Облегна се на парапета на стълбището и вдигна глава, за да го погледне. Знаеше, че представлява ужасяваща гледка. Лицето ѝ бе разранено, кожата ѝ лепнеше от пот, пижамата ѝ бе изпоцапана с мръсотия, но на нея изобщо не ѝ пукаше. Пет пари не даваше, че прислугата и свекърва ѝ я виждаха в подобно състояние. Дълбоко си пое дъх и се закашля за

миг. Вкусът в устата ѝ беше ужасен, в носа си усещаше кисела и противна миризма.

— Ела. — Ник я настани на един стол в антрето. — Дай да видя дали мога да ти помогна. — Отново се зае с челюстта ѝ. Отстрани останали парчета назъбена тел. В устата ѝ остана единствено силната болка в атрофиралите мускули и разкъсаната плът. — След като линейката пристигне...

— Просто ме заведи при лекаря и го помоли да ме прегледа — настоя Марла.

Ник се поколеба.

— Мисля...

— Моля те, Ник, направи го заради мен — помоли го тя и видя дълбоките чувства, изписали се в потъмнелите му очи. Мускулите на челюстта му заиграха. Тънките му устни побеляха и той напрегнато се вгледа в нея.

— Сигурна ли си?

— Да. — Не беше в настроение за повече спорове. Едва говореше. Устата я болеше свирепо. — Ако... ако смятах, че ме грози някаква опасност, лично щях да те помоля да ме закараш в „Бейсайд“. Повярвай ми...

— Но ти едва не умря — продължи да настоява той.

Ледена тръпка разтърси тялото ѝ.

— Зная — прошепна Марла. — А сега, моля те...

— Държа да ти кажа, че, според мен, допускаш огромна грешка.

— Тя трябва да постъпи в болница — намеси се Том. В гласа му се долавяше раздражение. Наведе се и погледна в устата ѝ.

Марла изобщо не му вярваше. Но реши, че би могла да се възползва от факта, че този мъж е нает лично от съпруга ѝ, за да се грижи за нея.

— Ако нещо ми се случи отново, ти ще бъдеш наблизо и ще ми помогнеш — заяви Марла и го погледна. — Нали съпругът ми те нае точно за това?

— Да — призна той, а очите му се присвиха едва-едва, — но бих предпочел да ви прегледа лекар.

— Ще помолим доктор Робъртсън да ме прегледа. В дома си или в клиниката. — Господи, всяка дума ѝ причиняваше непоносима болка.

— Линейката вече пътува насам — напомни ѝ Ник.

— В такъв случай се обади да не идват — не се отказваше Марла, чула сирената, която се приближаваше нагоре по хълма. Умолително погледна Ник и плахо докосна ръката му. — Моля те!

— Аз ще го направя, за бога! — обади се Юджиния. — А след това ще се обадя на Алекс и ще го помоля да ви чака в клиниката. Сигурна съм, че Фил няма да има нищо против. — Погледна към петната по килима. — Ще се погрижа да почистят тук докато ви няма.

Марла изобщо не бе очаквала да намери съюзник в лицето на свежърва си, но беше благодарна на възрастната жена за получената подкрепа.

Юджиния властно се обърна към сина си.

— Ник, ти ще я закараш до клиниката, а аз ще се обадя на Алекс да ви чака там.

— За бога...

— Просто го направи, Ник. Поне веднъж се подчини, без да спориш.

— Това устройва ли те? — попита Ник и отново се обърна към Марла.

— Да. — Всичко друго, но не и болницата.

— Добре. Значи постигнахме съгласие. — Само един поглед на Юджиния беше достатъчен, за да откаже Том от намерението му да възрази отново. След това тя се насочи към кабинета на Алекс, извади връзка ключове от джоба на сакото си и отключи вратата. Влезе вътре и остави вратата леко открената. След няколко секунди я чува да говори по телефона.

— Е, значи и този път ще стане на твоята — заяви Ник и се изправи.

Въобразяваше ли си, или долови искрица на нежност в погледа му? Следа от състрадание?

— Дай ми само секунда, за да се опитам да се приведа в по-приличен вид. — Като че ли това беше възможно. Дявол да го вземе, чувстваше се ужасно.

Изправи се на несигурните си крака, добра се някак си до стаята си, запали лампата и погледна към леглото. Заобиколи внимателно парченцата стъкло и разлятата вода и влезе в банята. Мръщейки се от болка, наплиска лицето си със студена вода, предпазливо изплакна

устата си, издуха носа си, съблече се и набързо обтри тялото си с влажна гъба.

Сирената на линейката се усили за миг, а след това започна да се отдалечава и бавно заглъхна. Марла облече някакъв спортен екип. Стомахът ѝ все още не се бе успокоил напълно, а устата ѝ пламтеше от болка. Погледна се в огледалото и потръпна при вида на косата и лицето си. Не че това имаше някакво значение. Искаше само час по-скоро да приключи с това изпитание. Ник все още я чакаше в коридора, но другите бяха изчезнали.

— Линейката? — попита Марла, успяла някак си да принуди челюстта си да се раздвижи.

— Отпратих я. Парамедиците не бяха особено щастливи.

— И аз не съм — не му остана дължна тя.

— Хайде да тръгваме.

— Само още минутка — отвърна Марла и се отправи към стаята на Сиси. Завари дъщеря си да лежи на леглото, прегърнала с все сила плюшено лъвче с пооредели мустаци. Беше прехапала горната си устна и стискаше играчката така, сякаш животът ѝ зависи от това. — Добре ли си? — попита Марла, макар че устата ѝ отвътре приличаше на кайма.

Сиси завъртя очи.

— Ама разбира се. Чувствам се направо страхотно. — Премигна няколко пъти, опитвайки се да се пребори със сълзите си.

— Питам сериозно.

— В такъв случай отговорът е *не*. Не съм добре. Ясно? Всичко това е толкова ужасно, мамо — проплака тя, а Марла погледна към тоалетната масичка, където все още личаха следи от разлетия лак за нокти. — Защо не можеш пак да станеш такава каквато беше преди... преди да забременееш? — напрегнато попита момичето. — Тогава започна всичко... всичките тези странни и необичайни неща. Преди това... — Гласът ѝ изтъня и тя рязко затвори уста. Сякаш бе казала твърде много. — Аз... аз искам пак да станеш нормална както преди.

Сърцето на Марла се сви от непоносима болка. Горещи сълзи опариха очите ѝ, но тя устоя на желанието да се разридае.

— Повярвай ми, Сиси, опитвам се.

— Да бе, сигурно!

— Говоря сериозно.

— Да бе. — Сиси стисна очи, притисна лъвчето към гърдите си и шумно подсмръкна, когато сълзите бавно потекоха по лицето ѝ.

Марла се спусна към леглото ѝ, но Сиси, която сякаш почувства движението ѝ, рязко отвори очи и прошепна сърдито:

— Просто ме остави на мира. Става ли?

— Миличка, моля те...

— Недей, мамо. Просто... — Обърса сълзите с опакото на ръката си и размаза черната спирала по бузите си. — Просто... си върви.

Марла не се помръдна. Не можеше да го направи. Не още. Не и когато бездната между тях двете се разширяваше с всяка изминала минута. Седна на ръба на леглото и нежно отмести къдриците на Сиси, паднали върху очите ѝ. Момичето само леко потръпна с рамене, извърна глава и безмълвно се загледа през прозореца в тъмната нощ навън. Марла не се отказа, макар да си даваше сметка, че Ник я чака пред вратата на стаята.

— Зная, че случващото се напоследък е много трудно. За теб. За мен. За татко... Но аз се опитвам, скъпа. Наистина се опитвам да си върна паметта и съм сигурна, че нещата скоро ще започнат да се оправят. Вече започнах да си спомням някои неща. Днес например си спомних раждането на Джеймс.

Сиси отново подсмръкна.

— Така ли? — подигравателно възкликна тя. Продължаваше да стиска плюшената играчка и да гледа през прозореца.

— Да.

— Ами *мое* раждане? Спомни ли си и него? Аз съм твоята първородна дъщеря! — Златистите очи на Сиси я гледаха предизвикателно. Момичето сякаш очакваше тя да отрече истината.

Марла изпита силно чувство на вина и понечи да излъже, но не го направи. Сиси веднага щеше да прозре измамата, а това щеше допълнително да усложни положението.

— Още не съм.

Сиси въздъхна с отвращение. Присви устни и се усмихна на някаква своя, иронична и изключително болезнена истина.

— Вероятно няма и да си го спомниш. Никога — заключи тя.

— Разбира се, че ще си спомня. Само ми дай още малко време. — Марла отново докосна бузата на Сиси. Момичето премигна и се отдръпна като опарено.

— Когато преди малко се втурна тук в стаята ми, ти... ти приличаше на откачена. Държеше се така, сякаш току-що бе видяла призрак или нещо подобно. Изплаши ме до смърт.

— О, миличка...

— А след това — прекъсна я Сиси, извисила глас — а след това... а след това... те заварих в коридора да повръщаш, да се давиш и да викаш и... мамо... — Гласчето ѝ внезапно прекъсна.

Сърцето на Марла се обля в кръв. Искеше да прегърне дъщеря си, да я притисне силно към гърдите си и да ѝ обещае никога да не я напуска. Протегна ръце към Сиси, но момичето се отдръпна в най-далечния ъгъл на леглото. Марла въздъхна и се изправи. Не постигаше никакъв напредък с дъщеря си и само влошаваше и без това ужасните им отношения.

Ник я чакаше, подпрял рамо на касата на вратата. Марла тръгна по коридора и той я последва.

— Тя ме мрази — прошепна Марла докато двамата вървяха към асансьора.

Ник отвори вратата, Марла пристъпи вътре и се подпря на задната стена на малката кабина.

— Тя е тийнейджърка. А ти си нейна майка. Всички тийнейджъри се държат така, все едно мразят майките си. — Ник натисна бутона за първия етаж.

— Не, има и още нещо.

— Не се тревожи за това тази вечер. — Докосна внимателно челюстта ѝ с пръст, хвана брадичката ѝ, повдигна главата ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Смяташ, че има по-важни неща, за които трябва да се тревожа?

— Мисля, че трябва да се съсредоточиш върху усилието да си възвърнеш паметта.

— Повярвай ми, няма нещо на този свят, което да искам повече.

Ник сведе поглед надолу и тя за секунда си помисли, че може да целуне изранените ѝ устни. Внезапно изпита усещането, че въздухът в малкото помещение става толкова гъст, че ѝ е трудно да диша. Асансьорът спря. Ник отдръпна ръката си.

Вратата се отвори. Юджиния ги очакваше във фойето. Кокалестите ѝ пръсти нервно си играеха с наниза перли около врата ѝ.

Погледна първо сина си, след това Марла и неодобрително стисна устни.

— Позвъних на Ларс. Той ще ви закара.

— Аз ще се оправя — промърмори Ник и помогна на Марла да облече един шлифер, който извади от гардероба.

— Но той вече загоря колата и...

— Казах ти, че аз ще се погрижа за всичко — вече категорично заяви Ник, надяна изтърканото си кожено яке, хвана Марла за лакътя, изведе я от къщата и я поведе по застланата с тухли пътека към алеята, на която бе паркирал очукания си пикап — стар додж, от който вероятно течеше масло и бог знае какво още.

— А на теб какъв ти е проблемът? — попита Марла. — Защо се държиш по този начин?

На устните му заигра лека усмивка.

— Защото така ми харесва. — Помогна ѝ да се качи в кабината, след което се настани зад волана. Завъртя ключовете, наpomпа няколко пъти педала на газта и старият двигател оживя.

— Харесва ти да бъдеш изгнаник? Човек извън семейството?

— Така е. Много ми харесва.

— Защо?

Ник спря до една колона, на която бе монтирано електронно устройство. Набра поредица от цифри и портите пред тях се отвориха.

— Никога не съм бил човек, който да следва отгъпаните пътеки.

— Черна овца. Самотник. Скитник.

Той сви рамене.

— Което си избереш от всичките. Никога не съм се замислял кой знае колко по този въпрос. Просто винаги съм живял според собствените си правила. — Хвърли ѝ един кос поглед. — А това ужасно вбесява всички.

— Предполагам. — Кабината на пикапа внезапно ѝ се стори твърде тясна. Предразполагаща към интимност. Стъклата се изпотиха и сякаш ги изолираха от останалия свят.

— Как се чувстваш?

— Ужасно. И, моля те, не ми казвай, че изглеждам още по-зле. Знаем го. — Въпреки силната болка Марла извърна глава и погледна през задното стъкло на пикапа към къщата зад тях. От прозорците на всекидневната струеше светлина. Видя и тъмния силует на Юджиния,

очертал се на светлината на лампите. Два етажа по-горе, в стаята на Сиси също светеше. Само че никой не стоеше до прозореца. Дъщерята ѝ не си бе направила труда да ги изпрати с поглед и Марла изобщо не беше изненадана. Връзката помежду им бе твърде крехка и нестабилна. Що за майка беше тя? Защо не можеше да си спомни едно дете, което е било част от живота ѝ в продължение на почти четиринадесет години? Господ да ми е на помощ!

Марла подпря глава на стъклото на прозореца и въздъхна. Челюстта я болеше, главата ѝ пулсираше, а тя бе насаме с Ник. *Отново*. Той превключи скоростите. Бедрото му беше твърде близо до нейното, а пръстите му върху скоростния лост почти докосваха крака ѝ.

Беше достатъчно близо, за да я докосне. Но не го направи. И едва ли щеше да го направи някога. Това си мислеше Марла, докато Ник управляваше пикапа по мокрите улици на града. Дъждът се лееше по предното стъкло, чистачките забързано се движеха напред-назад, а от радиото на колата се носеше някаква кънтри музика.

— И какво точно се случи, че ти стана толкова лошо? — попита я Ник. Премина на по-ниска предавка и натисна спирачката, докато се спускаха по една стръмна улица между небостъргачите и по-ниските сгради в тази част на града. Светлините на Сан Франциско ярко блестяха пред тях. Пешеходците бързаха, навели глави, за да се предпазят от дъжда, превозните средства разплискваха водата от локвите по пътя си, а над цялата долина се стелеше лека мъгла.

— Не зная. Може да е виновна супата, която ядох на вечеря. А може да е от нерви. — Тя сви рамене.

— Не почувства ли, че нещо подобно може да се случи?

— Усетих, че ми се гади, но си помислих, че ще ми се размине.

Дари я с поглед, който красноречиво показваше, че я смята за стопроцентова глупачка.

— Значи се събуди и...

— Не. — Марла се загледа в стоповете на някакъв миниван, който взе един остър завой и се скри зад ъгъла. Реши да му каже истината. — Не се събудих от това, че ми е лошо. Имаше още нещо. — Погледна към него и го видя как стисна волана още по-силно. — Събудих се, защото ми се стори, че чух нещо.

— Какво?

Ами, щом ще е гарга, да е рошава, помисли си Марла, поддала се на собствения си фатализъм.

— Зная, че това, което ще чуеш, звучи абсолютно налудничаво, параноично дори, но въпреки това ще ти кажа всичко. Събудих се, защото почувствах... искам да кажа, че ми се стори, че някой стои над леглото ми. Същият този човек произнесе нещо от рода на: „Умри, кучко!“.

— Какво? Исусе Христе, Марла, сериозно ли говориш? — Той рязко извърна глава и я изгледа изпитателно. Навлезе в следващия завой с прекалено висока скорост. Колата поднесе за миг. — Искаш да кажеш, че е имало някой в стаята ти?

— Звучи смахнато, зная го. Наистина го зная — бързо отвърна тя. — В стаята, разбира се, нямаше никой, когато светнах лампите и отидох... всъщност, изтичах, да проверя как са децата. Това имаше предвид Сиси, когато каза, че съм я изплашила. Не видях никого и си казах, че вероятно съм сънувала. Върнах се в стаята си и си легнах отново. — Цялата й кожа настръхна, когато си припомни обхваналия я ужас, вътрешното убеждение, че някой все пак бе успял да проникне в спалнята й. Изкашля се и се загледа през предното стъкло на пикапа. — Предупредих те, че звучи прекалено параноично.

— Трябваше веднага да ме повикаш. — Бръчките около устата и очите му внезапно й се сториха по-дълбоки.

— Както ти казах вече, помислих си, че сигурно съм сънувала. По-важното е, че докато бях в детската стая, се случи нещо изключително. Спомних си раждането на бебето.

— Наистина ли? Нещо друго?

— Не... не още, но имах чувството, че всеки момент ще се случи... че ще си възвърна паметта. Подържах бебето известно време, а след това отново си легнах, но продължавах да се чувствам ужасно. А в следващия момент вече повръщах.

— Исусе! — прошепна Ник.

— Мисля, че постепенно ще си спомня всичко. Скоро. Причината да не искам да постъпя отново в болницата е една-единствена. Зная, че това ще се окаже крачка назад. Не искам да приемам никакви лекарства, които биха могли да забавят процеса на пълното ми възстановяване. — Протегна ръка и докосна неговата. —

Трябва да си спомня всичко, колкото е възможно по-бързо. Иначе не зная дали ще издържа.

— Не бих могъл да кажа, че те виня за взетото решение.

Тя отдръпна ръка и се облегна назад.

— Почти стигнахме. — Ник зави по една странична улица. Някаква кола се движеше точно срещу тях. Силните светлини на фаровете ѝ просто ги заслепяваха.

Също като тогава! На планинския път!

Сърцето на Марла сякаш спря. Дробовете ѝ изведнъж останаха без въздух.

Някакъв неясен спомен изплува в главата ѝ. Припомни си двата светлинни лъча, точно пред нея, които я заслепяваха. Сякаш отново изживя онзи ужасяващ миг. Видя страховития удар. И предното стъкло, което се разби на безброй блестящи парченца. Някаква жена пищеше сърцераздирателно. Чу зловещия звук на дерящите се ламарини.

— Катастрофата... — прошепна Марла. Цялата трепереше. Тялото ѝ бе сковано от ужас. Отново изживя онзи миг и се опита да натисне спирачките, които не съществуваха. Съвсем ясно си представи огромния камион, който напълно неконтролируемо се носеше надолу по склона на Магистрала 17 — все по-бързо и по-бързо. Тя изпищя. Камионът се завъртя на пътя и освети с фаровете си някакъв мъж. *Не! О, господи, не!* Онзи човек щеше да бъде премазан под колелата му.

Марла здраво стисна очи. Дишаше тежко и мъчително. Плачеше на глас. Виждаше пред очите си разкривените ламарини и хвърчащите искри. Не! Не! Не! Мантинелата поддаде... гумите се спускаха. Колата поднесе по банкета и... последва удар. След това всичко потъна в мрак... Не си спомняше нищо повече...

— Марла! — със задавен от страх глас я повика Ник. Хвана я за рамото и я разтърси. — Марла!

Тя отвори очи. Беше в Сан Франциско. Возеше се в пикап. С Ник. Трепереше и ридаше неудържимо.

— Аз... аз... — Обърна към Ник окъпаното си от сълзи лице. — Спомних си катастрофата — съобщи тя. — Беше ужасно... имаше нещо... — Здравно стисна очи, припомнила си Пам. — О... о... Не, не умирай! *Не умирай!*

Ник натисна спирачките. Рязко изви волана и спря пикапа на отбивката за разтоварване на една от страничните улички. Марла

смътно си даде сметка, че вече не се движат. Почувства ръцете му, които я обгърнаха, и изобщо не възрази, когато той я привлече към себе си.

— Шшшт, всичко ще бъде наред — рече ѝ той, но Марла знаеше, че лъже.

Целуна я по главата и я притисна към гърдите си.

— Аз я убих, Ник — промълви тя. Душата ѝ се обливаше в кръв при спомена. Видя Пам да полита напред и да се удря в предното стъкло. Спомни си кръвта. Письците. Тъмнината. Сграбчи якето на Ник и се разрида неудържимо. Давеше се в собствените си сълзи, подсмърчаше и се опитваше да се успокои, припомнила си, че бе заслепена от насрещни светлини... само че не си спомняше друга кола да е пътувала срещу тях... а може би това бяха фаровете на големия камион, появил се внезапно иззад завоя? Дали не се бъркаше нещо? Можеше ли да се разчита на паметта ѝ? Главата ѝ се цепеше от болка, челюстта я болеше непоносимо.

Въпреки това спомените ѝ бяха съвършено ясни и отчетливи. На пътя имаше някакъв мъж. Тъмна фигура, хваната в светлината на фаровете ѝ... И тогава, изведнъж, съвсем неочаквано, тя бе заслепена от остра, ослепителна, режеща светлина... толкова силна, че тя вече не виждаше пътя пред себе си... Натисна спирачките и се завъртя точно в момента, в който камионът се появи иззад завоя и освети мъжа със силните си фарове.

Марла рязко си пое дъх. В момента беше в безопасност в колата на Ник. Изведнъж си даде сметка за обхваналото я отчаяние. Видя се отстрани да стиска безпомощно якето на Ник и да се притиска към него. Бавно отпусна пръсти и се опита да се отдръпне. Силните му ръце обаче не ѝ позволиха да помръдне.

— Всичко е наред — отново повтори той. — Какво се случи? Кажи ми какво стана?

— Моля те... пусни ме.

— Това ли искаш наистина? — тихо попита той. Тя се вгледа в очите му, потъмнели като нощта. Някъде дълбоко в душата си изпита копнеж, желание да остане в прегръдките му, но се отърси от тях, преглътна мъчително и кимна.

— Да.

Той отпусна ръце и Марла се отдръпна. Облегна се на седалката, опитвайки се да се абстрахира от сладостния спомен за докосването на кожата му, от мускусния аромат на афтършейва му, от потребността да се опре на силата му. Кръвта ѝ бушуваше, сърцето ѝ биеше като обезумяло, нервите ѝ, опънати до краен предел, се опитваха да се справят с противоречивите емоции, които владееха душата ѝ.

— Онова, което искам — бавно изрече тя, — е да си върна живота обратно. Какъвто и да е той. — Извърна глава към страничния прозорец и се загледа в дъждовните капки, които се стичаха по стъклото. — Ето че най-сетне си спомних и самата злополука. Струва ми се, че двете с Пам пътувахме спокойно. Разговаряхме и се смеехме. След поредния завой видях огромния камион, който се спускаше по склона от противоположната посока, но това не беше всичко... Имаше и още нещо. Струва ми се, че на пътя стоеше един мъж. И той... най-неочаквано около него стана светло като ден. — Марла разтърка измръзналите си ръце. — След това камионът поднесе, завъртя се и се блъсна в оградните заграждения и тогава... и тогава... — Споменът беше толкова ужасяващ, че тя отново стисна очи.

— Исусе, Марла, не е нужно да се опитваш да бъдеш толкова смела. И корава. Отпусни се малко. Няма нищо лошо в това. — Отново я прегърна и тя почувства дъха му в косата си.

— Не, не мога.

— Успокой се.

Гърлото ѝ се сви болезнено. Марла се отказа от борбата и просто се отпусна в прегръдките му.

— Така. А сега ми разкажи всичко.

— Изгубих контрол върху колата. Пам умря. — Марла преглътна шумно с ясното съзнание, че до края на дните си ще чува агонизиращите писъци на Пам мигове преди смъртта ѝ. — Аз... аз не би трябвало да правя това — рече тя, но не се опита да се отдръпне.

— Просто се отпусни.

Тя се разсмя горчиво.

— Възможно ли е това?

— Вероятно не е. Но ти все пак опитай.

Притисна чело към извивката на врата му и почувства топлината на кожата му. И този път наистина престана да се съпротивлява. Затвори очи и чу силните и равномерни удари на сърцето му. Той

погали с палци раменете ѝ и тя отново си представи как целува устните му, как докосва най-интимните части от тялото му и лежи гола редом с него... О, господи, не можеше да допусне подобни разпътни мисли в главата си. Но не помръдна. Минутите се нижеха една по една. Една кола бавно ги задмина и изчезна надолу по тясната уличка. От сенките се появи котарак, скочи върху каросерията на пикапа, а след това се изгуби в нощта.

Ник заговори тихо, а дъхът му леко разроши косата ѝ.

— Сега се постарай да се успокоиш. Не бързай. Мисли. — И тогава, сякаш изведнъж осъзнал какво прави, той бавно я освободи от прегръдката си. — Опитай да си спомниш, но не се напрягай твърде много.

Марла кимна, почувствала се внезапно съвсем сама. Облегна се на седалката и си наложи да успокои бесните удари на сърцето си.

— Спомените ми се връщат. О, господи, Ник, постепенно си връщам паметта.

— Спомняш ли си Пам?

— Да. — Тя кимна. — Но не като близка приятелка, не... тя е по-скоро позната и двете пътуваме на юг, за да... да...

— Да посетите дъщеря ѝ? — подсказа ѝ Ник. — В университета?

— Може би. Не зная. — Замисли се напрегнато.

— Имаше причина за това пътуване, но... — Някакъв хлад, леден като смъртта, изведнъж скова душата ѝ. — ... Струва ми се, че пътуването, но някакъв начин, бе свързано с бебето.

— Джеймс.

— Да.

— Но бебето не е било с теб.

— Не... може би просто сме разговаряли за него, но... — Дълбоко в сърцето си Марла чувстваше, че има още нещо, но просто не се сещаше какво е то. — Не зная — най-накрая призна глухо.

— Ще си спомниш. — Ник погледна часовника си. — Мисля, че трябва да продължим. — Даде на заден, излезе от уличката, а след това превключи на първа. Погледна към Марла. — Добре ли си?

— Не зная — призна тя и се разсмя невесело. — Вече не зная дори какво означава да съм добре.

— Може би никой от нас не знае. — Ник се включи в потока от коли, които пътуваха към залива.

— Може би. — Марла изправи рамене и си позволи един последен поглед към изсечения му профил. Той бе приковал очи към пътя пред тях и уверено стискаше волана. Тя изпита срам, защото подсъзнателно разбираше, че в този момент бе толкова близка с Ник, колкото не е била никога със съпруга си. Безсилно прокара ръка по челото си. — Струва ми се, че още не съм ти благодарила. — Той я погледна за миг. — Знаеш, че спаси живота ми. Там, в къщата. Ако не беше ти, можех да умра.

— Направих онова, което трябваше.

— Така е, но въпреки това съм ти длъжница. Дължа ти услуга. И може би не само една.

— Аз не съм човек, който помни всяка направена услуга и очаква да получи нещо в замяна.

— А може би трябва.

— Не мисля, че си струва — отвърна Ник и бавно навлезе в паркинга на „Бейсайд“, свързан с болницата и прилежащите клиници чрез остъклена топла връзка. Ягуарът на Алекс, паркиран редом с огромен кадилак, тихо ръмжеше на първия етаж на паркинга.

В мига, в който забеляза пикапа, Алекс излезе от ягуара и само с три крачки се озова до вратата на Марла.

— Добре ли си? — попита той, когато тя слезе от колата. Чертите на лицето му бяха разкривени от тревога. Погледна през отворената врата към Ник, който все още седеше зад волана. — Какво се случи, по дяволите?

— Марла ще ти разкаже.

— Ти тръгваш ли? — попита Алекс, фамилиарно прегърна жена си през раменете и я притисна към себе си.

Ник стисна устни.

— Да. Предполагам, че от тук нататък ще се справиш и сам. — Погледът му се спря върху Марла и сърцето ѝ подскочи при мисълта, че едва не го бе целунала докато пътуваха насам.

— По-късно ще ти се обадя — рече ѝ Ник.

Марла изведнъж се почувства самотна и изоставена.

Но това беше глупаво. Налудничаво. Абсолютно ирационално поведение. Алекс беше нейният съпруг. Вярно, че Ник спаси живота ѝ, но това изобщо не го правеше по-специален. Сам ѝ каза, че би го направил за всеки. А поведението му в пикапа се дължеше на

травматичните преживявания и напрежението, на което и двамата бяха подложени. Нали?

Погледът на Ник остана прикован върху Марла. Тъмносините му очи за част от секундата задържаха нейните. След това се обърна към брат си.

— Струва ми си, че ще се окажеш прав, Алекс. След като, тъй и тъй, съм в града, може би ще е по-разумно да се настаня в къщата.

— Кое те накара да промениш решението си? — попита Алекс, а Марла се запита как ще живее под един покрив със своя непокорен зет.

Ник го дари с широка усмивка и излъга, без да мигне окото:

— Просто реших, че време да се върна у дома.

11.

— Ето, това ще облекчи болката — рече доктор Робъртсън, сложи инжекцията на Марла и изхвърли използваната спринцовка. Облечен беше със спортно сако и панталон, а очите му гледаха сериозно зад очилата докато преглеждаше устата и челюстта ѝ. В клиниката беше съвсем тихо по това време на нощта. Персоналът си бе тръгнал в края на работния ден и те бяха единствените в сградата. Над главите им тихо бръмчаха флуоресцентните лампи и обливаха с ярката си, бяла светлина излъсканите до блясък хромови кранове на мивката и инструментите, подредени върху безупречно поддържания плот. — Ето така. А сега бих искал да ми разкажеш какво точно се случи.

Марла седеше върху кушетката за прегледи. Сърцето ѝ постепенно забавяше трескавия си ритъм, но тя продължаваше да усеща неприятен вкус в устата си, вонята в носа ѝ бе непоносима, макар че болката в челюстта бе започнала да отслабва.

Скръстил ръце пред гърдите си, Алекс стоеше до вратата на кабинета и чакаше лекарят да довърши започнатото от Ник.

— Аз... ами, стана ми лошо. Може би от нерви. Или пък от супата, която ядох на вечеря. А може би от двете заедно... не зная. — Марла трудно произнасяше думите. Мускулите на челюстта ѝ бяха атрофирали и тя едва отваряше уста. Въпреки силната болка, продължи да разказва. — Напоследък се чувствам твърде напрегната. След вечеря ми приля малко и се качих да си легна. И... — Поколеба се за момент и реши да не споделя цялата истина с лекаря. Предпочете да не споменава за зловещото чуждо присъствие, което бе почувствала в стаята си. Поне за момента. Не и преди да се увери, че мъжът не е бил плод на въображението ѝ или образ от някой страховит кошмар. Освен това ѝ трябваше време, за да прецени на кого би могла да се довери. — ... след това аз... аз се събудих... и, вероятно в резултат на лош сън, почувствах, че ще повърна. Не можех да направя нищо, за да го предотвратя... — Тя поклати глава. — Беше... беше ужасно.

— В такъв случай, имайки предвид случилото се, мога да кажа единствено, че си извадила голям късмет — промърмори лекарят, отдръпна се от кушетката за прегледи и свали ръкавиците си. — Можела си да се задушиш и да умреш.

— Странно, но аз самата, кой знае защо, не се чувствам такава късметлийка.

Всъщност, истината бе, че се чувстваше като в ада. И изобщо не се съмняваше, че изглеждаше още по-ужасно.

— Предполагам. — Хвърли един поглед по посока на Алекс, а след това подаде на Марла едно огледало, за да разгледа пораженията. Да, изразът *грозна като смъртта* ѝ подходеше напълно. Тя предпазливо докосна челюстта си. Непоносима болка прониза лицето ѝ и тя рязко си пое дъх. Доктор Робъртсън заговори отново: — Ще изпитваш болка в устата в продължение на няколко дни — а може би дори седмици, — но аз ще ти предпиша нещо обезболяващо. Добрата новина е, че челюстта ти е заздравяла напълно.

— В момента се радвам на всяка добра новина — изръмжа Марла.

Лекарят се засмя и ѝ намигна.

— Само че не се претоварвай, разбра ли? Трябва да си почиваш. Дай си време, за да се възстановиш напълно. На твоето място известно време не бих играл хоккей без маска.

— Ще го имам предвид — съгласи се Марла.

Лекарят леко се усмихна.

— Добре. Ще те помоля обаче да отидеш на преглед при доктор Хендерсън, тъй като той извърши операцията на челюстта ти. Той може да назначи рентген, за да се увери, че костите са заздравели напълно, но, според мен, всичко е както трябва.

— Благодаря — рече Марла, благодарна, че най-после бе преминала и през това изпитание.

— Как е стомахът ти в момента? — Доктор Робъртсън хвърли използваните ръкавици в малък хромиран контейнер за отпадъци.

— По-добре. Много по-добре.

— Трябвало е да кажеш на някого, че ти се гади. — В очите на Алекс се таеше мълчалив упрек. Дълбоки бръчки дълбаеха свъсеното му чело, устните му бяха побелели от раздразнение.

— А може би ти трябваше да си бъдеш у дома — сприхаво отвърна Марла.

Очите му се присвиха едва-едва.

— Имах работа.

— Минаваше единадесет часа.

Устните на Алекс потрепнаха. Хвърли ѝ такъв студен и остър поглед, който би разрязал и гранитен блок.

— Предполагам, че не си спомняш, но аз често работя до късно. И това е причината, поради която наех Том. Ако ти не беше толкова твърдоглава... — Рязко замълча, а напрежението, изписало се върху сърдитото му лице, сякаш изведнъж намалая. — Виж, просто съм загрижен за теб. Това е всичко. — Разгъна ръце и се зае да разтрива врата си. — Тази вечер ме изплаши до смърт.

— Аз също се уплаших — отвърна Марла, но реши да не продължава с този спор. — Ужасно ми писна от всичко това.

— Не си единствената — увери я Алекс.

Робъртсън изми ръцете си на мивката.

— Има ли някакво подобрение в паметта ти? — Вдигна очи към огледалото над мивката и срещна погледа на Марла. След това се зае да подсушава ръцете си.

— Все още не си спомням много неща, но мисля, че постигнах значителен напредък. Тази вечер, например, си спомних раждането на Джеймс.

С периферното си зрение забеляза как тялото на Алекс се скова от новината, а в очите му проблесна изненада... не... като че ли беше *тревога*.

— Наистина ли? — попита той. — Но това е страхотно! Фантастично. — Усмивката му изглеждаше искрена. Почти.

— Освен това си припомних и катастрофата — увери го тя. — Докато пътувахме насам с пикапа на Ник, един шофьор, който се движеше право срещу нас, за миг ни заслепи със светлината на фаровете си и в този миг си спомних всичко.

Алекс видимо пребледня под силния си тен.

— Спомних си, че през онази нощ видях някакъв човек да стои на пътя — продължи Марла. — Наложих се да свия рязко, за да не го ударя. И тогава се блъснах в мантизелата.

Тя потрепери, а Алекс само кимна, окуражавайки я да продължи, макар в очите му да се четеше колебание.

— Продължавай.

— Беше ужасно. Истински кошмар. — Марла с мъка произнасяше думите, а спомените от онази нощ преминаваха един по един през главата ѝ. Пронизителното пицене на гумите, звукът от раздраните ламарини, хлъзгавият път, разбитото предно стъкло. Фил Робъртсън премигна докато слушаше страховития ѝ разказ. — ... и да, най-сетне си спомних Пам. Все още не зная всичко за нея, но съм сигурна, че тя и аз... двете с нея планирахме нещо... Само че не мога да си спомня какво.

— Уморена си — обади се Алекс. — Трябва да си починеш.

— Ще го направя, но се налага да разговарям с инспектор Патерно.

— На сутринта.

— Да — съгласи се тя, почувствала се изведнъж смазана от умора. Непоносимата болка в челюстта бе преминала в тъпо пулсиране, но изтощението вече си казваше думата. — Ще му се обадя утре сутринта.

— Ник знае ли за това? — попита Алекс и Марла се напрегна. Испита чувство на вина. Струваше ѝ се, че по някакъв начин е предала съпруга си.

— Да.

— Естествено.

— Не виждах причина да не му кажа.

— Не, не, разбира се, че няма такава — увери я той, но усмивката му беше напрегната, а ръката му, скрита в джоба, не спираше да подрънква с ключовете му. Главата на Марла отново се размъти, вероятно под влияние на болкоуспокояващите и тя се чувства уморена... дяволски уморена.

— Може ли вече да се прибираме у дома?

— Само да ти напиша рецептата — отвърна доктор Робъртсън, извади един кочан и започна да пише. Когато свърши, откъсна най-горната рецепта и я подаде на Алекс. — Това ще притъпи болката, но може би ще се почувстваш малко уморена под негово въздействие. — Докторът надраска още някаква бележка и я пхна в една дебела папка.

Нейният медицински картон. В него се съдържаше цялата информация за нея. В тази папка се криеше голяма част от загадката, пред която беше изправена.

— Може ли да го разгледам?

— Кое? — попита Робъртсън.

— Картона.

— В него няма нищо съществено. Само медицинска информация. — Изражението на лекаря беше любезно и приятелско, но под спокойната му външност се криеше още нещо... той като че ли се отнасяше твърде покровителствено към нея... О, господи, отчаяно се нуждаеше от сън.

— Медицинска информация за мен — отвърна тя и протегна ръка. — Това е моят картон, нали?

— Не смяташ ли, че тази вечер преживя достатъчно? — намеси се Алекс и даде знак на лекаря да прибере картона.

— Но аз искам да зная...

— Марла, ще го направиш друг път. — В гласа на Алекс се прокрадваха нотки, които моментално я накараха да застане нащрек. — Стана много късно. Трябва да се прибереш у дома и да си починеш. Самата ти го каза преди малко.

— По-добре от теб зная от какво имам нужда — заяви Марла и се надигна от кушетката за прегледи. — В момента се нуждая от едно-единствено нещо. Да науча повече за себе си. За теб. За нашето семейство. И това започва да се случва, Алекс. Вече започнах да си спомням някои неща и съм готова да направя всичко — абсолютно всичко — за да си възвърна паметта.

— Разбирам...

— Наистина ли? — възкликна тя и гневно се обърна към лекаря. — А ти разбираш ли?

— По дяволите, Марла, престани. Фил дойде тук посред нощ, за да ти направи услуга, тъй като категорично отказваш да постъпиш в болницата. Той обаче има семейство, което го очаква у дома. Ние — също.

Робъртсън щракна с химикалката си и я прибра в джоба на самото си.

— Няма нищо — увери ги той, но не й подаде папката. — Кажете ми какво още си спомняш — предложи той и скръсти ръце пред

гърдите си. Беше повече от очевидно, че няма да ѝ позволят да види проклетия картон.

— Като се изключат катастрофата и раждането на Джеймс, не си спомням нищо съществено. Само някои дребни неща. Неясни спомени за това как яздя кон, как разговарям с Алекс във фойето на къщата... Спомням си и една вечерна рокля, но почти нищо друго. Затова си помислих, че медицинският ми картон би могъл да провокира някои други спомени.

— Вероятно имаш право — съгласи се той, внезапно променил отношението си. — Предлагам ти да се отбиеш в кабинета ми след няколко дни и тогава ще ти дам да разгледаш цялата информация, с която разполагам за теб.

Дотогава данните в картоната ми ще бъдат променени. Фалшифицирани.

— Ще го направя — обеща Марла и си каза, че не бива да се държи така, все едно е замесена в някаква огромна конспирация. Разбира се, че няма да подправят картоната ѝ. Беше гледала твърде много филми. Приблужи се до мивката, взе една чашка от картон и отново изплакна устата си с вода.

— Добре. А до тогава току-виж си успяла да си възвърнеш паметта напълно. — Беше невероятно спокоен. Защото в случая не ставаше дума за неговия живот и за неговата памет. Робъртсън можеше да си позволи да бъде търпелив, докато Марла не можеше да се избави от усещането, че животът ѝ се изплъзва като пясък през разтворената ѝ шепа, а тя просто не може да стисне ръката си в юмрук, за да го спре. Отпи още една глътка вода, опитвайки се да раздвижи лицевите си мускули. Езикът ѝ като че ли беше прекалено голям за устата ѝ. А след като бе разговаряла в продължение на седмици през стиснатите си зъби, сега трябваше да положи съзнателно усилие, за да накара езика, зъбите и челюстите ѝ да се задвижат в синхрон.

Алекс ѝ помогна да облече палтото си, а Фил загаси осветлението в клиниката. Алекс я прегърна през раменете и двамата заедно поеха към паркинга, където той ѝ помогна да се настани в ягуара.

— Някоя вечер ще ти се обадя, за да пийнем по нещо — обеща на Фил той, докато държеше вратата на колата отворена. — Когато Марла заприлича малко повече на себе си.

Тя цялата настръхна при тази забележка, но преглътна острата реплика, която ѝ дойде на ум. Съпругът ѝ се настани зад волана. У него имаше нещо, което изкарваше на показ най-лошите ѝ черти и непрекъснато я подтикваше да се кара. С него. Макар че за момента все още не можеше да си обясни защо.

— Така, готово. Как се чувстваш сега? — попита Алекс, погледна я набързо, запали и напусна паркинга.

— Като човек, получил силен удар с чук в челюстта.

— Толкова добре, а? — Натисна запалката на таблото и извади пакет цигари от вътрешния джоб на самото си.

— Да. Толкова добре. — Не можа да се насили да се усмихне. Отношението му ѝ се струваше обидно. Освен това все ѝ се струваше, че двамата с Робъртсън крият нещо от нея. Най-много обаче я въбесяваше загрижеността, която демонстрираше при всеки удобен случай, макар че, в действителност, изобщо не се задържаше у дома. В цялата тази история имаше нещо гнило. И то не беше плод на въображението ѝ. В момента обаче бе твърде изморена, за да разсъждава по въпроса.

Запалката изскочи, той запали цигарата си и издиша облак дим. Натисна един бутон на таблото и прозорецът до него плавно се отвори. В купето на колата нахлуха струйки дъжд. От говорителите се носеше тих джаз. Алекс умело се включи в движението и ягуарът пое с висока скорост нагоре по стръмния хълм.

Светлините на града блестяха в прозорците на заобикалящите ги небостъргачи. В далечината Марла разпозна историческия район около площад „Джаксън“ и пирамидата „Трансамерика“. Беше ги виждала стотици пъти, но този път имаше и още нещо... кратък проблясък...

Изведнъж се видя седнала зад бюро в някаква огромна административна сграда от стъкло и стомана. Пред нея тихо бръмчеше компютърен монитор, телефонът на бюрото ѝ звънеше непрекъснато, а около нея, затворени в подобни на нейните остъклени кабинки, работеха други хора, които, също като нея, отговаряха на телефонните позвънявания, тракаха по клавиатурите на компютрите си, взираха се в мониторите. Едната стена на офиса бе изцяло заета от панорамни прозорци, от които се разкриваше гледка към внушителния градски пейзаж на Сан Франциско и към лазурното небе над залива.

Но това беше същинска лудост! Тя не беше чиновничка. И никога не бе работила в офис. Сгушена до вратата на ягуара, Марла погледна към съпруга си. Лицето му, осветено от фаровете на насрещните коли, изглеждаше мрачно и неотстъпчиво.

— Аз работила ли съм някога? — попита тя, макар предварително да знаеше отговора.

Алекс изсумтя презрително.

— Ти? Хайде стига, моля те!

— Отговори ми, моля те.

— Разбира се, че не си. Защо да работиш?

— Не зная. Току-що мислено се видях зад едно бюро... в огромен работен офис, разделен с преградни стени, в които работят и други мъже и жени, до един облечени с костюми... — Гласът ѝ заглъхна и тя разтърка слепоочия, опитвайки се да си спомни още подробности.

— Марла, ти не си работила нито ден през живота си — увери я той и се засмя така, сякаш мисълта за подобна възможност му се струваше неопишуемо забавна. — Ти, естествено, си посещавала десетки административни сгради, но не за да работиш в тях.

— Сигурен ли си? — попита тя. Откъде тогава бяха тези образи в главата ѝ?

— Абсолютно. — В полумрака на колата лицето му изглеждаше не толкова сурово, а бръчките по челото му почти не се забелязваха. — Започваш да си въобразяваш разни неща.

Или ставам жертва на силна параноя. Разликата не е особено голяма.

— Защо не каза на Том, на майка, или на някой друг в къщата, че не се чувстваш добре? — попита Алекс и леко докосна коляното ѝ. — Нали точно затова наех Том на работа? — Алекс спря на един светофар и я изгледа обвинително. Изобщо не се опитваше да прикрие факта, че я смята за глупачка.

— Сметнах, че положението не е толкова сериозно.

— Усетила си, че ти е лошо и въпреки това си отишла да си легнеш?

— В началото не беше толкова зле, но после... — Поколеба се. Можеше ли да му има доверие.

— После какво?

Продължавай. Той е твой съпруг.

— Това звучи толкова откачено — промърмори тя, решила, че, ако не може да се довери на мъжа, за когото е омъжена, значи не може да има вяра на никого. — Мисля, че тази вечер в стаята ми влезе някой.

— Кой? Някой от прислугата?

— Не, Алекс. До леглото ми имаше някакъв мъж, който каза: „Умри, кучко!“.

— Какво? — Той рязко завъртя глава, за да я погледне и колата навлезе в съседното платно. Зад тях пронизително изсвири клаксон. Алекс веднага се овладя и върна колата в тяхното платно. — Исусе, Марла, да не би да се опитваш да ми кажеш, че в къщата е проникнал някакъв непознат, който те е заплашвал?

— Точно така. — Разказа му цялата история. Пръстите на Алекс побеляха около волана. Стискаше го толкова силно, сякаш искаше да го изтръгне от таблото на колата. — Бях толкова уплашена, че излязох отвън и проверих всички отключени стаи. Мисля, че ужасно изплаших Сиси. След като се уверих, че всичко е наред и децата са в безопасност, аз се поуспокоих. Пийнах малко вода и си легнах отново. В следващия момент обаче вече повръщах неудържимо. — Тя се смъкна надолу на седалката, подпря гръб на прозореца и отново почувства онзи хлад. Студен като смъртта.

— Господи, Марла, имаш ли някаква представа кой може да е бил човекът, промъкнал се в стаята ти? — Алекс дръпна силно от цигарата и разпаленият ѝ край проблесна в полумрака.

— Не зная... Не съм дори съвсем сигурна, че наистина имаше някой... но тогава всичко ми се струваше твърде истинско и реално.

Светофарът светна зелено. Някой отново изсвири зад тях.

— Мамка му! — Алекс настъпи газта и ягуарът се понесе напред.

— Бях ужасно изплашена.

— Обзалагам се. — Алекс форсира двигателя. — По дяволите! — Лицето му бе преbledняло като платно, устните му стиснати в тревожна гримаса. — Ще накарам Ларс да провери къщата от тавана до мазето.

— Не! — рязко възрази тя и поклати глава. — Искам да кажа... всичко това звучи прекалено налудничаво, а дори и да е имало чужд човек в къщата, той отдавна вече се е измъкнал.

— Имението е оградено от висока ограда. Имаме алармена система и електронна порта. Как би могъл някой да проникне вътре?

— Добър въпрос — съгласи се Марла. Искаше да се прозине, но мускулите на лицето ѝ отказваха да се подчинят. Беше ужасно уморена и ѝ ставаше все по-трудно да разговаря. — Може би просто съм си въобразила всичко. Или съм го сънувала.

— Обади ли се в полицията? — мрачно попита Алекс.

— Не. — Тя отново поклати глава. — Ами ако това наистина е било сън? Като онзи в болницата...?

— Ако наистина си много уплашена, можем да се обадим в полицията и да поискаме от ченгетата да разследват случая — рече ѝ той. — Ти и без друго искаше да разговаряш с Патерно... но... дявол да го вземе, не зная. Може би в момента сме твърде уморени. Надявам се на сутринта да имаме по-ясен поглед върху нещата. Бих могъл да наема охрана.

— Не мисля, че е необходимо.

— Е, има и още една възможност. — Гласът му изведнъж омекна.

— И каква е тя?

— Би могла да спиш *при мен*.

Не! Обърна се към него, но той гледаше право пред себе си. Сърцето ѝ се разтуптя, кръвта ѝ пламна от притока на адреналин, породен от мисълта, че би могла да сподели леглото му. Не можеше да си представи, че може да го целуне, или дори просто да легне до него на огромното му легло и да му позволи да обгърне тялото ѝ с ръка. Стомахът ѝ се сви и тя се загледа през прозореца към мъглата, която обгръщаше уличните лампи и сградите. Макар възможността да спи в едно легло с него да я изпълваше с отвращение, Марла не можеше да не зададе следващия въпрос:

— Ние с теб защо не спим заедно?

Той изсумтя и загаси цигарата в пепелника.

— По твое желание. Ти реши така. Преди няколко години. — Погледна я все едно се опитваше да реши дали да ѝ каже истината. А после, след кратка вътрешна борба, нехайно сви рамене. — Истината е, че ти проявяваше интерес към други мъже.

— Мъже? — ужасено повтори тя. В главата ѝ изплува ъгловатото лице на Ник и тя си припомни желанието си да го целуне. Не можеше да отрече, че е силно привлечена от естествения сексапил на Ник и от

непочтителното му отношение към света. Беше си фантазирала за него, представяла си бе как гали тялото ѝ с големите си, загрубели от работа ръце. Нито за миг обаче не бе си помисляла, че може да е била обвързана и с други мъже. И то не в мислите си, а в реалния живот. О, господи, що за жена беше тя? Изкашля се, загледа се в едно от копчетата на палтото си, а след това бавно изправи глава и прикова съпруга си с поглед. — Мъже? В множествено число?

— Да.

— Опитваш се да ми кажеш, че съм имала любовници? — с недоверие прошепна тя. Не, това беше невъзможно! Но, от друга страна, не можеше да отрече чувствата си към Ник. Освен това, дълбоко в душата си знаеше, че е чувствена и страстна жена. Която спи сама в огромното си легло. Или поне така изглежда на пръв поглед.

— Добре, вече няма да ти казвам нищо.

— Но... — настоя тя.

— Ти попита, Марла — сърдито възкликна той. Почувства гъстата червенина, заляла шията и лицето ѝ.

— Кои бяха те?

— Няма значение. — Алекс взе следващия завой с твърде висока скорост и гумите изпищяха.

— Как да няма, по дяволите! — гневно изръмжа тя, изгубила контрол върху опънатите си нерви.

— Хайде да не го обсъждаме точно сега. Оттогава мина доста време. — Алекс протегна ръка към радиото и намери някаква станция, излъчваща софт рок.

Марла рязко го загаси.

— Ами... ами Джеймс? — попита тя. Трябваше да разбере истината. — Той... той...

— Е мой син. Джеймс е мое дете. — Погледна я за миг и се усмихна напрегнато. Марла се почувства по-объркана от всякога.

— Но как...

— Ами така се получава, когато човек изпие твърде много джин с тоник. — Устните му бавно се разтегнаха в неприятна усмивка и на лицето му се изписа почти победоносно изражение. После се разсмя. Смехът му прозвуча също толкова противно. Марла се опита да убеди сама себе си, че си въобразява. Че е изнервена до краен предел. И смазана от умора.

Някаква тъпа болка се загнезди в стомаха ѝ. Ще може ли наистина да спи с този мъж? С нейния съпруг? Да го целува? Да се люби с него? В душата ѝ се надигна отвращение, но тя не му обърна внимание. Двамата с Алекс бяха женени, имаха деца...

— Може би когато си върна паметта и, ако и двамата решим, че идеята е добра... можем да опитаме отново...

— Какво? Да спим заедно? — възкликна той, извил устни в сардонична усмивка. — Не мисля, че това е възможно, Марла. Да ти кажа честно, не си падам по милостините.

Тя замръзна. Стомахът ѝ се преобърна.

— Така ли го възприемаш?

— Не се опитвай да се престориш, че ме обичаш, Марла. По погледа ти разбирам, че не е така. Та ти дори не ме помниш. А когато си върнеш паметта... е, тогава ще разбереш всичко. Така че... — Той натисна спирачката и, стиснал волана с всичка сила, взе поредния завой. — Така че да не прибързваме. Поне засега. — Отново я потупа по коляното. — Освен ако не изпитваш огромното желание да ме скъсаш от чукане.

Тя се отдръпна от него.

— И аз така си помислих.

Добре. Марла не можеше да си представи, че би могла да легне до него, да го целуне или... Дори мисълта за това ѝ се струваше непоносима.

— Очевидно нито един от двама ни не е узрял за идеята да спим отново заедно. — Пръстите му отчаяно стискаха волана. — Предлагам да не прибързваме. Всяко нещо с времето си. Кой знае? Може пък накрая да се съберем. И по-странни неща са се случвали на този свят.

Не оспори думите му. Не можеше. Изобщо не желаше този мъж, който ѝ беше съпруг. Макар че все още не разбираше защо. Красив и добре сложен, четиридесет и две годишният Алекс Кейхил беше преуспял адвокат и бизнесмен. В него обаче имаше нещо, което ѝ се струваше фалшиво и престорено. Под очарователната му външност се криеше студен и пресметлив човек. Грубиян, замаскиран под лустрото на човек, получил образованието си в най-реномираните училища от Айви лигата и утвърдил се като един от най-изтъкнатите членове на бизнеса и обществото в този град.

А може би всичко това е само плод на въображението ти. И ти трябва да разбереш това, Марла. По един или друг начин. Алекс няма да ти помогне да го направиш. Никой няма да ти помогне.

Алекс продължаваше да шофира нагоре по хълма. Марла четеше имената на улиците, по които минаваха. „Стейниън“, „Парнас“, „Уилард“... имена, които ѝ се струваха познати, но не бяха. Улици, които би трябвало да познава. Независимо че Ларс бе постоянно на нейно разположение, тя нямаше никакво намерение да прибегва до услугите му, за да осъществи плановете си. Нуждаеше се от независимост. От свобода. От увереност в себе си.

Дъхът ѝ замъгли стъклото на прозореца, когато тя извърна глава, за да разгледа по-добре магазините, край които минаваха. Кафенета, малки бакалии, цветарски магазинчета и жилищни сгради се низеха от двете страни на улицата. Чак до върха на хълма. До къщата.

Алекс натисна бутоните на устройството за дистанционно управление, портите към имението се отвориха и той мина с колата през тях. Марла се загледа в къщата, кацнала на самия връх на хълма. Островърхите фронтони на покрива се извисяваха над таванските прозорци и капандурите. Прозорците меко блестяха, осветени от лампите във вътрешността на къщата, а високите комини се издигаха гордо право нагоре. Дом, помисли си Марла, но нито за секунда не повярва в това.

Все още продължаваше да си мисли, че тази къща никак не ѝ подхожда.

Ник нервно барабанеше с пръсти по волана на пикапа и като не спираше да се ругае на ум, пътуваше от единия край на залива към другия. Взираше се през предното стъкло в тъмната и мрачна нощ и не можеше да се отърве от усещането, че е манипулиран. Но от кого?

От Марла? Изскърца със зъби, представил си я да повръща на пода, задушена почти до смърт. Тогава му се стори толкова малка и уязвима и той веднага започна да се пита каква бе причината за това нейно неразположение. Някакъв вирус? Лоша храна? Или някой я бе отровил, сипвайки във водата ѝ лекарство, предизвикващо гадене и повръщане?

Невъзможно.

Но тя смяташе, че бе почувствала чуждо присъствие в стаята си. Защо някой би искал смъртта ѝ? И как бе влязъл вътре?

Как бе излязъл? Та онази къща приличаше на охранявана крепост.

А може би просто не си бе тръгвал.

— Кучи син! — изръмжа Ник, прибра ключовете в джоба си и излезе от пикапа. Беше паркирал на няколко преки от хотела с надеждата, че разходката в студената мъгла и в дъжда ще му помогне да проясни главата си.

За пръв път от години изпитваше желание да защити Марла, да обвие ръце около нея и да я предпази от всеки, опитал се да я нарани.

Също като някакъв шибан средновековен рицар в... е, не чак толкова бляскави доспехи. Пъхна ръце в джобовете на якето си, прекоси улицата и влезе в хотела. Само след няколко минути вече беше на втория етаж. Тъкмо отваряше вратата на стаята си, когато телефонът му започна да звъни.

Сграбчи слушалката преди още вратата да се е затръшнала зад него.

— Ник Кейхил.

— Радвам се, че те хванах. Вече бях започнал да си мисля, че ще се наложи да ти оставя още едно съобщение. — Гласът на Уолт Хаага беше груб и дрезгав както обикновено.

— Какво има? — Ник се стовари върху леглото и изрита обувките си.

— Какво ли не — отвърна Уолт и се закашля. — Разполагам с още информация. Предлагам да започнем от Пам Делакроа.

— Започвай откъдето искаш.

— Странна птица се оказа тази Памела. Живеела благодарение на издръжката от бившия си съпруг, а се развличала с продажби на недвижимо имущество и опити да пише на юридически теми. Както изглежда, интересът ѝ бил насочен най-вече към случаите на попечителство върху деца. Пишела дори книга по въпроса — родителски права, приемни майки, процедури по осиновяване. А дъщеря ѝ — онази Джули — се отказала от учението само няколко седмици след началото на учебната година. Просто престанала да ходи на училище и се преместила при гаджето си в Санта Роза. Започнала

работа като сервитьорка в някакво кафене. Така че майка ѝ изобщо не е отивала при нея през онази нощ.

— Защо тогава са пътували към Санта Круз?

— Може би всички са се спрели на Санта Круз заради момичето. Напълно е възможно обаче твоята снаха и госпожа Делакроа да са решили да се престорят на Телма и Луиз и да се поразходят по крайбрежието. Може да са възнамерявали да отидат в Ел Ей. А защо не и в Мексико?

— Още един въпрос без отговор — изръмжа Ник.

— Но сега поне ще престанеш да се занимаваш с него.

— Защо са били заедно?

— Добър въпрос — отвърна Уолт. — Вероятно обаче не за да играят тенис. Доколкото ми е известно, Пам Делакроа никога не е членувала в тенис клуба на Марла. Съмнявам се дори дали е имала ракета. Тази жена е била по-скоро книжен червей и не си е падала особено по спорта.

— Наистина ли?

— Разговарях с бившия ѝ съпруг и с неколцина нейни приятели. Единствената ѝ връзка с твоето семейство е чрез църквата „Света Троица“ в Соусалито. Пам често я е посещавала.

— Съпругът на Черис е пастор в същата тази църква — отбеляза Ник, леко присвил очи.

— Точно така.

Ник се замисли върху тази информация, но нещо не му се връзваше.

— Не мисля, че Марла някога е стъпвала в църква.

— Не, тя не. Предполагам обаче, че се е запознала с Пам чрез съпруга на Черис. Той самият известно време е работил в „Кейхил хауз“. Съветвал момичета, изпаднали в беда, и забъркал голяма каша там.

— Така ли? — попита Ник. Започваше да го измъчва някакво ужасно предчувствие.

— Ами изглежда, че просто не можел да държи ръцете си далеч от бъдещите майки.

— Мамка му!

— Брат ти го уволнил. Преди около година. Скандалът бил огромен. Срещу семейството ти били отправени сериозни критики.

Разполагам с копия от няколко вестникарски статии. Ще ти ги изпратя по факса. Срещу него обаче не били повдигнати никакви обвинения и той се върнал при паството си в Соусалито.

— И с това приключило всичко? — с недоверие възкликна Ник.

— Както изглежда хората от паството, както и момичето, с което се бил забъркал, намерили сили да му простят. — Уолт замълча само колкото да запали поредната цигара. Ник съвсем ясно чу отчетливото изщракване на запалката му. — И това е само върхът на айсберга. Човече, твоите роднини са банда негодници.

— Каж ми нещо, което да не зная — отвърна Ник, придърпа още една възглавница и я пхна под главата си. После взе един тефтер и химикалка от нощното шкафче.

— Има и още нещо. Бащата на Марла, Конрад Амхърст, всеки момент може да предаде богу дух.

— Това го чух.

— Сигурно — презрително отбеляза Уолт. — Другите членове от семейството буквално броят дните до смъртта му. Старецът притежава милиони, но най-хубавото в цялата история е, че цялото му богатство ще бъде наследено от новороденото бебе.

— Какво?

— Чу ме. Изглежда, че старецът от край време не харесва жените. Схващанията му са твърде архаични, но той държи на тях. И макар че бебето на Марла няма да носи името Амхърст, той е решил да му завещае по-голямата част от богатството си, възлизащо на над сто милиона долара. Под попечителство, естествено.

— Естествено. — Ник се облегна на леглото и почеса наболата си брада. — Ами Марла, брат ѝ и дъщеря ѝ Сиси? Те нищо ли няма да получат?

— О, за всеки един от тях е предвидено по някакво дребно подаяние. Рори получава доживотна издръжка. Сиси ще получи своя дял от наследството, когато стане на двадесет и пет години и то при условие, че завърши колеж. Марла също получава нещичко, но седемдесет и пет процента от наследството отиват за новороденото. Какво ще кажеш за това, а? Хлапетото е само на няколко седмици, а вече е мултимилionер.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Ник.

— Просто зная — през смях отвърна Уолт. — Нали затова ми плащаш. Бащата на Марла е изключително гадно копеле. Такъв е бил през целия си живот. Никога не е играл по правилата. Отвратителен пияница и долен женкар. Цяло чудо е, че майката на Марла не го е зарязала, но предполагам, че е стояла при него заради парите му.

— Кой друг е запознат със завещанието на Конрад?

— Вероятно всички заинтересовани. Когато става дума за толкова много пари, наследниците са готови на всичко, за да се уверят, че няма да бъдат пренебрегнати или напълно отрязани от завещанието. — Засмя се и смехът му отново премина в кашлица. — Такава е човешката природа.

— Щом казваш.

Уолт изсумтя.

— Виж, ти самият може и да си обърнал гръб на огромно състояние преди години, но повечето хора не постъпват по този начин. Всъщност, повечето хора са готови на всичко, за да получат своето наследство. Особено ако става дума за толкова много пари. Не се спират пред лъжи, измами, кражби. Дори и убийства.

Ник се замисли за дългия списък от умрели и умиращи: Пам Делакроа, Чарз Бигс... А тази вечер Марла едва не бе загубила живота си. Бе оживяла на косъм. Както и след онази катастрофа.

— Все още не съм си изяснил какво точно става там — продължи Уолт. — Предполагам обаче, че нещата вероятно тепърва ще се усложняват още повече. Така че те съветвам да си пазиш гърба.

— Винаги го правя.

— Добре.

Никак не му харесваше насоката, по която поеха мислите му. Марла беше в опасност. Чувстваше го.

— Виж, Уолт, зная, че искам прекалено много, но се питах дали няма да можеш да дойдеш в Сан Франциско за няколко дни. Трябва да се направят известни проучвания на място. Имам стая в хотел и ти би могъл да се настаниш в нея, ако искаш. Аз самият смятам да се преместя в къщата.

— Ще трябва да довърша някои неща тук, но мисля, че до една седмица ще се освободя.

— Благодаря. Ще запазя стаята докато дойдеш. Така че можеш да продължиш да оставяш съобщения на този телефон. Както вече ти

споменах, мисля да се преместя в къщата. Ако се натъкнеш на допълнителна информация, свържи се с мен на клетъчния телефон или ми остави съобщение тук. Ако се налага да ми изпратиш нещо по факса, можеш да използваш услугите на един малък копирен център „Копи Райт“ — който се намира на няколко преки от хотела. Само го адресирай до мен.

— Защо да не използваме факса на хотела?

— Налага се да бъдем предпазливи. Всички членове на семейството ми знаят, че съм отседнал в този хотел.

— Май не им вярваш много, а?

Ник се загледа през прозореца към светлините на града.

— Никак — призна той. Помисли си, че това бе най-тъжното заключение, до което бе достигнал през живота си. — Изобщо не им вярвам. — Затвори телефона и се зае да нахвърля малкото си дрехи в пътната си чанта. Повече от петнадесет години бе бягал от онази къща на хълма като от чума, а сега изгаряше от нетърпение да се върне там.

Заради Марла.

Това поне отговаряше на истината. Искаше да я види отново. Искаше да я целуне. Искаше съпругата на проклетия си брат. Но най-много от всичко искаше да се увери, че тя е в безопасност. През последните няколко седмици тя на два пъти се бе разминала на косъм със смъртта. Злополуки? Нещастни случаи? Или някой се опитваше да я убие?

12.

Стаята беше променена. Ник огледа съчетаните по цвят пердета, постелки и завивки и реши, че това, всъщност, няма никакво значение. И без друго спомените му, свързани с тази стая, не бяха измежду най-щастливите в живота му. В онези години не можеше да я възприеме като свой дом. Днес пък — още по-малко! Остави чантата си върху леглото с месингови табли. Нямахше да живее дълго в къщата. Ще остане само колкото да разбере какво става. Би могъл да понесе префърцунената обстановка в този дом, но не знаеше как ще свикне с мисълта, че Марла е само през две стаи по-надолу по коридора. Исусе, тази жена винаги бе знаела как да му влезе под кожата. Като никоя друга. Дори и сега, след всичките тези години. Дори и в състоянието, в което се намираше.

— По дяволите! — Имаше чувството, че се задушава в тази стая. Съблече якето си и го преметна на леглото. Когато и това не помогна, Ник се приближи до прозореца и го отвори, изложил лице на студения ноемврийски вятър. Плъзна поглед над светлините на града към черното небе, където не блещукаше нито една звездичка. Как щеше да живее толкова близо до нея?

И кога щеше да е свободен да си тръгне?

Какво, по дяволите, ставаше в тази къща?

Беше прекарал часове наред, заровен в счетоводните книги на компанията. Алекс се оказа прав. „Кейхил лимитид“ затъваше с всеки изминал ден и сметките ѝ една по една излизаха на червено. Лоши инвестиции, разходи, несъобразени с очакваните приходи, служител, хванат да злоупотребява с фондовете на компанията, невероятни суми, похарчени за филантронски каузи като „Кейхил хауз“ и новото педиатрично отделение на болницата „Бейсайд“... Изключително щедрите социални привилегии и осигуровки, предлагани на всеки един служител на компанията, и разточителният начин на живот на главния ѝ изпълнителен директор също допринасяха немалко за настоящите финансови затруднения. Все рутинни, очаквани и видими

проблеми, с които би могло да се справи всяко самотоволно хлапе с двегодишен стаж като счетоводител. Въпреки това Алекс бе настоял да включи и Ник в играта. Дали решението му не бе продиктувано от желание да умилостиви остаряващата си майка, която от години умоляваше Ник да се върне у дома? Или го бе повикал заради случилото се с Марла? А може би действията на Алекс бяха обусловени от друга причина, която за момента му убягваше. Причина далеч по-сложна и зловеща от онова, което се виждаше на повърхността.

Алекс определено държеше да принуди Ник да се върне в живота на Марла. Но защо? Нали двамата братя на времето си съперничеха за вниманието на същата тази жена?

Нетърпеливо зарови пръсти в косата си.

Каквито и да бяха мотивите на Алекс, за момента Ник бе хванат в капан. И не заради финансовите затруднения на „Кейхил лимитид“. Не и заради майка си, която искаше двете ѝ деца да живеят близо до нея. Не, Ник беше затворен в тази огромна и бездушна къща в град, който презираше от години, единствено заради Марла. Защото се страхуваше до смърт за живота ѝ и защото — проклет да е — когато ставаше дума за тази жена, той напълно забравяше здравия разум и действаше, подчинявайки се единствено на емоциите си.

Излезе в безлюдния коридор, осветен от слабата светлина на аплиците и украсен с маслените портрети на отдавна починали роднини. Същият коридор, в който малко по-рано вечерта майка му го бе уверила, че е изключително щастлива, че Ник най-сетне се е *вразумил* и се е прибрал у дома. Беше си позволила дори да го докосне по ръкава — невероятен изблик на чувства от страна на Юджиния.

— Радвам се, че се върна, Никълъс — беше прошепнала тя. — Зная, че двамата с теб никога не сме се разбирали... възможно е и аз да съм допуснала някои грешки във възпитанието ти... очаквах от теб да приличаш повече на Алекс, но... по мой си начин... аз винаги съм те обичала и ти ужасно ми липсваше през всичките тези години. — Долната ѝ устна се бе разтреперила за миг, но тя веднага се овладя и стисна зъби.

Ник бе останал изумен от реакцията ѝ, неспособен да отдели поглед от нея. Без никакъв грим по лицето си, облечена с широка роба в черно и червено, превързана здраво през кръста, с набраздено от

бръчките лице, Юджиния, за пръв път от тридесет и девет години насам, му се стори слаба и уязвима. Истинска. От плът и кръв. Изпълнена с обич и загриженост.

Само че на Ник му бе изключително трудно да повярва в тази метаморфоза.

— Няма да остана дълго.

— Зная. Ти никога не го правиш. — Юджиния въздъхна. — Предполагам, че те предадох още когато беше малко момченце. Ако можех да върна времето назад... ако тогава познавах поне част от мъдростта, която натрупах през годините... — Успя да се усмихне едва-едва с преbledнелите си устни — неубедителен опит да прикрие болката и отчаянието, помрачили погледа ѝ.

Ник се почувства като стопроцентов подлец.

— Е, нека се опитаме да приемем нещата такива, каквито са. Но... — Майка му се поколеба за миг и се заигра с колана на робата си. — Аз имам чувството, че тук стават някои неща, които са... ами, напоследък просто не мога да разбера какво става с Александър. Той е толкова вгълбен в себе си, а пък Марла... О, проблемите с това момиче просто нямат край... — Юджиния прехапа устни и се замисли за миг. — Предполагам, че всички брачни двойки се сблъскват с известни проблеми и преминават през добри и лоши дни. Баща ти... той... о, аз го обичах. Много повече отколкото заслужаваше. — За секунда потъна в спомените си, а след това очите ѝ отново се фокусираха върху Ник. — Ти в много отношения приличаш на него, Никълъс. Също като него си абсолютно уверен в себе си и дори самодоволен. Умен си. Но си и много различен от него. — Тя изправи рамене. — Но както и да е. Исках само да ти благодаря, че се върна у дома.

— Ще остана докато свърша работата, заради която ме повикахте. След това се махам от тук — напомни ѝ той.

Тя се усмихна. Сякаш искаше да му каже, че го познава по-добре, отколкото той самият познаваше себе си.

— Ще видим — подхвърли тя и се запъти към асансьора.

— Аз си имам мой живот в Орегън.

— Наистина ли? — попита Юджиния, изгледа го с недоверие, вдигнала изразително вежди, след което се качи в асансьора, за да се върне в стаята си. Въпросът остана да виси след нея.

— Да — сам на себе си заяви Ник докато преглеждаше алкохолните запаси на Алекс два етажа по-долу.

Ник реши, че му се полага едно питие. Преди това позвъни на Оле, за да провери как е Бандит, след което, замислен за простицкия живот в Девилс Коув, толкова различен от бъркотията, в която се бе озовал с пристигането си в Сан Франциско, тръгна по стълбите надолу.

За негов късмет Алекс бе оставил ключа на барчето в ключалката. Ник намери бутилка шотландско уиски и се огледа за чаша. През прозорците долиташе силният вой на вятъра, но вътре в къщата бе съвсем тихо. Чуваше се единствено тиктакането на големия часовник във фойето, тихото бръмчене на старата парна инсталация и проскърцването на стогодишните греди. Това тук изобщо не може да се сравнява с къщичката ми в Орегън, помисли си Ник и си сипа щедра доза. Малка, компактна, с ремонтиран лично от него покрив и обзаведена със стари мебели, купувани предимно от разпродажби. И едно трикрако куче, което играеше ролята на алармена система и на негов най-добър приятел. Ник разполагаше с достатъчно акции и пари в банката. Освен това получаваше приличен доход от инвестициите в апартаменти и бизнес сгради, които бе закупил докато живееше и работеше в Сиатъл. Беше достатъчно богат, за да си позволи по-разточителен начин на живот. Но той не го искаше. Не желаше и неприятностите, произтичащи от него.

Съпругата на Алекс бе красноречиво доказателство в подкрепа на неговите възгледи за живота.

Да-а, Ник си имаше свой живот. Живот, който му харесваше и му осигуряваше свободата, от която се нуждаеше.

Тогава какво правеше тук, по дяволите? Сложи няколко кубчета лед в чашата си, приближи се до камината, където все още проблясваха незагаснали въгленчета. Въпреки това стаята изглеждаше студена. Стерилна. Липсваха ѝ топлота и уют. Както и на всяка друга стая в тази проклета къща. Както и на цялото му семейство. Както и на собствения му живот, преди да избяга надалеч от тук след разрива с Марла. Представи се пламенните ѝ и жарки целувки. Целуваше го така, сякаш не възнамеряваше изобщо да спира, а от гърлото ѝ се чуваха тихи и дрезгави стенания. Спомни си как докосваше с пръсти голите ѝ ръце, тя свеждаше поглед, а гъстите, тъмни мигли прикриваха съблазнителните искрици, пламтящи в зелените ѝ очи. В онези години

Марла трепереше от страст в ръцете му и задъхано нашепваше, че той е единственият мъж, който може да я накара да се чувства толкова необузdana и разпътна. Прокарваше език по ухото му и шептеше: *Моля те, Ник, искам още... искам още много...*

Ник рязко затвори очи и отпи голяма глътка от пиетието си. Ето че бе направил пълен кръг. Напуснал бе Сан Франциско заради Марла, а сега се бе върнал заради същата проклетата жена. И макар тя да изглеждаше променена, той все още изпитваше онова неопиcуемо желание да бъде близо до нея. Беше готов дори да прекрачи линията, да пристъпи отвъд почтеността и морала заради неразгадаемата съблазън на тази жена. Тя беше различна, да. Много по-различна. Беше по-добра, по-внимателна, с остро чувство за хумор. И макар да долавяше вродената ѝ сила и издръжливост, Ник виждаше в нейно лице една изключително привлекателна и уязвима жена, на която просто не можеше да устои. Беше странно усещане. Все едно че отново се влюбваше. По-силно този път. В друга, по-загадъчна и човечна жена. Може би заради децата Марла бе загубила част от дълбоко вкоренения си егоизъм, станала бе по-игрива и загрижена за хората около нея. Нещата, свързани с Марла, които не му даваха мира години наред, вече бяха започнали да избледняват, но ето че отново се бе изправил пред същата жена, в душата, на която се криеше същата онази страстна самка, която го караше да губи разсъдък и здравия си разум заради няколко откраднати мига на безусловна чувствена наслада.

Техните срещи, изключително потайни и усамотени, бяха невероятно романтични и наситени с необуздан сексуален заряд. Марла не познаваше граници на чувствената наслада — искаше да опита от всичко, да експериментира, да се забавлява. Умът ѝ трескаво се опитваше да измисли начини за всевъзможни чувствени преживявания и наслади, кожата ѝ пламтеше от страст и той трябваше само да зърне пламъчетата, проблясващи в немирните ѝ очи, за да загуби цялото си благоразумие и да приеме нейните тъй сладки и опасни аванси. Целият се разтапяше от желание, от копнеж, когато усетеше допира на топлия ѝ и влажен език, който проникваше до всяко кътче на тялото му. Имал бе и други жени от тогава насам, но никоя от тях не можеше да се сравнява с Марла.

Беше готов да премине през ада, за да получи правото да я люби пет минути. И тогава, един ден тя се срещна с него, целуна го целомъдрено по бузата, дари го с ярката си усмивка, която сякаш казваше *зная, че ще ме забравиш веднага*, и му каза, че всичко между тях е свършено, защото срещнала друг мъж.

Този другият случайно се оказа собственият му брат.

— Кучи син! — изръмжа Ник и изгълта питието си наведнъж. Какво, по дяволите, правеше тук? Защо позволяваше отново да си изгуби акъла заради нея? Май трябва да отиде на лекар да му прегледат главата. Ако и това не помогне, просто да го застрелят. Приблужи се отново до барчето с напитките и покри кубчетата лед, които все още не бяха се разтопили, с още няколко глътки уиски. Отпи и чу, че портите на имението се отварят. Приблужи се до прозореца и погледна. Заслепиха го ярки фарове. Ягуарът на Алекс профуча пред очите му. Стомахът на Ник се сви. Пресуши питието си на една глътка. Няколко минути по-късно асансьорът забръмча и той пое нагоре по стълбите. Стиснал чашата си в ръка, Ник посрещна брат си и съпругата му на етаж, на който бяха разположени спалните им. Марла изглеждаше ужасно. Бледа, с подута челюст и хлътнали от умора очи. Опита се да се усмихне на Ник, но не успя. Остра болка прониза сърцето му, но той само здраво стисна зъби.

— Значи ти наистина се премести — отбеляза Алекс, отвори вратата на апартамента им и пропусна съпругата си пред себе си. — Помислих си, че може би ще промениш решението си.

— Имах подобни намерения, но реших да не ви разочаровам — бавно отвърна Ник.

Марла го погледна за кратко, след което обяви, че се оттегля.

— Извинете ме, но наистина трябва да си полегна — рече им тя. В очите ѝ се четяха болка, несигурност и страх, които просто късаха сърцето му. Крехка и неуверена, жената пред него нямаше нищо общо с дръзкото сексапилно същество, сграбчило душата му.

Като капак на всичко останало, тази вечер Марла Кейхил бе преминала през самия ад.

— Добре ли си? — попита я Ник.

В очите ѝ, макар и само за миг, проблеснаха весели пламъчета.

— Зависи какво разбираш под думата *добре*. В сравнение с човек, прегазен от валяк, съм в доста добра форма, но иначе... —

Завъртя ръката си в китката, за да покаже неопределеността на състоянието си. — Е, имала съм и по-добри дни. — Подпря се на вратата и се засмя горчиво. — Само дете не си ги спомням.

— И това ще стане.

— Да се надяваме. — Хвърли един поглед към перилата и към килима, върху който бе повърнала. Като се изключи тъмното влажно петно, всички останали следи от премеждието бяха премахнати. Тя видимо потрепери. — Дълга ти голяма благодарност, Ник. Ако не беше тук...

— Щеше да ти помогне някой друг.

— Не, не, Марла има право — сковано се обади Алекс. — Слава богу, че си бил наблизко.

— Радвам се, че успях да помогна. — Ник сви рамене.

Последва неловко мълчание, нарушено след няколко секунди от Марла.

— Трябва да проверя как са децата.

Но Алекс вече се бе запътил към стаята на Сиси.

— Аз ще се погрижа.

— Ще го направиш ли? Благодаря — рече тя, обърна се през рамо и срещна погледа на Ник. — Лека нощ, Ник.

Господи, изглеждаше толкова слаба и уязвима. Нестабилна. Толкова различна от онази Марла, която познаваше. Жената, която бе избягвал години наред.

Вдигна празната си чаша в подигравателен тост.

— Лека нощ.

Сърцето на Марла се сви от болка. Тя мина през вратата и влезе в апартамента, опитвайки се да прогони образа на Ник от главата си.

Не си причинявай това, уморено си помисли тя, докато се тътреше към стаята си. Да, той наистина спаси живота ти, но ти не му дължиш нищо. Трябва да сложиш край на противоречивите си чувства към него. Ти си омъжена за Алекс.

Стомахът ѝ се разбунтува само при мисълта за това. Между нея и Алекс нямаше нищо. Не прехвърчаха искри. Нямаше любов. Ако някога изобщо бе изпитвала любов към съпруга си, то това сигурно е било преди много години. Или любовта, както толкова много други неща, бе потънала в мъглата, обгърнала предишните ѝ спомени. Дай си време. Скоро ще си спомниш всичко. Ще разбереш защо си се влюбила

в Алекс и тогава сексуалното привличане към Ник ще ти се стори глупаво и неестествено.

Не, нищо подобно нямаше да се случи и Марла го знаеше. Чувствата, които Ник разпалваше в душата ѝ, начинът, по който тялото ѝ откликваше на близостта му, бяха твърде силни и дълбоки. Неповторими.

— Дори не си го и помисляй — каза си тя. Не можеше да си позволи да се поддаде на съблазънта на сините му очи. Ти си омъжена. Имаш деца. Тя... тя... о, господи, тя започваше да се влюбва в него. — Но ти дори не го познаваш — възкликна Марла, погледна отражението си в огледалото и цялата потрепери, защото, независимо от това, че все още не разпознаваше собственото си лице, нямаше как да не забележи пламенното желание, стаено в очите ѝ. — О, ти си пълна идиотка! — Нервно забарабани с пръсти по тоалетната масичка и се загледа в кутията с бижутата. Онази, в която така и не можа да намери пръстена си. Имаше твърде много неща в живота ѝ, които не изглеждаха както трябва. Не се връзваха.

Изпълнена с безсилие, Марла разкопча палтото си и го хвърли на леглото. Тъкмо сваляше ципа на спортното горнище, когато някой леко почука на вратата ѝ и Алекс надникна в стаята.

— Исках само да ти кажа за децата — съобщи той, а тя едва устоя на импулса да дръпне ципа и да го затвори до горе. През разкопчаната дреха се виждаха сутиенът ѝ, част от гърдите и голия ѝ корем, но тя се чувстваше чисто гола и изложена на показ. Очите на Алекс се плъзнаха по тялото ѝ, но не последва никакъв коментар. — И двамата спят.

— Добре. — Вратът ѝ сякаш се схвана от обхваналото я смущение.

— Имаш ли нужда от още нещо?

— Не, не мисля. — Искаше единствено Алекс да напусне стаята ѝ. *Веднага.*

— Ще информирам Том за новите лекарства, които ти изписа лекарят. Той ще се погрижи да ги взимаш на време.

Тя тръсна глава в знак на протест.

— Не го притеснявай. Мисля, че мога да се справя и сама. Просто остави хапчетата тук и, повярвай ми, когато болката стане непоносима, ще ги изпия, без да чакам някой да ми напомня за това.

Спокойствието на Алекс го напусна на мига. Устните му потрепераха от обхваналото го раздразнение.

— Хайде тази вечер да не спорим повече. Особено по отношение на Том. Той е професионалист. И ще се погрижи за лекарствата ти. — Гласът на Алекс беше неотстъпчив. Властен. Заповядващ.

Марла едва не се озъби в отговор, но успя някак си да сдържи езика си зад зъбите. Беше твърде уморена, за да спори с него. За момента. На следващия ден щеше да се погрижи за всичко.

— Добре.

Алекс, осъзнал, че тя няма намерение да продължава спора, заговори с далеч по-спокоен глас.

— В такъв случай ще се видим утре сутринта...

— Чакай! — прекъсна го Марла. Внезапно ѝ хрумна нещо. Той се обърна, а тя вдигна дясната си ръка и помръдна безименния си пръст. — Предполагам, че нямаш представа къде е пръстенът ми?

— Ти си спомняш за него? — недоверчиво попита Алекс.

— Бих искала, но не е така. Знам за него само защото Джоана го спомена. Помислих си, че може би знаеш къде е... или поне знаеш къде го прибирам, когато го свалям от ръката си.

— Вероятно някъде тук. — Той посочи спалнята ѝ.

— Но не е. Проверих. Прерових цялата стая. Не е ли странно? Според Джоана никога не съм го сваляла от пръста си. Тя предполага, че някой може да го е откраднал в болницата.

— Съмнявам се. Може би трябва да го потърсиш отново. — Алекс запристъпва от крак на крак, а след това погледна часовника си. — Много неща ти се струпаха през последните няколко дни, Марла. И смятам, че пръстенът е най-малката ти грижа за момента.

— Джоана ми каза, че той е подарък от баща ми.

— Конрад ти правеше много подаръци.

— Наистина ли? — Тази информация я изненада. Беше видяла достатъчно снимки на строгия си баща и всеки път, когато се опитваше да извика някакъв спомен в главата си, тя интуитивно чувстваше, че двамата с баща ѝ никога не са били особено близки и че той дори не я е харесвал достатъчно. В представите си виждаше Конрад Амхърст като затворен и саможив човек, който никога не бе имал време за децата си. Нямаше усещането двамата да са се разбирали добре. Тъкмо обратното. Макар че изобщо не си го спомняше, Марла инстинктивно

знаеше, че той никога не я бе обичал достатъчно и подозираше, че е била едно от разочарованията в живота му.

Може би това се дължеше на факта, че тя е момиче, а не първороден син. Тези архаични схващания принадлежаха към миналото, но Марла не можеше да се избави от убеждението, че те все още са широко разпространени. Собственият ѝ син, Джеймс, беше живото доказателство за това. С него се отнасяха като към дългоочакван принц, а по-голямата му сестра недоволстваше и се смяташе за пренебрегната.

— Баща ти те обсипваше с подаръци — увери я Алекс. Пъхна ръце в джобовете на палтото си и се облегна на касата на вратата.

— Какви например?

— О, господи, Марла! Ами например коли, акции, облигации, сгради. Достатъчно беше да поискаш нещо и веднага го получаваше.

— Точно в това е проблемът, Алекс. Аз не си спомням нито един от тези подаръци. Засега зная само за пръстена. — Тя разтърка схванатия си врат и завъртя глава няколко пъти. Господи, толкова беше уморена! — И, както вече ти казах, искам да видя баща си — заяви тя.

— Зная, зная — с раздражение отвърна Алекс. — Не е нужно да го повтаряш постоянно. Обещавам да се погрижа за това и да те заведа при баща ти след няколко дни. Нека обаче оставим този въпрос за утре сутринта.

— Аз няма да забравя.

— Не се и съмнявам — без следа от хумор отвърна той и излезе от стаята.

Марла бе твърде уморена, за да му отговори. Изчака го да затвори вратата на собствената си спалня, след което съблече и останалите си дрехи и ги нахвърля на купчина на пода. Въпреки преживяния ужас по-рано вечерта и противоречивите чувства, които изпитваше по отношение на Ник, въпреки дълбокото ѝ убеждение, че в цялата тази история има нещо ужасно гнило, Марла заспа в секундата, в която положи глава върху възглавницата.

Ник допи питието си, съблече се и, останал само по боксерки, се излегна на леглото. Затвори очи с надеждата да заспи, но в главата му изплуваха различни образи на Марла. Някои от тях бяха на по-младата

жена, която бе познавал толкова отблизо, а други — на тази нова жена, по-възрастна, но и по-сърдечна, жена без памет и без минало, жена, която все още откликваше на привличането помежду им.

Дали наистина някой се бе опитал да я убие? Но кой? Защо? И защо Алекс така отчаяно се опитваше да го накара да се настани отново в къщата? Всичките тези въпроси не му даваха мира и той не можеше да се освободи от усещането, че е попаднал във внимателно замислен капан.

Защо Марла толкова много приличаше на Пам Делакроа? Странната жена, загинала по време на катастрофата? Нейна приятелка ли беше тя? Или позната? Коя точно беше тя, по дяволите?

Чу вратата на апартамента да се затваря и долови нечий стъпки, отдалечаващи се по коридора. Вероятно Алекс, също като него, бе изпитал потребност от едно питие преди лягане. Въпреки това се надигна и седна в леглото. Мигновено застана нащрек. Марла не му ли бе казала, че е почувствала чуждо присъствие около леглото си? Не беше ли споменала, че е видяла някой надвесен над леглото ѝ да я заплашва с убийство?

Ник тихичко се изправи, прекоси стаята и отвори вратата към коридора в мига, в който вратата на асансьора се затвори. С разтуптяно сърце той влезе в отключения апартамент и надникна в стаята на Марла, където тя, изтощена до смърт, спеше дълбоко. С все сила стисна зъби и устоя на импулса да се приближи и да я докосне по бузата. Скръцна със зъби и надникна в стаята на бебето. Открехна дори вратата на Сиси. И тогава чу тихото бръмчене на автомобилен двигател и проскърцването на вратите на гаража.

Някой напускаше имението. По това време на нощта?

Ник се приближи до прозореца в стаята на Сиси и видя задните светлини на ягуара на Алекс да просветват, когато той спря пред портите и изчака да се отворят. В следващия миг ягуарът излетя от имението и изчезна надолу по хълма. Ник погледна часовника си. Минаваше един и половина след полунощ.

Къде, по дяволите, отиваше брат му? Да се срещне с някого.

Но с кого? И защо?

Трябва да е нещо, свързано с Марла.

Следващите няколко дни Марла преживя като в мъгла, причинена от болката и силните медикаменти. Атрофиралите ѝ мускули постепенно започваха да функционират. Том, точно според предвижданията на Алекс, акуратно спазваше часовете за лекарствата и ѝ сервираше пасирана храна, която тя едва успяваше да преглътне. Всеки път, когато съзнанието ѝ се проясняваше, макар и за малко, той ѝ даваше поредната доза и Марла отново се унасяше в сън. Щорите на прозорците ѝ бяха спуснати, а стаята, осветена от една-единствена лампа, приличаше по-скоро на камера на смъртник, отколкото на спалня на млада жена.

Марла не различаваше деня от нощта, нямаше грам силица и едва успяваше да се помръдне в леглото.

Чувстваше обаче, че нещо тук не е наред. Моментите на просветление бяха твърде кратки. Всеки път, щом си помислеше, че силите ѝ започват да се възвръщат, а главата ѝ да се прояснява, мъглата я обгръщаше отново и тя потъваше в безпамятен сън. Дори и когато беше будна, не беше съвсем на себе си. Съзнанието ѝ се рееше и тя не успяваше да се съсредоточи. Понякога изпадаше в безсъзнание, а в душата ѝ се бе настанило черно отчаяние.

— Никакви хапчета повече — настоя тя на втория... или може би на третия ден. — Чувствам се... твърде замаяна от тях.

— Но те ти помагат да оздравееш. — Том ѝ помагаше да преглътне няколко лъжици грахова супа.

— Не... нещо не е наред... — Том обаче настоя, че хапчетата трябва да се пият и когато Марла се оплака на Алекс, той само я погали по главата и я увери, че се възстановява изненадващо бързо. Въпреки това тя продължаваше да се чувства замаяна и упоена. Затворена беше по цял ден и по цяла нощ в стаята си и ставаше от леглото само за да отиде в тоалетната.

— Безпокоя се за нея — заяви Юджиния, след като я посети заедно с бебето. Марла копнееше да прегърне малкия Джеймс, но не можеше да помръдне ръцете си. Не можеше дори да се надигне и да седне в леглото. — Не мислиш ли, че трябва да се обадим на доктор Робъртсън?

— Вече разговарях с Фил — увери я Алекс. — Състоянието ѝ е нормално.

— Не мисля така. — Юджиния поклати съвършената си фризура, а Марла се опита да каже нещо, но отново се отнесе нанякъде.

— Марла е изтощена и се нуждае от почивка. Ето защо Фил ѝ предписа медикаменти против болката и успокояващи хапчета, които да ѝ позволят да се възстанови отново.

— Но...

— Шшш. Нека я оставим да поспи. — Алекс поведе майка си навън и Марла го чу да казва: — Казах ти, че съм се консултирал с Фил. Той смята, че реакцията на Марла е съвсем нормална, но въпреки това ще смени болкоуспокояващите хапчета с други, от които няма да се чувства толкова отпаднала.

Новината беше добра, но на Марла сякаш изобщо не ѝ пукаше. Не се развълнува и когато отвори едното си око и видя Сиси да стои до леглото ѝ. На лицето ѝ беше изписана тревога и тя нервно хапеше долната си устна.

— Господи, мамо, ще се справиш ли?

— Да — успя да промълви Марла с надебеления си език. — Аз... ще се оправя — рече тя и заспа отново. Спа в продължение на часове... или може би минути... а дали не бяха и дни... когато чу друг глас. Този на Ник.

— Това не е нормално.

Марла едва-едва отвори очи и видя загриженото му лице. Той сви устни и заяви с нетърпящ възражение глас:

— Веднага ще я заведа на лекар.

В стаята имаше още някого. Проклетият болногледач пристъпи към леглото и попадна в полезрението ѝ.

— Господин Кейхил изрично се разпореди съпругата му да не бъде безпокоена — възрази Том, но Ник само го изглежда предизвикателно, давайки му да разбере, че не бива да му се противопоставя отново.

— Разбрах. — Ник напъха пантофите на Марла в джоба на якето си.

— Госпожа Кейхил е поверена на моите грижи. Аз отговарям за нея.

— Ще го запомня. — Ник се наведе, внимателно взе Марла на ръце и, без да обръща внимание на немошните ѝ протести, я понесе към асансьора.

— Не можете да направите това! — развика се Том след тях.

— Ти само стой и гледай. — Вратите на асансьора се отвориха и Ник пристъпи вътре. Марла за миг зърна болногледача. Лицето му бе разкривено от ярост, тънките му устни бяха побелели от безсилие.

— Не е нужно да ме носиш — възрази тя.

— Да бе, сигурно.

Слязоха на първия етаж и Ник я изнесе през входната врата. Отвън беше студено. В утринния въздух се усещаше приближаващата зима. Ник тръгна надолу по стълбите. Ларс, понесъл едно градинско гребло, се появи измежду стволовете на два рододендрона и препречи пътя му.

— Какво правиш? — попита Ларс.

— Смятам да заведа госпожа Кейхил на лекар. — Ник мина край него, а Марла, почувствала се като разглежена глупачка, се опита да се измъкне от ръцете му и да стъпи на земята. Ник не ѝ позволи.

— Господин Кейхил знае ли за това? — подозрително попита Ларс.

— Надявам се. — Лицето на Ник беше изпито, чертите му сурови, а погледът — безкомпромисен и неотстъпчив. Той решително тръгна към пикапа си. — Надявам се, че все някой от вас ще прояви достатъчно здрав разум, за да каже на копелето, че отивам с жена му в болницата.

— Но това... това е нелепо. Мога да вървя и сама — продължи да настоява Марла, макар че не беше съвсем сигурна дали краката ѝ няма да се огънат под тежестта ѝ. А и не знаеше доколко би могла да разчита на размътеното си съзнание.

— Съмнявам се.

— Не, наистина... — Главата ѝ обаче безсилно се залюля и тя се почувства като пълна глупачка, загдето позволяваше на този мъж да определя съдбата ѝ. — Аз... Аз няма да се върна пак в болницата.

— Мисля, че е време да ти намерим друг лекар.

Главата ѝ постепенно започна да се прояснява.

Ник отвори предната врата на доджа. Извади пантофите ѝ от джоба си, пусна ги на пода, а след това съблече якето си и го наметна на раменете ѝ.

— Недей да спориш с мен — посъветва я той и затръшна вратата.

— Мисля, че би трябвало сама да вземам решенията, свързани със собствения ми живот — отвърна Марла и свали малко стъклото на прозореца. Точно в този момент рев на мощен двигател привлече вниманието ѝ. Тя погледна през замъгленото предно стъкло на пикапа и зърна ягуара на Алекс. — Страхотно — промърмори тя, когато видя съпруга си да излиза с разкривено от ярост лице от колата. Хвърли фаса на цигарата си в храсталака и решително тръгна към Ник.

— Какво, по дяволите, става тук? — грубо попита Алекс.

Ник, разкراчил крака и скръстил ръце пред гърдите си, стоеше точно пред пикапа. Не направи никакъв опит да отговори на зададения въпрос.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — повтори Алекс.

— Ще вода жена ти на лекар.

— Не е необходимо. Фил вече пътува насам.

— Ще дойде тук? — невярващо възкликна Ник. — Нещо като домашна визита?

— Да, ще дойде тук... какво става с Марла? — Алекс понечи да се приближи до вратата на пикапа, но Ник го сграбчи за ръката и му препречи пътя.

— Нищо, което един свестен лекар да не може да оправи. При положение, че ѝ намали лекарствата, естествено.

Ноздрите на Алекс потрепнаха от обхваналата го ярост. Той грубо издърпа ръката си.

— Това няма нищо общо с Фил.

— Да бе! Как не! Той е човекът, който я държи постоянно упоена. Той е виновен за сегашното ѝ състояние.

— Не, аз съм виновен — предизвикателно заяви Алекс. — Исках Марла да не се преуморява и да си почива повече. За да се възстанови напълно. Фил само изпълни молбата ми.

— Не смяташ ли, че Марла трябваше да реши това?

— Вероятно, но тя беше толкова уплашена и обхваната от параноичните си видения, че аз реших да поема нещата в свои ръце. Спомни си, че бяха започнали да ѝ се привиждат разни неща. Уверяваше ме, че видяла непознат човек в спалнята си, за бога! И аз реших, че ѝ е нужно известно време, за да се успокои и съвземе.

— Ти, арогантно копеле такова! — гневно изръмжа Ник.

— Но това сега е без значение. Вече се обадох на Фил. Той ще смени лекарствата ѝ и утре сутринта тя отново ще е с бистър ум.

— Дано да стане точно така.

— Или какво? Не ме заплашвай, Ник. Допуснах грешка. Но вече край. — Заобиколи брат си и се приближи до вратата на пикапа. — Марла? Виж, съжалявам. Предполагам, че чу разговора ни с Ник. Допуснах грешка.

— Огромна грешка — заяви тя. Кръвта ѝ кипеше от гняв. Погледна го право в очите през полуотворения прозорец.

— Вече казах, че съжалявам. Фил ще бъде тук след няколко минути. Иска да те прегледа и да спре част от медикаментите, които вземаш. Трябва само да ми имаш доверие.

Никога, помисли си тя. Никога повече няма да ти повярвам. В този момент през отворените врати на имението влезе един кадилак. Фил Робъртсън беше зад волана.

Ник го възнагради с убийствен поглед в мига, в който Робъртсън слезе от колата.

— Позволил си на брат ми да ти казва какви лекарства да предприеш на съпругата му?

— Какво?

— Сънотворните. Позволил си той да реши от какво лечение се нуждае Марла?

Алекс сграбчи ръкава на брат си.

— Чакай малко, Ник. Не го хващай веднага за гърлото.

Марла бавно обу пантофите си, отвори вратата на пикапа и се измъкна навън. Краката ѝ бяха слаби и несигурни, но тя се подпря на вратата и успя да се задържи права.

— Искам да зная защо се чувствам толкова... отпаднала... толкова замаяна... и защо постоянно спя.

Фил Робъртсън сви устни.

— Трябваше да ме повикате по-рано.

— Колко време мина... от посещението ми в клиниката? — попита Марла.

— Пет дни. — Лекарят вдигна яката на палтото си.

— Пет, значи — прошепна Марла, неспособна да повярва на ушите си.

— Хайде да влезем в къщата. Ще те прегледам и ще ти предпиша някакви други обезболяващи, от които няма да се чувстваш толкова дезориентирана и сънлива.

— Не желая никакви лекарства — твърдо заяви тя. Готова беше на всичко, за да запази разсъдъка си бистър. Не можеше да разчита на Ник да я спасява всеки път. — Ще се оправя и без хапчета.

— Мисля, че трябва да послушаш Фил. В края на краищата, той е лекарят тук. — Алекс сложи ръка на раменете ѝ.

Марла се отдръпна начаса.

— Не, не съм съгласна. А сега ме чуйте добре — продължи тя и почувства болка в челюстта. Очевидно въздействието на лекарството започваше да намалява. — Аз съм зряла жена. И сама ще вземам решенията за всичко свързано с мен и тялото ми.

— Аз просто смятах, че действам в твой интерес — обясни Алекс, но в очите му нямаше топлота, а едната му ръка бе свита в юмрук, който той побърза да скрие в джоба на палтото си.

— Сериозно? Е, аз не смятам така. И престани да се отнасяш с мен като с крехко саксийно цвете. — Все още бе по пижама и домашни пантофи, а на раменете ѝ бе наметнато якето на Ник. Въпреки студа, Марла го свали и го хвърли на Ник, който го улови във въздуха, а тя се обърна и тръгна към къщата. В началото пристъпваше неуверено, но силите ѝ сякаш се възвръщаха с всяка направена крачка.

Мъже, сърдито си помисли тя. За какво ли са ни изобщо?

Изкачи се по стълбите и, макар че все още се чувстваше малко замаяна, рязко отвори входната врата. Само един поглед към тримата мъже ѝ беше достатъчен, за да разбере онова, което я интересуваше. Алекс, който едва контролираше гнева си, тъкмо бъркаше в джоба за цигарите си. Фил Робъртсън изглеждаше разтревожен, а Ник просто стоеше и гледаше след нея. В сините му очи блестеше познатото непочтително предизвикателство, което тя намираше за изключително секси и очарователно. И така беше от мига, в който бе излязла от проклетата кома.

Той беше единственият мъж, на когото можеше да се довери.

През целия си живот до сега Ник никога не бе имал връзка с омъжена жена. Никога не си бе и помислял, че това е възможно. А ето

че сега лежеше на леглото, взираше се в тавана и се опитваше да прогони Марла от мислите си. Невъзможна мисия. Образът ѝ бе като запечатан в главата му. Само при мисълта за съблазнителната ѝ усмивка челото му се оросяваше от пот, остра болка сграбчваше слабините му. В къщата беше съвсем тихо. Всички останали вече спяха. Ник се преобърна по корем, опита се да извика някакъв друг образ, който да прогони страстните очи на Марла, но не успя.

А тя е съвсем близо. През две стаи надолу по коридора.

Но е съпруга на Алекс.

Бракът им и без друго е сериозно разклатен. Знаеш това. Той не ѝ обръща никакво внимание. Тя не го помни и те желае толкова силно, колкото я желаеш и ти. Хайде, стани от леглото. Иди да видиш как е.

Стомахът му се сви и той рязко отметна завивките. Това беше същинска лудост. Намъкна чифт дънки и, без да си прави труда да слага риза или обувки, отвори вратата и излезе в коридора, осветен едва-едва от резервните лампи, оставени да светят през нощта. Отправи се директно към вратата на апартамента, сложи ръка на бравата и се спря. Какво ще ѝ каже като я види? Какво ще направи? Нищо. Не можеше да направи абсолютно нищо.

Скръцна със зъби, слезе на долния етаж и си сипа питие. Каква беше цената, която семейството ще трябва да плати заради тази негова страст? Един разбит брак? Две деца, които ще бъдат принудени да растат, избирайки между двамата си родители? Освен това Марла никога нямаше да се съгласи да се премести в Орегън, а и той самият все още не беше съвсем сигурен какво точно иска. Знаеше само, че копнее да я целуне и да я докосне отново, да почувства онова пламенно единение, което ги свързваше преди петнадесет години.

Освен това искаш да натриеш носа на Алекс. Да му отмъстиш поне малко. Признай си го! Не ти харесва начина, по който той се отнася към нея. Освен това така и не можа да превъзмogneш факта, че на времето Марла те заряза заради брат ти.

— Кучи син! — Изпи питието на една глътка, избърса устата си с ръка и тръгна нагоре по стълбите. Господи, ама и той беше един глупак! Стигна до етаж, на който се намираха спалните им, и тъкмо тръгваше към стаята си, когато вратата на апартамента се откряна предпазливо и Марла излезе в коридора.

— О! — Притисна ръка към гърдите си и широко отвори очи. — Ник — прошепна тя. — Изплаши ме до смърт.

— Съжалявам. Не можах да заспя.

— Аз също. Стори ми се, че чух Сиси да излиза от стаята си.

— Не, аз бях.

— О!

— Съжалявам, ако съм те разочаровал.

— Не, не си. — Изглеждаше притеснена. Обърна се и надникна в апартамента. Господи, беше толкова красива! Облечена беше с някаква атлазена пижама, която ѝ беше поне с два номера по-голяма, косата ѝ беше разрошена, а очите ѝ все още бяха размътени от съня.

— Аз... аз бих искала да поговоря с теб — рече Марла, а той едва успяваше да контролира желанието да сведе поглед към V-образното деколте на пижамата ѝ. Над последното копче се виждаше трапчинката в основата на шията ѝ и женствената извивка на раменете ѝ, които бяха все така пленителни и примамливи, както и преди.

— Ще те черпя едно питие. Барът долу предлага всякакви видове алкохол.

— Точно това ми трябва след всичките лекарства, с които съм натъпкана — подразни го тя, а след това се усмихна ослепително. — Дай ми само минутка, за да си облека халата. — Тя мигновено изчезна вътре в апартамента, а Ник не спря да се ругае през тридесетте секунди, които ѝ бяха нужни, за да облече робата си и да излезе отново. Постъпката му беше глупава. Подмолна и нечестна.

Само че вече нямаше връщане назад. Марла излезе в коридора и стомахът на Ник се сви болезнено, когато долови аромата на парфюма ѝ. Тя предпазливо затвори вратата, завърза колана на робата си и двамата заедно слязоха по стълбите и се насочиха към тъмната всекидневна. Дъждът равномерно барабанеше по стъклата на прозорците. Ник драсна клечка кибрит, за да запали дървата в камината, а след това си наля едно питие. Марла, която нервно си играеше с краищата на колана, застана близо до пламтящия огън.

Стаята, осветена единствено от огнените отблясъци, изглеждаше по-малка и уютна.

— Сигурна ли си, че не искаш нищо? — попита Ник и пусна няколко кубчета лед в чашата си.

Тя се поколеба, но не го погледна.

— Може би едно бренди. Малко.

Ник се ухили, намери гарафата с бренди и сипа малко от кехлибарената течност в една ниска кристална чаша.

— Ето това вече е моето момиче — отбеляза той и едва тогава забеляза реакцията ѝ, обърна внимание на нервността, с която хапеше устни. Подаде ѝ питието и докосна чашата ѝ със своята. — Пия за по-добрите дни, които ни очакват.

— *И ноци* — додаде тя, отпи малка глътка и се обърна към Ник. Очите ѝ, огромни и зелени, се взираха в него над ръба на чашата. Лицето ѝ вече бе напълно оздравяло, белегът в основата на косата ѝ почти не се забелязваше, а махагоновите къдрици обрамчваха красивото ѝ лице.

— Е, какво има, Марла?

— Аз... аз искам да зная какво става. Прекарах в леглото си пет дни, през които изобщо не бях на себе си. Спомням си, че имаше хора, които влизаха и излизаха от стаята, но иначе не помня нищо конкретно. Помислих си, че би могъл да ме запознаеш с последните новини. Дали някой вече се е свързал със семейството на Пам?

— Аз поне не зная такова нещо. Но пък бях затънал до гуша в работа, опитвайки се да прегледам всички счетоводни книжа на компанията.

— И какво установи?

— Установих, че „Кейхил лимитид“ ще отиде по дяволите, ако Алекс не предприеме някакви драстични мерки.

— Тази огромна корпорация? — невярващо възрази Марла.

Ник погледна за миг устните ѝ и отпи от питието си.

— Частните компании не са чак толкова големи. Не и в днешно време.

— Може ли да бъде спасена?

— Мисля, че да. Ако Алекс има желание да въведе известни ограничения.

— Той като че ли работи непрекъснато — отбеляза Марла, приближи се до прозореца и се загледа в светлинките, които премигнаха надолу по хълма. — Имам чувството, че влиза от едно събрание в друго. Или в офиса на компанията, или в борда на болницата, или пък в „Кейхил хауз“.

— Липсва ли ти? — попита Ник.

Тя се поколеба, а след това отрицателно поклати глава.

— Не, за жалост. Истината е, че изобщо не се чувствам свързана с него. — Ник забеляза червенината, обагрила врата ѝ при това признание. — Не мога да обясня защо е така.

— Алекс не е лесен човек.

— И ти не си — отбеляза Марла и го погледна през рамо. Нямахше намерение да се държи провокативно, но се получи точно това. Робата ѝ леко се разтвори от едната страна и погледът му беше привлечен от изящната ѝ шия и гладката кожа на раменете ѝ. Беше готов на всичко, за да я целуне точно там.

— Как можеш да си сигурна в това, след като изобщо не си спомняш миналото?

— Женска интуиция — отвърна тя. — У теб има нещо, което всяка жена инстинктивно долавя. Нетърпение, безпокойство... Предполагам, че не са много нещата в този живот, които ти доставят удоволствие. Освен това трудно се установяваш на едно място и отказваш да следваш отъпканите пътища и коловози. Искаш ли нещо, отиваш и си ги вземаш.

— Невинаги.

— Напротив. Винаги.

— Искам теб.

Марла видимо се напрегна. Шията ѝ почервения и тя сведе поглед към пода.

— Но все още ми нямаш доверие.

— И как бих могъл? — възкликна Ник и пристъпи към нея, като не спираше мислено да се ругае за слабостта. Беше се заклел да не се поддава на очарованието ѝ, обещал си бе да не я допуска близо до себе си, но с всеки изминал ден се чувстваше все по-силно заинтригуван и неудържимо привлечен от тази жена. Многократно бе предупреждавал сам себе си и, въпреки това, ако искаше да бъде напълно откровен, трябваше да признае, че най-много от всичко на света искаше да я докосне, да я целуне, да я обсипе с ласки и да проникне до най-съкровените кътчета на женската ѝ същност.

— Толкова жестоко ли те нараних тогава? — попита Марла, загледана в дъждовните ручейчета, които се стичаха по стъклата на прозорците.

— Аз сам си бях виновен. — Още една крачка към нея.

— Но в момента наказваш мен.

— Как?

— Като... като се опитваш да стоиш далеч от мен. — Все още бе с гръб към него. Оставила бе чашата на перваза на прозореца и напрегнато се взираше навън през мокрите прозорци.

— Това се нарича чувство за самосъхранение, Марла. Първичен животински инстинкт. — *Също като другите, които събуждаш в мен.* Вече бе толкова близо до нея, че долавяше аромата на кожата ѝ, виждаше фините косъмчета на тила ѝ, фантазираше си за прелестите, скрити под меките гънки на атлазената роба.

— Ти спаси живота ми — отбеляза Марла, а гласът ѝ прозвуча задъхано. Тя сякаш усещаше близостта му, сякаш знаеше, че ги разделят само няколко сантиметра. Ароматът на парфюма ѝ достигна до ноздрите му. Ухаеше леко на лавандула и му напомни, че твърде дълго не бе държал жена в прегръдките си.

— Казваш, че съм спасил живота ти? Може и така да е. А може и да не е. Направих онова, което трябваше да се направи. Не преувеличавай заслугите ми, моля те. Не се опитвай да ме представиш като някакъв герой. Защото, повярвай ми, не съм.

— Прекарваш доста време, опитвайки се да убедиш всички, че не си герой.

— И това не е никак трудно — отвърна той и с ясното съзнание, че допуска съдбоносна грешка, протегна ръце и ги сложи върху раменете ѝ, а пръстите му се забиха в мекия атлаз и сочната ѝ плът. Тя потрепери, рязко си пое дъх, но не направи опит да се отдръпне.

Пламъците танцуваха по косата ѝ и позлатяваха кожата ѝ. Обикновеният розов цвят на робата придоби страстно прасковени отблясъци. Ник продължаваше да стои зад нея и да масажира раменете ѝ. Марла леко простена и се облегна назад. Той сведе глава и притисна устни към врата ѝ. Яростно желание разтърси тялото му и прогони всяка разумна мисъл от главата му. Болката между краката му стана непоносима и той се отдаде изцяло на чувственото удоволствие да държи тази жена в прегръдките си. Беше толкова съблазнителна. Толкова примамлива. Толкова дяволита и разпътна. И напълно забранена.

— Ник... — Промълви името му толкова тихо, че той не беше съвсем сигурен дали е чул добре.

С ясното съзнание, че отива твърде далеч, Ник позволи на чувствата да вземат превес. Обсипа врата ѝ с целувки и, опиянен от аромата на пламналата ѝ кожа, смъкна копринената тъкан от раменете ѝ. Докосна с език голата ѝ плът и тя цялата потрепери. Ник праметна ръка през кръста ѝ, намери възела на колана ѝ и го разхлаби.

Марла почувства обхваналата го възбуда. Притисна се към него, изви се назад и зарови пръсти в косата му. Той обсипа цялата ѝ ръка с целувки и я накара да забрави, че си бе обещала да не се поддава на първичната му сексуалност. Забрави напълно и убеждението си, че любовта ѝ към него ще разбие сърцето ѝ. Забрави, че ще съсипе целия си живот, ако само допусне да се люби с него.

Възелът се развърза.

Робата се разтвори, само за да разкрие пижамата под нея.

Ник изпъшка и се зае да разкопчее горнището на пижамата. Ръката му се плъзна под меката тъкан и Марла ахна задавено, почувствала топлината на пръстите му и огнения отпечатък на дланите му върху гърдите ѝ. Кожата ѝ запламтя и тя наклони главата си на една страна, откривайки цялата си шия за ласките на ненаситните му устни.

Почувства болезнения копнеж, зародил се дълбоко в душата ѝ. Горнището на пижамата се плъзна по раменете ѝ заедно с робата и се спря чак на кръста ѝ. Ник докосна с език ухото ѝ, а косъмчетата на гърдите му погалиха гърба ѝ, когато той с все сила я притисна към себе си. Марла почувства силната му ерекция.

— Оох... — простена тя, притисна се към възбудения му член, а ръцете му се спряха върху гърдите ѝ и нежно погалиха зърната ѝ. Жаркият му дъх опари врата ѝ. По кожата ѝ заблестяха капчици пот. Кръвта ѝ пламна и потече като разтопен восък по тялото ѝ.

— Марла, о, господи, Марла... аз... не искам да... — Движеше се, допрял тяло до нейното, търкаше болезнено възбудения си член о атлазеното долнище на пижамата ѝ. Марла, неспособна да му устои, се притискаше все по-силно и по-силно към него. Част от нея съзнаваше, че допуска най-голямата грешка в живота си, но на останалата част изобщо не ѝ пукаше.

Ти си омъжена, за бога!

Нейният брак обаче беше само една преструвка.

Майка си!

Но аз желая този мъж, чувствам се свързана с него и вярвам, че единствено той може да задоволи копнежа, изгарящ душата ми.

Не смесвай страстта с любовта, Марла. Помисли си пак!

Ник плъзна надолу едната си ръка, пъхна я под мекия атлаз, ласкаво погали корема ѝ и се спря едва когато стигна до възвишението между краката ѝ. Силните му пръсти силно я притиснаха към него, принуждавайки я да почувства възбудата и неконтролируемата му страст. Марла цялата се разтрепери от желание. През тънката тъкан на гащичките ѝ той я докосваше, милваше, масажираше, запалваше огън, който сякаш нажежи до бяло цялото ѝ тяло. Кожата ѝ пламтеше, а пулсиращата болка дълбоко в нея ставаше все по-силна и настойчива.

Коленете ѝ омекнаха, когато Ник плъзна устни по извивката на лицето ѝ. Затвори очи, отметна глава назад и го остави да целува раменете и шията ѝ. Неравномерните удари на сърцето ѝ отекваха оглушително в главата ѝ, дъхът ѝ излизаше на къси, задъхани тласъци. Марла отчаяно желаше този мъж. Искаше да се завърти в ръцете му, да докосне твърдите зърна на гърдите му, да погали стегнатите му мускули. Отчаяно копнееше да изживее сладко-горчивата наслада от сливането на телата им.

Главата ѝ се изпълни с образи на Ник. Гол, с блеснала от пот кожа, надвесил се над нея, притиснал я под тежестта на силното си тяло... Представи си напрежението на жилестите му ръце, видя се как забива нокти в гърба му, а той прониква дълбоко в тялото ѝ... тласъците продължават един след друг... отново и отново... О, господи... започна да ѝ се вие свят...

— Марла — задъхано прошепна Ник с предрезгавял от желание глас. — Това не е редно... аз... ние... аз... трябва...

Тя не можеше да мисли... не можеше да диша дори. Тресеше се от възбуда, по челото ѝ бяха избили ситни капчици пот. Пот се стичаше и по гърба ѝ и мокреше тялото ѝ. Устните му... о, господи... ако само можеше да се обърне и да го целуне, да свали ципа на дънките му и да...

На горния етаж се отвори някаква врата, а след това се затвори с приглушено изщракване.

Ник замръзна.

Главата на Марла мигновено се проясни. Какво, за бога, правеше?

Ник я пусна рязко и я отблъсна сякаш изведнъж запари в ръцете му. Робата и горницето на пижамата ѝ се свлякоха на пода. Марла веднага се наведе и ги вдигна.

— По дяволите! — изруга Ник и безшумно прекоси стаята, за да се отдалечи възможно най-далеч от нея. Асансьорът тихичко забръмча.

Марла напъха ръце в ръкавите на пижамата и робата, непохватно се зае с копчетата, а след това трескаво завърза колана около кръста си. Как ще обясни присъствието си в тази стая? Разрошената коса, пламналото лице, раздърпаните дрехи и желанието, което сигурно пламтеше в очите ѝ? Как може да допусне това? Защо си позволи да се поддаде на това забранено изкушение?

Ник отново пристъпи към нея, сграбчи я за ръката и я дръпна в нишата до еркерния прозорец. Очите му, все още замъглени от страстта, срещнаха нейните и той постави пръст на устните си.

Сърцето ѝ биеше оглушително, мислите ѝ се лутаха в различни посоки. Сега ще ги хванат и тогава... О, как би могла да обясни на дъщеря си чувствата, които изпитваше към Ник. Или на свекърва си? Или... на... собствения си съпруг?

Пропаднала жена! Развратница! Курва! Всичките тези архаични и обидни думи пламтяха в главата ѝ.

Асансьорът най-послед спря в приземния гараж. Въпреки оглушителните удари на сърцето си Марла чу отварянето на вратата, а след това и равномерното бръмчене на мощен двигател.

— Алекс — прошепна Ник, доближил устни до ухото ѝ, издърпа я в единия край на прозореца, откъдето двамата наблюдаваха задните светлини на ягуара, които проблясваха и се отразяваха в дъждовните капки. Портата се отвори и колата изчезна от погледа им.

— Къде отива? — попита Марла.

— Предполагам, че има среща с някого.

— С кого?

— Не зная, но едва ли е намислил нещо хубаво. Нищо хубаво не се случва след полунощ.

— Струва ми се, че двамата с теб току-що го доказахме — заяви Марла, бясна на себе си. Възможно ли е да е чак толкова глупава, че да се остави в плен на първичните си страсти и низки желания? — Трябва да си лягам. — Поколеба се за момент и додаде: — *Сама.*

Тръгна към вратата, но Ник сграбчи китката на ръката ѝ.

— Няма да се извинявам, Марла — каза ѝ той с предизвикателно блеснали сини очи.

Тя надменно вирна брадичка.

— Добре. Нито пък аз. — А после, преди да е изрекла още нещо, за което по-късно да съжалява, се обърна и тръгна нагоре, като прескачаше по две стъпала наведнъж, за да се скрие в убежището на своята съвършено декорирана и толкова студена и бездушна стая.

Пачавра! Проклета, мръсна пачавра!

Той се взираше право в къщата, дъждът се лееше върху голата му глава и замъгляваше очилата му, но той продължаваше да вижда двамата любовници, застанали до прозореца. Мъжът стоеше зад нея, галеше я, целуваше я, но лицето му бе скрито в сенките на слабо осветената стая. Той ги гледаше от разстояние през напръсканото от дъждовните капки стъкло и през бинокъла не успяваше да различи всички подробности, но разпозна Марла, която позволи на мъжа да я съблече и да я докосва. Беше прекалено тъмно и не можа да види всички подробности, но въпреки това той самият се възбуди толкова силно, че трябваше да започне да се докосва, неспособен да изчака момента, в който щеше да има възможност да я милва и гали, да усети под грубите си ръце меката плът на пищните ѝ гърди.

— Ти само почакай, кукличко — прошепна той, а след това видя, че вратата на гаража се отваря и се затича надолу по улицата. Дъждът се стичаше по врата му, но той не му обръщаше внимание, защото знаеше, че скоро ще дойде и неговият ред. Беше само въпрос на време.

Облиза устни.

Не можеше да чака повече.

13.

Ти едва не се люби с Ник.

— По дяволите! — Марла с все сила стовари юмрук върху матрака на леглото. — Ама какво ти има на теб? — Припомни си горещия му дъх, опарил врата ѝ и гърлото ѝ веднага пресъхна. — Глупачка, глупачка, глупачка! — наруга се тя, рязко отметна завивките, скочи от леглото и влезе в банята.

Съблече дрехите си, твърдо решена да прогони еротичните образи от главата си, и влезе под душа. Топлите струи на водата обаче и замъгленото стъкло на душ-кабината и я накараха отново да си спомни горещите му длани, опарили нежната кожа на гърдите ѝ, да почувства отново ласката на ръката му, която се плъзна под копринената тъкан на пижамата ѝ и докосна пламналата ѝ кожа.

— Престани! — изкрещя Марла, бързо насапуниса тялото си и пусна студената вода, за да прогони всички разпътни мисли от съзнанието си. Мили боже, тази страст щеше да я побърка окончателно. — Ако изобщо е възможно да станеш по-луда отколкото вече си — промърмори тя, спря водата, грабна една хавлия и излезе от кабината. Беше твърдо решена тази сутрин да не мисли за Ник, но пред очите ѝ продължаваха да преминават образи на голото му тяло, стегнатия корем и тесните дънки, изопнали се върху стройните бедра и опънати до скъсване върху възбудения му член. Марла облече чифт дънки и пуловер, сложи си червило, докосна миглите си със спирала и втри малко балсам в късата си коса. Душата ѝ се раздираше от противоречиви емоции — срам, изумление, но и задоволство и слаба надежда. Прекрасно знаеше, че една евентуална връзка с брата на съпруга ѝ е обречена.

Въпреки това обаче не можеше да забрави докосването на устните му, пламенните милувки и страстта, с която тя бе отвърнала на ласките му.

О, господи, как можа да го допусне? Намръщи се на отражението си в огледалото и разоши с пръсти влажната си коса.

— Защото не разсъждаваше — сърдито изрече тя, отвратена от немирните пламъчета, които блестяха в очите ѝ. — Днес трябва да свършиш куп неща! Цял куп! Така че не разполагаш с никакво време за романтични измишльотини. — Обу обувки за тенис и тръгна надолу по стълбите, като не спираше да се нита дали по природа е толкова страстна и ненаситна или изпитваше такова силно привличане единствено към Ник.

Истината е, че ти... ами, проявявала си интерес и към други мъже. Обвиненията на Алекс отекнаха в мислите ѝ.

— Не мисли за това — предупредително си напомни Марла. Нямаше време за самообвинения. — Сега трябва просто да продължиш напред.

Почувства се жива за пръв след комата. Пълна с енергия. Готова да атакува света и да открие коя, по дяволите, е тя, какво се бе случило в нощта на катастрофата и защо се чувстваше като затворничка в собствения си дом. Миналата вечер бе изтърпяла извиненията на Фил Робъртсън и сърдитото мълчание на съпруга си, но все още не можеше да прости на Алекс, който съзнателно бе отнел пет дни от живота ѝ.

Добре. Той наистина постъпи зле. Но това не е основание да го мамиш с Ник.

Чувствата ѝ към Ник нямаха нищо общо с Алекс. Опита се да овладее гнева, който кипеше в душата ѝ. Беше пропуснала пет дни от живота си. Цяла седмица почти! Защото съпругът ѝ решил, че така ще е най-добре за нея.

Глупости! Чисти глупости!

Болката в челюстта ѝ напомни, че все още не е излекувана напълно. Глътна два аспирина, твърдо решена да не позволи на тъпата болка да ѝ попречи да осъществи плановете си. Стигна в кухнята навреме, за да каже довиждане на Сиси, която, помъкнала раницата си, бързо излезе от къщата.

Кармен я информира, че Алекс вече е тръгнал за офиса и Марла се запита дали съпругът ѝ изобщо си бе направил труда да се прибере у дома през изминалата нощ. Къде ли беше отишъл? Дали се бе срещнал с някого? И с кого? Защо, по дяволите, трябваше да се измъква крадешком по средата на нощта?

Е, тя щеше да разбере. Трябваше само да реши дали да го попита направо или преди това да проведе свое малко проучване. Имаше

усещането, че е добра в тази област, макар че, дори и с цената на живота си, не би могла да каже откъде идва това нейно убеждение. В момента обаче това нямаше значение. Беше ѝ писнало да играе ролята на жертва в тази история. Дотегнало ѝ бе да я възприемат като нещастна, болнава, изгубила паметта си съпруга и майка.

Защото отново имаше усещането, че това някак си не се връзва с нейната личност.

— Ами Ник? — попита Марла и погледна към Кармен. И двете все още бяха в кухнята, където Елса, готвачката, бе започнала да маринова голямо парче говеждо месо. Беше огромна жена с тежки гърди, дебела талия и весели очи.

— И той излезе. Тръгна много рано сутринта. Госпожа Юджиния пък накара Ларс да я закара в „Кейхил хауз“. — Очите на Кармен проблеснаха. — Госпожа Юджиния никак не бе очарована от необходимостта да слезе в града преди осем.

— Не бих могла да я виня. — Марла допи кафето си и се качи на горния етаж, където Фиона тъкмо вдигаше Джеймс от люлката.

— Позволи ми аз да се погрижа за това малко момченце — рече тя и под зоркия и тревожен поглед на Фиона преобу и нахрани бебето.

— Тази сутрин можеш да си починеш малко.

— Но това ми е работата...

— А също и моята. Може да се наложи да изляза след обяд, но преди това бих искала да прекарам малко време със сина си — с усмивка обясни Марла. — Надявам се, че нямаш нищо против, нали?

— Не, разбира се. Вие сте негова майка.

— Точно така.

— В такъв случай ще се върна след известно време — рече момичето и цялото светна от удоволствие при мисълта за малко свободно време.

— Благодаря.

Марла изкъпа сина си. Почувства се прекрасно докато поливаше ръчичките и крачетата му с топла вода. Той риташе доволно и гукаше, а Марла му се радваше, убедена, че нейният син е най-скъпоценното бебе в цялата вселена.

— Да, наистина е така — увери го тя и погали с пръст малкото му коремче. — Нищо, че татко ти е първокласен негодник. — Бебето се усмихна и замахна с юмруче, сякаш разбрало всяка нейна дума. Марла

почувства остро бодване в сърцето. Защо не можеше да заживее щастливо с децата и съпруга си? Защо отказваше да приеме, че това е нейният живот. Защо не можеше да се наслади на този прекрасен, привилегирован и лишен от всякакви усложнения начин на живот, за който биха ѝ завидели повечето жени на този свят? Забрави за Ник.

Забрави всички онези въпроси, които не ти дават мира.

Наслаждавай се на живота, Марла!

Само дете *не можеше*. Да, беше щастлива със сина и дъщеря си, но изпитваше необходимост да узнае още толкова много неща. Загърна бебето с мека хавлия, подсуши го, напудри го и го облече със синя пижамка, която вече бе започнала да му става малка.

— Ти си едно много голямо момче — рече му тя и го занесе в кабинета на долния етаж.

Къщата беше относително тиха. Никой от обитателите ѝ не си беше у дома и това беше нейният шанс да свърши някои неща, за които не искаше да се знае. Сложи бебето в кошарката му за игра и се хвана за телефона.

Само след няколко секунди я свързаха с полицейския участък на Сан Франциско, откъдето обаче я информираха, че инспектор Патерно отсъства и тя би могла, ако желае, да му остави съобщение. Марла помоли да му предадат, че би искала инспекторът да ѝ се обади, прекъсна връзката и веднага позвъни в Калифорнийския университет в Санта Круз, откъдето поиска информация за дъщерята на Пам.

— Съжаляваме, госпожо, но в университета нямаме студент с фамилното име Делакроа — спокойно ѝ съобщи жената от университетската информационна служба.

Страхотно! Марла започна да барабани с пръсти по страничната облегалка на канапето. Джеймс лежеше по гръб и гукеше щастливо, доволен от целия свят.

— Може би момичето е записано под друго име — предположи Марла и се опита да си припомни нещо — каквото и да е — за Пам или за нейната дъщеря.

— В такъв случай ще трябва да ми съобщите името, но, дори и да е наша студентка, не бих могла да ви дам тази информация, защото това противоречи на политиката на университета за поверителност на личните данни.

Марла зададе още няколко въпроса, които не доведоха до нищо и, в крайна сметка, се извини и затвори телефона, без да постигне нищо. Налагаше се да побърза. Погледна китката си, за да види колко е часът, но установи, че не носи часовник.

Странно. Сигурна беше, че винаги е носила часовник... О, за бога, сигурно щеше да намери някакъв часовник сред всичките онези бижута в спалнята си. Погледна дисплея на видеокасетона и видя, че приближава обяд.

Взе бебето, качи се в стаята си и прерови кутията за бижута, натъпкана с обеци, гривни и един часовник с метална гривна. Посегна да го вземе, но ръката ѝ замръзна във въздуха, защото в кутията, скрит под чифт обеци с фалшиви перли и някаква сребърна гривна, видя невероятно красив пръстен с искрящ кървавочервен камък.

— Няма начин — прошепна Марла, взе пръстена и го задържа в дланта си. Нямахте как да го е пропуснала преди. Беше преровила кутията поне десетина пъти, а камъкът на този пръстен беше прекалено голям, за да го пропусне.

Постави пръстена на дясната си ръка. Стори ѝ се тежък и неудобен. Освен това ѝ беше прекалено широк. Но това е напълно естествено. След катастрофата очевидно си отслабнала; нали виждаш, че и дрехите ти изглеждат с един номер по-големи. Така че е напълно нормално пръстенът, а също и часовникът, да ти се струват широки.

Или това, или всичките тези неща никога не са били *твои*.

Погледна към огледалото над бюрото. От там я гледаше бледа жена с къса коса, зелени очи и високи скули. Натъртванията и синините бяха изчезнали и, като се изключи лекия оток от вътрешната страна на устата ѝ, получен през нощта, в която Ник разряза теловете, тя изглеждаше съвсем нормално. Държеше бебето и това ѝ се струваше напълно естествено. Но не и пръстена с огромния рубин. Макар че не можеше да се избави от смътното убеждение, че бижутото ѝ изглежда познато. Беше го виждала и преди.

На ръката на *друга* жена? Но коя?

Марла разгледа отново съдържанието на кутията с бижута. Повечето от обеците, брошките и гривните не бяха ценни и можеха да бъдат намерени във всеки универсален магазин... Не и този пръстен обаче. Интуитивно разбираше, че той струва цяло състояние.

Защо тогава го е държала тук?

Бил е поставен тук *по-късно*, глупачке. Ти спомена за този пръстен пред един човек и той го е сложил в кутията или е накарал някой друг да го направи вместо него. Защото някой в тази къща се опитва да те влуди. Или просто да те принуди да престанеш да се питаш коя си.

Защо?

Безцеремонно пусна пръстена обратно в кутията и надяна часовника на китката си. Да, наистина се оказа прекалено широк. Марла обаче имаше нужда от него и не го свали.

Джеймс се прозина и започна да проплаква. Марла го целуна по главичката и го сложи в люлката. Очичките му веднага се затвориха и той поднесе палец към устничките си. Веднага щом бебето заспа, Марла излезе в коридора и поспря за миг пред стаята за гости. Вратата беше откряната и тя зърна пътната чанта, хвърлена в единия ъгъл на стаята, и една риза, праметната на таблата на леглото. В коридора се долавяше слабия аромат на афтършейва на Ник, който отново извика в мислите ѝ спомените от предишната нощ, които я връхлетяха като шеметен и сладостен порой. Не си и помисляй да влизаш вътре, помисли си тя. Случилото се снощи беше само страст. Секс. Сблъсък на две неспокойни души, търсещи разтуха.

Ами преди това?

В нощта, в която я караше към клиниката, Ник бе спрял пикапа, за да я вземе в прегръдките си и да я утеши.

А след това те заряза с Алекс и си тръгна.

Защото той е мой съпруг, сърдито си напомни Марла. Какво друго можеше да направи?

Пак той буквално те измъкна от леглото, твърдо решен да направи необходимото, за да получиш компетентна медицинска помощ. Без неговата намеса може би все още щеше да си натъпкана до козирката с болкоуспокояващи, валиум или каквото там ти даваха. Едва не се разсмя на глас. Ник имаше право. Той наистина не се вписваше в образа на съвременен герой от двадесет и първи век.

По никакъв начин.

— Госпожо Кейхил? — Тихият глас на Том я свари неподготвена. Току-що бе слязъл от етаж, на който живееше прислугата. — Време е за лекарството ви.

— Какво лекарство?

— Обезболяващото, което ви предписа доктор Робъртсън.

— И какво е то? — попита Марла, отдалечавайки се от стаята на Ник.

— Асетаминофен.

— Тилонол?

— Да.

— Нещо друго?

— Ами, съчетан с кодеин — отвърна той.

— Какво взимах преди това? — попита тя и пристъпи по-близо до него. — Какво ми бе предписал доктор Робъртсън непосредствено след като излязох от болницата?

— Халцион.

— Какво е това?

— Триазолам. Съвсем лек седатив.

— Страхотно. — Наистина ли имаше нужда от тези лекарства?

— Виж, забрави за хапчетата. От тук насетне смятам да пия само аспирин. Ясно? Ще го взимам само в случай, че болката стане твърде силна. А ако не мога да спя нощем, просто ще трябва да се примиря с това.

— Но...

— Става дума за *мое* тяло, Том, и, независимо какво са ти казали за мен, аз те уверявам, че го контролирам съвсем успешно. Ако възникне някакъв проблем с доктор Робъртсън, аз лично ще поговоря с него. Същото се отнася и за съпруга ми.

— Те двамата искат само онова, което е най-добро за вас — увери я Том. Изражението на лицето му бе открито и простодушно.

— Щом казваш. Междувременно обаче аз ще се боря с болката така, както намеря за добре.

— Госпожо Кейхил, става дума за работата ми.

— Така е, но ако държиш да я запазиш, няма да настояваш повече, Том. Нямам нужда от медицинска сестра и ти го знаеш не по-зле от мен. Присъствието ти тук кара съпругът ми да се чувства по-сигурен и спокоен, но това е негов проблем, не мой. Така че, благодаря ти за загрижеността, но аз отказвам да взимам повече от онези проклетни хапчета и това е окончателното ми решение.

Заряза Том да стърчи като истукан в коридора. Пет пари не даваше за него. Прекалено много хора се опитваха да й казват какво да

прави, а това никак не ѝ харесваше.

Върна се обратно в апартамента и затвори вратата след себе си. Чу, че Том най-сетне се раздвижи и пое надолу по стълбището. Опита да отвори вратата на Алекс. Тя, естествено, се оказа заключена. *Отново*. Защо? В продължение на няколко секунди остана пред заключената врата, а след това я осени вдъхновение. Излезе от апартамента и се опита да влезе в кабинета през вратата откъм коридора. Но и тя беше заключена. Марла обаче бе видяла Юджиния да я отключва в нощта, в която тя лежеше на пода на коридора и си мислеше, че ще се задуши до смърт.

Значи някой си бе направил труда да заключи отново.

Значи ще трябва да намериш начин да я отключиш. По един или друг начин.

Марла се върна по коридора и застана на мястото, на което бе повърнала преди около седмица. Коленичи и прокара пръсти по килима. Беше съвсем сух; очевидно бе изпран много старателно, защото не се забелязваше никакво петно.

Дали някой — може би непознатият от стаята ѝ, ако изобщо съществуваше — не бе направил опит да я отрови, за да предизвика повръщане? Тя се завъртя на пети. Том току-що ѝ бе казал, че ѝ е давал триазолам — лекарство, което чуваше за пръв път. Изправи се, подпря се на парапета и ядосано погледна към заключената врата на кабинета на Алекс. Нещо важно бе скрито вътре. В противен случай защо му е да заключва шибаната врата?

Значи наистина трябваше да влезе вътре.

Марла безшумно се спусна по стълбището до втория етаж, където чу домашната помощница да почиства с прахосмукачка библиотеката. След това предпазливо се промъкна в апартамента на свекърва си. Нервно затвори вратата след себе си, но не запали осветлението. Дневната светлина, която проникваше през пердетата, ѝ бе достатъчна, за да се ориентира. През цялото време се опитваше да убеди сама себе си, че не нахлува без разрешение в чужда стая. Това все пак беше нейният дом. И тя имаше пълното право да знае какво се случва зад тези стогодишни стени.

В онази нощ Юджиния бе извадила ключа за кабинета на Алекс от джоба на самото си. Едно тъмносиньо сако. Може би ключът все още беше там.

Едва ли. От тогава изминаха пет дни, забрави ли?

Марла внимателно отвори вратата на дрешника и пристъпи вътре. Запали осветлението и бързо огледа помещението с ламперия от кедрово дърво. Всичките дрехи на свекърва ѝ висяха на закачалки, подредени старателно по цвят. Саката — отгоре, полите — отдолу. Под тях бяха подредени обувки в същия цвят. Марла се зае за работа. С лепнещи от пот пръсти бързо прерови джобовете на всички сака — от тъмносини до огненооранжеви. Намери стари билети, кърпички, няколко монети и други дреболии.

Но не и ключове.

По дяволите — изръмжа Марла, осъзнала, че ключът за кабинета на Алекс по всяка вероятност беше у Юджиния, която в момента се намиреше в „Кейхил хауз“ или кой знае къде другаде. Въпреки това се зае с дамските ѝ чанти. Докарана до бяс от безсилие, тя отвори и претърси всяка една от тях, но без особен резултата. В дрешника беше горещо и задушно. Марла тъкмо се канеше да излезе, когато чу вратата на стаята да се отваря. Сърцето ѝ замръзна в гърдите ѝ. Как щеше да обясни какво прави тук? Загаси осветлението, отстъпи бавно назад, раздалечи две закачалки, пхна се зад тях, дръпна ги отново по местата им и придърпа пред себе си една официална рокля, поставена в калъф. Едва не подскочи, когато прахосмукачката изръмжа в стаята. Домашната помощница бавно и старателно почистваше стаята на Юджиния. Марла не смееше да диша от притеснение. Може би момичето нямаше да отвори дрешника... може би Марла щеше да извади късмет, може би... О, по дяволите!

Прахосмукачката замлъкна за малко, вратата на дрешника се откряна и вътре проникна лъч светлина. Марла замръзна абсолютно неподвижно. Момичето вкара прахосмукачката в малкото помещение, което се изпълни с оглушителното ѝ бръмчене. Прислужницата запали лампата. Марла притисна гръб към стената, дала си сметка, че официалната рокля, която бе намерила в дъното на гардероба, бе изработена от пожълтяла от времето прозрачна материя, осеяна с мъниста и вероятно беше сватбената рокля на Юджиния.

Прахосмукачката се блъскаше в малката поставка, върху която се спотайваше Марла. Тя стоеше съвършено неподвижно и не се осмеляваше да диша дори. Колко време е нужно, за да се изчисти шибания дрешник? Внезапно машината замлъкна.

— Какво? — високо се провикна момичето. През тясната пролука между дрехите Марла го видя да извързва глава по посока на вратата. Прислужницата се казваше Роза и беше с испански произход. Момичето беше дребно и невзрачно и рядко говореше, тъй като английският ѝ не беше особено добър. Роза остави прахосмукачката и се върна в спалнята на Юджиния.

— А, Senora Cahill, si, si.^[1]

След това се чу гласът на Юджиния.

— Би ли могла да направиш това по-късно, ако обичаш.

О, господи, сега пък какво? Как би могла Марла да обясни какво прави в апартамента на свекърва си? По челото ѝ избиха капчици пот. Оглушителните удари на сърцето ѝ отекваха като чукове в главата ѝ.

— Трябва да полегна малко.

— Si, si, I come back luego. Later.^[2]

— И, Роза, моля те, кажи на Кармен да ме повика, когато пристигнат гостите. Преподобния и госпожа Фавие ще дойдат след малко.

Преподобния и... И тогава Марла си спомни. Братовчедката на Алекс, Черис и нейният съпруг трябваше да я посетят преди няколко дни, но тогава Марла бе прикована към леглото си. Под въздействието на проклетите успокоителни.

Наостри слух, за да чуе и останалата част от разговора. Кога точно се очакваше да се появят Черис и съпругът ѝ? Марла трябваше да намери някакъв начин да се измъкне от дрешника без някой да разбере, че е била там. Преди да пристигнат гостите.

Потта започна да се стича по ръцете ѝ.

Роза прибра прахосмукачката и бързо се отдалечи. Марла не смееше да помръдне. Няколко секунди по-късно видя свекърва си, която влезе в дрешника, свали тъмносиньото си сако и го окачи на една закачалка в другия край на помещението. Събу високите си обувки и ги сложи точно под сакото. След това съблече блузата и полата си и остана по дантелен комбинезон и чорапогащник. Уморено загаси лампата, излезе и затвори вратата след себе си.

Марла бавно издиша. Отчаяно се надяваше, че никой не я издирва в момента и се молеше да открие начин да се измъкне от тук, преди да са забелязали отсъствието ѝ.

Минутите се нижеха мъчително бавно. Марла мислено отброи четвърт час и едва тогава се осмели да се измъкне от скривалището си. Стъпи внимателно на килима и се промъкна към тънкия лъч светлина, който проникваше под вратата.

Протегна ръка към ключа за осветлението и внимателно запали лампата. Силна светлина обля цялото помещение. Марла примижа, намери сакото, което Юджиния бе съблякла преди малко, и бръкна в десния му джоб. Пръстите ѝ докоснаха студен, назъбен метал — ключове. Слава богу! Извади ги внимателно, като се стараяше да не вдига никакъв шум. Дотук добре.

Прибра ключовете в предния джоб на дънките си.

А сега... ако успееш да се промъкне край свежърва си, без да я събуди...

Ако изобщо спеше. Твърде възможно бе Юджиния да чете нещо, седнала на някой стол. Или пък да плете.

Не се чуваше обаче шумолене на хартия, нито потракването на иглите за плетене. Марла осъзна, че се налага да рискува. Иначе щяха да я хванат на местопрестъплението.

Загаси осветлението в дрешника, сложи ръка върху бравата и натисна предпазливо. Чу се леко изщракване.

Сега или никога, помисли си тя и внимателно откряна вратата. В спалнята на Юджиния цареше полумрак. Щорите бяха спуснати, а откъм леглото долиташе лекото похъркване на възрастната жена. Като се надяваше, че глупавото куче не е някъде наблизо, Марла бързо прекоси стаята, стигна до вратата и я отвори едва-едва.

Свежърва ѝ продължаваше да похърква. Марла се измъкна в коридора, затвори вратата след себе си и се затича по стълбите, като едва не се спъна в Коко в бързината. Кучето изквича и, подвило опашка, хукна надолу по стълбите и се скри във всекидневната.

— На косъм беше — прошепна Марла. Връзката ключове на Юджиния сякаш прогаряше дупка в джоба на дънките ѝ. Марла искаше час по-скоро да се опита да отключи вратата на кабинета и да върне ключовете на мястото им. Тъкмо стигна до горния етаж обаче и чу силния звън на входния звънец.

По дяволите! Погледна часовника си и изчака Кармен да отвори вратата. Висок женски глас отекна по стълбите.

— Аз съм Черис Фавие. Не мисля, че се познаваме. Тук съм, за да се видя с Марла.

Сърцето на Марла се сви. Докато посещението на тази жена приключи, Юджиния щеше вече да е станала и да е започнала да издирва ключовете си. Единствената ѝ надежда бе да се отърве от братовчедката на Алекс преди Кармен да е събудила Юджиния, а след това веднага да се върне тук и да се опита да отключи вратата. Марла рязко се обърна и слезе във фоайето, където Черис тъкмо събличаше пелерината си с леопардови шарки и я подаваше на Кармен.

— Марла! — възкликна Черис, а след това изражението ѝ рязко се смени и радостта бе изместена от неподправено объркване. — Ти... ти изглеждаш фантастично! — Лъжа. Марла бе видяла отражението си в огледалото преди по-малко от час. — Умирах от желание да те видя. — Русокосата жена стисна с две ръце ръката на Марла и изобрази на лицето си широка усмивка, която заплашваше да съсипе съвършено положения ѝ грим. — Ние... Доналд и аз бяхме то-ол-кова притеснени заради теб. — Погледна през рамо към входната врата. — Той всеки момент ще дойде. — Черис изглеждаше притеснена. — Тъкмо пътувахме насам, когато му звъннаха по клетъчния телефон с някакъв неотложен проблем.

В този момент на вратата се появи висок, широкоплещест мъж. Имаше гъста и къдрава кафява коса, която бе започнала да се прошарва. Раменете му бяха широки и изпъваха до скъсване черното кожено яке, което никак не се връзваше с бялата свещеническа якичка на черната му риза.

— Доналд, нали си спомняш Марла? — обади се Черис.

— Разбира се, че я помня. — Дари я с хилядаватова усмивка, която разкри едри бели зъби и няколко златни коронки. Загорялото му лице бе набраздено от бръчки, но излъчваше сърдечност и топлина. Очила с половинки стъкла бяха кацнали на носа му, който изглеждаше чупен неведнъж. В едната си ръка държеше пооръфана Библия. Със свободната си ръка прегърна Марла през раменете и я притисна към себе си. — Радвам се да те видя — заяви той и приятелски я целуна по челото. — Слава на бога, че си добре. Много съжалявам за инцидента от миналата вечер, принудил те отново да постъпиш в болницата.

Черис се усмихна сърдечно на красивия си съпруг.

— Не съм постъпвала в болница.

— Болница, клиника, все едно — рече той и махна с ръката, в която стискаше Библията. Марла се измъкна от прегръдката му. Отношението му към нея беше прекалено фамилиарно, твърде интимно и престорено. — Искам да ти кажа, че здравата ни изплаши. На два пъти при това.

— Неведоми са пътищата господни — бързо отвърна Марла и усмивката на Черис замръзна на лицето ѝ. Преподобния Доналд посрещна шегата ѝ с неодобрително вдигнати вежди, но на Марла изобщо не ѝ пукаше.

— Заповядайте във всекидневната, където ще можем да поговорим — покани ги Марла. Те веднага се настаниха на фотьойлите, а Кармен като по поръчка се появи точно в този момент, понесла поднос с кафе, чай и кифлички. — Госпожа Юджиния ме предупреди, че очакваш гости — обясни тя и напълни три чаши. — Тя самата ще слезе след няколко минути.

Марла изпита дълбоко разочарование. Щом свекърва ѝ стане, тя изобщо няма да може да отключи кабинета и да прегледа компютърните файлове на Алекс. А също и съдържанието на бюрото му.

— Вероятно си научила от Алекс и Ник, че от доста време насам се опитвам да се свържа с теб — поде Черис, която седеше на едно малко канапе до съпруга си. Тя добави малко подсладител към кафето си, а след това оправи подгъва на късия си черен пуловер. Беше симпатична жена, която видимо остаряваше. Имаше руса коса, бледа кожа, а яркото червило на устните ѝ съответстваше по цвят на лака на ноктите ѝ.

— Ник спомена, че си се обаждала.

— Толкова се безпокоях за теб, а Алекс не ни позволи да те посетим в болницата... — Черис улови предупредителния поглед на съпруга си и рязко замълча.

Доналд се облегна удобно на меките възглавнички. Очевидно нямаше намерение да си тръгва скоро. След това заговори, все едно че четеше от предварително написан сценарий.

— Как се чувстваш?

— По-добре.

— Преживя много трудно изпитание — отбеляза Доналд и, макар репликата да прозвуча добронамерено, на Марла ѝ се стори, че

долавя следа от снизхождениe в гласа му.

— Добре съм — увери го тя.

— Чух обаче, че страдаш от някакъв вид амнезия — обади се отново Черис. — Това е временно състояние, нали?

— Надявам се.

— Ще се молим за теб — тържествено обеща Черис.

Съпругът ѝ кимна в знак на съгласие.

— Може би трябва още сега да се хванем за ръце и да помолим всевишния за опрощение и упование.

Черис веднага остави чашата си и посегна да хване ръката на Марла. Доналд направи същото, но молитвата не се състоя, защото точно в този момент Юджиния влезе в стаята, следвана по петите от Коко. Беше облечена с тъмно сив костюм, който напълно съответстваше на мрачното ѝ изражение. На Марла изведнъж ѝ се стори, че връзката ключове в джоба ѝ тежи цял тон. Кучето тихо изръмжа, а след това застана зад любимия стол на Юджиния.

— Черис, Доналд — студено поздрави Юджиния.

— Лельо Джени! — Черис скочи от мястото си и обви ръце около раменете на по-ниската жена.

— Как си? — безизразно попита Юджиния, а Черис отстъпи назад и засия насреща ѝ.

— Сега, след като видях Марла, се чувствам значително по-добре. Ние — Монти и аз — се поболяхме от тревоги по нея. Безумно исках да я видя, за да се уверя, че е добре. Искаше ми се и Монти да дойде заедно с мен, но днес се оказа зает, а аз не знаех кога пак ще ни се отдаде друга подобна възможност. — Черис отново си седна на мястото, а Юджиния се настани на любимия си стол, пусна едната си ръка надолу и почеса кучето зад ушите.

Черис разпери ръце с дланите нагоре сякаш се молеше.

— Виж, всички знаем, че семейството ни от поколения се разкъсва от дразги и противоречия, но мисля, че е време да сложим край на всичко това. Искам да кажа, че... когато чух, че Марла едва не е загинала... аз веднага паднах на колене и започнах да се моля за нея. Нещастие като това, което се случи с нея, ни кара да разберем кои са истинските неща в живота.

Доналд хвана двете си ръце и ги отпусна между коленете си. На лявата си ръка носеше широка златна халка, която гордо го обявяваше

за женен мъж. На дясната му ръка се виждаше пръстен с някакъв герб и още един пръстен с огромен диамант, който проблясваше на кутрето му.

— Двамата с Черис смятаме, че сега е моментът семейството да се обедини, защото когато ни сполети беда, всички ние би трябвало да загърбим миналото и да отправим погледи напред. Да последваме божиите напътствия и да му благодарим за благата, с които ни отрупва. — Усмивката на Доналд беше безметежно спокойна и неописуемо фалшива.

Черис се присегна и стисна ръката на Марла.

— Ти и аз... ние двете винаги сме били изключително близки. Винаги съм те възприемала по-скоро като сестра, отколкото като съпруга на братовчед ми. Зная, че и Монти винаги е бил изключително привързан към теб. — От кръглите ѝ очи струеше неподправена искреност, но в кехлибарените им дълбини се спотайваше още нещо — нещо тъмно и греховно. — Днес сме тук, защото искаме да изгладим противоречията между нас, които като че ли се задълбочиха през последните няколко години.

За какво, по дяволите, беше всичко това? На Марла ѝ се щеше да избяга от изкуствените подсладители, от добронамерената загриженост и идеалистичните и твърде изтъркани фрази, които звучаха толкова фалшиво в ушите ѝ.

Входната врата се отвори и Ник, облечен в изтърканото си кожено яке и дънки, влезе в стаята. Лицето му бе застинало в осторожна гримаса. Тъглчетата на устните му леко потрепнаха нагоре, когато видя Черис и съпруга ѝ.

— Черис — поздрави Ник и кимна на братовчедка си. После натъпка ръце в джобовете на дънките си. Погледът му се плъзна по лицето на братовчедката и се спря върху Марла. Буреносните му сини очи се впиха в очите на Марла. — Е, как се чувстваш днес?

— По-добре — отвърна Марла, твърдо решена да не си спомня за случилото се през нощта и да не мисли за сладкия натиск на тялото му, притиснато към нейното. — Много по-добре. Струва ми се, че отново започвам да се чувствам като човешко същество.

— Челюстта боли ли те?

— Малко.

— Предполагам, че болката е доста силна — възрази той и разкопча ципа на якето си.

— Не е непоносима. Мога да се справя.

— Предполагам. — На устните му заигра лека усмивка и той насочи вниманието си към Доналд. — Вие трябва да сте съпругът на Черис.

— Извинявай — обади се Юджиния и ги запозна набързо. Преподобния се изправи и протегна голямата си ръка над масичката за кафе.

— Много съм слушал за вас — рече на Ник той.

— Не само лоши неща, надявам се.

Доналд се усмихна.

— Не. Според Черис вие сте един от добрите.

Ник изсумтя и хвърли на Марла поглед, който би прогорил дори и каменна статуя.

— Е, значи тя е една от малкото, които вярват в това.

Доналд се разсмя, Черис се изчерви, а Юджиния се намръщи още повече. Ник си сипа чаша кафе и приседна на перваза на прозореца, протегнал пред себе си дългите си крака.

По време на последвалия разговор Марла научи, че на времето Доналд бил професионален футболист — един от онези спортисти християни, които се молели преди всеки мач. Всичко това обаче било преди господ да направи така, щото един сто и петдесет килограмов страничен защитник да спъне Доналд, да счупи три от ребрата му и да разтроши глезена му, слагайки по този начин край на неговата обещаваща кариера.

— ... Така че онзи горе очевидно е решил, че е по-добре да напътствам паство, отколкото да ръководя отбор — с усмивка заключи той и остави чашата си на масата. — И това е една от причините, поради която сме тук. — Протегна ръка към съпругата си и тя, подобно на добре обучено куче, веднага вплете пръсти в неговите. С другата си ръка той помилва износената кожена подвързия на Библията. — Напоследък Черис е много притеснена, че семейството се разпада. Двамата ѝ родители вече не са между живите. Ти, Ник, замина преди години. Баща ти също се спомина.

Каква е целта на целия този разговор? — питаше се Марла.

— Напоследък семейството се сблъска с твърде много проблеми, в резултат на което се чува всякакви обвинения. Бяха изречени много необмислени думи, породени от ярост и гняв. Думи, за които повечето от нас съжаляват.

Погледна за миг нагоре, сякаш търсеше подкрепа, въздъхна и продължи:

— Черис... освен това смятам, че в момента изразявам и мнението на Монтгомъри, беше силно разстроена след катастрофата, която едва не отне живота на братовчедка ѝ. Когато се опита да се свърже с Марла, с нея се отнесоха като с аутсайдер. — Широките рамене на Доналд се прегърбиха. — Надяваме се, че можем да поставим ново начало на взаимоотношенията в семейството, да изгладим старите противоречия и да забравим за миналите ни различия. Това, че Марла оживя, е истинско чудо и аз наистина виждам тук божията намеса. Той очевидно е решил, че все още е твърде рано да я прибере при себе си.

Малка пауза, къса въздишка, и последва обобщението:

— Време е всички ние да последваме примера му и да изгладим разногласията в нашето семейство. — Сериозният поглед на Доналд срещна очите на Ник. — Нека отново се превърнем в един отбор.

Ник неприязнено изгледа проповедника.

— Аз лично не си спомням някога да съм бил член на някакъв отбор.

— Разбира се, че си бил. Отборът на семейство Кейхил.

Марла си помисли, че току-виж повърнала от отвращение. Откъде се взе този смешник?

— Сериозно ли говориш? — попита Ник. — Отборът на семейство Кейхил? Нещо като „Хорът на семейство Трап“!

— Не бъди толкова груб! — Черис сви алените си устни и успя да придаде на лицето си наранено изражение. — Разбира се, че бяхме отбор. Преди години. Когато бяхме деца.

— От тогава изминаха много години — вметна Юджиния.

— Зная, но ми се ще да вярвам, че можем да го постигнем отново — настоя Черис. Съпругът ѝ стана и ѝ помогна да се изправи. — Без значение какво се е случило между нас, ние все още сме едно семейство.

— Каним ви на неделната проповед в църквата — намеси се Доналд. — А след това бихме искали да дойдете на обяд в нашия дом.

— Моля ви, елате — настоя Черис и прегърна първо Ник, а след това и Марла. После хвана ръката на Юджиния. — Доведете Алекс, Сиси и бебето.

По-скоро ще събера плъх и питон в една клетка, помисли си Марла.

— Монгомъри ще бъде ли там? — попита Ник и усмивката на Черис помръкна за момент.

— Аз ще го поканя, разбира се. Но с Монти човек никога не знае какво ще се случи. Днес много исках да дойде с нас, но за жалост се оказа, че той имал други планове. Въпреки това ще се постарая да го убедя да дойде в неделя.

— Ще видим — с леден тон заяви Юджиния, но Черис като че ли изобщо не забеляза това.

Двамата тъкмо се канеха да си вървят, когато Ник попита:

— Памела Делакроа посещаваше ли църквата „Света Троица“?

Доналд видимо се скова. Лицето му, макар да запази спокойното си изражение, леко се напрегна.

— Да — отвърна той, свъсил вежди. — Смъртта ѝ беше голяма загуба за паството ни.

Марла не можеше да повярва на ушите си.

— Вие сте я познавали? — възкликна тя. Най-накрая бе успяла да се добере до нещо, свързано с тази жена.

— Боя се, че не я познавах лично и това ме кара да се срамувам. Тя не беше от редовните членове на църквата, но от време на време присъстваше на някоя проповед.

— Ами ти? Ти познаваше ли я? — попита Марла, приковала поглед върху Черис.

— Въобще не я познавах. Искам да кажа, че дори не зная как е изглеждала — бързо отвърна Черис. — Преподобния е прав. Тя посети само една-две проповеди преди няколко месеца, но не се включи в нито една от групите, които организираме. Към църквата съществуват групи за изучаване на Библията, които се събират няколко пъти седмично. Имаме и група, насочена към проблемите на жените. Преподобния извършва и индивидуални срещи с богомолци, но тя не се появи повече.

— А откъде знаете, че е присъствала на проповедите? — попита Марла. — Дарение ли е направила?

— Не... След смъртта ѝ една от жените, която преподава в неделното училище за възрастни, спомена, че видяла некролога на Пам във вестника и си спомнила, че я е виждала в църквата. Веднага се обадохме по телефона на всички членове на църквата, за да се помолят за нея заедно със семействата си.

— Познавахте ли семейството ѝ? Дъщеря ѝ? — попита Марла.

— Аз не познавах дори Пам — напомни ѝ Черис, но изведнъж сякаш се почувства неудобно и се разбърза да си върви, като че ли този разговор я изнервяше.

Ник леко наклони глава на една страна.

— Изобщо не спомена тази подробност за Пам, когато се отби в хотела ми преди няколко дни.

— Ами пропуснала съм — рязко отвърна Черис. — Съди ме, ако искаш.

Съпругът ѝ я изгледа строго и тя мигновено омекна.

— Извинявай. Да, трябваше да ти кажа, когато те посетих в хотела — призна тя, отбягвайки погледа на съпруга си. — Но тази подробност просто ми излезе от ума.

Доналд демонстративно погледна часовника си.

— Неприятно ми е, че трябва сложа край на това посещение, но след половин час имам среща с касиера на църквата.

Марла и Ник изпратиха гостите до входната врата. Кармен, която като че ли през цялото време бе подслушвала пред вратата, се появи тъкмо навреме, за да подаде пелерината на Черис.

— Беше ми много приятно да те видя отново. — Черис прегърна Марла, докато Доналд обличаше якето си. Последваха ръкостискания, след което двамата излязоха през входната врата, преплели пръстите на ръцете си. Самото олицетворение на християнска вяроност и любов.

— Какво, по дяволите, означаваше това? — попита Ник.

Юджиния уморено вдигна ръка.

— Ами това е поредният им опит да спечелят отново благоразположението на семейството. Те преследват парите ни, Ник. Могат да прикриват истинските си мотиви с всевъзможни евфемизми и изтъркани клишета от рода на семейна солидарност, пръст божи и семеен отбор, но истината е, че Черис се опитва да се докопа до

семејното богатство. — Јуджиния хвърли един бърз поглед към Марла. — Не ме разбирај погрешно, тя веројатно наистина се е разтревожила за теб. Черис не е лоша по душа. Но е ужасно себична. А и този неин съпруг... е, той може да се моли до посиняване, но няма да успее да разреши собствените си проблеми. Преди време Александър го назначи на работа в „Кейхил хауз“, а той се забърка в ужасяващ скандал.

Јуджиния уморено си взе чаша чай и една кифличка с малиново сладко.

— Оказа се, че Преподобния не може да стои далеч от едно от момичетата в пријута. — Тя стисна устни и отчупи малко парче от кифличката. — А аз винаги съм подозирала, че може би той беше отговорен за състоянието ѝ. Момичето категорично отказа да назове бащата на детето, но аз знаа, че е посещавала службите в „Света Троица“. Не е нужно да съм атомен физик, за да събера две и две. — Јуджиния отхапа от кифличката. — Не е нужно да ви обяснявам, че се наложи Алекс да го уволни на часа. Само че скандалът ни причини огромни вреди. За мен е необјаснимо как членовете на паството му го приеха обратно, но Доналд винаги се е клел, че момичето лъже и той никога не я е докосвал. В края на краищата, момичето оттегли обвиненијата.

— Тази историја става все по-интересна и по-интересна — саркастично подхвърли Ник. — И тя е само част от богатата историја на семејство Кейхил.

Телефонът иззвѝня. Ник излезе във фоајето, вдигна слушалката на второто позвѝнявање и рече:

— Ник Кейхил. — След миг внесе слушалката във всекидневната, насочил поглед към Марла. — Да, тук е. След секунда ще се обади.

— За теб е — рече Ник и ѝ подаде слушалката. — Инспектор Патерно.

— Какво иска? — попита Јуджиния.

— Аз му се обадох по-рано днес — објасни Марла и взе слушалката пред очите на Јуджиния, която очевидно смяташе, че снаха ѝ е напълно откачила.

Марла тръгна към библиотеката и веднага започна да разказва на Патерно за ноцта, в която трябваше да ја закарат в клиниката и за

пътуването, по време на което си бе спомнила някои неща за катастрофата, при която беше загинала Пам.

— ... Все още не си спомням всички подробности, но зная, че там, по средата на пътя стоеше някакъв човек, който бе осветен като коледна елха. Силната светлина ме заслепи и аз рязко свих, за да не го ударя. Шофьорът на камиона постъпи по същия начин. Не мога да кажа със сигурност какво точно се случи с мъжа, но той отскочи, за да избяга от връхлитащия го камион и се претърколи от другата страна на пътя — завърши тя.

Патерно ѝ зададе още няколко въпроса, след което я помоли да отиде в участъка, за да даде показания.

Марла приключи разговора с обещанието да му се обади ако си спомни още нещо, а след това се върна във всекидневната.

Юджиния изглеждаше изумена.

— Ник ми каза, че си спомняш нощта на катастрофата.

— Да — утвърдително кимна Марла. — Повечето неща.

— Но все още не знаеш защо си отивала в Санта Круз? — Юджиния остави чинийката на пода, а Коко веднага се примъкна напред, подуши я и излапа останалото парче от кифличката, след което облиза цялата чинийка.

— Не — отвърна Марла и уморено разтри врата си. — Не зная нито защо съм пътувала с Пам, нито откъде съм я познавала. — Но ще разбера, помисли си тя. По един или друг начин.

Някаква врата се затръшна в задния край на къщата, след което се чуха забързани стъпки по коридора. Коко излая, но млъкна веднага щом видя Фиона. Момичето, което беше толкова зачервено, че многобройните ѝ лунички почти не се забелязваха, забързано влетя във всекидневната.

— Извинете, че закъснях — разкаяно се извини тя. — Малкият Джеймс добре ли е?

— Спи — отвърна Марла, а момичето, без да чака никакви други инструкции, тръгна веднага нагоре по стълбите.

— Толкова е лекомислена — отбеляза Юджиния, без да сваля поглед от отдалечаващата се Фиона. — Наистина не съм сигурна дали е подходяща да се грижи за Джеймс. — Опипа с ръка джоба на сакото си и се намръщи. — Някой от вас двамата да е виждал ключовете ми?

— Изгубила ли си ги? — попита Ник.

— По-вероятно е да съм ги забутала някъде. — Юджиния се замисли дълбоко, опитвайки се да си припомни къде би могла да ги е оставила, а Марла се почувства като криминален престъпник. Ключовете изведнъж ѝ се сториха твърде тежки и тя беше сигурна, че ще започнат да подрънкват и при най-малко движение от нейна страна. — Странно — промърмори Юджиния. — Спомням си, че сутринта бяха у мен.

— Ще се появят отнякъде — успокоя я Ник.

— Предполагам, но за мен е твърде необичайно да си изгубя ключовете. — Подсвирна на Коко и се запъти към асансьора. Марла отново остана насаме с Ник.

— Виж, Ник, мисля, че трябва да поговорим за случилото се снощи — рече тя, повдигайки въпроса, който висеше като тъмен облак помежду им.

— Допуснах грешка.

— Не само ти. — Марла разтърка задната част на врата си и затвори очи. — Бих искала да можех да кажа, че това изобщо не трябваше да се случва, но не мога. Истината е, че не съжалявам.

Ник гневно стисна зъби.

— А би трябвало.

— Ти съжаляваш ли?

Той отпусна рамене.

— Мисля, че сега не му е нито времето, нито мястото да говорим за това.

— Може би имаш право — призна Марла, — но не можем да се преструваме, че нищо не се е случило.

— Налага се — заяви той и тя съзря вътрешната борба, отразена в дълбините на погледа му, досети се за противоречивите чувства, които кипяха в душата му. — Освен това бих искал да поговоря с теб по един въпрос.

— Добре. Давай.

— Искам да знаеш, че бях изключително зает през няколкото дни, в които ти лежеше упоена в стаята си.

— Зает с какво?

— Опитвах се да открия какво, по дяволите, става в тази къща. — Извади един голям плик от вътрешния джоб на сакото си и го подаде на Марла. — На първо време искам да разгледаш това. — Тя

отвори плика и видя пред себе си няколко снимки на Пам Делаacroa. Вътрешностите ѝ се преобърнаха и тя прехапа долната си устна.

Значи това е въпросната жена.

И сега беше мъртва. Марла се зае да изучава усмихнатото лице, гладката кожа, извитите вежди и зелените очи на Пам.

— Тя твърде много прилича на теб, не мислиш ли? — попита Ник.

— Предполагам — прошепна Марла като местеше поглед от една снимка на друга. — Наистина има известна прилика. — Едва не ѝ се зави свят, когато видя Пам заедно с едно лъчезарно момиче на около осемнадесет години. Момичето, облечено с черна тога, сияеше от щастие и стискаше ръката на Пам. — Дъщеря ѝ? — предположи Марла.

— Да. Джули.

— В момента учи в колеж, нали?

— Вече не. Отказала се е.

— Заради смъртта на майка си — заключи Марла и се почувства ужасно виновна. Мили боже, ще свърши ли някога този кошмар?

— Нищо подобно. Това е най-интересната част. Джули напуснала училище няколко седмици преди вие двете с Пам да потеглите на юг.

— Наистина ли? — Много странно. — Защо тогава сме отивали в Санта Круз?

— Ето това вече е въпрос за един милион долара — заяви Ник, скръсти ръце пред гърдите си и опъна до скъсване ръбовете на якето. — Може да сте отивали някъде другаде — предположи той, припомнил си разговора с Уолт Хаага.

— Къде?

— Надявах се ти да си спомниш.

— Шансовете това да се случи не са особено големи — саркастично отбеляза тя. — Поне за момента.

— Не смяташ ли обаче, че е много странно, че си зарязала Алекс и децата и си тръгнала на път, без да кажеш нито дума на когото и да било?

— Странно, и още как!

— На всичкото отгоре си тръгнала бог знае накъде с жена, която толкова прилича на теб, че би могла да мине за твоя сестра.

— Но аз нямам сестра... — започна Марла, но млъкна веднага. Дълбоко в душата си изпита някакъв трепет. Спомен, който все още не можеше да изплува на повърхността. — Никой не е споменавал нищо за сестра. Казаха ми, че имам само брат.

— Рори.

— Точно така. — Марла пусна снимките върху стола, на който бе седяла допреди малко. — Доколкото ми е известно, той живее в някакъв дом за инвалиди. Преживял е някаква злополука на времето.

— Да.

— Струва ми се обаче, че това не е цялата истина. Ако съдя по начина, по който реагират повечето хора, когато се спомене името му, бих могла да заключа, че всички крият нещо от мен.

Ник прехапа устни. Той знаеше. Разбра го по погледа му.

— Какво е то? — настоя Марла. — По дяволите, Ник... мисля, че заслужавам да узная цялата истина.

Ник се приближи до прозореца. Очевидно се колебаеше. Прокара пръсти през косата си и се загледа навън.

— Предполагам, че наистина е така.

— Дяволски си прав.

Погледна я през рамо. Очите му бяха изключително сериозни. Марла седна на страничната облегалка на едно кресло и вътрешно се стегна, готова за всякакви изненади.

— Злополуката е станала преди много години. Ти си била на около четири годинки, а Рори нямал и две. Майка ви се канела да пътува някъде, нямам представа къде, и ви взела със себе си. Тя твърди, че ви настанила в колата и закопчала предпазните ви колани. След това се сетила нещо и се наложило да се върне отново в къщата. Рори се разревал, а ти си разкопчала колана му и той изпъзлял от колата. Сигурно си затворила вратата след него, защото, когато Виктория се върнала, тя изобщо не забелязала, че синът ѝ не е в колата, а отвън. Момченцето клечало до едното задно колело и с интерес наблюдавало нещо на земята. Вероятно някакво насекомо. Майка ти тръгнала назад и го прегазила.

— Не! — Марла притисна ръце към устните си. Стомахът ѝ се сви болезнено.

— Не го убила, разбира се, но детето получило сериозни мозъчни увреждания. Необратими. Лекарите успели да спасят живота

му, но нищо повече.

На Марла започна да ѝ призлява. Цялата се вледени от ужас.

— Нямах представа — прошепна тя в очакване на някакъв спомен да изплува от черните дълбини на съзнанието ѝ. Не си спомни нищо. Абсолютно нищо. Марла обаче реши, че в този случай неспособността ѝ да си спомни можеше да се окаже истинска благословия.

— По онова време самата ти си била съвсем малка.

— Но те... моите родители... обвинявали ли са ме?

Той сви рамене.

— Единствено ти знаеш отговора на този въпрос.

— Не. Двама сме. Аз и баща ми. — Тя се изправи и тръгна към фойето. — Може би е време да разбере какви са отношенията ми с добрия стар татко. Струва ми се, че трябва да го посетя. — Решимостта ѝ се засили, когато си спомни за ключовете в джоба ѝ. Не знаеше дали Юджиния шофира, но предполагаше, че има ключове за някоя от колите в гаража. Само че Марла не би се осмелила да признае, че е откраднала ключовете на свекърва си. Не и преди да е успяла да проникне в кабинета на Алекс.

Ник я последва във фойето.

— Искаш ли да те закарам?

— Да. — Внезапно изпита непоколебима решителност. Не само че искаше да види баща си, но искаше и Ник да присъства. Подаде му снимките на Пам Делакроа. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Да тръгваме тогава.

— Изчакай ме само да наметна едно палто и да взема чанта и...

— Изведнъж ѝ хрумна, че няма портфейл и шофьорска книжка. Не притежаваше кредитни карти, нито никакви застрахователни полици. Нямахше никакви документи за самоличност. — Връщам се след минута. — Бързо се качи на горния етаж и взе някаква кожена чанта с дълга дръжка. В най-горното чекмедже на тоалетната масичка намери чифт слънчеви очила и червило. Спомни си за ключовете на Юджиния и реши, че ще е най-разумно да ги скрие някъде... но къде? Някъде, където нямахше да бъдат намерени. Огледа стаята и се намръщи. В тази къща твърде много членове от прислугата и от семейството ѝ имаха достъп до спалнята ѝ. Нямахше сигурно скривалище. Още повече че Юджиния вече издирваше ключовете си. Марла понечи да ги пусне в

дамската чанта, но се отказа и ги прибра обратно в джоба на дънките си.

Трябваше да ги използва скоро, или да си направи дубликати. И тогава си спомни, че няма никакви пари. Нито чекова книжка. Нямаше нищо.

— По дяволите — измърмори тя и бързо тръгна надолу по стълбите.

Нямаше документи за самоличност. Нямаше пари. Нямаше кола. Нямаше памет дори.

Все едно че изобщо не съществуваше.

---

[1] А, госпожо Кейхил, да, да (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Да, да, ще дойда по-късно. По-късно (исп.). — Б.пр. ↑

14.

— Открили са престилката на Сантяго във водите на залива — обяви Джанет Куин и надникна в кабинета на Патерно. Зад нея тракаха клавиатури, бръмчаха факс машини, а многобройните разговори напълно заглушаваха музиката, която и без това никой не слушаше. — Табелката с името му била непокътната, макар че вече е почти нечетлива. Някой изгасил цигарата си върху нея и напълно обезобразил снимката. А и водата си взела своето. — Тя влезе в стаята и плъзна няколко изписани листа върху бюрото му. — Това е докладът. Ако искаш да се увериш лично, всичко се съхранява в стаята с веществените доказателства.

— Предполагам, че върху табелката не са открити никакви отпечатъци — отбеляза Патерно, без да храни особена надежда в противното. Взе листите и ги прегледа отгоре-отгоре. Който и да стоеше зад цялата тая бъркотия, той беше прекалено умен, за да допусне толкова елементарна грешка.

— Само на Сантяго. — Тя се настани на един стол.

— А по лабораторната престилка?

— Също.

— И аз така предположих. — Прехвърли безвкусната дъвка от единия ъгъл на устата си в другия.

— Тази сутрин разговарях с Крейн Делаacroa — събщи Патерно, припомнил си краткия си разговор с бившия съпруг на Памела.

— И откри ли нещо?

— Той не желаше да говори. Струва ми се, че се кани да заведе дело срещу семейство Кейхил, макар че все още няма нищо черно на бяло. А и онези Кейхил винаги са знаели как да постигнат извънсъдебно споразумение. Господин Делаacroa обаче не се изказа особено ласкаво за бившата си съпруга. Според него тя напълнила главата на дъщеря им с всякакви щуротии, които станали причина момичето да напусне училище. Пак според неговите думи, Памела му била споменала, че очаква да получи много пари. Когато я попитал за

повече подробности, тя започнала да отговаря уклончиво. Изтъкнала, че работи върху някаква книга, но по всичко личало, че съжاليا, че изобщо е споменала за това. Крейн смята, че просто се е опитвала да се изфука.

— А ти какво смяташ? — попита Джанет.

— Аз зная, че наистина е работила върху книга. — Джанет понечи да попита как е получил тази информация, но той не й даде възможност. — Не питай.

— По дяволите, Патерно, какво си направил?

Той само махна с ръка, отказвайки да отговори на въпроса.

— Предлагам да се опитаме да получим заповед за обиск на дома й. Ще претърсим къщата, ще прегледаме файловете и документите й и може би ще попаднем на някаква следа.

Джанет, която, поне доколкото бе известно на Тони Патерно, никога не бе нарушавала законите, го изгледа напрегнато.

— Какво си направил?

— Не би искала да знаеш.

— По дяволите, Патерно, ако не внимаваш, ще прецакаш целия случай.

— Не и този.

Тя бръкна в джоба си, извади малък бележник, взе една химикалка от бюрото му и надраска нещо набързо.

— Веднага ще се заема с това. Бившият съпруг на Пам каза ли още нещо?

— Нищо съществено. Когато го попитах за дъщеря му, той ме информира, че двамата не си говорят. За последно се видели на погребението на Пам. Тя е омъжена и живее в долината — според него някъде в Напа или Санта Роза, — но той не знае нито адреса, нито телефонния й номер. Съобщи ми единствено името й. Джули Джонсън. Съпругът й се казва Робърт, но Крейн никога не го е виждал. — Патерно прониза Джанет с острия си поглед. — Както вече казах, Крейн Делаacroa не е от най-всеотдайните бащи. Мисля обаче, че трябва да я издирим. Да видим какво би могла да ни каже.

— Джули Джонсън е доста често срещано име.

— Да, но Джули Делаacroa Джонсън не е. Пък и аз вече разполагам с номера на социалната й осигуровка. Проверих в документите за самоличност, в интернет, в регистъра на брачните

свидетелства. — После се облегна назад и пусна бомбата: — Джули Джонсън е името на момичето, което заплашило да повдигне обвинения срещу семейство Кейхил.

— Какво? — възкликна Джанет, а устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка.

— Точно така. Същото име. Само че, когато постъпило в „Кейхил хауз“, момичето твърдяло, че не е омъжено. Така че може би става дума за най-обикновено съвпадение в имената.

— Друг път!

Патерно се изсмя.

— Предполагам, че дъщерята на Пам забременяла и се озовала в „Кейхил хауз“, където пасторът си паднал по нея... А може тази история с Преподобния да е нейна измислица. Искам обаче да разбере какво се е случило с нея след това.

— Аз ще проуча въпроса — обеща Джанет. — Нещо друго?

— Всъщност, има. Обади ми се Марла Кейхил и ми съобщи, че паметта ѝ започва да се възстановява. Обърни внимание, че все още не си спомня всичко, а само някои отделни епизоди. Така или иначе, изглежда си е спомнила, че наистина е пътувала с Пам Делаacroa. Не знае нито защо са били двете, нито къде са отивали. Не си спомня дори дали е била близка с онази жена, но твърди, че видяла някакъв мъж да стои на средата на пътя, а около него било светло като по време на фойерверките за Четвърти юли. Тя, а също и Бигс, който идвал от горе, рязко свили, за да не ударят копелето. Нейната кола изхвърчала от едната страна на пътя, а камионът — от другата.

— Исусе! И вярваш ли на това?

— Все още не. Днес по-късно ще дойде в управлението, за да даде официално показания и тогава ще видим.

— И какво се е случило с онзи тип, който се разхождал по шосето?

— След като не е бил премазан и тялото не бе открито в гората наоколо, предполагам, че е успял да избяга. В момента проверявам болниците в района. Искам да проверя дали не са приели някого късно през нощта или на следващата сутрин. Когато дойде тук, госпожа Кейхил може би ще ни даде по-добро описание на въпросния човек, макар че сериозно се съмнявам в това.

Телефонът му иззвъня. Той вдигна веднага, като даде знак на Джанет да остане на мястото си. Разговорът беше съвсем кратък. Обаждана се от лабораторията във връзка с последния му случай — убийство, извършено на улица „Ломбард“ преди няколко вечери. Патерно затвори телефона и се облегна толкова рязко назад, че столът му жалостиво изскърца.

— Защо му е на някого да се разхожда по средата на шосето горе в планината? — попита Джанет.

— И защо около него е било толкова светло! — Патерно се замисли върху различните възможности.

— А може и да не е било. Марла Кейхил може да е била заслепена от фаровете на камиона.

— Тя твърди, че светлината идвала от онзи тип на пътя. Светлините на камиона се появили секунда по-късно, но шофьорът също не могъл да отреагира по никакъв начин.

Очите на Джанет Куин се присвиха зад очилата.

— Не смяташ, че това може да има нещо общо с парченцата от огледало, които намерихме там горе, нали?

— Не зная. — Патерно се почеса по брадичката.

— Ами ако онзи тип е държал огледало — някакво ръчно огледалце например — с което е отразил светлината от фаровете на мерцедеса и е заслепил шофьора му?

— Защо просто не е взел един мощен прожектор? С него би се справил далеч по-лесно.

— Прожекторът е твърде тежък и обемист. А и не би могъл да се отърве от него, ако го хванат.

Патерно сплете ръце под брадичката си.

— Защо някой би изскочил пред колата по този начин? С огледало в ръка?

— За да е сигурен, че ще разполага с достатъчно време да избяга, след като я заслепи. С огледалото си осигурява по-голяма дистанция. Без огледалото ще трябва да чака докато попадне в светлината на фаровете ѝ. Щял е да изгуби ценно време, а в начинание като това всяка секунда е от значение. Знаел е, че тя незабавно ще скочи върху спирачките и ще свие рязко, за да не го удари. Пътят е бил мокър и е било почти сигурно, че колата ще поднесе и ще се удари в мантинелата — заяви Джанет. Разсъждаваше на глас и говореше все по-бързо и по-

бързо, представяйки си сцената на планинския път. — Не забравяй, че мантизелата е била отслабена на мястото, от което е полетяла колата. Както знаеш, там намерихме следи от скорошно заваряване. В Управлението по поддръжка на пътищата обаче не бяха чували за извършвани ремонти работи в този участък на пътя.

— Значи ти смяташ, че целта на заварката е била да отслаби мантизелата, а не да я подсили.

— Точно така! — Започна да барабани с пръсти по бюрото му и се ухили широко.

— Мисля, че трябва малко да укротиш топката — възрази Патерно, отказвайки да се поддаде на нейния ентузиазъм. Съществуваха безброй други възможности, които също трябваше да се вземат предвид. — Не ти ли се струва, че прибързваш със заключенията? Кой би искал смъртта на Марла Кейхил? И защо не я е убил направо? Могъл е да я блъсне надолу по стълбите, или просто да ѝ пререже гърлото. Защо да си отваря толкова работа? Само за да е сигурен, че убийството ще прилича на нещастен случай? Не ми се вярва. Планът е твърде рискован. Твърде лесно би могъл да застане на пътя на някоя друга кола.

— Като камиона, управляван от Бигс.

— Освен ако двамата с теб не вървим по грешна следа. Не е ли възможно Бигс да е бил набеязаната жертва? — попита Патерно. — Някой много се постара, за да е сигурен, че той няма да се събуди никога, а Марла Кейхил, необезпокоявана от никого, се прибра у дома в богатата си имение. Може би все пак Бигс е бил мишената.

— Само дето той е чист като младенец, забрави ли? Мъж за пример във всяко едно отношение.

— За разлика от членовете на семейство Кейхил. — Патерно продължаваше енергично да предъвква безвкусната дъвка. Мамка му, този случай щеше да го подлуди. — Предполагам, че ще трябва да изчакаме и да видим какво има да ни каже госпожа Кейхил.

Според Ник Конрад Амхърст напразно се броеше между живите. Със същия успех би могъл да е мъртъв. Възрастният мъж лежеше по гръб в леглото си, всевъзможни тръбички влизаха и излизаха от тялото му, а съзнанието му бе замъглено от морфина, с който притъпяваха

силните му болки. Старецът леко завъртя едното си око, когато Марла почука на вратата на стаята му.

— Татко? — повика го тя и се приближи до леглото. Ник остана малко по-назад. Не искаше да се намесва в тази среща между баща и дъщеря, а и това място, независимо от всичките си удобства и великолепната гледка към залива, го изнервяше и го караше да се чувства не на мястото си. Домовете за възрастни хора му харесваха толкова, колкото и болниците.

В ъгъла на стаята имаше люлеещ се стол с кожена тапицерия. Банята беше оборудвана със специален душ, под който се побираше инвалиден стол, а самият инвалиден стол стоеше в другия ъгъл на стаята. Подът бе застлан със скъп килим, стените бяха облепени с пъстри тапети, а от прозореца се разкриваше гледка към Соусалито от другата страна на залива. Целият този лукс обаче не можеше да прикрие миризмата, характерна за подобни институции. Беше горещо. Задушно. А мъжът в болничното легло беше на прага на смъртта.

Марла докосна Конрад по костеливата ръка.

— Аз съм, Марла.

Конрад извърна глава и я погледна със замъглените си от болка очи.

— Марла? — повтори той. На лицето му се изписа видимо объркване. На времето беше едър и здрав мъж с горда осанка, а сега приличаше на скелет, съсипан от възрастта и ужасната болест. Бледата му кожа бе на петна, а сивата му коса бе толкова оредяла, че под нея прозираше кожата на главата му. Дълбоко в хлътналите му очи обаче проблесваше недоверие. — Не! — Извърна глава, присегна се към нощното шкафче и потърси очилата си. С известно усилие успя да ги закрепят на носа си. После я погледна през дебелите им стъкла.

— Да, да, зная, че изглеждам по-различна, но това е защото претърпях злополука... — побърза да обясни тя. — Но вече съм добре.

Той продължи да я гледа изпитателно, смръщил устни.

— Ти *не си* Марла. — Погледът на Конрад се плъзна над главата на Марла и се спря върху Ник. — А ти не си моят зет. — Подозрителните му очи се изпълниха с гняв зад дебелите стъкла на очилата. — Марла... Тя беше тук миналия ден. Заедно със съпруга си.

— Не, татко, не съм била тук. За Алекс не знам, но...

— Тя беше тук, по дяволите! Но не и ти — язвително заяви той. Гласът му трепереше от гняв, лицето му се зачерви. — Ти си една натрапница. Ето каква са! И двамата сте натрапници. — Посочи към перваза на прозореца, където бяха подредени снимки на Марла, Алекс и Сиси. До тях имаше поставена в рамка снимка на Джеймс в деня на раждането му. — Ето я Марла със семейството си.

— Да, татко, зная. Дойдох с Ник, защото той предложи да ме докара и...

— И тъй като ми предстои съвсем скоро да се срещна със своя създател, си решила да дойдеш тук и да се опиташ да ме забаламосаш. — Хвърли ѝ един поглед, изпълнен с презрение. Ледена тръпка пробяга по гръбнака на Марла, която инстинктивно усещаше, че и преди я бе гледал със същото пренебрежение. — Никога няма да разбереш, нали? — дрезгаво изграчи той. — Ти не си моя дъщеря.

— Но... — понечи да възрази тя, но изведнъж замълча. Лицето ѝ преbledня, устните ѝ се разтрепериха. За миг се вкопчи в преградните перила на болничното легло. Очите ѝ се разшириха. Сякаш самият господ бог ѝ се бе явил най-ненадейно. — О, господи...

— Махай се от тук, *Кайли* — дрезгаво прошепна Конрад, а очите му злобно проблясваха зад дебелиите стъкла. Ноздрите му се разшириха, лицето му се изкриви от първична, неподправена омраза. — И никога повече не се връщай. Няма да получиш нито цент от мен, разбра ли? — Събрал цялата си сила, той протегна ръка към нощното шкафче, опитвайки се да натисне звънеца и да повика някой от персонала. — Разкарай се от тук! Веднага!

Тя отстъпи крачка назад.

По коридора се чува забързани стъпки. Марла се обърна точно в момента, в който една едрогърда сестра с мрачно изражение на лицето влетя в стаята.

— Господин Амхърст позвъни на сестринския пулт — обясни тя и се насочи право към леглото на Конрад. — Искате ли нещо, господин Амхърст?

— Да — злобно изсъска Конрад и от тънките му, безцветни устни се разхвърчаха пръски слюнка. — Изгонете тези хора от тук и никога повече не ги пускайте при мен!

— Но това е вашата дъщеря — предпазливо възрази сестрата, опитвайки се да успокои и умилостиви своя пациент.

— Ха! Не е моя! Без значение какво повтаря онази курва, майка й.

— Господин Амхърст! — Сестрата се престори на шокирана, макар че, поне според Ник, тя сигурно отдавна бе свикнала със зловните тиради и циничния език на дъртака. Сестрата погледна Марла, опитвайки се да ѝ обясни с очи, че Конрад Амхърст не е съвсем с всичкия си.

— Разкарайте ги от тук. Веднага! — разпореди се той и сестрата ги изведе от стаята.

— От морфина е — обясни тя. — Има моменти, в които разсъждава напълно разумно, но има дни... ами, просто не може да различи реалността от фантазиите си. Моля ви да разберете, че той е много болен.

— Съпругът ми идвал ли е скоро? — попита Марла, която все още не можеше да се съвземе от омразата, която струеше в погледа на баща й. — Алекс Кейхил... Идвал ли е скоро... с някого?

— Не и по време на моята смяна, но можете да проверите на рецепцията. Може би някой друг ще си спомни. Правилникът изисква гостите да се регистрират на влизане, но малцина го правят.

— Ние също не се регистрирахме — рече Ник и в този момент се разнесе тих звън и лампата над вратата на Конрад започна да премигва отново.

— Както виждате, това е един от лошите му дни — извини се сестрата, обърна се и хукна обратно към стаята.

— Ние си тръгваме. — Ник сграбчи Марла за лакътя и я поведе по дългия, застлан с килим коридор. Покрай стените на коридора бяха монтирани гладки дървени рампи, а през големите френски прозорци се излизаше на добре поддържана морава с красиви цветни лехи и великолепа гледка към залива. На няколко места забелязаха кътове за отмора, запълнени с меки канапета, фотьойли и масички, които едва ли се използваша много често. Сградата беше луксозна. Елегантна. Но си оставаше старчески дом. Място, на което богатшите идваха, за да умрат.

Когато стигнаха до регистратурата, Ник прегледа дневника, в който се вписваха имената на посетителите. Ако Алекс бе идвал през последните няколко дни, той очевидно не си бе направил труда да се регистрира в дневника.

— Да се махаме от тук — рече Ник. Един от пазачите им отвори електронните френски врати и Ник се почувства значително по-добре. Господи, това място беше като затвор. Както и да го наричаха.

Соленият бриз, който духаше от океана, гонеше няколко облачета по синьото небе. Чайките крещяха и се спускаха над гладките като огледало води на залива, а във въздуха се усещаше приближаването на зимата. Времето беше ясно. И студено.

— Конрад от край време си е долно копеле — заяви Ник, когато двамата тръгнаха рамо до рамо към паркинга.

— Той е болен.

— Като здрав не беше много по-добър, повярвай ми.

Когато се изправи пред вратата на пикапа, Марла най-последно вдигна поглед към Ник. Беше успяла да си възвърне самообладанието, но на лицето ѝ все още червенееха две ярки петна. — Ако някой път отново ми хрумне да посетя някой от роднините си без покана, просто ме застреляй, моля те.

— Ще гледам да не забравя. — Ник отвори вратата и Марла се настани на изтърканата седалка.

Ник седна зад волана и запали двигателя.

— Той беше убеден, че не си Марла.

— Схванах го. — Тя изсумтя. — Но пък и как би могъл да го виниш? Дори и аз се съмнявам на моменти. — Примижа срещу слънчевата светлина, струяща през предното стъкло и додаде: — Освен това ме нарече *Кайли*. — Започна да барабани с пръсти по облегалката на вратата. Ник изкара колата от паркинга. — *Кайли*. — Името ѝ звучеше познато. Но защо? Дали не беше нейното? Не... невъзможно. Може би познаваше жена с това име? Сключила вежди от усилието да се концентрира, Марла напрегнато се опитваше да извика някакъв спомен в главата си. Миналото ѝ обаче си оставаше все така тъмно и неясно. Като обвито с непрозрачен воал. Вдигането на последната завеса все още предстоеше.

Ник ѝ хвърли един кос поглед.

— Името означава ли нещо за теб?

— Да. Искам да кажа... може би. — Издиша дълбоко, присегна се за чантата, която бе измъкнала от гардероба, намери слънчевите очила и ги сложи на носа си. — Струва ми се... о, не зная. — Щракна с пръсти сякаш се опитваше да сграбчи нещо, което непрекъснато ѝ

убягваше, а след това толкова силно се концентрира в опита си да си спомни нещо от живота си преди катастрофата, че започна да я боли глава. — В главата ми е пълна каша, но съм сигурна, че съм чувала това име и преди... О, зная, че звучи налудничаво, но на някакво подсъзнателно ниво имах усещането, че Конрад знае по-добре от мен коя съм в действителност. Не е ли откачено? Завъртя изразително очи, отвори леко прозореца и видиша соления въздух. — Толкова е странно. В живота ми цари пълен хаос. Понякога ми се струва, че не зная кое е истина и кое — не. Но враждебността, с която ме посрещна онзи човек, неподправената омраза, изписала се на лицето му, ми изглеждат далеч по-убедителни от всичко останало, което съм чула за себе си до момента.

— Не се зарадва особено да те види.

— Той ме мрази.

— Е, днес май наистина те мразеше — отстъпи Ник.

Марла се загледа през прозореца.

— Как това негово поведение се връзва с всичките онези приказки за това колко близка съм била с баща си, как той ме отрупвал с подаръци, убеден, че аз съм единствената светлина на живота му? Що се отнася до мен, всички тези дрънканици ми се струват твърде преувеличени и неискрени. А защо не и напълно измислени? От момента, в който излязох от комата, живея с вътрешното убеждение, че двамата с него не се разбираме особено. Интуитивно чувствам, че изпитваме неприязън един към друг. — Хвърли един поглед към Ник. — Но предполагам, че това изобщо не изразява същността на чувствата, които този човек изпитва към мен. — Едва не се разсмя на абсурдността на цялата ситуация. Само дето изпитваше силна болка. Горчивата истина бе, че имаше твърде много близки и роднини, но не се чувстваше свързана с нито един от тях. С изключение на бебето и на Ник. Не изпитваше привързаност дори и към собствената си дъщеря. И към съпруга си. — Е, толкова за бащината любов и привързаност — промърмори Марла, погледна Ник и попита: — Той защо смята, че съм го посетила преди няколко дни заедно с Алекс?

— Сестрата каза, че под влияние на морфина той невинаги е с ясно съзнание. — Ник премина на по-ниска предавка, за да вземе един остър завой по пътя, който се виеше успоредно на залива.

— Ти вярваш ли в това? — Тя го изгледа изпитателно.

— Не зная, но има нещо, което определено не е наред.

— Амин!

— Предполагам, че ще се наложи да попитам Алекс.

— Това означава, че разговорът по време на вечерята ще бъде доста интересен — отбеляза Марла и потъна в мълчание. Баща ѝ я смяташе за натрапница. Държеше се така, сякаш я мислеше за друг човек. Обвиняваше майка ѝ, *курвата*, че се е опитала да я представи като негова дъщеря. Дали бълнуваше? Или това беше част от миналото му?

— Знаеш ли, че след смъртта на Конрад по-голямата част от наследството му ще бъде наследена от Джеймс? — попита Ник.

— Бебето? Баща ми е завещал богатството си на моя син? — Пълна лудост!

— Точно така.

— Чакай малко — рече тя и вдигна ръка, опитвайки се да възрази. — Откъде знаеш това?

— Просто се постарях да си напиша домашното.

— Искаш да кажеш, че си си пъхал носа там, където не ти е работата.

Той пусна радиото. От говорителите гръмна реклама на клетъчни телефони, Ник потърси друга станция. Зазвуча някаква лека рок музика. Последвана от стара песен на Били Джоъл.

— Можеш да го наричаш както искаш, но аз наистина се опитвам да разбера какво точно става напоследък.

— Аз също — призна тя, макар че се почувства доста обезсърчена при мисълта, че Ник може би знае за живота ѝ повече от нея самата. — Сигурен ли си за завещанието?

— Доколкото човек може да бъде сигурен за подобни неща. Наел съм частен детектив, който прави тези проучвания за мен.

— И?

— Той има определени връзки... или поне така твърди. Според последното завещание, всички наследници получават някакво дребно подаяние, като основната част от богатството на Конрад отива при бебето.

— Но защо, за бога?

— Както изглежда баща ти винаги е искал да има наследник, който да носи името му. Първоначалният вариант на завещанието

предвиждал основната част от парите му да бъдат наследени от неговия син, но тъй като Рори е със сериозни умствени увреждания, на теб се паднала тежката задача да му родиш наследник. *Син.*

— Независимо от това, че фамилието му име не е Амхърст.

— Но пък бебето се казва Джеймс Амхърст Кейхил.

— Не мога да повярвам. Това е... това е толкова архаично. Толкова... толкова долно. — Но тогава си спомни мъжа, който беше неин баща. И осъзна, че подобни схващания му подхождат напълно.

— Става дума за парите на стареца. И той може да прави с тях каквото си пожелае — изтъкна Ник, а Марла се загледа в един самолет, който пореше небето високо над тях.

— Но Джеймс е едва на девет седмици.

— И се е родил момче, а както се оказва, това си е чист късмет.

— Или проклетие. — Марла не харесваше чувството, загнездило се в душата ѝ след срещата с баща ѝ — неизлично болен старец на смъртния си одър, скелет, изпълнен с омраза и подозрения. Къде беше отишъл любящият баща, който раздава борсови акции и скъпи пръстени като бонбонки? Къде беше останал бащата, който я бе отгледал с любов и надежда, че някой ден ще му роди внуци...?

— Коя е Кайли? — внезапно попита Ник.

— Ще ми се да знаех. Сигурна съм обаче, че съм чувала това име и преди... виждала съм го написано, или съм го чувала някъде. Само дето не мога да си спомня къде.

Той се замисли дълбоко. Пръстите му разсеяно барабаняха по скоростния лост. Без да отделя поглед от пътя, леко присви очи и подхвърли:

— Може би все пак ще се окаже, че наистина имаш сестра. Половин сестра.

— Предполагам, че това е една от възможностите — съгласи се Марла, тъй като думите му почти буквално повтаряха собствените ѝ съмнения. — Но защо никой не е чувал за нея?

— Защото това е неговата малка срамна тайна. Възможно е съзнанието му да се е размътило под въздействието на опиатите и той да те е объркал с нея.

— Може — съгласи се тя, макар че тази възможност ѝ изглеждаше някак си изсмукана от пръстите и не особено логична. Но пък защо би я нарекъл с друго име? — А може би аз съм Кайли. Как

бих могла да зная със сигурност? — Погледна го и въпросително вдигна едната си вежда.

— Къде е Марла тогава? И защо всички те смятат за дъщеря на Конрад?

— Не всички — изтъкна тя, загледана през прозорците. Оградените пасбища и зелени хълмове постепенно отстъпваха място на градски постройки, които се размазваха пред очите ѝ докато пикапът се носеше с висока скорост по тесния път. — Сиси не смята така. А също и Конрад. Не съм сигурна дори дали самата аз вярвам, че съм Марла. Ами ти? — Обърна глава и погледна право в него. — Ти си я познавал. Много добре, доколкото успях да разбера. — Пръстите му, стиснали волана, побеляха от напрежение. — Смяташ ли, че аз наистина съм Марла? — попита тя.

Устните му изтъняха. Кожата се опъна до скъсване върху изсечените му скули.

— Да.

— Защо? Лицето ми е силно променено. Минах през ада докато се възстановя от сериозните наранявания. Да не забравяме и пластичната операция. Не си ме виждал от колко? Повече от десет години?

Вените на ръцете му изпъкнаха. Напрежението скова цялото му тяло.

— Вярно.

— Как можеш да бъдеш сигурен тогава? — Когато той не ѝ отговори, тя леко докосна ръката му: — Как, Ник?

— Заради начина, но който реагирам на близостта и присъствието ти около мен, по дяволите! — Хвърли ѝ един поглед, който сякаш прогори рана в душата ѝ. — Да вземем снощната случка например — предложи той, а гумите на колата затрополяха по паважа. — Беше там и знаеш какво се случи.

— Д... да — промърмори тя и отдръпна ръка.

— Обикновено не губя контрол, Марла — искрено изтъкна той. — Не е в стила ми. — Очите му, толкова сини, толкова проникателни и така дяволски напрегнати, се впиха в нейните. Испита желание да се отдръпне, но вместо това смело срещна погледа му. — Случвало ми се е само още веднъж. Преди много години. — Усмихна се, отвратен от самия себе си. — Жалко, че не си спомняш.

Стомахът ѝ бавно се преобърна. Тя леко вирна брадичка.

— Дяволски си прав. Наистина е жалко. Пет пари не давам какво се е случило между нас, Ник. Само искам да си спомня.

— Да, но на мен ми пука, госпожо. Аз помня абсолютно всичко и, проклет да съм, ако допусна да премина през същия ад отново.

Смени скоростите и задмина един седан, който се престрояваше, за да завие.

Марла се облегна назад. Душата ѝ кървеше, раздирана от противоречиви емоции. В живота ѝ имаше твърде много несъответствия, подробности и откъслечни спомени, които просто не се връзваха. А и отношенията ѝ с Ник бяха толкова непостоянни, толкова обезпокоителни, така дяволски напрегнати, че я плашеха до смърт.

— В такъв случай смятам, че не ни остава нищо друго, освен да се опитаме да открием тази Кайли.

— Ако изобщо съществува.

— Точно така.

Ник се умълча, превключи на четвърта и настъпи газта. Марла скръсти ръце пред гърдите си и започна нервно да потропва с крак. Ник беше единственият ѝ съюзник и най-лошият ѝ враг. Струваше ѝ се, че може да му вярва, макар постоянно да си напомняше, че той може би е последният човек, на когото би могла да се довери. Изпитваше към нея дълбоко вкоренена неприязън. Не ѝ бе простил за стореното и може би търсеше отмъщение.

— Искам да ти покажа нещо — изведнъж рече Ник и вместо да се качи на магистралата за Сан Франциско пое към Соусалито. Сгушено във вътрешността на полуострова откъм северния край на моста „Голдън Гейт“, малкото градче бе разположено сред хълмовете, а къщите му, боядисани в пастелни цветове и заглушени от пълзящи растения, ярки цветя и храсти, гледаха към искрящите води на залива.

— Какво да ми покажеш? Къде отиваме?

— Мисля, че е време да проверим адреса на Пам Делаacroa.

— Защо?

— За да се опитаме да стимулираме паметта ти — не толкова враждебно отвърна той. — Съгласна ли си?

— Готова съм на всичко, което може да помогне.

Навлязоха в района на пристана на залива Ричардсън и паркираха на паркинга, предназначен за колите на постоянните обитатели.

— Тя живее в плаваща къща? — попита Марла, насочила поглед към къщите, закотвени край дългия дървен кей.

— Нанесла се е тук след развода си. — Ник посочи към един избелял от слънцето пристан и към двуетажната плаваща къща до него. Марла имаше усещането, че някакъв зловещ призрак се прокрадва в душата ѝ. Опита се да си представи ежедневието на жената, която бе видяла на снимките... помъчи си да си я представи как внася огромни пликосе с покупки в дома си, как разговаря с дъщеря си по телефона, как прави планове да продаде къщата... Не си спомни нищо обаче.

Твърдо решена да извика някакъв спомен в съзнанието си, какъвто и да е спомен за жената, загинала в онази катастрофа, Марла скочи от пикапа и затръшна вратата след себе си. Денят беше слънчев, а ясното небе блестеше високо над тях. Марла обаче кой знае защо не можеше да се избави от усещането, че би трябвало да се спотайва в тъмните сенки и да се крие от очите на съседите, които биха могли да я забележат случайно. От океана духаше силен ноемврийски вятър. Марла се приближи до входната врата, на която бе резбована чапла със стъклени очи, стиснала послание за добре дошли в човката си. Ник почука силно. Изчака. Отвътре не се чу никакъв шум. Никой не отвори вратата. Щорите не помръднаха. Ник се опита да надникне през прозореца.

— Ти нали не очакваше, че ще намерим някого тук? — попита Марла, пхнала ръце в джобовете на палтото си.

— Не, но се надявах посещениято ни да отключи някакъв спомен в главата ти.

— Хубаво щеше да бъде. — Тя огледа двуетажната къща. Спря поглед върху подпорните греди, дървената палуба и празните глинени саксии, поставени близо до вратата. Никакви цветя не вирееха по това време на годината и в саксиите се виждаха само няколко изсъхнали стебла. Бяха тъжни и безутешни като самата къща. Ледена тръпка разтърси тялото на Марла. Тя пристъпи на палубата, по която Пам бе минавала стотици пъти, за да полива растенията, да боядисва дървените первази или да се пече, излегнала се върху някой от шезлонгите, натрупани под навеса на горната палуба. Изкачи се по

стълбите, обхваната от силна тъга заради загубения живот на жената, която не можеше да си спомни.

Щорите на втория етаж също бяха спуснати.

— Имам чувството, че се разхождам по гроба ѝ — рече Марла, обви ръце около тялото си и се заслуша във водата, която тихо се плискаше в дървените подпори на къщата. Обърна поглед към остров Ейнджъл и се замисли за жената, която бе пътувала заедно с нея в колата. Жената, чието лице бе видяла на снимките, които ѝ показа Ник. Но отново не си спомни нищо. В главата ѝ се лутаха единствено въпросите, които я измъчваха от мига, в който се бе събудила от комата в болничната си стая.

Марла тръсна глава и, присвила очи, погледна към Ник.

— Съжалявам. Нищо не се получава. Щом казваш, че това е къщата на Пам, ще ти повярвам, но това е всичко. Не виждам как би могъл да го докажеш.

— Беше просто импулсивно решение. Изстрел в тъмното.

— Но с халосни патрони — подразни го Марла. Започнала бе да вярва на Ник. Да разчита на него. Да му доверява тайните си. Което си беше чиста лудост.

Спомни си за снощи, Марла. Не можеш да му имаш доверие. Не можеш да вярваш и на самата себе си, когато си близо до него. Поне не и в емоционален план. Той стоеше с гръб към нея, подпираше се на парапета и се вираше във водата. Вятърът развяваше черната му коса, якето му се бе вдигнало високо и Марла забеляза кожения колан и изтъркания плат на старите му дънки, прилепнал като втора кожа върху стегнатия задник и стройните му крака.

Ник я погледна през рамо и тя бързо отклони поглед.

— Мисля, че трябва да тръгваме — заяви Марла и с периферното си зрение зърна чувствената му усмивка. Дяволите да го вземат! Значи бе почувствал, че го наблюдава. Може би дори съвсем съзнателно бе заел точно тази поза. Понякога можеше да бъде ужасно самоуверен. Арогантен. Истинско копеле. Марла тръгна към пикапа, като не спираше да си повтаря, че е глупачка. Какво, по дяволите, притежаваше този мъж, което я караше постоянно да си мечтае да се люби с него... дори и когато се опитваха да разплетат загадката на собствения ѝ живот?

По дяволите! По дяволите! По дяволите! Когато се качиха в пикапа, Марла се отдръпна възможно най-далеч от него.

— Трябва да се видя с Патерно — информира го тя. — Обещах да отида да дам официални показания.

Ник погледна часовника си.

— Какво ще кажеш преди това да се отбием на още едно място?

— Къде?

На лицето на Ник изгря момчешката му усмивка.

— Мисля, че е време двамата с теб да открием целебната сила на религията. — Очите му палаво заблестяха.

Пое към центъра на града, а след това зави по една странична уличка. Пет преки по-нататък намали скоростта и пикапът запълзя бавно по улицата.

— Ето тук се подвизават Черис и Доналд — рече той и посочи с ръка модерната църква. Боядисана в каменно сиво, с островръх меден покрив, църквата беше най-внушителната постройка в квартала.

Близо до улицата беше поставена табела с разписанието на службите през идната седмица. Преподобният Доналд Фавие възнамеряваше да говори за греха и за възмездието. Под програмата се мъдреше един цитат от библията. Паркингът изглеждаше полупразен — върху прясно положения асфалт бяха спрели два седана, едно лъскаво волво комби и тъмен джип.

Ник още повече намали скоростта, а Марла изпитателно огледа широката предна веранда и резбованите двойни врати.

— Мисля, че и друг път съм идвала тук — рече тя, останала с впечатлението, че някакъв спомен се опитва да изплува от тъмния мрак на съзнанието ѝ.

— Хайде да влезем вътре. — Ник спря на паркинга. Марла изскочи от колата преди той да успее да отвори вратата и да прибере ключовете в джоба си.

Колкото повече приближаваха до църквата, толкова по-силна ставаше нейната увереност, че вече е идвала тук, но не през деня, за да пее химни с другите членове на църквата и да слуша гласа на пастора, който вдъхновено съобщава благата вест на своето паство. Не! Образите, които проблесваха в съзнанието ѝ, бяха твърде неясни, но тъмни и тя си помисли, че може би е идвала тук, за да се срещне с някого.

Бързо изкачи петте дървени стъпала и стъпи на верандата. Ник я следваше по петите. Присегна се край нея с намерението да ѝ отвори вратата.

Тя обаче не помръдна. Беше здраво залостена.

— Мамка му! — изруга Ник.

— Това е историята на моя живот — отбеляза Марла. Ник я изгледа изпитателно, но тя само махна с ръка. — Напоследък често ми се случва да стоя пред заключени врати.

— Предполагам, че господ няма фиксирано работно време от девет сутринта до пет вечерта — подхвърли Ник.

На лицето на Марла се изписа измъчено изражение.

— А може би просто обядва в момента.

— Много смешно.

— И аз така си помислих.

Тя го изгледа унищожително.

— Мястото не е особено подходящо за непочтителното ти богохулстване. — Само че не успя да запази суровото си изражение и се разсмя докато слизаше обратно по стълбите.

— Само се опитвах да разведря настроението.

— Добре де, наистина беше смешно.

Тръгнаха по една застлана с каменни плочи пътека към задната част на сградата. На една врата видяха надпис, който им даде да разберат, че зад нея се помещава администрацията на църквата. Ник почука и леко натисна бравата. Без успех. Беше заключено.

— Не ни провървя особено — отбеляза Ник. В този момент до ушите им достигна рев на мощен двигател. Гумите на превозното средство изсвириха пронизително. — Не смяташ, че сме изплашили някого с появата си тук, нали? — Ник хукна към паркинга.

Марла тичаше след него, опитвайки се да не изостава. Заобиколиха църквата и излязоха на паркинга.

Пиканът на Ник беше точно там, където го бяха оставили. Двата седана и комбито също си бяха по местата.

— Преди няколко минути тук имаше и един джип. Нали?

— Така ми се струва. Да. — Тя кимна, опитвайки се да нормализира дишането си. Краткият спринт я бе оставил без дъх. — Беше паркиран ей там, до онзи храст. — Посочи с ръка мършавата форзиция и дълбоко си пое дъх. Господи, изобщо не беше във форма.

— Точно така. — Ник, присвил очи, насочи поглед към празното място.

— Решението на шофьора да тръгне след пристигането ни може да е най-обикновено съвпадение...

— Друг път! — Стисна устни и огледа рехавото движение по улицата. — Мамка му! — Изрита едно камъче и го запрата под гумата на една от паркираните коли. — Виждал съм джип като този и преди. Вечерта, в която Черис ме посети в хотела. След като си тръгна, някой я взе от улицата с такъв тъмен джип. — Ник примижа и се загледа надолу по улицата, като че ли се надяваше, че ще успее да види изчезналото превозно средство.

— В района на залива има хиляди такива джипове — отбеляза Марла, заслони очите си с ръка и се загледа на запад към спускащото се ниско слънце. — Но не е изключено това да е същата кола, взела Черис от улицата във въпросната вечер. Възможно е да принадлежи на съпруга ѝ. Или на църквата.

— Може. Но дори и да е така, мислиш ли, че е случайно това, че шофьорът на джипа, който и да е той, побягна в мига, в който се появихме?

— Може би.

— А може би не — възрази Ник. От доброто му настроение нямаше и следа. Откъм Тихия океан се появиха тъмни облаци. — Не вярвам в съвпаденията.

— Нито пък аз — призна Марла. — Но защо тръгна толкова рязко и привлече вниманието ни? Защо не изчака да си тръгнем?

— Може да си е помислил, че идваме да го търсим. Или че имаме ключ за проклетата врата. Кой знае? — Ник се приближи до пикапа и отвори дясната врата. — Хайде, тръгваме.

Тя не възрази. Никак не ѝ харесваше зловещия хлад, който пълзеше по гръбнака ѝ.

Качиха се в пикапа и Ник пое на юг. Не говореше. Присвил очи и стиснал с все сила волана, той се взираше в пътя пред себе си, а лицето му бе изкривено от тревожна гримаса.

— Каза ми, че имаш среща с Патерно, нали?

— Да. Тук някъде имам адреса на полицейския участък. — Отвори празната си чанта и извади отвътре визитната картичка на полицейския инспектор. — Знаеш ли, така и не успяха да намерят

дамската чанта, с която съм пътувала в нощта на катастрофата, така че в момента не разполагам с никакъв документ, който да удостовери самоличността ми. Нямам паспорт, нямам пари, нямам нищо. Предполагам, че сигурно съм имала шофьорска книжка, карта с номера на социалната ми осигуровка, кредитни карти и вероятно връзка ключове и устройство за дистанционно управление на вратата на гаража.

— Чантата ти не е ли била с теб? — Пикапът навлезе в тесните платна на моста „Голдън Гейт“ и Марла се загледа в успокояващите води на Тихия океан и в траулерите и танкерите, замрели неподвижно на хоризонта. Небето, което по-рано през деня беше искрящосиньо, сега бе притъмняло, а сивите облаци, зародили се над океана, бързо приближаваха сушата.

— Това е, което ми казаха ченгетата, но проблемът е в това, че не можах да я намеря и у дома. — Безсилно зарови пръсти в късите си къдрици. — Намерих обаче пръстена, който ми е подарък от баща ми. В кутията за бижута, която бях преровила поне десетина пъти преди това. Без да го намеря. Не мога да се избавя от усещането, че някой нарочно го е сложил там.

— Кой знаеше, че го търсиш?

— Всички, струва ми се.

— Алекс?

— Да. Защо? Мислиш ли, че може той да го е взел? — възкликна Марла, макар че самата тя неведнъж бе мислила върху тази възможност. Съпругът ѝ беше толкова потаен, толкова свръхпредпазлив... И се държеше като човек, който се страхува от нещо... И само един господ знаеше какво е то.

— Не зная — призна Ник и намали скоростта. — Зная обаче, че го видях да излиза от къщата посред нощ. И допускам, че може да е ходил на посещение при Конрад, без да ти е казал за това.

— Не че е грях да посети болния си тъст — напомни му Марла.

— Но защо е цялата тази потайност? Макар че той от край време си е такъв. Дори и когато бяхме деца. Обаче сега вече минава всякакви граници. — Ник натисна спирачките, за да не удари някакъв миниван, който спря ненадейно пред тях. — Започвам да се питам в какво точно се е накиснал този път. — Колите пред тях се раздвижиха и Ник отново

настъпи педала на газта. Прекосиха „Президио“ и завиха на юг. — Преди да отидем в полицията, предлагам да посетим брат ти.

— Да. Съгласна съм — отвърна Марла, макар че цялата изстина при мисълта, че и той може да я отблъсне, преизпълнен с омраза и недоверие. Не очакваше Рори да се отнесе с нея по-сърдечно от баща ѝ.

Оказа се по-лошо отколкото беше очаквала. Сградата беше стара, но очевидно бе ремонтирана наскоро. Фасадата ѝ от златисти тухли беше чиста и добре поддържана, обзавеждането — съвременно и модерно.

— Съжалявам — каза ѝ сестрата на рецепцията, след като изслуша молбата ѝ. — Пациентите ни могат да бъдат посещавани единствено от членове на семейството. Ако не ми представите някакъв документ в подкрепа на твърдението, че сте Марла Кейхил, няма да мога да ви пусна да влезете.

— Ами аз? Аз съм зет на Марла. — Ник извади портфейла си и ѝ показа шофьорската си книжка с регистрацията в Орегън.

— Съжалявам. — Сестрата поклати глава, а след това се усмихна на Марла. — Ще можете да посетите брат си, след като си извадите някакъв документ за самоличност.

— Но...

— Такива са правилата в тази болница.

Не постигнаха никакъв успех и с административния директор на институцията. Обезкуражена, Марла бързо излезе от тухлената сграда.

— Ето че отново не постигнахме нищо. Цял ден обикаляме напразно — изръмжа тя, докато вървяха по тротоара, и вдигна яката на палтото си.

— Може от тук нататък да ни потръгне — подхвърли Ник, но думите му не прозвучаха особено убедително.

Отново се качиха в пикапа и Ник се насочи към полицейския участък. Сенките на високите небостъргачи падаха върху улиците на града, а тротоарите бяха претъпкани с пешеходци. Рикшите и велосипедите се бореха за място на улицата и се състезаваха с колите, камионите и пикапите. Няколко преки по-нататък се чу пронизителния писък на сирена.

— Алекс каза ли къде ходи нощес? — попита Ник.

— Изобщо не съм го виждала днес. Не съм сигурна дори дали изобщо се е прибирал в къщата — призна Марла. — Кармен ми каза, че излязъл рано сутринта.

— Държа да ти кажа, че не беше първото му среднощно излизане. — Ник погледна уличните знаци и зави наляво. — Преди няколко нощи пак го направи. Малко след като те доведе у дома след посещението в кабинета на доктор Робъртсън. Споменава ли ти е за това?

— Не — призна тя. Проследи с пръсти облегалката на вратата, а в душата ѝ се загнезди някакво лошо предчувствие. — Постъпките на съпруга ми са пълна загадка за мен. — Опита се да намери някакво извинение за поведението на Алекс, но не успя. — Зная, че в момента води много важни преговори с някакви японски инвеститори, но това май е единственото нещо, което ми е известно за работата му.

— Не намираш ли, че това е странно?

Тя тъжно се засмя, а Ник рязко натисна спирачките, за да избегне удара с едно такси, което навлезе в неговото платно.

— Намирам, че целият ми живот е странен, Ник — призна тя. — Съпруг, който не споделя нищо с мен, дъщеря, която постоянно ме отблъсква, свекърва, която се държи така, все едно имам нужда от ключар, бебе, за което си спомних съвсем случайно, баща, който ме презира и ме смята за натрапница, и девер, който... който...

— Който какво?

Не можеше да му каже истината. Не можеше да признае, че е привлечена от него и краката ѝ се разтреперват само като го види, а кръвта ѝ кипва при всяко негово докосване.

— Който... ме притеснява — рече тя, а на неговите устни се появи нещо като усмивка. — Но ти имаш право, Ник. Ние изобщо не приличаме на щастливо американско семейство и да, Ник, наистина намирам всичко това за странно. Много странно. Надявам се само да намеря отговор на всички тези въпроси преди окончателно да се побъркам.

— Или преди да те убият — мрачно отбеляза той.

— Да ме убият? — повтори Марла и завъртя очи от изумление. Нямаше намерение да се поддава на страха. Не искаше да се окаже участница в някаква параноична мелодрама. И на нея ѝ бе минавало

през ума, че някой може би се опитва да я убие, но всеки път бе отхвърляла тази възможност, обяснявайки я със собствените си страхове и неувереност. Само че сега страховете ѝ бяха изречени от друг човек, а това ги направи далеч по-реални. Въпреки това тя все още отказваше да повярва.

— Помисли малко — настоя Ник. — В нощта на катастрофата си видяла човек на пътя, който направил нещо, за да те заслепи, нали?

— Ами... може би.

— Възможно е това да е било предварително обмислен и внимателно подготвен план. — Ник рязко изви волана, за да вземе поредния завой.

— Чакай малко! Това е твърде произволно заключение. Как някой би могъл да знае накъде съм тръгнала? Как би могъл да предположи, че карам колата на Пам?

— Нямам представа, но не е невъзможно. След това една нощ ти се стори, че някой стои до леглото ти и те заплашва. А малко след това ти призля, започна да повръщаш и едва не умря. Напълно е възможно някой да ти е инжектирал нещо или просто да е сложил нещо в храната ти.

Искаше ѝ се да възрази, но не можеше. Той просто изричаше на глас собствените ѝ страхове, които не ѝ даваха мира и които тя така упорито се опитваше да отхвърли.

— Кой би искал смъртта ми?

— Помислих си, че ти би могла да знаеш.

Марла затвори очи и облегна глава на вратата.

— Аз не зная дори коя съм. Как бих могла да зная кой оглавява списъка с враговете ми? — Челюстта започваше да я боли отново. Тъпа, пулсираща болка. — Но защо са му всичките тези усложнения? Защо просто не ме застреля?

— Защото те се опитват да направят така, че смъртта ти да изглежда като нещастен случай.

— Те? Ето че враговете ми станаха повече от един. — Въздъхна, поклати глава и се загледа във високите сгради, извисили се нагоре в небесата. — Няма начин. Тази теория е съшита с бели конци. Случилото се с мен беше злополука. Точка по въпроса. А през онази нощ повърнах, защото бях кълбо от нерви и стомахът ми просто не можа да издържи на напрежението. Това е всичко. Няма нищо злоещо

в цялата история — заключи Марла, опитвайки се да убеди сама себе си. Никой не се опитваше да я убие.

Или?

Ник видя един многоетажен паркинг и зави, за да влезе вътре. Взе си билетче от автомата, качи се рампата и огледа паркираните коли, опитвайки се да открие свободна клетка.

— Защо някой би искал смъртта ми? — отново попита тя.

— Защото се *страхува* от теб. И от онова, което би могла да си спомниш.

Леден хлад скова душата ѝ.

— Ти затова ли се нанесе в къщата? — внезапно попита тя. — За да ме пазиш?

— Това е една от причините — призна Ник и паркира колата на третото ниво между едно беемве и една хонда. Угаси двигателя и продължи: — Знам, че си мъжко момиче, Марла, но имаш нужда от приятел, който да ти пази гърба.

— И ти доброволно се кандидатира за работата?

Ник изобщо не се усмихна.

— Някого друго ли имаш предвид?

— Ще ми се да мисля, че мога и сама да се грижа за себе си.

— Та ти дори не си спомняш коя си. — Наведе се към нея и едва не я докосна с върха на носа си. До нея достигна ароматът на мускусен афършейв и кожа. Ник хвана ръката ѝ и я погали с палец. — Не мислиш ли, че предвид общото ни минало, аз съм най-неподходящият човек на земята, който би могъл да се кандидатира за твой личен бодигард? — Очите му тъмнееха в припадащия здрач, топлите му пръсти прогаряха кожата ѝ.

— Аз... предполагам — отвърна тя, опитвайки се отчаяно да не поглежда към тънките му устни, да не обръща внимание на топлината на тялото му, която бе толкова силна, че прозорците на пикапа започнаха да се изпотяват. — Но аз имам съпруг...

— С когото не спиш, който постоянно отсъства от къщи и те оставя съвсем сама посред нощ — напомни ѝ Ник. — Съпруг, на когото нямаш доверие.

Марла преглътна шумно и той премести поглед към гърлото ѝ. Тя посегна със свободната си ръка към дръжката на вратата.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че никъде не съм в безопасност? Дори и в собствената ми къща?

Погледна я изпитателно. Очите му бяха невероятно сериозни.

— Точно това ти казвам.

— Но това са само хипотези. Някакви твои шантави измишльотини.

— Надявам се да си права. Господи, наистина се надявам — пламенно заяви той. Дъхът му беше горещ, погледът — съблазнителен. Дълбоко в душата си Марла почувства зараждащото се желание, което мигновено подпали кръвта ѝ. О, не можеше да направи това. Не и отново.

Дръпна дръжката и вратата се отвори.

— Хайде да вървим да се срещнем с инспектора.

— Ти отново се провали! Исусе Христе, що за некадърник си ти?
— Гласът от другата страна на линията беше дяволски сърдит. — Толкова ли е трудно да убиеш някого?

Идеше му да прати копелето по дяволите. Стоеше в телефонната кабина, вечерта бавно припадеше над града, а на него му се искаше да протегне ръка и да сграбчи негодника за гърлото.

— Слушай, щом толкова искаш да видиш Марла мъртва, убий си я сам — изръмжа той. Знаеше, че онзи е прекалено страхлив и не би допуснал да изцапа с кръв снежнобелите си ръчички. Негодник от най-долна класа.

— С теб сключихме сделка.

— Зная. — Опита се да се успокои и, присвил очи, се загледа към близкия светофар, където двама тийнейджъри с мъка удържаха огромно куче, което изглеждаше твърдо решено да се хвърли под някоя кола. — Ще се погрижа.

— Не. Не веднага. Твърде е рисковано. Паметта ѝ започва да се възстановява. А възможностите ни за действие намаляват. Съвсем скоро всички, включително и ченгетата, ще станат твърде подозрителни.

— Ще го направя тази вечер — обеща той и се усмихна, доловил паниката в гласа на другия. — Тази вечер ще се погрижа за всичко.

— Не... не го прави в къщата. И без друго всички вече са прекалено изплашени. Аз ще измисля някакъв план. Ще трябва да изчакаме.

— Ти си този, който изгаря от нетърпение да я види мъртва.

— А ти не, така ли?

Пръстите му, стиснали телефонната слушалка, се изпотиха.

— Всъщност аз не искам да бързам. Предпочитам да го направя бавно. И да я накарам да ме моли за милост.

— Мамка му! Ти си по-болен отколкото смятах. Засега обаче ще се спотаим. Не предприемай нищо докато не измисля някакъв план. Може да се наложи да изчакаме дъртия да хвърли топа. След това може да я убиеш. И искам да го направиш чисто. Не я... не я измъчвай.

— Теб пък какво те е грижа, по дяволите? — Копелето от другата страна на линията очевидно страдаше от угризения на съвестта. И това ако не беше върхът! Той се разсмя и бръкна във вътрешния джоб на самото си за цигари. — Нали ме нае точно заради това? Защото съм болен? И защото ме бива, приятел.

— Дай да си изясним едно нещо. Двамата с теб не сме приятели. Никога не сме били. Никога няма да бъдем. Това е само... бизнес.

Той пъкна една цигара в устата си.

— А какво стана с оная поговорка, според която кръвта е по-гъста от водата?

— Пълна глупост! Ти го знаеш, и аз го зная. Искам само да изчакаш да ти се обадя и да си свършиш работата. След това ще си оправяме сметките.

— Надявам се. Защото, ако не видя парите, ако се опиташ да ме изиграеш, ще разкажа цялата история пред ченгетата и пред пресата. За теб и за греховете, които толкова отчаяно се опитваш да прикриеш. Всичките ти деяния са документирани, amigo. До едно. Включително и цялата онази гадост в „Кейхил хауз“. Направо ще те разпъна на кръст. Така че не се ебавай с мен.

С все сила затръшна телефонната слушалка, излезе от кабината и вдигна яката на палтото си, за да се предпази от студения вятър, който духаше от океана. Лицемерен негодник. Ти само почакай! И твоят ред ще дойде.

Измина няколко преки надолу по улицата, пресече неправилно, като едва не попадна под преминаващия трамвай, и пое по дървените

бордюри на рибарския кей, където се смеси с туристите, осмелили се да излязат на разходка в студеното време. Глезенът му все още се обаждаше в студени дни като този — едно болезнено напомняне, че не бе успял да убие Марла. Той обаче щеше да се погрижи да поправи този пропуск. Съвсем скоро при това.

Търговците на риба предлагаха раци и миди. От време на време в ледения въздух отекваше самотният рев на морски лъв, извисил се над грохота на уличното движение и оживените разговори на туристите.

Захапал цигарата в уста, той забави ход и тръгна след двама азиатци, мъж и жена, които вървяха вкопчили се един в друг, за да се предпазят от вятъра. Не спираше да мисли за Марла. Принцесата. Красивата и богата наследница. И най-страстната путка, която бе чукал някога.

Имаше време, когато си въобразяваше, че влюбен в нея.

Но пък той от край време си беше пълен идиот, когато ставаше дума за жени. Точно в този момент Марла изливаше душата си пред онзи скапан задник, инспектора. И на всичкото отгоре се влачеше с брата. Дали той бе мъжът, с когото я бе видял предишната вечер? Мъжът, чието лице не можа да различи в полумрака? Мъжът, който докосваше голото ѝ тяло! А дали не беше съпругът ѝ?

Който и да беше, гледката го бе възбудила.

С радост щеше да я очисти, само че щеше да внесе някои корекции в плана. Щеше да го направи малко по-личен. Да, това беше. Нещо... интимно, съблазнително и смъртоносно. Не даваше пет пари за желанията на богатото копеле, което бе поръчало убийството. Това си беше неговата игра и той искаше тя да види лицето му, преди да умре. Искаше да разбере, че това е неговото отмъщение. Представи си как очите ѝ се разширяват от изумление, устните ѝ се разтреперват от страх, а от гърлото ѝ се изтръгват вопли и молби за милост.

Само още един път, малката, помисли си той и членът му се втвърди само при мисълта за страха ѝ. Захвърли полуизпушената цигара в канавката и влезе в един бар, в който сервираха студена бира, риба и пържени картопки. Настани се на един висок стол на бара, поръча си наливна бира и измери с поглед дребничката сервитьорка с големите цици. През цялото време обаче не спираше да се пита дали ще може да изчука Марла, преди да я убие.

15.

— Значи все още не си спомняте защо през онази нощ сте били заедно с Памела Делаacroa? — попита Патерно и се залюля на стола си в своя тесен и разхвърлян кабинет. Стаята беше малка, задушна и вмирисана на престоляло кафе.

— Не още. — Марла го погледна право в очите. Седнала на един стол от другата страна на отрупаното му с папки бюро, тя додаде: — Не си спомням много неща за нея, но мисля, че пълното възстановяване на паметта ми е само въпрос на време. Ще ви се обадя веднага щом това стане. — Опитваше се да прикрие раздразнението си, но без особен успех. Разговаряха вече повече от час. Беше подписала показанията си за катастрофата и вече започваше да се уморява. Устата я болеше неописуемо, а разпитът на инспектора по никакъв начин не допринасяше за подобряване на настроението ѝ.

Ник бе запазил мълчание през повечето време. Седеше близо до нея, на един очукан стол пред бюрото, а Антъни Патерно не сваляше от тях изпитателния си поглед. Очилата му бяха кацнали на самия връх на носа му, а многобройните папки, целите осеяни с кафяви отпечатъци от стоялите върху тях чаши за кафе, бяха безразборно нахвърляни върху бюрото му. Вдясно се намираще работния му компютър, а дъската за съобщения зад гърба му бе отрупана със снимки от различни престъпления. Сред тях бяха снимките на потрошения мерцедес на Пам, на окървавеното ѝ тяло, на овъглените останки от огромния товарен камион, на ужасната дупка, зинала в предпазната мантиanela на пътя. Зловещите фотографии на усукания метал и на мъртвата жена привличаха погледа на Марла като магнит. Потреперваше всеки път щом си спомнеше онази нощ, ужасната нощ и смразяващите кръвта писъци на Пам.

— Разбрах, че преди няколко вечери от дома ви са позвънили на 911 с молба за линейка. Линейката била изпратена веднага, но вие сте я върнали малко преди да пристигне.

— Лошите новини се разчуват много бързо — отбеляза Ник.

— Компютрите са виновни. В наши дни човек има достъп до всякаква информация. — Патерно премести поглед от Ник към Марла. — Какво точно се случи онази вечер?

Марла не виждаше причина да крие истината, затова му разказа за прилошаването и за решението ѝ да посети Фил Робъртсън в кабинета му в клиниката. По време на целия ѝ разказ Тони Патерно седеше, удобно облегнат на стола си, енергично премяташе дъвката из устата си и от време на време надраскваше по някоя кратка бележчица в малкия си жълт бележник. Когато Марла свърши, той я погледна над очилата.

— Излиза, че отново сте извадила голям късмет.

— Предполагам.

— Какво причини прилошаването?

— Не зная.

Патерно погледна към Ник.

— Добре че господин Кейхил е знаел как да борави с онези ножици. Цял късмет е, че се е намирал наблизко.

— Точно така — съгласи се Марла и леко вирна брадичка. Долови скрития подтекст във въпроса на ченгето схвана мълчаливото обвинение, че е била с мъж, който не е неин съпруг, но предпочете да не обръща внимание на тези намеци.

— Значи вие вече живеете в къщата? — Тъмните, преценяващи очи на Патерно изпитателно се вгледаха в Ник.

— Да. Преместих се през онази вечер.

— Защо?

Ник се ухили с онази широка и арогантна усмивка, която Марла виждаше толкова често на лицето му.

— Ами, предполагам, че най-после се поддадох на натиска от страна на семейството.

— От кого по-точно?

— Брат ми. Майка ми.

Веждите на Патерно подскочиха нагоре в многозначителна гримаса.

— Не ми приличате на човек, който би позволил да го водят за носа.

— Зависи кой се опитва да ме води — бавно отвърна Ник. Сините му очи заблестяха предизвикателно и устните на Патерно

потрепнаха в усмивка. — Реших, че е време да се върна у дома. А и случилото се през онази нощ ме убеди, че решението ми е правилно.

— Защото на госпожа Кейхил ѝ стана лошо?

— Защото едва не умря. — Усмивката на Ник се стопи. — Както и сам казахте, добре че бях наблизил.

Патерно кимна и замислено се почеса по врата.

— А къде беше съпругът ви? — попита той, насочил вниманието си към Марла.

Добър въпрос.

— Не си беше у дома. Зает беше с бизнес дела.

Патерно взе някакъв лист, нагласи очилата си и започна да чете.

— В този доклад се казва, че телефонното обаждане на 911 е било проведено в дванадесет без десет през нощта.

— Точно така. — Ник кръстоса крака и подпря едната си износена маратонка „Найк“ на коляното на другия крак.

Патерно обаче все още не бе приключил с въпросите.

— Доста късен час за бизнес дела, не мислите ли?

Марла леко настръхна и слаба червенина плъзна от шията към лицето ѝ, макар че тя самата си задаваше същия въпрос, свързан с отсъствието на съпруга си през онази нощ. Къде постоянно се губеше Алекс? Защо тя му нямаше доверие? И защо се чувстваше толкова зле, че се налага да го защитава пред това ченге, което просто си вършеше работата?

— Работното време на Алекс не е от осем до пет.

— Това важи за повечето от нас. — Антъни Патерно пусна листа върху разхвърляното си бюро. После склочи ръце върху безпорядъка от всевъзможни папки, струпани точно пред него. — Госпожо Кейхил, сещате ли се за някаква причина, поради която би искал смъртта ви?

— Смятате, че някой се опитва да ме убие? — с разтуптяно сърце попита Марла. Само в рамките на няколко часа за втори път се потвърждаваха страховете, които до този момент се бе опитвала да отхвърли като неоснователна параноя. — Ако това, което ми разказахте преди малко, отговаря на истината, излиза, че някой напълно съзнателно се е изпречил пред колата ви. Давам си сметка, че все още не си спомняте много неща и съзнанието ви е малко объркано, затова няма да правя прибързани заключения само на базата на този един-единствен факт. Но не мога да не обърна внимание на случилото се в

дома ви през онази нощ. И тогава са ви спасили на косъм, което ме кара да се питам дали някой не ви е дал нещо, което да предизвика повръщане с ясното съзнание, че това би могло да причини смъртта ви от задушаване?

— Не, не мисля — отвърна Марла. — Онази вечер се храних заедно със семейството. За пръв път след изписването ми от болницата слязох на вечеря в трапезарията. Челюстите ми все още бяха обездвижени и затова ми сервираха супа. Спомням си, че по-късно, преди да си легна, пих нещо. На шкафчето до леглото ми обикновено има вода, чай или някакъв сок. Носи ми ги някой от прислугата. Сигурна съм обаче, че не съм взимала никакви лекарства, различни от предписаните ми. — След това реши да бъде напълно откровена с инспектора. Наведе се напред и подпря лакти на бюрото му. — Предполагам, че ще е по-добре да ви кажа, че същата вечер ми се стори, че в стаята ми има някакъв човек.

— Да, по дяволите! Наистина е по-добре да ми го кажете! — Патерно рязко вдигна глава и присви очи. — Кой?

— Не зная. Бях заспала, но ми се стори, че чувам мъжки глас, който прошепна: „Умри, кучко!“. Останах с впечатлението, че някой стои надвесен над леглото ми, но когато наистина се събудих и запалих лампата, в стаята нямаше никого. Веднага станах и проверих всички стаи на етаж, но единственото, което постигнах, бе, че за пореден път убедих дъщеря си, че съм невменяема и трябва да бъда държана под ключ в някоя психиатрична клиника. — Марла въздъхна. — Истината е, че не открих никакви външни хора в къщата.

— Но вие сте *почувствала*, че в стаята ви има някой?

Тя сви рамене.

— Не го споменах по-рано, защото не съм напълно сигурна. Както знаете, имам сериозни проблеми с паметта. Спя неспокойно напоследък, а сънищата ми са твърде разпокъсани и налудничави дори. Така че, нищо чудно да съм си въобразила всичко това. Може въпросният човек да е бил само персонаж от поредния ми кошмар.

— Но не сте сигурна?

— Не — призна Марла и кръвта ѝ сякаш се вледени, припомнила си ужасното чувство, че някой стои край леглото ѝ. Беше толкова близо. Излъчваше злоба. И твърдото намерение да ѝ причини зло. — Аз... аз не съм сигурна в нищо. Днес например отидох да видя баща

си. А той беше толкова убеден, че не съм Марла... Наричаше ме Кайли, а аз... аз не мога да си спомня нищо, с което да го опровергая и да му докажа, че греша.

— Той е сериозно болен, нали?

— Много болен — намеси се Ник. — Сестрата, която се грижи за него, предположи, че поведението му може да се дължи на силните обезболяващи.

— Но вие не знаете със сигурност дали възрастният човек е бълнувал или има известна истина в отправените обвинения. — Патерно отново насочи вниманието си към Марла и надраска набързо нещо в тефтера си. — Затова ви питам отново. Кой, според вас, би искал да ви нарани или убие?

— Не зная — призна тя.

Патерно премести поглед към Ник.

— Вие изглежда познавате положението отблизо. Имате ли някакви предположения?

Ник се поколеба.

— Твърде отскоро съм тук, за да стигна до нещо конкретно. Зная само, че брат ми работи в необичайни часове от денонощието и е станал по-затворен и мнителен отпреди.

— А семейната корпорация е изправена пред финансови затруднения.

— Нищо сериозно.

— Защо, според вас, съпругът на госпожа Кейхил би искал да я убие?

— Никой не е твърдял това! — рязко се намеси Марла. — Човекът, който стоеше надвесен над леглото ми през онази нощ, не беше Алекс! — с възмущение додаде тя. Със сигурност би разпознала гласа на Алекс. Но той не си бе у дома, нали? Наложих се да го повикат да се прибере. Възможно ли е да е изрекъл заплахата, а след това да е побягнал от стаята и... какво? Да се е качил в ягуара и да е заминал за поредната си среднощна среща... — Не беше Алекс.

— Добре, така да бъде! Но все пак, има ли някаква причина той да желае смъртта ви? Имате ли застраховка „Живот“! А може би той има любовница? Да не би да си мисли, че сте обвързана с друг мъж? — попита направо и погледът му красноречиво се насочи към Ник.

— Не мисля.

Столът изскърца и Патерно се изправи зад бюрото си.

— Не разполагаме с никакви конкретни доказателства, че някой иска да ви убие, които да ни дадат основание да ви осигурим полицейска защита.

— Сигурна съм, че не ми е нужна такава защита — изрече твърдо Марла. — Къщата, сама по себе си, е истинска крепост.

Патерно не изглеждаше убеден. Държеше една химикалка в ръка и нервно щракаше с нея.

— Няма алармена система, която да осигурява стопроцентова защита. Доказателство за това е натрапникът, за който говорите. Ако е бил истински, естествено.

— Това тук е портретна скица на човека, който, според нас, уби Чарлз Бигс. Една от сестрите в болницата го е зърнала за малко и тя помогна на художника ни да изготви този портрет. — Подаде скицата на Марла, но неясният образ на нея не ѝ говореше нищо. Нито пък на Ник. — А сега вижте това. — Патерно се обърна към компютъра и натрака набързо нещо на клавиатурата. — Поработихме върху тази скица и се получи ето този компютърен образ. — На монитора се появи образът на мъж с мустаци, с очила с квадратни рамки и издадена напред долна челюст. Патерно завъртя монитора и Марла се вгледа в напълно непознатото лице.

После поклати глава.

— Ами така? — Патерно натисна един клавиш и мустакът изчезна.

— Не...

— А сега? — Този път махна очилата.

Опита още няколко комбинации — прибави на образа различни по вид бради, смени цвета на косата и вида на подстрижката. Всеки път обаче пред очите на Марла заставаше една съвършено непозната физиономия.

— Не трябва да забравяте, че аз не си спомням дори лицата на членовете на собственото ми семейство — напомни му тя.

— Ами вие? — Патерно се обърна към Ник.

Ник се наведе напред и внимателно разгледа образите, които детективът извика един по един на монитора.

— Не мисля, че някога съм виждал тези лица — най-накрая заяви той. На едрото лице на Патерно се изписа неприкрито

разочарование. Той рязко изключи компютъра. — Опитваме се да открием дъщерята на Памела Делаacroa — информира ги той. — Омъжена е за човек на име Робърт Джонсън. За момента обаче не сме постигнали кой знае какъв напредък.

— Бих искала да разговарям с нея, когато я откриете — рече Марла. — Ако не друго, поне да ѝ изкажа съболезнованията си.

— Ще видим какво може да се направи по въпроса — обеща инспекторът.

Поговориха още няколко минути. Патерно изглеждаше доволен, че разпитът най-сетне приключи.

— Добре, мисля, че за днес стига, но ако се случи още нещо, искам да бъда уведомен незабавно.

— Непременно — обеща Марла и двамата с Ник се изправиха. — Предполагам, че все още не знаете нищо за дамската ми чанта? — Преметна през рамо чантата, която бе извадила от гардероба в стаята си. — Струва ми се, че през онази нощ трябва да е била у мен.

— Все още ли не сте я намерили? — Патерно се намръщи, прехвърли дъвката в устата си и отново започна да щрака с химикалката. — Ще се разпоредя отново да бъде претърсено мястото на катастрофата.

— Благодаря.

Телефонът на бюрото му извънтя. Инспектор Патерно сграбчи слушалката и я подпря между рамото и брадичката си.

— Патерно... да... не, вече приключих. Ще бъде долу след пет минути. — Затвори и се присегна за самото си. — Не подценявайте положението, в което се намирате. Ако се случи нещо необичайно, непременно ми се обадете.

— Ще го направим — обеща Ник.

Когато излязоха от полицейския участък, нощта вече се бе спуснала над града.

— Позволи ми да те черпя едно кафе — предложи Ник докато чакаха на светофара на ъгъла. Уличното движение беше много натоварено по това време и студеният въздух беше пропит с острата миризма на изгорели газове и влага.

Леденият вятър, който духаше откъм океана, развя палтото на Марла и разроши късата ѝ коса. Ник я хвана за ръката. Очакваше отговор на поканата си.

— Не зная — промърмори тя, макар че копнееше да прекара повече време с него. Искаше обаче и да остане за малко насаме и да се опита да изясни чувствата, които разкъсваха душата ѝ.

— Става дума само за едно кафе.

Светофарът светна зелено. Те бързо прекосиха улицата, повлечени от потока пешеходци.

— Трябва да се прибера преди вечеря. Не съм виждала Сиси от сутринта. За последно бях при бебето на обяд. — Погледна Ник и се усмихна накриво. — Както знаеш, аз съм майка и, като такава, имам определени задължения.

— Тогава ще си вземем по едно кафе за из път — реши той.

Влязоха в асансьора и се качиха на третото ниво на паркинга. Тръгнаха към пикапа, без да се докоснат дори. Марла изпитваше силна болка в челюстта, а в главата ѝ напиреха безброй въпроси, на които нямаше отговор. Коя беше тя? Защо баща ѝ я смяташе за друга? Защо все още не можеше да си спомни миналото? Защо някой би искал смъртта ѝ? И защо, след като беше омъжена за един мъж, изпитваше толкова опасно и силно привличане към друг?

Облегна се на седалката и затвори очи. Шумовете на града — рев на двигатели, свистене на автомобилни гуми, писък на клаксони — станаха по-слаби, след като Ник включи радиото и някаква кънтри музика изпълни кабината на пикапа. Не можеше да си позволи да пие кафе с Ник. Сигурна беше, че ако го допусне, ще се случи нещо нежелано. Трябваше само да си помисли за предишната нощ, за да си спомни колко лесно се поддаваше на изкушението. Дори и сега се задъхваше само при мисълта за ръцете му, които трескаво разкопчаха атлазената ѝ роба, за да се докоснат до голата ѝ кожа.

Нима това беше чак такъв грях?

Бракът ѝ съществуваше само проформа. Та тя дори не спеше със съпруга си.

Защо тогава да не кривне от правия път? Защо да не се опита да открие истинската същност на жената, която се криеше в живота на Марла Кейхил, в нейната къща, в нейната кожа?

Съвсем леко повдигна клепачи и с ъгълчето на едното си око се загледа в Ник. Суров. Мъжествен. С изсечено лице. С мускулесто и жилаво тяло. С остър ум. Марла прехапа устни. Ник, който като че ли някак си успя да разгадае мислите ѝ, я погледна неочаквано и погледът му я разтърси до дъното на душата ѝ. Сините му очи потърсиха нейните и останаха за миг приковани върху лицето ѝ. Той също го почувства. Затворен в тясната кабина на проклетия пикап, заобиколен от шумовете на пулсиращия около тях град, заслепен от светлините на движещите се срещу тях коли, Ник, който едва се осмеляваше да диша в полумрака, изпитваше същия горящ плам. И желание.

За тази част от секундата тя откликна и в гърдите ѝ се разгоря страст, която можеше да си съперничи с огнения дъх на дявола... Само че беше много по-опасна.

Не прави това, помисли си тя и се притисна към вратата. Точно в този момент имаш предостатъчно грижи на главата си. Забрави ли, че някой може би се опитва да те убие? На всичкото отгоре не знаеш коя си в действителност. Ако сега целунеш Ник, това ще породви в душата ти други желания. Ще поискаш да го докоснеш. Да го помилваш. Да притиснеш пламналата си кожа към неговата. Също като снощи, когато едва не ви изловиха. Ако се поддадеш на този импулс, ще допуснеш най-сериозната грешка в живота си и ще изгубиш всичко: съпруга си, децата си, дома си, самоуважението си.

Здраво стисна очи, опитвайки се да прогони нежеланите чувства.

— Не се притеснявай — обади се Ник и намали скоростта. Марла отвори очи и видя, че той се оглежда за паркинг. — С мен си в безопасност.

О, да! Точно така! Все едно че съм влязла със запалена клечка кибрит в цистерна с бензин.

— И това, госпожо, е безспорен факт. — Паркира недалеч от брега, на половин пряка от площад „Жирардели“, където тухлените сгради ограждаха малък вътрешен двор с часовникова кула.

Ник я въведе в кафене, където сервираха безброй видове кафе с екзотични аромати. Взеха си по едно кафе за из път, избраха си от изложените на витрината многобройни видове кифлички и изнесоха димящите си чаши отвън. Мъглата се спускаше плавно над улицата, от двете страни на която се издигаха стари складове, превърнати от новите им собственици в магазинчета и бутици. Хиляди малки

лампи проблясваха в клоните на дърветата, а уличните лампи излъчваха по-наситена, леко неестествена, синкава светлина.

— Може би е време да ми разкажеш за нас — рече Марла докато двамата се разхождаха около малкия фонтан на площада. — Само ти от двама ни знаеш къде сме се срещнали. И какво сме правили заедно.

— Това беше преди много години.

— Опитай се да се върнеш назад във времето, моля те. Единият от нас много държи да навакса със спомените. — Хванала чашата с две ръце, Марла отпи от горещата течност и облиза пяната, полепнала по устните ѝ.

Ник веднага отмести поглед.

— Предполагам, че имаш право. — На свой ред отпи от кафето си и сведе очи към нея. — Всичко започна преди шестнадесет... може би дори седемнадесет години. Бяхме двадесетгодишни и се знаехме от деца, защото родителите ни се познаваха и се движеха в един и същ социален кръг.

Пак отпи от кафето и продължи:

— Аз непрекъснато се забърквах в някакви неприятности — ако не е едно, то друго. Обикновено ставаше дума за пиене или жени. Или и двете заедно. Освен това постоянно бягах от училище. Нежеланието ми да уча бе посрещнато с огромно разочарование от майка и искрено отвращение от баща ми. На татко на няколко пъти му се наложи да плаща гаранцията ми, за да ме измъкне от затвора. С една дума, никак не се вместилах в калъпа, създаден за членовете на семейство Кейхил.

— Бил си бунтар.

— Да. Ами... на времето наистина минавах за такъв. — Дватама тръгнаха заедно по тротоара сред оределия поток от минувачи.

— Хората като теб привличат момичетата — призна Марла, макар никак да не ѝ харесваше мисълта, че може да е от жените, които не си падат много по установените норми и се чувстват привлечени от опасни мъже, които се подчиняват единствено на правилата, създадени от самите тях. Подсъзнателно обаче чувстваше, че в това нейно подозрение има зрънце истина.

— С времето ти промени мнението си и престана да ме харесваш.

— Как? — Отпи голяма глътка от кафето, което сгръ измръзналото ѝ тяло. Напрегнато разгледа бръчките на изсеченото му

лице, масивната челюст и тъмната коса, паднала върху челото му.

Ник се намръщи в тъмнината.

— Предполагам, че в един момент реши, че искаш да се установиш и да създадеш семейство. Започна да говориш по въпроса, но аз не бях готов за такава стъпка. Точно по това време Алекс реши, че от теб би излязла съвършената съпруга. За него.

— И аз просто ей така се съгласих?

Ник изсумтя.

— Ти никога не се съгласяваше просто ей така, Марла. Но беше кокетка, умееше да флиртуваш и ти харесваше да ни настройваш един срещу друг — заяви той, а в думите му се прокрадна едва доловимо отвращение. — Почувствах се ужасно засегнат. А ти се омъжи за Алекс.

— Ти пък не дойде на сватбата.

— Не виждах защо трябва да лицемернича. — Ноздрите му леко се разшириха. — Не можех да си представя, че мога да застана там и да вдигам наздравници за щастieto на булката и младоженеца. Затова просто предпочетох да не идвам.

— И това е всичко? — попита тя.

— Това е кратката и адаптирана версия. Не искам да те отегчавам с подробностите. Пък и това са стари и отдавна забравени неща.

— Сериозно? — възкликна тя и вдигна невярващо вежди, припомнила си страстта от предишната нощ.

— Така *трябва* да бъде. — Очите му станаха още по-сини. Неочаквано грабна лявата ѝ ръка и я повдигна така, че брачната ѝ халка заблестя на светлината на уличните лампи. Тя ахна и едва не разля кафето по палтото си. — Ти все още си омъжена жена, Марла. А случилото се снощи не се брои.

Това, за жалост, беше горчивата истина.

— Зная — отвърна тя. — О, господи, наистина го зная. — Измъкна ръката си от неговата и додаде: — И двамата сме съгласни, че допуснахме грешка. Но аз, въпреки това, искам да зная всичко, Ник. Всичко за нас двамата.

— Исусе!

— Говоря сериозно — настоя тя. Вдигнала поглед нагоре, изложила лице на влажната и студена мъгла, Марла се осмели да го погледне право в блесналите от гняв очи.

Ник допи кафето си и смачка картонената чашка в юмрука си.

— Не виждам причина да съживявам отново всичките онези спомени.

— Не виждаш причина?

— Точно така. — Хвърли смачканата чаша в едно кошче за боклук. Марла го хвана за ръка и двамата продължиха да се разхождат по улицата между многобройните магазини. Вървяха бавно, заобикаляха колите и другите пешеходци и вдишваха дълбоко соления морски въздух.

— Не смяташ ли, че заслужавам да науча истината?

— Каква полза от тази истина, госпожо Кейхил?

— Може да няма полза, но така както стоят нещата аз просто не зная какво да мисля за отношението ти към мен. В един момент ми се струва, че ме желаеш, а в следващия вече ме отблъскваш.

— Хайде да си изясним едно нещо, искаш ли? Винаги съм те искал. — Сърцето ѝ подскочи при това признание, душата ѝ се сви от страданието, проблеснало в погледа му. — И винаги ще те отблъсквам.

Изпита непоносима болка, остро чувство на вина прободете гърдите ѝ. Същата ужасна вина видя отразена в неговите тъмни като нощта очи. Ето какво означавало да си обречен никога да не можеш да се доближиш до мъжа, когото обичаш. И силната болка, изгаряща гърдите ѝ, щеше да я съпътства като сянка до края на дните ѝ.

Затвори очи и се опита да се овладее. Та тя не обичаше Ник. Не би могла. Дори не го познаваше. Не познаваше и себе си. Какво ѝ ставаше напоследък? И защо, за бога, изпитваше такава непоносима болка само при мисълта, че се отказваше от общо бъдеще с него?

— Разбирам какво искаш да ми кажеш и, повярвай ми, не се опитвам да се правя на интересна и не искам да отварям отдавна зараснали рани... нито пък мисля, че е важно да науча всичко за себе си — искрено заяви Марла, загледана в суровото му лице, опустошено от силните чувства, които разкъсваха сърцето му. Устните му изтъняха, кожата по скулите му се изопна до скъсване. — Цялата истина — повтори тя, твърдо решена да не отстъпва. — Без значение колко е мъчителна. И болезнена. Искам да зная всичко. И доброто, и лошото.

— Може да не ти хареса онова, което ще чуеш.

— Каквато и да е истината, тя във всички случаи е за предпочитане пред догадките, страховете и пълното неведение. —

Марла решително сграбчи лакътя му, забила пръсти в твърдата кожа на якето. — Кажи ми истината, Ник. Каквато и да е тя.

— Значи искаш да чуеш всичко? — попита Ник и нещо в очите му сякаш се промени. Отрицанието бе заменено от нещо по-неуловимо. Неразгадаемо. Въздухът помежду им затрептя от напрежение. Ник сведе очи към устните ѝ, а след това се плъзна по-надолу към трапчинката на гърлото ѝ, където се усещаше трескавия ѝ пулс.

— Да. Всичко. Искам абсолютно всичко.

— За бога, Марла! От край време си такава. Винаги искаш *всичко*.

— Очаквах, че ще кажеш точно това.

— Не помниш ли какво се случи снощи?

Пръстите ѝ с все сила стиснаха ръкава на якето му.

— Помогни ми, Ник...

Лека усмивка заигра на устните му и той изпитателно се вгледа в нея. На лицето му се изписа неодобрение.

— Искам само да знаеш, че съм убеден, че това ще бъде огромна грешка. Но пък какво толкова, по дяволите! Както току-що каза, ти сама го поиска.

В следващия миг рязко я дръпна към входа на един затворен магазин и, прислонил се в малката ниша, обви ръце около нея, придърпа я към себе си и с все сила я притисна към тялото си. Сведе глава и впи жадните си устни в нейните, подтикван от брутално и отчаяно желание. Устните му бяха твърди. Неотстъпчиви. Главозамайващи. Нито за миг не се отделиха от нейните. Марла изпита слаба болка в челюстта. Разтвори устни, за да си поеме дъх и в този момент горещият му език, с вкус на кафе, се плъзна между зъбите ѝ. Наболата му брада леко одраска бузата ѝ.

Слабата болка изчезна, удавена от неземната наслада.

Цялото ѝ тяло потрепери от удоволствие. Кръвта ѝ се стореци. Градът около тях сякаш изчезна. Тя затвори очи и пренебрегна напълно предупрежденията, отекващи в главата ѝ. Кръвта ѝ затрептя, сърцето ѝ започна да бие като обезумяло. Марла се изгуби напълно в насладата на мига. Обви ръце около врата му и отвърна на чувствените ласки на езика му.

Притискаше се към него, целуваше го и все не можеше да му се насити. Искаше този миг на интимна близост по средата на оживената улица да продължи вечно.

Желание, диво и необузвано, се надигна от дълбините на душата ѝ. Кожата ѝ пламна въпреки студения въздух. Чувствени фантазии завладяха съзнанието ѝ. Представи си как лежи гола до него, видя силното му и мускулесто тяло, надвесено над нейното, почувства сладостната ласка на езика му, плъзнал се надолу по шията ѝ, погалил гърдите ѝ, докоснал гладкия ѝ корем и продължил още надолу, за да вкуси соковете на женствеността ѝ, да завладее тялото и душата ѝ. Простена тихичко, представила си насладата, породена от сливането на телата им... и сладката болка от пениса му, проникнал дълбоко... толкова дълбоко...

Ник вдигна глава и тя премигна, за да прогони еротичните фантазии. Озова се отново лице в лице със студената реалност на нощта в Сан Франциско. Видя мъглата, другите пешеходци, чу бръмченето на колите, долови свистенето на гумите по мокрия асфалт.

— Знаех си — промърмори той, а в очите му се отразяваха вината и отчаянието, сграбчили душата ѝ. — Знаех си, че с теб ще е така. — Отпусна ръце и Марла внезапно остана сама. *Изоставена*. С пламнала от страстта кожа, изложена на поривите на студения вятър, който пилееше изсушените листа в канавката и носеше мириса на дъжд. — Дявол да го вземе, Марла, ние просто не можем да правим това.

— Да не би да мислиш, че не го зная?

— Тогава не настоявай. — Сграбчи я сърдито за ръката и я поведе към пикапа. Тя издърпа пръстите си от неговите, пхна ръце в джобовете на палтото си и, подтичвайки на места, продължи да върви до него.

— Не обвинявай мен, Ник — заговори Марла, след като пресякоха улицата. Наложил се да се наведе, за да избегне огромния чадър на една жена, която се движеше срещу тях.

Той обърна към нея пламналия си поглед.

— Не те обвинявам.

— Но се държиш точно така.

— Просто не искам нещата да стават по-сложни отколкото вече са. — Хвана я за ръката, за да ѝ помогне да заобиколи някакъв човек в

инвалидна количка. След това веднага я пусна.

— Ти беше не по-малко любопитен от мен — настоя Марла. — Искаше да разбереш дали искрата все още съществува. Признай си.

— Няма начин. Аз вече знаех. Случилото се снощи го доказва.

Не му повярва и тъкмо се канеше да му го каже, когато той погледна през рамо и се закова на място.

— Мамка му! — Марла едва не се блъсна в него.

— Какво? — Завъртя се и се вгледа напрегнато в мъглата, опитвайки се да открие какво бе привлякло вниманието му. Видя само уличните лампи и тълпата от пешеходци по тротоара.

— Ела! — Ник я стисна за китката и този път в докосването му нямаше нежност. Нито фамилиарност. Затича се напред и я повлече след себе си. Промушваше се между пешеходците и колоездачите и едва не се спъна в една млада майка, която буташе детска количка в противоположната посока.

— Какво става? — извика Марла, останала без дъх.

— Струва ми се, че ни следят.

Кръвта ѝ изведнъж се вледени. Силните удари на сърцето ѝ заглушиха всички околни шумове.

— Кой?

— Не зная, но имам намерение да разбера. Хайде. Дай да видим дали няма да успеем да го хванем. — Хукнаха по страничните улички, рязко завиваха зад ъглите на сградите, пресичаха улиците под носа на вбесените шофьори. Зад тях свиреха спирачки, оглушително пищяха клаксони.

— Ей, какво правите! — викна през отворения прозорец на колата си един човек с дебела шапка на главата.

— Къде е пожарът? — пошегува се друг.

Марла тичаше редом с Ник, но имаше чувството, че дробовете ѝ ще се пръснат, останали почти без дъх. Краката ѝ започнаха да се огъват. През цялото време Ник гледаше право пред себе си, приковал поглед върху гърба на висок мъж с черно яке, който ту се появяваше, ту отново се скриваше сред навалищата от хора. Непознатият тичаше малко сковано и като че ли щадеше единия си крак.

— Ти си луд! — изграчи Марла докато спринтираха към улица „Джеферсън“. И тъкмо когато си помисли, че дробовете ѝ всеки момент ще експлодират, двамата взеха един последен завой и се

озоваха сред гъмжилото от хора, които се разхождаха по рибарския кей.

— Мамка му! — изруга Ник докато очите му трескаво оглеждаха хората, струпали се на океанския бряг.

— Изгуби ли го?

— Предполагам, че се скри в някой магазин или ресторант.

— Или в колата си.

— Джип. Обзалагам се, че кара джип.

Сърцето на Марла сякаш спря за миг.

— Като онзи, който видяхме по-рано днес?

— Точно така. — Ник забави крачка. Марла вдиша дълбоко, опитвайки се да нормализира дишането си. Умът ѝ трескаво обмисляше различните възможности.

Ник продължаваше да върти глава на всички страни и да преравя с поглед тълпата, като през цялото време не изпускаше ръката на Марла от своята. Тя дишаше дълбоко, опитвайки се да овладее нервността си и също оглеждаше лицата на хората, макар да не откриваше нищо необичайно сред туристите и местните жители, излезли да се поразходят край брега и да напазаруват от магазините на кея. Нищо злоещо и страховито нямаше в лицата на хората, с които се разминаваха.

— Кой е той? — попита тя.

— Не зная, но в кафенето забелязах един висок и слаб мъж да се върти около нас. Тогава не му обърнах внимание, но съм сигурен, че влезе няколко минути след нас. По-късно, докато се разхождахме, отново го зърнах на няколко преки зад нас. Той се скри зад един ъгъл и аз реших, че така ми се е сторило. А след това, точно след като те целунах, вдигнах поглед и ми се стори, че видях отражението му във витрината на отсрещния магазин. Когато се обърнах, той ме видя и хукна да бяга.

— Това може да не означава нищо — с облекчение отбеляза Марла. — Хайде, Ник, сега пък ти се държиш като параноик. Опитваш се да засилиш психозата ми.

Ник дори не се усмихна в отговор.

— Ти май не схващаш. Струва ми се, че съм го виждал и преди — продължи той, очевидно сериозно притеснен. — В болницата докато ти все още беше в кома. Още тогава си помислих, че ми

изглежда някак си *познат*. Имах чувството, че го познавам. — Ник присви очи срещу силната светлина на уличните лампи. Погледът му обходи кея и улиците. — Пак през онази нощ го видях и на болничния паркинг. Качи се в един тъмен джип и отпраши. Джипът беше черен или тъмносин. Обзалагам се, че това е същият джип, който днес видяхме на паркинга пред църквата.

— И ти смяташ, че шофьорът на този джип, който и да е той, ни е проследил до полицейския участък, а след това и до тук? — попита Марла и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

Ник стисна ръката ѝ още по-силно и двамата тръгнаха по самия бряг, обгърнати от мъглата, настъпваща от океана.

— Готов съм да заложа живота си на това.

— Но защо?

— Точно това трябва да разберем. Все още не зная отговора на този въпрос — призна той и я привлече към себе си, — но съм сигурен, че има нещо общо с теб. — Погледна надолу към нея и на лицето му се изписа сурова решимост. — Патерно смята, че някой може би се опитва да те убие. Аз стигнах до същото заключение. Сигурен съм, че и на теб ти е хрумвала подобна възможност. Независимо дали ти се иска да го вярваш или не, трябва да приемеш, че животът ти може би е в опасност. Мисля, че трябва да се изнесеш от къщата. Още тази вечер. Щом някой е могъл да проникне в стаята ти онази нощ, не виждам какво би могло да му попречи да го направи отново.

— Но аз не мога просто да си тръгна — заяви тя. Силен страх скова душата ѝ. — Децата ми са в онази къща.

— Вземи ги със себе си.

— Но те са деца и на Алекс — изтъкна Марла. — Не мога да отвлека собствените си деца. А и не мога да му кажа нищо, защото... о, по дяволите, това е пълна лудост!

— Защото не му вярваш — довърши вместо нея той и тя едва се овладя, потиснала желанието си да се разплаче в ръцете му.

— Не зная на кого да вярвам.

— На мен, скъпа — настоя той, прегърна я отново и я целуна по устните. — Уверявам те, че на мен можеш да имаш доверие. Току-виж се оказало, че съм единственият ти приятел.

Устните му бяха топли и настоятелни, ръцете, които я прегръщаха — силни и уверени. И макар да ѝ се искаше да му повярва с цялото си сърце, макар да копнееше да се отпусне гола в прегръдките му и да почувства ръцете му върху тялото си, Марла не можеше да се избави от усещането, че предава сама себе си и, съюзявайки се с Ник Кейхил, все едно сключва сделка с дявола.

И един ден щеше да ѝ се наложи да плаща за това.

16.

— И какво ти каза госпожа Кейхил? — попита Джанет Куин, отбила се за малко в кабинета на Патерно. В движение обличаше сакото си и очевидно се канеше да си ходи.

— Нищо повече от онова, което ми събщи по телефона — отвърна той като потриваше с един молив по ръба на бюрото. — Само че този път ми спомена, че, според нея, непознат мъж проникнал в спалнята ѝ и я заплашвал. Може би дори я отровил, за да предизвика повръщане, което, предвид обездвижените ѝ челюсти, почти сигурно е щяло да завърши със задушаване и смърт. Затова са се обаждали на 911 през онази нощ.

Джанет завъртя очи.

— Вярваш ли ѝ?

— Да ти кажа честно, вече не зная на какво да вярвам — призна Патерно. — Тя обаче се появи тук не със съпруга си, а с неговия брат. Тя и Ник се познават отдавна. Още преди Марла да реши да се омъжи за по-големия брат.

— Съпругът вероятно е бил на работа.

— Може би. — На Патерно това никак не му харесваше. — Аз обаче останах с впечатлението, че между тези двамата — Марла и Ник — става нещо. Почувствах го.

— О, да, ти си невероятен романтик — присмя се Джанет и отново изразително завъртя очи.

— Казвам ти, тия двамата не могат да стоят далеч един от друг.

Джанет поклати глава и късата ѝ кафява коса се разхвърча около лицето ѝ.

— Ти пък като че ли разбираш нещо от тези неща...

— Разбирам и още как! — изръмжа той, а тя се разсмя с дълбокия си гърлен смях, както правеше всеки път, когато успееше да го извади от равновесие. А това, по мнение на Патерно, се случваше твърде често. — Освен това имам намерение да се обадя на колегите от Пътна полиция и да ги помоля да изпратят някого на мястото на

катастрофата. Не е лошо да вземат и куче. Марла Кейхил твърди, че дамската ѝ чанта е изчезнала и аз си помислих, че може да е хвъркнала някъде встрани след удара.

— Онези момчета работят доста прецизно. Мисля, че щяха да я намерят, ако беше там някъде.

— Нищо няма да им стане, ако проверят още веднъж — заяви Патерно. Джанет му махна с ръка и тръгна към вратата. Той се присегна към телефона. Самият той не би имал нищо против да надникне в тази липсваща чанта. Никой не знае какво биха могли да открият вътре.

— Остана ли ти време да прегледаш файловете, които намерихме в компютъра на Пам Делакроа. — Джанет и Патерно бяха получили заповед за обиск, който извършиха много внимателно, но намериха единствено компютърните файлове и някои други, написани на ръка, бележки.

— По всичко личи, че е пишела някаква книга. Посветена на закона за осиновяванията. В материалите, които намерихме, описва действителни случаи. Има, разбира се, и измислени неща, но ще мога да ти кажа повече, след като още веднъж прегледам всички файлове. — Той се заигра с молива. — Мисля, че няма да е зле да понаблюдаваме известно време къщата на Алекс Кейхил — додаде той и се намръщи. — Просто да видим какво става там.

— Защо?

Той се замисли и изплю дъвката в кошчето за боклук.

— Мисля, че някой може би се опитва да убие Марла Кейхил.

— За бога, Тони — възкликна Джанет и подпря рамо на рамката на вратата. — Защо?

— Това се опитвам да разбера. Доколкото мога да преценя, тя със сигурност има някаква застраховка „Живот“, но, според стандартите на тези хора, парите изобщо не са толкова много. А ако допуснем, че благоверният ѝ е вбесен от връзката ѝ с друг мъж, защо тогава позволява на брат си да дотича в града веднага след катастрофата, при положение, че той и жена му са били любовници в миналото? — Той изсумтя с отвращение. — Жалко, че мадамата не може да си спомни абсолютно нищо. Ако знаеше нещо за себе си, може би щяхме да успеем да разберем кой я преследва и да се опитаем да я спасим.

— А сега?

Тони Патерно се облегна назад.

— Точно в този момент сме абсолютно безпомощни.

— Къде бяхте, по дяволите? — попита Юджиния в мига, в който Ник и Марла влязоха през входната врата. Възрастната жена, която изглеждаше изморена, държеше на ръце хленчещия Джеймс. — Няма ви часове наред.

— Съжалявам, аз съм виновна — отвърна Марла и взе бебето от ръцете на баба му. — Как си, момчето ми? — попита го тя и сърцето ѝ се разтопи от радост, когато Джеймс спря да реве и я погледна с ококорените си, любопитни очички. — Така по-добре ли е? — Обърна се към свекърва си и обясни: — Трябваше да свърша някои неща, а също да мина през полицейския участък и да дам официални показания относно нещата, които си спомням за катастрофата. Разговорът с инспектора се оказа по-дълъг отколкото очаквах.

Възрастната жена стисна устни, а в очите ѝ проблеснаха неизречени обвинения. Марла обаче нямаше намерение да се съобразява с нея и не смяташе да се извинява повече. Нито да се чувства виновна.

— Вечерята скоро ще бъде готова.

— Добре. Защото съм гладна като вълк. — Стомахът на Марла възмутено изръмжа в подкрепа на думите ѝ. Това щеше да бъде първото ѝ истинско ядене след свалянето на теловете от челюстите ѝ. — Къде е Сиси?

— На урок по езда. — Юджиния погледна часовника си. — Ларс отиде да я прибере. Всеки момент трябва да се върнат.

— Добре. Искам да си поговоря с нея. Ако някой я види преди мен, моля да ѝ предаде това. — Бебето започна да нервничи. Марла го отнесе в кухнята и потърси шишето с млякото му.

Елса, готвачка, стоеше до печката и бъркаше с голяма дървена лъжица соса от боровинки и портокали. До соса на печката вреше тенджерата с картофи. В огромното помещение, претъпкано с медни тенджери и тигани, всевъзможни кухненски уреди от неръждаема стомана и кошници с подправки, окачени на гредите на тавана, се носеше сладкият аромат на печено свинско. Марла едва се сдържа да не си поиска мъничко.

Роза тъкмо изпразваше излъсканата до блясък миялна машина, а Кармен, намръщила иначе ведрото си лице и недоволно стиснала устни, ровеше из чекмеджетата и тихичко си говореше нещо.

— Нещо не е наред ли? — попита Марла докато приготвяше млякото на бебето.

— Госпожа Юджиния не може да намери ключовете си и смята, че някой може да ги е взел от нея.

— Някой?

Очите на Роза се разшириха докато подреждаше съдовете в кухненските шкафове. Лицето ѝ бе по-бледо от обичайното. Момичето гневно тръсна глава.

— Si. Senora Cahill, she...^[1]

— Лосо^[2] — прекъсна я Кармен, затръшна чекмеджето, в което се ровеше, и безсилно вдигна ръце с дланите нагоре. — Не исках да прозвучи по този начин. Тя обаче е много разстроена заради глупавите ключове, макар че аз зная, че все ще се появят отнякъде.

— Разбира се, че ще се появят — съгласи се Марла и, прегърнала Джеймс с едната си ръка, сложи бутилката с мляко в микровълновата фурна.

Кармен отвори поредния шкаф, в който се съхраняваха различни мерителни чашки. Малко вероятно бе да намери ключовете точно там.

— Сигурно ги е пъхнала някъде, а след това е забравила. Никой от прислугата не би посегнал да краде от семейството.

На Марла ѝ идеше да се скрие някъде от срам. Заради нея страдаха хората от прислугата, към които бяха насочени подозренията на Юджиния. Ключовете, прибрани в джоба ѝ, изведнъж ужасно ѝ натежаха. Звънецът на микровълновата печка иззвъня. Тя премести Джеймс в другата си ръка, извади бутилката и капна няколко капки мляко на китката си. Доволна от температурата, Марла се обърна към Кармен.

— Сигурна съм, че Юджиния скоро ще намери ключовете си. — След това, прегърнала Джеймс с едната си ръка и стиснала бутилката в другата, бързо тръгна нагоре по стълбите. Кармен се зае да претърсва поредното чекмедже.

Ник вече се бе настанил в един фотьойл с висока облегалка, стиснал питието си в ръка. Юджиния стоеше до прозореца и намръщено се взираше в тъмната нощ.

— ... ще ми се да знаех — тъкмо казваше възрастната жена, когато снаха ѝ влезе в стаята. — Напоследък стана невъзможно да държа всичко и всички под око. Това е една от причините, поради която исках да се върнеш, Ник. Помислих си, че... не, надявах се ти да се превърнеш в стабилизиращ фактор за компанията. На времето беше много добър в работата си. Винаги си знаел как да се справиш с проблемите на компаниите, изпаднали в беда. На времето на тези хора им викахме одитори.

— Това е малко по-различно.

— Няма значение. Когато Алекс ми съобщи, че „Кейхил лимитид“ е изправена пред финансови затруднения, аз веднага си помислих си за теб и за онова, което направи за толкова много други корпорации. — Тя завъртя глава, като че ли се опитваше да раздвижи схванатия си врат, но продължи да се вира през прозореца. — Истината обаче е, че корпоративните финанси не са единствената причина, поради която настоях да се върнеш у дома. Предполагам, че вече и сам си разбрал, че Алекс и Марла не са така близки както преди. Вече години наред имат проблеми и аз се надявах, че бебето ще промени това, но... О, очевидно е, че те все повече и повече се отдалечават един от друг. И, макар да знаех, че ти и Марла... ами, че имахте връзка в миналото, аз, въпреки това, се надявах, че би могъл да им помогнеш.

— Как? — попита Марла, неспособна да се контролира повече. Лицето ѝ пламтеше, в главата ѝ напиреха безброй въпроси.

Юджиния рязко се завъртя и се изчерви до корените на кайсиевооранжевата си коса. Разперила пръстите на едната си ръка, тя я притисна към гърдите си.

— О, боже, изобщо не съм те чула да влизаш.

— Очевидно — сухо отбеляза Марла. Седна на канапето, прегърна бебето и му даде бутилката. — Но, продължавай, моля те. Разговорът е много интересен. — Не можеше да прикрие заядливите нотки в гласа си. — И защо смяташ, че Ник би ни помогнал?

— Остави ме да позная — предложи Ник. — Алекс и аз винаги сме си съперничили за любовта на Марла и ти реши, че в мига, в който се появя тук и проявя някакъв интерес към нея, Алекс мигновено ще осъзнае от каква жена се отказва.

— Нищо подобно не се съм казала — възрази майка му, но в очите ѝ проблесна вина.

— Исусе, майко, прав съм, нали? — Ник беше отвратен до дъното на душата му. Изпъкналата вена на челото му пулсираше като обезумяла. — Ами ако планът ти се обърка? Какво ще стане, ако Марла предпочете мен? Как ще се почувстваш тогава?

Сърцето на Марла подскочи в гърлото ѝ. Юджиния, видимо пребледняла, премести поглед от Ник към Марла.

— Това, разбира се... това никога няма да се случи — най-сетне рече тя, макар да не изглеждаше особено убедена. — Марла има деца, а ти... ти имаш силно развито чувство за дълг и морал... Винаги си твърдял, че никога не би се обвързал с омъжена жена и аз си помислих...

— Дявол да те вземе! Коя си ти, че да се правиш на господ? — Ник пресуши питието на една глътка и, обхванат от безсилие, сдъвка леда, останал на дъното на чашата му.

— Защо реши, че това е твоя работа? — рязко попита Марла, приковала поглед върху по-възрастната жена. Цялата трепереше от обхваналата я ярост. — Коя си ти, че да се месиш в живота ни?

— Не можеш да управляваш живота ми — заяви Ник. — Нито този на Марла. А също и на Алекс. Не научи ли този урок от дългото си съжителстване с татко? На времето се опитваше да му казваш какво да прави, но не се получаваше, нали? Късата каишка, на която го държеше, само засилваше желанието му да се махне възможно най-далеч от теб. Всеки път, когато му казваше да не пие, той започваше да се налива още повече. Никой не обича да бъде контролиран, майко. Това противоречи на човешката природа.

Устните на Юджиния се разтрепериха. Премигна няколко пъти, но успя да се пребори със сълзите си. Вирнала глава и изправила гръб, тя заяви:

— Ще се видим по време на вечерята. — След това, събрала остатъците от достойнството си, бавно излезе от стаята.

— Трябваше да се досетя — изръмжа Ник и погледна към Марла. Приличаше на животно, хванато в капан. — По дяволите!

В този момент входната врата рязко се отвори, удари се в стената и се затвори с трясък. Няколко секунди по-късно, Сиси, облечена с ботуши, дънки и дебел пуловер, се появи на стълбите. Косата ѝ беше

разрошена, бузите червенееха от чистия въздух, а очите ѝ възбудено блестяха. Изобщо не се спря във всекидневната, а продължи да трополи нагоре към следващия етаж.

— И тук се намесвам аз — рече Марла и връчи Джеймс на Ник. — Време е да се запознаеш с племенника си.

— Но аз не зная какво да го правя — възрази той и непохватно прегърна бебето.

Марла му подаде полуизпразненото шише. Ник го пое с два пръста. Държеше Джеймс така, сякаш всеки момент очакваше бебето да се изплъзне от ръцете му, да падне на пода и се да разбие на хиляди парченца.

— Ти си умен мъж. Сам ще се сетиш — извика през рамо Марла и тръгна след дъщеря си.

Момичето не беше в стаята си. Вратата на банята беше затворена и отвътре се чуваше силната струя на душа. Марла реши да изчака. Седна пред тоалетната масичка и разгледа внимателно гилзите с червило и шишенцата с лак за нокти в цветове, подходящи единствено за вампири и върколаци.

— Не критикувай! — каза си Марла. — Спомни си, че и твоята майка никога не одобряваше начина, по който се обличаш.

Изведнъж замръзна на мястото си. Загледа се в мътното огледало, напръскано с лак за коса, и мислено си припомни един отдавна забравен разговор.

— ... ако не беше толкова дива, ако показваше поне малко уважение и респект, то тогава баща ти може би щеше да те цени повече. — Гласът на майка ѝ отекваше в ушите ѝ, а в съзнанието ѝ постепенно изплува образът на съсипана жена, от която се носеше натрапчива миризма на парфюм и цигарен дим и която с цената на всичко се опитваше да прикрие отчаянието, прокраднало се в погледа ѝ. Беше много слаба, само кожа и кости. Стоеше на вратата на стаята ѝ, скрила лице в сянката. През полуспуснатите венециански щори на прозорците проникваха ивици светлина, които падаха върху полата ѝ на пъстри цветя. В едната си ръка държеше цигара, а другата уморено подпираше на кръста си. — Ако се постараяш малко, той ще види доброто у теб.

— Мразя го — сърдито бе заявила тя.

— Не, не го мразиш...

— Напротив! — изкрещя тя, неспособна да контролира гнева си. На колко години е била тогава? На десет? Дванадесет? — Освен това, той също ме мрази!

— Може би трябва да се стараеш малко повече. И той не те мрази. Това е ужасна дума, миличка.

Младата Марла изразително завъртя очи, погледна нагоре и видя отчаянието, сложило своя отпечатък върху състареното лице на майка ѝ.

— Теб също те мрази.

Жената от спомените ѝ *не беше* Виктория Амхърст. Марла беше готова да заложи живота си за това.

— Мамо? — Гласът на Сиси изтръгна Марла от мислите ѝ.

— Какво? О, здравей — рече тя, все още разтърсена от откритието. Сигурна беше, че току-що си бе спомнила образа на майка си. Убедена бе, че е била отгледана от болезнено слаба жена с дрипава памучна пола и сандали. — Сиси, извинявай. Аз... аз... предполагам, че просто се бях унесла в мисли.

Лицето на дъщеря ѝ потъмня от тревога. От косата ѝ течеше вода, а тялото ѝ бе загърнато с огромна жълта хавлия за баня. Сиси я придържаше с ръка, за да не се изхлузи от гърдите ѝ.

— Мисли за нещо ужасно.

— Ами само... само спомен, струва ми се — отвърна Марла, опитвайки се да прогони болезнения образ от главата си. — Спомен отпреди много, много години. Но той е вече минало, а сега съм тука, за да поговоря с теб.

— Този разговор не може ли да почака докато се облека? За бога, мамо, това е *моята* стая! Нямам ли право на малко уединение? — Измъкна от едно чекмедже чифт панталони и памучна блуза с дълги ръкави, след това се завъртя на босите си пети и се скри обратно в банята.

Марла остана да чака. Кармен почука тихо на вратата и обяви, че вечерята е готова. Когато се появи отново, Сиси беше напълно облечена, с измито лице и сресана коса.

— За какво искаш да разговаряме? — попита тя, преизпълнена със съмнения.

— Най-напред искам да ти се извиня за поведението си през нощта, в която ми прилоша. Не исках да те изплаша.

Сиси само сви рамене в отговор.

— Освен това искрено съжалявам, че напоследък не бях много във форма. Но доктор Робъртсън смени лекарствата ми и сега се чувствам далеч по-добре.

— Страхотно — измърмори Сиси.

— Така е. И искам да поюздя заедно с теб.

— Това ми го казваш за втори път.

— Напълно сериозно при това. — Трябваше да има някакъв начин да се сближи с дъщеря си. — Предлагам да го направим този уикенд.

— Нали тогава ще е голямото парти?

— Парти? — възкликна Марла и едва тогава си спомни. — Не, доколкото зная, то ще се проведе следващия уикенд. Но все пак ще попитам баба ти.

— Мислех, че ще ти трябва време, за да го подготвиш — хитро отбеляза Сиси. Държеше се така, все едно бе успяла да хване майка си в лъжа. Пропастта, която ги разделяше, беше по-дълбока отколкото смяташе Марла и тя започваше да се пита дали някога ще успеят да я прескочат.

— Така е. Искам да кажа... ще направя необходимото. Бях болна и... ами ти знаеш.

— Да, мамо, зная — отвърна Сиси, драматично завъртя очи и смръщи лице, като че ли не спираше да се пита как изобщо може да е свързана по някакъв начин с тази напълно откачена жена. — Добре, защо не? Но държа да ти кажа отново, че се страхуваш до смърт от конете.

— Може би ще те изненадам — подхвърли Марла, на което Сиси отвърна с многострадална въздишка, която целеше да покаже, че нищо, което странната ѝ майка вършеше напоследък, не би могло да я изненада.

— Виж, Сиси, зная, че напоследък обстановката в тази къща стана доста трудна. Особено за теб. И искам да знаеш, че съм готова на всичко, за да направя нещата по-лесни за теб.

— Да, ясно.

— Говоря сериозно. — Марла въздъхна и вдигна ръце във въздуха. — Обичам те, миличка.

— Е, това поне е някаква промяна — сърдито възкликна момичето, но брадичката ѝ издайнически потрепери.

— Винаги съм те обичала.

— Сега мислиш така. Но не си спомняш нищичко, нали? — Сиси подсмръкна и бързо отклони поглед встрани. — Винаги си се интересувала от всичко друго, но не и от мен. Искам да кажа, че, вярно, купуваше ми купища подаръци, но какво от това? На кого му пука за вещите? — Изрита един компактдиск, който се търкаляше по пода и го запрати в срещнатата библиотека.

— Сиси, аз...

— Никога не ти е пукало за мен, мамо. Никога! Но виж с Джеймс всичко е различно.

— О, господи! — проплака Марла, забелязала болката в очите на дъщеря си. — Ужасно съжалявам. Ако някога съм те наранила, или пренебрегнала, то не е било нарочно. Искам да кажа... — Преглътна огромната буца, заседнала в гърлото ѝ, опитвайки се да се пребори със сълзите си. — Но сега трябва да ми повярваш. Аз наистина те обичам.

Сиси просто седеше в средата на стаята и я гледаше. Устните ѝ се разтрепериха неудържимо.

— Аз... мисля, че трябва да слизаме на вечеря.

— Моля те, миличка, дай ми шанс — прошепна Марла. — Позволи ми да ти докажа, че те обичам. Дай ми възможност да изкупя прегрешенията си.

— Не е нужно да правиш нищо.

— Зная. Но аз искам да направя нещо. Не ти ли се струва, че нещата могат да се оправят? — попита тя и забеляза, че предпазливостта в погледа на дъщеря ѝ като че ли започна да намалява.

— Не знам...

— Само трябва да проявиш малко търпение.

— Знаеш ли — рече Сиси и седна в долния край на леглото, като внимаваше да запази дистанцията помежду им. — Ти се държиш много странно откакто се събуди от комата. По-различна си. Изобщо не приличаш на мама.

— Струва ми се, че току-що каза, че според теб не съм твоята майка.

— Не съм! Искам да кажа... По дяволите, мамо... тъъ, искам да кажа, че си станала твърде добра.

Сърцето на Марла се обля в кръв.

— Това престъпление ли е?

— Просто не го вярвам. — Сиси наклони глава. — Но пък ти едва не умря и това може да се е оказало едно от онези съдбоносни събития в живота на човек, които променят мисленето ни и ни правят по-добри — продължи дъщеря ѝ.

— Да се надяваме, че случаят е точно такъв — отвърна Марла и се усмихна. После разтвори широко ръце, но Сиси само завъртя очи в отговор.

— Шегуваш се, нали?

— Нищо подобно. Хайде, ела.

— О, господи! — Сиси въздъхна театрално, изправи се и прие прегръдката на майка си. Марла с все сила я притисна към себе си. — Ще ти се реванширам за всичко, скъпа. Обещавам.

— Мамо, не давай обещания, които не можеш да изпълниш — заяви Сиси, но прегърна майка си в отговор. Марла усети лекото треперене на телцето ѝ. Момичето като че ли се опитваше да си наложи някакъв самоконтрол, неспособно да се довери до край на жената, която ѝ бе дала живот.

— Ще видиш. — Марла я целуна по челото. — Освен това ще яздя онези проклетите коне. По един или друг начин.

Сиси не успя да сдържи смеха си.

— О, господи, мамо! Надявам се да вземеш и фотоапарат със себе си.

Вечерята беше, меко казано, напрегната. Ник през цялото време наблюдаваше Алекс с периферното си зрение. Брат му, който обикновено беше дружелюбен и очарователен, с бърз ум и още по-бърза усмивка, тази вечер изглеждаше изнервен и нетърпелив. Бръчките около устата му бяха станали по-дълбоки, а челото му бе набраздено от тревога. Нещо го ядеше отвътре. Нещо голямо. Финансовото състояние на компанията? Амнезията на съпругата му? Или нещо друго?

През първата седмица от престоя си в Сан Франциско Ник бе отдал силния стрес, под който живееше Алекс, на западащия бизнес.

Ник бе прегледал внимателно счетоводните книги на компанията. За него бе очевидно, че „Кейхил лимитид“ ще трябва да продаде част от собствеността си, за да може да продължи да изплаща вноските по банковите заеми и отпуснатите ѝ кредити. Банкерите не желяеха да чакат повече, а международните инвеститори на Алекс до този момент не бяха вложили и цент в компанията. След внимателното проучване Ник достигна до заключението, че активите на корпорацията все още надвишават пасивите, но съотношението не беше никак обнадеждаващо. Ако не успееш да осигурят по-големи парични постъпления, на Алекс щеше да му се наложи да започне да уволнява хора и да разпродава някои от недвижимите имоти, които, в голямата си част, бяха изцяло ипотекирани.

Въпреки това катастрофално положение обаче, корпорацията всеки месец даряваше огромни суми за най-различни благотворителни каузи. Най-облагодетелствани бяха „Кейхил хауз“ и болницата Бейвю. Всички факти сочеха, че „Кейхил лимитид“ е изправена пред фалит, макар че останалите членове от семейството като че отказваха да приемат това.

С времето обаче Ник бе започнал да разбира, че финансовото състояние на компанията е само *един* от проблемите на Алекс.

— Значи днес се видя с инспектор Патерно и даде официални показания по случая? — попита Алекс, след като всички любезности бяха изчерпани, а Сиси помоли да бъде извинена, защото имала да пише домашни, което, според Ник, означаваше, че веднага ще се залепи за телефона и ще уплътни времето си в чата. Момичето изтрополя нагоре по стълбите с тежките си обувки, оставяйки Алекс, Ник, Юджиния и Марла около масата.

Марла избута недоядената си храна настрана. Ник предположи, че дъвченето се бе оказало твърде болезнено за нея, тъй като от доста време не бе поемала твърда храна.

— Научи ли нещо ново в полицията? — попита Алекс, бръкна в джоба си и извади смачкан пакет цигари.

Ник реши да играе вабанк.

— Патерно смята, че животът на Марла може би е в опасност.

Юджиния изгърва вилницата си.

— Но защо, за бога?

— Защото катастрофата на онзи планински път може да се окаже постановка. Марла си спомня някакъв мъж, който стоял на средата на платното и очевидно се опитвал да я изкара от пътя. А в нощта, в която започна да повръща, може да е била отровена. Тя самата смята, че онази вечер в стаята ѝ може да е влизал непознат човек.

— Мили боже, вярно ли е това? — попита Юджиния, зяпнала от изумление.

— Да. — Марла кимна утвърдително.

— Но ти не си споменавала за това...

— По онова време още не си спомнях нищо за катастрофата. Казах на Алекс и на Ник за натрапника, макар че тогава смятах, че е възможно да съм сънувала някакъв кошмар.

— Но това е ужасно! Имаме високи порти и охранителна система и... — Юджиния протегна ръка към чашата с вино. — Сигурна съм, че никой не би могъл да проникне в къщата. Нали?

— Може би е възможно — възрази Алекс, намръщено захапа цигарата и щракна запалката си. — Но никак не ми е приятно да го допусна дори.

— Значи трябва да предприемем нещо. Семейството живее в тази къща вече повече от сто години и никога не се е случвало някой да проникне с взлом в дома ни. — Юджиния цялата се стегна, възприела случилото си като лична обида. — Нито веднъж!

— Може да не се е случило и през онази нощ — рече Алекс и предпазливо изгледа жена си. — Ти самата каза, че въпросният мъж може да се окаже продукт на обърканото ти съзнание. Възможно е дори да си го сънувала.

— Не бях сигурна, че съм го видяла наистина.

На Ник обаче тези не му минаваха. Той дръпна стола си назад.

— Не е изключена възможността през онази нощ някой да ѝ е дал нещо, което да предизвика повръщането.

— Не! Как... Кой би направил подобно нещо? — рязко попита Юджиния.

— Някой, който е успял да проникне в къщата — настоя Ник, погледна майка си право в очите и изведнъж си даде сметка колко много е остаряла. — Мисля, че трябва да изрежем онази част от

килима, върху която повърна Марла, и да го дадем за изследване. Може пък да успеят да намерят някаква следа от веществото.

— Но килимът бе изпран със специален препарат — обясни Юджиния.

Алекс дръпна дълбоко от цигарата и издуха дим през носа си.

— И какво ще спечелим от това? Или някой е проникнал в къщата, или не е. Няма трета възможност. Ще се наложи да засилим охраната. Ще наемем бодигард — измъчено погледна Марла — ако ти, естествено, не възразяваш. Спомням си, че не беше особено доволна от решението ми да наема сестра без преди това да се посъветвам с теб.

— Идеята за бодигарда ми се струва твърде драстична — бързо възрази Марла. И без друго се чувстваше като в затвор, принудена да живее в тази елегантна клетка. Искаше по-голяма независимост и повече свободно време, за да открие коя е в действителност. Не искаше някой да я държи под око двадесет и четири часа в денонощието и да документира всеки неин ход. — Нямам намерение да живея в постоянен страх. Ще се наложи да бъда малко по-внимателна, но нищо повече.

Забеляза блясъка в очите на Ник, но погледна настрана, защото се боеше, че в очите ѝ може би са отразени емоциите, които бушуваха в душата ѝ. Започваше да се влюбва в мъж, който беше брат на съпруга ѝ. Мъж, когото не можеше да притежава.

— Освен това имам нужда от нови документи за самоличност, от кредитни карти и чекова книжка. Днес се отбих да видя Рори, но сестрата не ме пусна, защото не можах да удостоверя самоличността си.

— Веднага щом се възстановиш достатъчно — започна Алекс.

— Вече съм достатъчно добре, по дяволите! — Марла стовари юмрук върху масата. — Престани да се отнасяш с мен като с кукла от крехък китайски порцелан, защото не съм. Не съм и имбесил, ако все още не си го забелязал.

— Добре, добре. Успокой се. Съгласен съм, че имаш нужда от всичките тези неща — като се почне с паспорта и се свърши със златната карта от „Ниймън Маркъс“^[3] — ядосано възкликна Алекс. — Ще включа тези неща на първо място в списъка ми с най-важните приоритети за деня.

— Не, ще заемат *първо* място, но в *моя* списък, Алекс. Мога и сама да се справя с това.

— Моля ви, престанете с тия разпавии — изтормозено ги прекъсна Юджиния. — Всичко това е просто невероятно! Само като си помисля, че някой би могъл да проникне в къщата и да нарани член на семейството...

— Повярвай, майко, така е. В цялата тази история има нещо гнило — настоя Ник. — И аз съм сигурен, че проблемите ни не се изчерпват с финансовото състояние на проклетата компания.

Лицето на Алекс беше мрачно и намръщено. Дръпна за последен път от цигарата си и я загаси в един кристален пепелник.

— Ще направя всичко необходимо, за да осигуря безопасността на семейството си. Утре ще се свържа с нова охранителна фирма и ще поискам да бъдат инсталирани камери и по-надеждна охранителна система в къщата. Ще разговарям и с Патерно и ще го помоля да се разпорежи патрулните коли да минават по-често по улицата ни. Не искам Сиси да излиза от къщата сама. Ларс може да я води на училище и на уроците ѝ по езда. Не искам Джеймс да остава сам нито за миг. Нито за миг! — Кожата на лицето му стана пепелявосива, чертите му се изопнаха от неподправен страх. — Няма да позволя на никого да заплашва семейството ми.

— Амин! — обади се Юджиния.

— Мисля, че имам нужда от едно питие. — Алекс стана от масата и тръгна да излиза от стаята. — Майко?

— Може би ще пийна малко бренди. Тези новини са толкова... толкова обезпокоителни... О, боже, ключовете ми! — Преглътна шумно и пребледня. — Ключовете ми ги няма. Мислите ли, че може натрапникът да ги е взел?

— Не — бързо отвърна Марла, опитвайки се да заглуши силните удари на сърцето си. — Онази нощ те видях да отключваш с тях кабинета на Алекс.

— О, да... а в дните след това бяха у мен. На няколко пъти докато ти се възстановяваше ходих до „Кейхил хауз“ и съм сигурна, че използвах собствените си ключове. — Тя нервно оправи шала си и бръкна в джоба на лилавото си сако, сякаш се надяваше да напипа вътре изчезналите ключове. — Но сега ги няма.

— Ще сменим всички ключалки — разпореди се Алекс. — Направи ми списък с ключовете от връзката и на стайте, които са отваряли.

Марла се паникьоса. Налагаше се да действа бързо. Трябваше да се възползва от първата предоставила ѝ се възможност, за да влезе в кабинета на Алекс.

— Аз също имам нужда от ключове — заяви тя, налагайки си да се усмихне сговорчиво. — Моите изчезнаха в нощта на катастрофата.

— Утре ще попитам Патерно за тях — обеща Алекс. — Не че ще ти бъдат от полза, след като сменим ключалките.

Марла не възрази, макар да знаеше, че лично ще се обади на инспектора. Ако при него имаше ключове, които са принадлежали на Марла Кейхил, те би трябвало да стават за всяка ключалка в тази къща. Ако обаче не съответстваха на бравите в този дом, то тогава тя може би наистина щеше да се окаже натрапница. Точно както ѝ бе казал Конрад Амхърст.

Ник бръкна в пътната чанта, извади клетъчния си телефон, слезе по задното стълбище, мина през кухнята и излезе отвън. Пое по застланата с тухли пътека, която криволичеше между дърветата. Мина край беседката и люлката и навлезе навътре в имението, отправил се към тайното убежище, което често бе посещавал като момче — обрасло с папрат местенце близо до задната ограда, в което се криеше всеки път, когато не можеше повече да понася изискванията, произтичащи от факта, че е син на Самюел Кейхил.

Господи, на времето толкова силно мразеше баща си. Презираше го заради начина, по който управляваше семейството с железен юмрук, който пречупи духа на съпругата му.

— Копеле! — изръмжа Ник, отвори клетъчния телефон и прочете единствено получено съобщение. Беше от Уолт Хаага, който го информираше, че същият след обяд е кацнал в Сан Франциско. Ник веднага позвъни в Ред викториън и помоли да го свържат с телефона в стаята, която все още държеше на свое име.

— Да? — Уолт вдигна на второто позвъняване.

— Ник е.

— Крайно време беше да се обадиш — заяви частният детектив.
— Регистрирах се в хотела днес след обяд и от тогава насам все работя.

— Значи си открил нещо?

— Доста неща. Защо не се срещнем в онзи бар на ъгъла... как му беше името?

— „При Иван“. — Ник погледна часовника си. — Ще бъда там след около четвърт час.

Стигна за десет минути. Когато Уолт най-после се появи, Ник вече се бе настанил в едно сепаре в задния край на заведението и бе поръчал две бири. Неколцина постоянни посетители се мотаеха на бара, а в едно от ъгловите сепарета мъж и жена на средна възраст похапваха риба с пържени картофки. Подът беше заринат с обелки от фъстъци, останали от посетителите, навестили бара веднага след работа. В задната част на заведението имаше и две маси за билиард, които в момента стояха празни.

Уолт седна срещу Ник. Беше нисък и набит мъж.

Имаше брада, но не защото се харесваше с нея, а просто защото нямаше достатъчно свободно време, за да се бръсне. Беше започнал да оплешивява, но този факт като че ли изобщо не го притесняваше. Кожата му беше загоряла от дългите часове, които прекарваше на платноходката си.

— От доста време не сме се виждали, Кейхил — заяви той и взе изпотената бутилка бира, която го очакваше на масата. Чукнаха се.

— Минаха няколко години — съгласи се Ник.

— А ето че отново си в Сан Франциско.

— Само за малко.

Ник изсумтя.

— Щом казваш...

— Точно така. Е, какво имаш за мен?

— Интересни нещица. — Уолт жадно отпи от бутилката. — Предлагам да започнем с братовчедите.

— Черис?

— Не, с брат й. Монтгомъри. — Уолт се почеса по брадата и погледна към купата с небелени фъстъци на масата. — Този твой братовчед е голяма работа.

— Какво за него? — настоя Ник, изпитал внезапно напрежение. Откакто беше в Сан Франциско нито веднъж не се бе срещал с брата на Черис.

— Ами, ако трябва да го охарактеризирам накратко, бих казал, че е нисша форма на живот. Не е работил нито ден през живота си. Опитал късмета си в армията, но го изгонили. Доил баща си за пари до последния му час. После се заредили цяла сюррия жени, от които взимал пари. Включително и от сестра си. Една от бившите му приятелки повдигнала срещу него обвинение във физически тормоз, но делото така и не стигнало до съд. Или момичето си е променило решението, или са ѝ платили, за да я накарат да си мълчи. Все още не съм изяснил какъв точно е случаят.

Ник се намръщи.

— Страхотен тип.

— Аха. Имал е няколко сериозни сблъсъка със закона — повечето за непристойно поведение в нетрезво състояние. Преди десетина години се сбил в някакъв бар. Той и още някакъв пич започнали да си разменят юмруци, но играта много загрубяла. Едва не се размазали от бой. В крайна сметка Монти се оказал с три пукнати ребра, счупен нос и няколко избити зъба. — Уолт замълча театрално и отново отпи от бирата. — Но най-интересното, което успях да разбера, е следното: В един период от време добрият стар Монти се е срещал с Марла.

Мускулите на раменете на Ник се вцепениха. Пръстите му с все сила стиснаха бутилката. Нещо в душата му сякаш се скъса.

— Срещал се е с нея? Как?

— Ами, в леглото, предполагам.

Уолт сигурно бе забелязал недоверието, изписало се на лицето на Ник.

— Всичко е било много дискретно, разбира се. И тук е моментът да спомена, че Марла не е приемала особено на сериозно брачните си клетви. С Алекс са се разделяли няколко пъти. И двамата поддържали извънбрачни връзки, но, в крайна сметка, все някак си успявали да се сдобрят. Кой би могъл да каже защо, по дяволите? Предполагам, че продължават да живеят заедно заради парите. Или пък са едно от онези семейства, които не могат да живеят дълго нито заедно, нито

разделени. Така че... по време на една от разделите им Марла се сближила с Монтгомъри.

Ник почувства, че му се гади само при мисълта за това.

— Не разбирам какво е видяла Марла в него — промърмори той, едва устоял на желанието да се пресегне през масата, да сграбчи ризата на Уолт и да го нарече лъжец. Само че Ник го познаваше от много години и знаеше, че информацията на Уолт Хаага винаги отговаря на истината.

— Монти минава за красавец, макар че онзи бой не е останал без последствия. Докато Фентън бил жив, Монгомъри пилеел парите като плява. Сега, разбира се, положението е коренно различно, но по време на връзката му с Марла неговото семейство все още се радвало на своя дял от фамилното богатство. — Уолт допи бирата си и даде знак на сервитьорката да му донесе още една. — Прави й чест, че бързо сложила край на тази забегка. Връзката им продължила месец, най-много два. След това се сдобрила с Алекс. За пореден път.

Ярост, всепоглъщаща и опасна, се надигна в душата на Ник. За пръв път от много години насам острият пипала на ревността впиха пръсти в сърцето му.

— Кой друг? — попита той, вбесен от необходимостта да научи всички тези подробности.

— Кой друг какво?

— Кои са другите любовници на Марла?

Сервитьорката остави две бири на масата им.

Уолт я изпрати с поглед.

— Не разполагам с много имена, но Марла не е била особено дискретна. Имала е връзка с женен мъж, с когото се запознала в тенис клуба. Говори се още, че излизала с инструктора по езда на дъщеря й. Както изглежда, твоята снаха не може да стои дълго време без мъж.

Ник сви ръце в юмруци, припомнил си страстта, с която Марла откликна на ласките му предишната вечер. Тогава бе решил, че всичко се дължи на проклетото привличане помежду им. Сега обаче не беше толкова сигурен.

— Къде живее Монтгомъри? — попита той, решил, че трябва да си поговори с братовчед си.

— В момента притежава жилище в Оукланд. Често му се е налагало да сменя квартирите си, известно време дори живял при

сестра си, но в момента като че ли има достатъчно пари, за да си позволи хубаво жилище. Шикарен апартамент в изискана сграда с басейн и всички останали екстри.

— А как се издържа щом не работи?

— Ето това е едно от нещата, които не успях да разбера. Доколкото ми е известно, Монти няма никакви законни доходи. — Двама двадесетинагодишни младежи влязоха в бара, поръчаха си по две бири и се приближиха до масите за билиард.

— Ами преподобния?

Уолт си взе един фъстък от купата, обели го и рече:

— И този си го бива. Бивш футболист, преоткрил бога.

— Зная. Имах удоволствието да се запозная с него.

Уолт подхвърли фъстъка в устата си.

— Миналата година се забъркал в много грозна история в „Кейхил хауз“. Завъртял любов с едно от момичетата, но... цялата работа ми се струва доста мъглява — призна Уолт. — Момичето се оплакало на майка си, която случайно се оказала не коя да е друга, а...

— Пам Делакроа — прекъсна го Ник. — Днес научих тази подробност от инспектора, който води разследването. Ченгетата се опитват да я издирят.

Уолт се усмихна самодоволно.

— Значи са на една крачка зад мен. — Обели още един фъстък.

— Ти си я намерил?

— Точно така. — Доволен от себе си, детективът подхвърли фъстъка във въздуха и го улови с уста.

— Как?

— Защото съм брилянтен. И имам невероятен източник, който е цар на интернет информацията. — Претика фъстъка с щедра глътка бира и продължи: — Момичето живее в Санта Роза. Мислех да я посетя тази вечер. Искаш ли да ме придружиш?

— Не бих го пропуснал за нищо на света — отвърна Ник.

— И аз така си помислих. Знаеш ли, тази история започва да става твърде интересна.

— Или *опасна* — отбеляза Ник, опитвайки се да заглуши ревността, която започна да го яде от мига, в който Уолт спомена за връзката на Марла с Монтгомъри. — Изскочиха няколко неща, които се налага да проверим — рече той и сериозно изгледа Уолт. — Марла и аз

днес отидохме да посетим баща ѝ и старецът, който не е съвсем на себе си, я посрещна с убеждението, че е натрапница, представяща се за негова дъщеря. Нарече я Кайли и заяви, че истинската Марла е била на посещение при него преди няколко дни. Разстрои се ужасно и я обвини, че е дъщерята на някаква курва. Останах с впечатлението, че някъде в миналото му има жена, която се е опитвала да го изнуди, твърдейки, че е родила дъщеря от него.

Очите на Уолт се присвиха.

— Ще започна с актовете за раждане. Предполагам, че не разполагаш с фамилно име.

— Би било твърде лесно, ако го знаех. — Ник допи бирата си. — А и изобщо не съм сигурен в цялата тази работа. Старецът всеки момент може да хвърли топа. Освен това е натъпкан с обезболяващи. Ще бъда много изненадан ако преживее още една седмица.

Уолт кимна.

— Е, какъв е по-нататъшният ни план?

— Предлагам да започнем с Алекс. Искам да следиш брат ми. Да разбереш къде ходи. С кого се вижда. Той твърди, че е постоянно зает с бизнес срещи, но не се прибира вкъщи по цели нощи.

— Мен ако питаш, брат ти си има приятелка.

— Възможно е. Той и съпругата му спят в отделни стаи. А неговата спалня е постоянно заключена.

Уолт тихичко подсвирна.

— Страхотен брак, няма що! — отбеляза той и отпи от бирата. — Съпругата има цяла армия от любовници, а съпругът заключва вратата на стаята си и се прибира у дома в малките часове. Ти питал ли си го къде ходи по цяла нощ?

— Няколко пъти. Но не получих нито един конкретен отговор.

— Значи смяташ, че крие нещо.

— Зная, че е така. И искам да разбера какво е.

Уолт избърса устата си с ръка.

— За мен ще бъде удоволствие да ти помогна. Нещо друго?

— Това не е ли достатъчно?

— Предостатъчно.

— Струва ми се, че е време да направим едно посещение на братовчедата Монти. Имаш ли адреса му?

— Естествено. Можем да отидем при него, след като се срещнем с Джули Джонсън. Но ще трябва да сме особено предпазливи — подхвърли Уолт, допи бирата си и тръсна бутилката върху изпонадраскания плот на масата. — Онзи тип е опасен.

Ник хвърли няколко банкноти на масата.

— Няма проблем. — Устните му се разтегнаха в зловеща усмивка. — Аз също.

---

[1] Да. Госпожа, Кейхил, тя... (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Стига (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Верига магазини, специализирани в продажба на елегантно дизайнерско облекло. Седалището ѝ се намира в Чикаго. — Б.пр. ↑

17.

— Аз какво ще спечеля от цялата работа? — попита Джули Делаacroa Джонсън, седнала в един фотьойл с пискюли в апартамента си в Санта Роза.

Облечена беше с мини пола и прилепнал към тялото ѝ черен пуловер. Седеше кръстосала крака и нервно полюляваше единия си крак, обут с чехъл, който всеки момент щеше да се изхлузи на пода. Позволи на Ник и Уолт да влязат в дома ѝ, но през цялото време беше нащрек. Съпругът ѝ, Робърт, който изглеждаше около осемнадесетгодишен, ги наблюдаваше с тъмните си, предпазливи очи, възседнал един кухненски стол. В ръцете си с изпъкнали бицепси стискаше кутийка бира и я подпираше на облегалката на стола. Опитваше се да изглежда железен. Но според Ник нещо не се получаваше. Хлапето беше най-обикновен пънкар. И очевидно криеше нещо.

Уолт се настани на някакво канапе с тапицерия от кадифе, което изглеждаше съвсем ново. Редом с него, върху светлокафявите възглавнички, се излежаваше черен котарак, който само след миг вдигна глава, презрително изгледа натрапника, скочи на пода и се скри под масата, украсена с ваза с изкуствени цветя. От мощните колони гърмеше оглушителна музика. Басовете бяха толкова силни, че подът под краката им леко потреперваше.

— Какво ще спечеля, ако ви разкажа всичко за мама? — отново попита Джули.

— Спокойствие на духа — отвърна Ник.

— Тя говореше за мангизи — намеси се съпругът, опитвайки се да изясни положението. — За твърдо заплащане в брой.

— А пък аз говорех за евентуалното ѝ оставане на свобода. — Ник бе застанал до вратата. Нямаше намерение да позволи на това пънкарче с козя брадичка и самодоволно изражение да диктува правилата на играта. — Ако сега ни каже всичко, може би ще отърве

затвора. Знаеш, че могат да я осъдят за подпомагане и укриване на престъпление.

— Но тя не е направила нищо незаконно — възрази пънкарчето. Гърдите му се издуха от справедливо възмущение и той заби пръст в облегалката на стола.

— Ако разполага с някаква информация за извършено престъпление и откаже да я сподели, може да бъде обвинена — студено заяви Ник. — Ако не за подпомагане, то поне за прикриване на информация. Чарз Бигс бе убит. Предполагаме, че Пам Делакроа също. — Ник отново насочи поглед към момичето. — Все си мисля, че би искала да открием убиеца ѝ.

— Мама загина при катастрофа — заяви тя. Гласът ѝ обаче прозвуча неуверено, а в кръглите ѝ очи се четеше подозрителност.

— Не мисля. Полицията е на същото мнение. Така че не се опитвай да ме изнудваш. Не съм в настроение за подобни сделки.

— И защо не, копеле? — попита съпругът. — Ти каза, че името ти е Кейхил, нали? А те са фрашкани с мангизи.

— Говориш за брат ми — обясни Ник. — Алекс. Той е копелето с мангизите. — Отвратен от цялата тази история, той се приближи до стереото и спря музиката.

— Ей! — възрази Робърт.

— Ще си я пуснете отново, след като си тръгнем.

— Мамка му!

Лицето на Джули пребледня като тебешир.

Уолт побърза да се намеси.

— Познаваш ли Алекс Кейхил? — попита той. — Срещала ли си го някъде?

— Не — бързо отвърна тя. *Твърде бързо.*

На Ник такива не му минаваха.

— Единственото, което трябва да направя, е да попитам брат си.

— И той няма да каже нищо. Тя не го познава — настоя Робърт.

— Добре, добре, но познаваш Доналд Фавие, нали? Преподобния?

Джули премигна със силно гримираните си очи и отмести поглед. Нервно облиза устни. По всичко личеше, че ѝ се иска просто да се изпари. Да изчезне някъде.

— Няколко пъти посещавах църквата му. „Света Троица“. Заедно с мама.

— И, в крайна сметка, се озова в „Кейхил хауз“, където той работеше като пастор.

Тя преглътна мъчително и се изчерви. Част от самоувереността ѝ се стопи и тя заприлича на хлапе. Каквато си беше всъщност.

— Да. Бях бременна.

— Ти ли беше бащата? — попита Ник и погледна към Робърт.

— Да. И какво от това? — наперено отвърна момчето. — Джулс, не сме длъжни да казваме каквото и да е на тези скапаняци.

— Какво стана с бебето? — продължи да разпитва Ник.

Джули затвори за миг очи. Като че ли се отнесе нанякъде, но бързо се съвзе и вирна брадичка.

— Направих аборт.

— Твоя ли беше идеята? — Ник отново се обърна към Робърт.

Той сви рамене.

— Проблемът... ъ-ъ, решението си беше на Джули. Аз просто се съгласих. Стана както тя пожела.

— А какво ще кажеш за обвиненията срещу преподавания? Наистина ли те опипваше, вместо да те съветва и да ти дава упование в бога? — внимателно попита Ник. Очите на Джули се зачервиха. Тя отчаяно се опитваше да не се разплаче. После загриза нокътя на единия си палец. — Джули?

— Той... той беше добър с мен — отвърна тя и една сълза се търкулна по лицето ѝ. Момичето продължи енергично да гризе нокътя си.

— Той ли те убеди да направиш аборт?

Джули преглътна мъчително. Поклати глава.

— Това... това си беше мое решение. Не можех да понеса мисълта, че някой друг ще отгледа детето ми... Аз трябваше да го задържа, но... не го направих... — Лицето ѝ се окъпа в сълзи и Ник трябваше да впрегне цялата си воля, за да остане на мястото си.

— Ей... Не си длъжна да отговаряш на въпросите му, Джулс — отново се обади съпругът ѝ. Рязко скочи от стола, застана до нея и сложи голямата си ръка върху раменете ѝ. — Вижте, пичове, мисля, че трябва вече да си вървите. Само я разстройвате.

— Не... няма нищо. Те имат право. Трябва да разговарям с ченгетата — прошепна момичето.

— Няма начин! Джулс, не забравяй, че сключихме много сладка сделчица. Не можем сега да преобем всичко.

— Но аз не искам да отида в затвора.

— Няма, скъпа. Тия двамата само се опитват да те сплашат — заяви той и целият се наежи. Ник се запита дали не е надрусан. Приличаше му на наркоман, пристрастен към метадрин.

— На твоє място не бих му вярвал — намеси се Уолт. — И за каква точно сделка става дума? С кого я сключихте?

— Тя няма да ви каже нищо.

— Не говори от нейно име. Тя и сама може да говори. — Ник погледна момичето право в очите. — Не си навличай излишни неприятности. И помисли отново за майка си.

Джули преглътна отново и взе някакво мъхче, паднало върху страничната облегалка на креслото ѝ.

— Джулс, моля те, не проваляй една толкова готина сделка! — Робърт силно стисна рамото ѝ. Ако погледът му можеше да убива, Уолт и Ник вече трябваше да са на два метра под земята, а на гробовете им да растат маргаритки.

Джули подсмръкна шумно, неспособна повече да се справя със сълзите. Черни ручейчета грим потекоха по лицето ѝ. Тя сърдито изтри очи.

— Аз... аз трябва да кажа на някого! — заяви момичето. — Тази тайна ме изяжда отвътре.

— О, мамка му, не! — Роберт гневно поклати глава и отново стисна рамото ѝ. — Помисли си какво означава тази сделка за нас, скъпа. Тя е нашият билет...

— Нашият билет? Какво си направил, по дяволите? — попита тя.

— Ей, чакай малко. — Отстъпи крачка назад и насочи пръст към Ник. — Тия копелета само ти мътят мозъка, скъпа.

— Я по-полека, пънкярче, че да не ти размътим и на теб нещо! — предупреди го Ник, след което отново се обърна към момичето. — За какво става дума, Джули?

— За мама... Разговарях с нея около седмица преди да умре — започна тя, а Робърт, вбесен до крайност, изразително завъртя очи, изруга гръмогласно и връхлетя в кухнята. Толкова силно изрита

някакъв шкаф, изпречил се на пътя му, че Джули подскочи на мястото си, а котката изхвърча изпод масата и избяга в спалнята. — Престани, Робърт — извика момичето. — Просто престани.

— О да, ще престана. Няма проблем. Спирам. — Робърт изхвърча от кухнята. В ръката си държеше връзка ключове. — Махам се от тук. Щом искаш да съсипеш една толкова изгодна сделка, давай! Твоя работа. Само че без мен. — Спусна се към входната врата, разтреперан от гняв. Закачи с рамо Ник докато излизаше и Ник едва се съдържа да не го сграбчи за якия врат и да го разтърси с все сила, опитвайки се да влее малко разум в главата му. Вместо това го остави да мине необезпокояван през вратата, която с трясък се затръшна след него. Секунда по-късно се чу оглушителния рев на мотор. Гумите изпищяха, двигателят заработи на по-високи обороти и мотоциклетът отпраши някъде в нощта.

— Прав ти път — промърмори Джули и скръсти ръце пред гърдите си. — Не зная защо изобщо се омъжих за него. — А след това, сякаш припомнила си, че двама непознати току-що бяха станали свидетели на нещастieto й, се облегна назад и леко се залюля на стола. Устните й се разтрепериха и тя ядосано ги прехапа. — Неблагодарен негодник.

— Щеше да ни казваш нещо за майка си? — напомни й Ник, опитвайки се да насочи Джули към предишния им разговор. — Знаеш ли къде е отивала през онази нощ?

— Мисля, че да. Тя ми се обади. Имала нужда от място, на което да се покрие за известно време. Място, на което никой няма да я намери. Моите приятелки от университета държат под наем един апартамент в града, който щеше да е свободен през уикенда. Уговорих се с тях мама да отседне там.

— Защо е искала да се скрие?

— Мисля, че това пътуване по някакъв начин бе свързано с книгата, която пишеше. Посветена беше на осиновяванията и родителските права. Нещо от сорта. Тази тема й беше нещо като мания. Обади се и заяви, че незабавно се нуждае от място, на което да се скрие за ден-два. Уточни, че преди това трябва да свърши нещо, а веднага след това се налага да се покрие. Звучеше доста притеснено. Спомена, че има приятелка, която се нуждае от помощ. Въпросната приятелка искала да се раздели със съпруга си, но се бояла, че той

няма да ѝ позволи да получи попечителство върху новороденото им бебе. Аз... изобщо не знаех, че става дума за Марла Кейхил. Искам да кажа, че, ако знаех, нямаше... О, мамка му, няма значение. Мама ми каза, че ще направи известно проучване и ще поработи с жената, за да се опита да ѝ помогне да задържи детето. В замяна жената щяла да ѝ позволи да опише историята в книгата си.

Марла. Марла е възнамерявала да отведе децата на Алекс.

— Смяташе да използва и моята история в книгата си, но аз не бях особено очарована от идеята. Макар да знаех, че част от нещата в книгата щяха да са плод на въображението ѝ, все се опасявах, че някой може да се досети, че става дума за мен. Не исках приятелите ми да научават за бебето... — Джули сви рамене. — Е, това вече няма как да стане. — Лицето ѝ отново се окъпа в сълзи. — Защо... защо мислите, че някой я е убил? Онази жена, която е шофирала... тя нарочно ли е катастрофирала? Татко иска да я съди. Тя... тя е съпруга на Александър, нали?

— Според нас някой е предизвикал катастрофата, принуждавайки жената зад волана да свие рязко и да изгуби контрол върху автомобила — отговори Уолт, а Ник обърна внимание на фамилиарността, с която момичето спомена името на Алекс.

Какво означаваше всичко това, по дяволите?

— И така, каква е *сладката сделчица*, за която спомена Робърт? — настоятелно попита Уолт.

— О, господи... — Тя се поколеба. Продължи да дъвче нокътя на палеца си докато го изгриза до кръв. — Сега, когато знам, че всички замесени в тази история са свързани по някакъв начин, всичко ми се струва доста странно и злоещо. Аз... ами докато бях в „Кейхил хауз“ започнах връзка с по-възрастен от мен мъж. Той... ъ-ъ... той ме харесваше. С Робърт се скарахме заради бебето, а този мъж... той беше много мил. Отнасяше се добре с мен. Мама обаче разбра и едва не получи удар. Веднага се свърза с някакъв неин познат адвокат и започна да се заканва, че ще съди този мъж до дупка. По онова време знаеше само, че той е по-възрастен от мен и е женен. Това ѝ беше достатъчно, за да пожелае да го обеси за топките.

— Кога и как майка ти научи, че въпросният мъж е проповедникът? — попита Уолт.

Джули отвори уста, понечи да каже нещо, но след това промени мнението си, затвори уста и прехапа устни.

— Не си ли спомняш? — настоя Уолт.

Тя премигна няколко пъти.

— Джули? — подкани я Ник.

— Проповедникът не беше мъжът, с когото имах връзка — прошепна тя, забола поглед в земята.

— Чакай малко! — Уолт разтри врата си с ръка. — Мислех, че ти и той...

Джули поклати глава.

— Всички смятаха така. Всъщност, такъв беше планът. Това е сделката, за която говори Робърт. — Погледна изпитателно Ник и слабото ѝ лице, нашарено с черни бразди от разтеклия си грим, се сгърчи болезнено. — Само че нещата не стояха така, както смятаха хората. Той просто беше изключително добър и... ами, Алекс... — с разтреперани устни прошепна тя.

— Брат ми?

— Да! Той склучи сделка с мен и преподобния Фавие. Искаше хората да повярват, че свещеникът ме е задирял, надявайки се по този начин да принуди майка ми да не повдига обвинения в съда.

— И защо Доналд Фавие би се съгласил името му да бъде окаляно по този начин? — попита Ник.

— Този скандал е можел да му струва паството. Изненадан съм, че хората не са го порицали и изхвърлили от църквата.

— Но това е неговата църква. Няма друга като нея — обясни Джули. — Тя не е подчинена на никого. Над Фавие не стои архиепископ, папа или патриарх.

— И въпреки това репутацията му е пострадала значително — настоя Ник. — Защо се е съгласил с подобна сделка?

Устните на Джули се изкривиха в цинична усмивка и момичето сякаш изведнъж се състари.

— Защо ли? Ти как смяташ? — попита тя и обърса нос с опакото на ръката си. — Поради същата причина, поради която се съгласих и аз. Заради парите.

Къщата беше тъмна. Тиха. Единственият звук, който достигаше до слуха на Марла, беше свистенето на вятъра в клоните на елите в задния двор. Сега или никога, помисли си тя, отхвърли завивките и грабна робата си. Наметна я върху пижамата и чу тихото подрънкване на ключовете — ключовете на Юджиния — в джоба. Дошъл беше моментът да ги използва. Беше си наложила да остане будна. Не стана от леглото си докато не се увери, че свежърва й, Сиси и прислугата са се прибрали по стаите си. Ник бе изчезнал по-рано вечерта, а Алекс отново се бе завърнал към заниманията си — каквито и да бяха те, — които го караха да излиза от дома си всеки ден след вечеря. До този момент Марла не го бе чула да се прибира.

Затвори вратата на стаята си и прекоси апартамента с ръка в джоба, стиснала скъпоценните ключове, за да не подрънкват. Опита да отвори вратата на Алекс. Заключена. Нищо изненадващо до тук.

— Какво толкова криеш? — полугласно възкликна Марла. Излезе в коридора и на светлината на единствената лампа, оставена да свети през нощта, тихо се прокрадна до вратата на кабинета. Нервите й бяха опънати до скъсване, ръцете й лепнеха, по гърба й се стичаха струйки пот. Опита се да отключи с първия ключ от връзката. Не стана. Опита с втория. Той също не стана. Във фойето на долния етаж големият стенен часовник удари един часа.

Хайде, хайде, помисли си тя. Пробва още два пъти, преди, най-накрая, да попадне на съответния ключ. Чу се тихо изщракване и вратата се отвори. Сърцето на Марла сякаш се качи в гърлото й. Тихо пристъпи в стаята, в която се долавяше слабия аромат на цигарен дим и афтършейв.

— Хайде, Марла, мисли — промълви тя, безшумно затвори вратата след себе си и прибра ключовете обратно в джоба си. Запали настолната лампа, прекоси кабинета и влезе в малкия гимнастически салон. Заобиколи рядко използваните уреди и се приближи до дрешника на Алекс. Ароматът на парфюма му тук се усещаше по-силно. Якетата и костюмите на Алекс заемаха цялата стена. Марла предпазливо откряна вратата и надникна в личното убежище на съпруга си. Заля я вълна на облекчение, когато забеляза, че леглото е напълно оправено. Завивките бяха изпънати като в казармата.

Марла изпусна въздуха, насъбрал се в гърдите й, върна се бързо в кабинета и набързо прерови ролодекса на Алекс с разтрепераните си

пръсти. Сега много повече от имената ѝ се сториха познати. През изминалите няколко седмици се бе запознала с някои хора, подслушала бе разговори, касаещи други, в резултат на което успя да разпознае почти една трета от фамилиите, на които се натъкна.

Съсредоточи се максимално, опитвайки се да запомни имената на приятелите, познатите и деловите партньори на Марла и Алекс Кейхил. Рязко спря, когато погледът ѝ бе привлечен от визитна картичка с името *Кайли Парис*. Кайли. Отново. Сърцето ѝ сякаш спря. Значи наистина съществуваше жена с името, използвано от Конрад Амхърст.

Гърлото ѝ пресъхна. Марла прехапа долната си устна. Мили боже, Кайли нейното име ли беше? Подобна мисъл ѝ минаваше през главата не за пръв път, но тя всеки път я бе отхвърляла като невъзможна. Защо иначе всички, включително и съпругът ѝ, ще я смятат за Марла? А може би името Кайли принадлежеше на друга жена? Възможно ли бе тя, Марла, да има половин сестра, както бе намекнал баща ѝ? И дали обхваналият го гняв не бе породен единствено от бълнуванията на един много болен и дезориентиран стар човек?

Никога няма да разбереш, нали? Ти не си моя дъщеря. Махай се от тук, Кайли. И никога повече не се връщай. Няма да получиш нито цент от мен, разбра ли?

Пари? Той говореше за пари? Мъжът, който бе решил да завещае цялото си богатство на едно новородено бебе?

Обвиненията му, произнесени с дрезгав и гневен глас, продължаваха да отекват в главата ѝ. Марла извади картичката и прочете адреса и телефонния номер, изписани под името на Кайли Парис. Опитвайки се да убеди сама себе си, че късният час е без значение, тя облиза устни и вдигна телефонната слушалка.

— Който не рискува, не печели — прошепна тя и се заслуша в свободния сигнал.

С треперещи пръсти набра номера. Изчака. Стисна палци за късмет. След няколко секунди се включи телефонен секретар и отсреща се разнесе женски глас — игрив, немирн, закачлив.

— Здравсти. И знаете ли какво? Не ви провървя. Не съм у дома. Съжалявам, че ме изпуснахте, но знаете какво се прави в подобни

случаи. Оставете името и телефонния си номер и аз ще ви се обадя по-късно. Ако извадите късмет. Чао.

Последва сигнал. Марла затвори. Преглътна мъчително. Дали не трябваше да остави съобщение? Коя беше тази жена? Нейната сестра? Или просто непозната? А може би самата тя бе записала това несериозно и пренебрежително съобщение на телефонния секретар на Кайли Парис?

Само ако можеше да си спомни! Стоеше, вперила поглед в телефона и обмисляше възможността да позвъни отново. Какво толкова щеше да стане, ако споменеше, че е Марла Кейхил и търси сестра си... Не, по-разумно щеше да се срещне с въпросната жена на четири очи. Може би лицето на Кайли щеше да задейства някакъв спомен в съзнанието ѝ. В момента обаче ѝ беше ясно, че не можеше да губи повече време. Пусна картичката в джоба си при ключовете на Юджиния и още веднъж прегледа имената в ролодекса с надеждата да види нечие име, телефонен номер или адрес, които да задействат паметта ѝ по някакъв начин. За нейно огромно разочарование нищо подобно не се случи.

— Никога не се отказвай! — рече си тя и насочи вниманието си към компютъра. Трябваше ѝ парола, за да отвори електронната поща на Алекс. Използва различни комбинации от дати и имена — все неща, които бе научила през изминалите няколко седмици, — но така и не успя да отвори проклетите файлове. Часовникът във фоайето отброи половин час. Един и половина след полунощ. Колко още щеше да отсъства Алекс? Цялата нощ? Опита се да отвори бюрото, но всички чекмеджета се оказаха заключени. Разбира се. — По дяволите... — изруга Марла и бръкна в джоба си за връзката ключове на Юджиния. Веднага видя трите малки ключета. Едното вероятно беше за барчето с напитките. Другото сигурно беше от бюрото в стаята на Юджиния, а третото... третото беше за това бюро.

Чу се леко изщракване и чекмеджетата се отвориха.

Алилуя!

Марла бързо прерови купчината папки, в които откри копия от данъчни декларации и сметки, ипотечни и банкови документи, подредени прилежно в изряден ред. Сметките бяха потресаващи. Заемите бяха получени след ипотекване на семейна собственост, включително и къщата, в която живееха, и възлизаха на суми, които

Марла просто не бе в състояние да си представи. Заеми за милиони долари! Нима Алекс не бе наследил тази къща и имението от баща си? Прегледа портфолиото с инвестициите и веднага забеляза тенденцията през последните години. Бяха теглени не само дивидентите и лихвите, но и части от главницата, в резултат на което през изминалите три години фамилното състояние бе намаляло драстично до една трета от първоначалния му размер.

Къде бяха отишли всичките тези пари?

Според тези документи излизаше, че Алекс и Марла Кейхил са затънали до шия в заеми. Нищо чудно, че Алекс работеше толкова до късно и водеше преговори с чуждестранни инвеститори. Марла затвори чекмеджето и отвори следващото. Попадна на сметки за медицинско обслужване през последните няколко години. Разгърна папката, озаглавена „Марла“. На слабата светлина на настолната лампа внимателно прегледа всички извлечения, от които научи, че преди няколко години е била лекувана от разтегнато сухожилие на лакътя. Четири години преди това пък е лекувала изкълчен глезен. Няколко от сметките бяха за леки хирургически интервенции — пластични операции, извършени през последните две години, целящи да заличат поражението на времето.

Истинско разхищение предвид случилото се при катастрофата. Тъкмо се канеше да прибере купчината сметки обратно в папката, когато погледът ѝ бе привлечен от последната хирургическа операция. Прочете документа и се намръщи озадачено. Тук нещо не се връзваше. От сметката обаче съвсем недвусмислено ставаше ясно, че Марла Амхърст Кейхил се бе подложила на хистеректомия преди *три* години.

Цели три години преди раждането на сина ѝ Джеймс. Две години преди зачеването му.

— О, господи — прошепна тя. Зави ѝ се свят. В главата ѝ се завъртяха безброй въпроси. Припомни си нощното си посещение в клиниката и отказа на доктор Робъртсън да ѝ предостави собствения ѝ медицински картон. Тогава Алекс бе настоял, че трябва да се прибират у дома, а тя бе твърде уморена, за да разсъждава логично, и не бе схванала, че съпругът ѝ се опитва да скрие от нея медицинския ѝ картон.

Заради хистеректомията.

Защото картонът ѝ би доказал, че Джеймс не би могъл да бъде неин син.

Стомахът ѝ се сви болезнено. Лепкава пот изби по цялото ѝ тяло. Подпря глава на бюрото, неспособна на отговори на въпросите, които не ѝ даваха мира. Какво ставаше, по дяволите? Тя си спомняше раждането на сина си. Това бе един от малкото ясни и напълно завършени спомени, които имаше. Не можеше обаче да пренебрегне факта, че бе открила празно шишенце от премарин — женски хормони — в аптекката. Прекрасно знаеше, че те се изписват на жени по време на менопаузата или след хирургическо отстраняване на яйчниците им.

Но бебето... бебето... О, господи, нима споменът за раждането му бе само продукт на разстроения ѝ ум? И защо изобщо не си спомняше раждането на Сиси?

Защото не си Марла Кейхил, по дяволите! Подозираш го още от самото начало на тази история! Започваше да се побърква... Това не се случваше в действителност. Стегни се, Марла! Веднага! Не позволявай да се разпаднеш на милион парченца. Търси. Прегледай всички останали документи на Алекс. Открий защо крие тези неща от теб!

С разтреперани пръсти сгъна уличаващия документ и го натъпка в джоба на робата си при визитната картичка с адреса и телефонния номер на Кайли Парис. Тя ли беше майката на Джеймс? Или беше жената, претърпяла хистеректомия? Бяха я изписали от болницата едва преди три седмици и все още не можеше да прецени дали има редовен менструален цикъл. По тялото ѝ обаче нямаше белези от подобна операция. Съвременните хирурзи не оставят такива големи външни белези. Да, но тя не пиеше хормони. Не я измъчваха горещи вълни... Освен ако някой не слагаше хапчетата в храната ѝ. Ти обаче няма как да знаеш, нали? Не знаеш дали си съпруга на Алекс и майка на децата му. Не знаеш дали имаш матка и яйчници. Не знаеш дори проклетото си име.

Обхваналата я силна паника сякаш я сграбчи за гърлото. Мина ѝ през ума, че някой — не знаеше със сигурност кой точно — може би се опитва да я подлуди. Да я изкара луда параноичка. Но защо? За да ѝ отнеме децата?

Дълбоко си пое дъх. Положи неимоверно усилие да сложи под контрол емоциите, които разкъсваха душата ѝ. Налагаше се да направи

и невъзможното, но да разбере какво става. Разполагаше с достатъчно време, за да изкара наяве всичките мръсни тайни на клана Кейхил.

А също и твоите собствени, Марла. Какви ли тайни криеш пък ти?

— Не мисли по този начин! — скастри се тя. Времето ѝ изтичаше, а оставаше още едно чекмедже, в което не бе надникнала. — Дай ми сили, господи — прошепна тя.

Хвана дръжката, издърпа чекмеджето и видя пистолета.

Малък, посребрен пистолет.

Сърцето ѝ почти спря. Прокара пръсти по гладкия метал и кръвта ѝ се вледени. Защо му е на Алекс пистолет? За да защитава себе си и семейството си? Семейство, което почти не виждаше? Или за да причини смъртта на някого? Гърлото ѝ пресъхна. Взе пистолета, погледна пълнителя и видя патроните. Проклетото оръжие беше заредено. Лежеше неудобно в ръката ѝ. Струваше ѝ се тежко. Пусна предпазителя и реши да го върне обрано в чекмеджето. Не искаше Алекс да разбере, че е душила наоколо, но... може би самата тя щеше да има нужда от оръжие. Освен това, ако пистолетът е при нея, Алекс нямаше да може да го използва...

О, господи, дълбоко в сърцето си знаеше, че не може да има доверие на този мъж. Какъв беше този човек, който живееше обгърнат в тайни и въоръжен зад заключените врати на апартамента си? Кой беше мъжът, за когото бе омъжена? Хвърли един поглед на брачната си халка и обви пръсти около пистолета. Коя беше самата тя? Жена, претърпяла хистеректомия, която си спомня скорошното раждане на сина си?

Ти не си Марла Кейхил. Знаеш го от мига, в който излезе от комата и чу това име. Конрад Амхърст също го знае. А също и Сиси. Малкият Джеймс се разплака, когато го прегърна за пръв път, а Коко, онова проклето псе, непрекъснато лае по теб. Целият ти живот е една голяма лъжа, Марла... или Кайли... или както там ти е името. Една смъртоносна лъжа.

Сърцето ѝ биеше оглушително, а в главата ѝ отекваха безброй въпроси без отговор. Внезапно чу как Коко тихичко излая на долния етаж. Марла мигновено замръзна неподвижно, наострила уши. Трябваше да се махне от тук. Незабавно. Ами пистолетът? Ако го вземеше от чекмеджето, Алекс веднага щеше да разбере, че някой е

влизал в стаята му. Ако пък го оставеше на мястото му, той би могъл да го използва... срещу нея... или децата. Внимателно пусна оръжието в джоба си и чу нечии стъпки. Качваха се нагоре по стълбите.

Алекс!

Мамка му!

Стомахът ѝ се сви. Нямаше време да излезе в коридора и да се прибере в стаята си. Той непременно щеше да я забележи през парапета на стълбището. Оставаше ѝ само да се надява, че ще влезе през вратата на семейния им апартамент, а тя, през това време, ще се измъкне от кабинета и ще се промъкне по коридора към стаята на Джеймс. После от детската ще се прибере в собствената си спалня.

С разтреперани пръсти прибра папките, затвори чекмеджетата, заключи ги, а след това се присегна и заключи и вратата на кабинета откъм коридора. Той вече беше на най-горното стъпало. Марла чу изскърцването му. Тя безшумно бутна стола назад, изправи се и върна стола на мястото му.

Само с едно движение загаси лампата, влезе в гимнастическия салон и придърпа вратата след себе си, оставяйки я открената едва-едва. След това застина неподвижно. Цялото ѝ тяло се къпеше в пот, сърцето ѝ блъскаше с хиляда удара в минута. Тежките му стъпки отекнаха по коридора и поспряха за миг пред вратата на апартамента.

Господи, не позволявай да ме намери, моля те...

Отново чу стъпките му, но този път в обратната посока. Очевидно се връщаше към вратата на кабинета. В следващата секунда ключът му вече бе в ключалката. Марла предпазливо заобиколи бягащата пътека и се оттегли в дрешника на Алекс. Едва дишаше. Ослуша се отново и го чу да влиза в кабинета.

— Мамка му! — през зъби изруга той. Всички косъмчета по тялото на Марла настръхнаха.

— Какво е това, по дяволите? Защо се е включил скрийнсейвърът? Кой е влизал тук?

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Естествено, че ще разбере, че някой е влизал в кабинета му! Ако не беше така, мониторът на компютъра нямаше да премигва в мрака. Чу се приглушен звън на телефон и Марла подскочи на мястото си. Едва в следващия миг си даде сметка, че този мек, църкаш звук идва от клетъчния телефон на Алекс.

— Ало? — рязко изрече той и Марла го чу да сяда на въртящия се стол зад бюрото.

Излез от тук сега. Това е твоят шанс. Мини през стаята му, излез в малката всекидневна и се прибири в собствената си спалня.

Тя тихо излезе от дрешника, прекоси на пръсти огромния килим и се приближи до вратата. Едва тогава с ужас осъзна, че вратата не само е заключена, но и резето бе спуснато от вътрешната ѝ страна. Невъзможно беше да се измъкне от тук и да спусне резето след себе си.

По дяволите! Умът ѝ трескаво работеше. Избърса влажните си длани в предницата на халата. Какво би могла да направи? Можеше ли да поеме риска да излезе през тази врата и да остави резето вдигнато? С разтуптяно сърце се върна през дрешника в гимнастическия салон, опитвайки се да открие някое скришно местенце, в което да се спотаи и да го изчака да си легне и заспи. След това щеше да се измъкне през кабинета.

Гласът му достигаше до нея през вратата, която бе оставила открената.

— Да... зная... Не, не съм се обаждал... казах, че не съм... Мамка му! Това сигурно ли е? Да, зная за устройствата, които изписват номера, от който се обаждат... Кога? Преди около половин час? Тогава все още не се бях прибрал... Исусе Христе, някой се е досетил!

Марла замръзна. Опита се да разгадае разговора. Алекс очевидно разговаряше с Кайли Парис, която го информираше за необмисленото обаждане на Марла. О, господи, не! Тази жена заговорничеше с Алекс и бе свързана по някакъв начин с объркания ѝ живот. Но как? И защо? Главата ѝ пулсираше от болка. Марла разбираше, че трябва да се махне от тази стая. Възможно най-бързо.

— Не зная как, по дяволите! Най-вероятно е Ник. Знаех си, че допуснах грешка като го извиках тук... добре, добре, успокой се. Всичко ще се оправи. Но ти трябва да заминеш... Да, сега, по дяволите! Може би вече пътуват към теб. Иди в къщата... там ще бъдеш в безопасност ден или два... не се показвай наоколо, а аз ще дойда да те видя при първа възможност... Какво? Разбира се, че те обичам. Ако не те обичах, щях ли да направя всичките неща, които сторих заради нас? — В гласа му се прокрадваше отчаяние. Той обичаше тази жена... тази Кайли. Направил бе *всичко* за нея. Каквото и да означаваше това. — Какво? Да. Добре. Така е по-добре.

Марла не изчака да чуе останалото. Съпругът ѝ очевидно бе замесен в някаква смъртоносна комбинация. Комбинация, която може би бе коствала живота на Пам Делакроа и на Чарлз Бигс. Комбинация, която едва не бе причинила и собствената ѝ смърт през онази нощ. О, господи, никой не беше в безопасност. Трябваше да се махне от тук. Да вземе децата и да бяга. А след това, когато се увери, че Сиси и малкият Джеймс са в безопасност, ще се опита да разбере какво точно става с живота ѝ. Едно нещо обаче знаеше със сигурност — Алекс обичаше друга жена. И тази жена вероятно беше Кайли Парис, която можеше да се окаже нейна половин сестра.

С разтуптяно сърце Марла крадешком се прокрадна през дрешника на Алекс, прекоси спалнята му и излезе през вратата към всекидневната. Реши, че няма време да се притеснява за резето. Опитвайки се да овладее обхваналата я паника, тя пребяга по дебелия килим на всекидневната и се прибра в спалнята си. Тази нощ не можеше да направи нищо повече. Трябваше да се прави на ударена и да се преструва, че не се е случило нищо необичайно. Налагаше се да приспи подозрителността на Алекс. Да го накара да повярва, че тя все още не знае нищо.

О, господи, ако само Ник беше тук, отчаяно си помисли Марла, а след това се скастри заради тази своя потребност да се опре на някакъв мъж. Можеш да го направиш и сама, Марла. Трябва да го направиш. Животът на децата ти зависи от това. Пъхна пистолета под матрака, съблече робата си и я хвърли в долния край на леглото. Тъкмо се пъхаше под завивките, когато чу вратата на Алекс да се отваря. Тежките му стъпки прекосиха всекидневната и се спряха пред вратата на спалнята ѝ. Марла стисна очи и се застави да диша нормално. Бавно. Равномерно. Успокой се. Отпусни се.

Вратата на спалнята ѝ предпазливо се отвори. Марла се престори на заспала. Дишаше дълбоко, а очите ѝ изобщо не помръдваха, макар че сърцето ѝ препускаше като обезумяло.

Той се приближи, спря се до леглото ѝ и, също като натрапникът предишната седмица, се надвеси над нея. Марла едва не се разпищя, почувствала топлия му дъх върху лицето си. Дишай бавно. Не се паникьосвай. Това е единствената ти възможност.

— Марла? — прошепна той, доближил лице до нейното. Тя едва не подскочи в леглото, но си наложи да продължи да лежи

неподвижно. — Скъпа?

Тя премлясна с устни и тихичко въздъхна.

Секундите бавно се нижеха. Искаше ѝ се да отвори очи и да се вгледа в лъжливото му лице. Неин съпруг ли беше той? Любовник? Или враг?

— Марла? — отново я повика Алекс. Гласът му беше съвършено спокоен. Гальовен.

Тя отново не отговори.

— Будна ли си? — Дявол да го вземе, нямаше да се откаже. Марла се претърколи на една страна, сбръчка чело и протегна едната си ръка върху възглавницата като човек, изтръгнат от прегръдките на дълбок сън. — Марла? — Този път гласът му прозвуча по-високо. Ядосано.

Налагаше се да отговори.

— К... какво? — Бавно отвори очи и премигна срещу него. — О, господи, изплаши ме! Алекс? — На лицето ѝ се изписа искрено объркване, тя погледна часовника и се прозина. — Колко е часът?

— Късно е. Зная. Току-що се прибрах у дома. Мисля, че някой е влизал в кабинета ми тази вечер.

— Кой?

— Точно това те питам?

— Не зная... О, господи! — Тя ахна като човек, връхлетян неочаквано от ужасяваща мисъл. — Натрапникът! Мислиш ли, че се е върнал отново? — Седна в леглото, придърпа завивките до брадичката си и запали лампата. — Децата!

— Не мисля, че е дело на непознат човек — заяви той и плъзна поглед по лицето ѝ.

— Така ли? Защо тогава ме събуди? — попита тя, позволила си да даде воля на страха, сграбчил душата ѝ. — Трябва да сменим ключалките. Аз... аз мислех, че ще се погрижиш за това. Децата! — Тя рязко отметна завивките.

— Те са добре.

— Провери ли? — попита Марла и тръгна към детската. Спусна се към люлката. Държеше се така, сякаш наистина вярваше, че някой отново е проникнал с взлом в дома им. Джеймс спеше дълбоко.

— Слава богу! — прошепна тя.

— Просто ми се стори, че някой е влизал в кабинета ми и... — Последва я в коридора. Марла откряна вратата на Сиси и надникна в стаята. Сиси спеше, а телевизорът хвърляше синкави отблясъци по лицето ѝ. — Прекрасно знае, че не трябва да оставя телевизорът да работи — с раздражение заяви Марла, прекоси стаята и спря телевизора. Сиси дори не помръдна.

Върна се в коридора и вдигна очи към Алекс.

— Ще провериш ли и другите етажи?

— Не... Марла... Не мисля, че някой е влязъл с взлом.

— Но ти каза...

— Помислих, че може би ти си влизала в кабинета.

— Аз? Как? Вратата не е ли заключена?

— Да.

— Как тогава...?

— Не зная — отвърна той. В полутъмния коридор лицето му изглеждаше зло, а сивите му очи — студени като смъртта. — Но ключовете на майка изчезнаха, както знаеш.

— Ти смяташ, че аз съм ги намерила и съм влязла в кабинета ти? — Прокара пръсти през косата си. Държеше се като човек, преуморен до смърт. — О, Алекс, не ставай смешен.

— Скринсейвърът на компютъра беше включен.

— И какво означава това?

— Че някой е използвал компютъра през последните десет минути. Програмиран е да се задържи само десет минути, след което мониторът изгасва.

— Е, нямам обяснение за това. — Погледна го измъчено, а след това вдигна ръка и го погали по лицето. — Напоследък работиш прекалено много. Лягай си, Алекс. Ще мислим върху това на сутринта.

— Само ми кажи, че не ме лъжеш — подкани я той. Очите му я гледаха студено и преценяващо.

— Добре, аз не лъжа, а ти се държиш като лунатик. — Обърна се, твърдо решена да се прибере в стаята си. В този момент Алекс я сграбчи за лакътя и я завъртя към себе си.

На лицето му бе застинала сурова гримаса. Той едва сдържаше яростта си. Ноздрите му нервно потрепваха, а устните му почти не се движеха, когато заговори:

— Не се изпречвай на пътя ми — предупреди я той, забил пръсти в ръката ѝ. — Това би било голяма грешка от твоя страна. — След това я пусна и тръгна към кабинета си. Вероятно, за да открие, че пистолетът му е изчезнал. Коленете на Марла се разтрепериха. Тя се хвана за парапета. Трябваше да се стегне. И да издържи още няколко часа в тази къща. Освен това вече разполагаше и с оръжие.

А на сутринта ще вземе децата и ще замине.

Къде? Ти не разполагаш с никакви пари. Нямах документи за самоличност. Нито пък кола.

Въпреки това щеше да намери начин да се измъкне от този затвор.

Дори и с цената на живота си.

18.

— Ако се опиташ да ми отнемеш сина, кълна се, че ще те убия.
— Алекс застрашително бе наврял лице в нейното. Двамата стояха във
фоайето. Чертите му бяха разкривени от ярост, сивите му очи бяха
станали черни от блесналата в тях омраза.

— Не! О, господи, не!

Марла рязко отвори очи. Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите ѝ.
Тялото ѝ се къпеше в лепкава пот.

Беше сама. В леглото си. Някакъв клон се удари в прозореца ѝ
отвън. Големият часовник във фоайето отброяваше минутите, но иначе
бе тихо.

Ужасяващият кошмар постепенно се оттегли в мрака на
съзнанието ѝ. Марла седна в леглото, стисна горния край на одеяло в
ръка и го придърпа до брадичката си.

— Това беше сън — каза си тя. — Само един сън. — Погледна
часовника. Четири и половина сутринта. Отвън беше тъмно. Разтърка
ръце, но все още не можеше да се освободи от ужаса на кошмарния
сън. Образите в главата ѝ бяха прекалено ясни и отчетливи. Стояха
запечатани в главата ѝ редом с една друга сцена, която изплува в
мислите ѝ със смразяваща сетивата ѝ яснота.

— Няма да ти позволя да го направиш — ръмжеше Алекс срещу
нея. — Няма да допусна да го отведеш от тук.

— Ти само стой и гледай, копеле такова! — със същата омраза му
отвърна тя и се спусна към него. — Ще замъкна задника ти в съда, ще
направя всичко, което е необходимо, но няма да позволя бебето ми да
бъде отгледано в тази... в тази пародия на семейна среда. Къде е той?

— Не е тук.

— Негодник!

— Мери си приказките.

— Ако го нараниш... — Гласът ѝ заглъхна, задавен от силните
емоции. — Кълна се...

— Никога не бих му причинил зло. Само съм го скрил далеч от теб.

— Не ти вярвам. — Затича се нагоре по стълбите като прескачаше по две стъпала наведнъж. Той не я последва. О, господи, сигурно казваше истината. Затича се по коридора и смътно долови звъненето на някакъв телефон, който не успяваше да заглуши силните удари на сърцето ѝ. Детската стая беше празна. Студена. Неприветлива. Тя се спусна към другите стаи, макар със сърцето си да разбираше, че той ѝ бе казал истината и тази сграда, която в продължение на години бе възприемала като къща от приказките, беше студена и безсърдечна. В нея нямаше прислуга, нямаше семейство, нямаше... бебе. От тичането остана без дъх; родила бе едва преди няколко дни. Тръгна надолу по стълбите, поспря на етажа на всекидневната и, хванала се за перилата, видя Алекс, който, обърнат с гръб към нея, говореше по телефона.

— Да... да, казах, че ще бъда там. Просто почакай... не зная... два часа, може би три... Тук трябва да се погрижа за нещо... да, зная... да... — Любовницата му! Той говореше с любовницата си и разговорът ѝ по някакъв начин бе свързан с бебето. — Помотай се малко... разходи се по плажа... наслади се на океана... просто се успокой... това е.

— С кого разговаряш? — попита Марла и бързо застана до него.

Той затвори. Рязко се обърна. Изглеждаше гузен.

— Къде е *мое* бебе? — настоятелно попита тя. И тогава Алекс я сграбчи над лактите. Стисна я като в менгеме с огромните си и силни ръце. Марла почувства как кръвта се отцежда от лицето ѝ. Стискаше я толкова силно, че тя си помисли, че би могъл да пречупи костите ѝ като кибритени клечки. Лицето му се разкриви от омраза. Разтърси я с все сила, а от устата му се разхвърчаха пръски слюнка.

— Не ме предизвиквай. Не заставай на пътя ми. Всичко беше планирано предварително.

— Как ли пък не, по дяволите!

— Сключихме сделка.

— Сключихме. В минало време. Не желая повече да участвам в това. И се кълна в бога, че ще взема бебето си със себе си. Ще го махна далеч от това ужасно място, от всички лъжи и измами.

— Не ме заплашвай — предупреди я той. — Защото вече си в голямата игра и аз се кълна, че ще те убия, ако се опиташ да ми отнемеш сина!

И тогава... и тогава *какво*? Паметта ѝ изневери за пореден път. Марла се отпусна разтреперана на леглото.

— О, господи — промълви тя и покри лицето си с ръце. В какво точно се беше забъркала? Коя беше тя? Що за човек би се пазарил със съпруга си за съдбата на собственото си дете? *Не се изпречвай на пътя ми*, беше я предупредил той по-рано през нощта. *Това би било голяма грешка от твоя страна.*

След това тя, препъвайки се, се прибра в спалнята си, легна в тъмното и, загледана в дантеления балдахин над главата си, го изчака да излезе отново. Както правеше всяка нощ. Къде беше отишъл? С кого се срещаше? Какво правеше? Най-накрая бе задрямала, без да намери отговор на нито един от въпросите си. Спа неспокойно, а в промеждутъците, в които лежеше будна, се опитваше — безуспешно — да измисли някакъв план, чрез който да измъкне децата си от тираничния им баща и да ги спаси.

От какво?

От кого?

От Алекс и жената, с която беше обвързан?

Ако само можеше да си спомни!

По дяволите, все някак си щеше да го направи. Пъхна ръка под матрака. Студеният пистолет на Алекс беше точно там, където го бе оставила. Съвсем наблизко. Значи разполагаше с оръжие и с ключовете на Юджиния. Във връзката не можеше да няма ключ за някоя от колите в гаража. А ако се порови още малко из документите, може би ще открие номерата на банковите им сметки. Имаше нужда от банковото извлечение от чековата ѝ книжка и от някакъв документ за самоличност. Ако се сдобие с тях ще може да изтегли пари... Би могла да използва някой банкомат... ако обаче успее да се сдобие с кода.

Главата ѝ сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

Трябваше да го направи. Налагаше се да се измъкне по някакъв начин от тази бъркотия.

Това е първият ден от остатъка от живота ти. Това е денят, в който ще избягаш и ще започнеш да живееш отново.

Вратата на апартамента се откряна предпазливо.

Тя подскочи. Протегна ръка към пистолета.

Пръстите ѝ стиснаха студения метал. Вратата на спалнята ѝ се отвори. Нервите ѝ се опънаха до скъсване. По слепоочията ѝ избиха капчици пот.

„Няма да ми отнемеш децата, кучи син такъв!“ — помисли си тя, очаквайки всеки момент да види Алекс пред себе си. Затаила дъх, тя присви очи и се вгледа в мъжа, който се промъкна в стаята ѝ.

— Марла?

— Ник! — Заля я неопишимо облекчение. Ник.

Слава богу! Струваше ѝ се, че всеки момент ще се разпадне на милион парченца.

Той влезе и затвори вратата след себе си. Беше гол до кръста, облечен само с чифт стари и окъсани дънки.

— Добре ли си? — Гласът му прозвуча като балсам за душата ѝ. Горещи сълзи опариха очите ѝ. — Стори ми се, че те чух да викаш.

— Аз... вероятно съм викала на сън. Всъщност, сигурна съм, че изкрещях. — Пъхна ръка под матрака и скри пистолета. — Сънувах кошмар, само че той изглеждаше прекалено истински. — Все още седнала в леглото, тя прокара пръсти през късата си коса. — Сънувах, че Алекс... обвини ме, че се опитвам да му отнема бебето и той... той ме заплаши, че ще ме убие. Само че това не е само сън. Наистина се е случило. Зная го. Дватама стояхме във фойето и той беше... той беше... толкова ядосан. Безпощаден. — Тя затвори очи и се облегна назад. — Господи, беше ужасно.

— Сигурна ли си, че вече си добре? — отново я попита Ник. Загрижено. Сякаш наистина държеше на нея. Чу го да се приближава към леглото. После приседна на ръба. Докосна я по рамото и тя едва устоя на желанието да се хвърли на врата му и да се разридае като някоя глупава слабачка. Не, не можеше да го допусне. Никога не се бе държала по този начин, макар че част от нея започна да се разтапя под ласката на пръстите му — толкова силни, толкова топли... — Добре ли си? — отново попита той и Марла отвори очи.

— Мисля, че да. — Гласът ѝ беше по-тих от обикновено, подрезгав. Тя отчаяно се опитваше да се овладее, разтърсена до дъното на душата си от проявената загриженост. Дълбоко в сърцето си знаеше, че никой през целия ѝ досегашен живот не се е отнасял към нея по този начин. С такава доброта. Внимание. Топлота. Нито баща ѝ, нито

съпругът ѝ... нито пък някой друг мъж в живота ѝ... Преглътна мъчително, твърдо решена да не допусне да се разпадне пред очите му.

— Дойдох само да проверя как си. Защо не се опиташ да поспиш още малко? — предложи Ник и тя различи лицето му в полумрака, забеляза тревожно сключените вежди, долови напрежението, сковало цялото му тяло.

— Не мога. Днес трябва да свърша твърде много неща. — Изкашля се леко и продължи: — Имам да ти казвам много неща, Ник. Твърде много.

Пръстите му се забиха в плътта на ръката ѝ.

— Какво?

— Аз... трябва първо да си събера мислите — рече тя, опитвайки се да пренебрегне копнежа, зародил се дълбоко в душата ѝ. Ник беше толкова близо до нея. *Прекалено* близо. Усещаше аромата на кожата му, чувстваше топлината на тялото му... о, господи, не можеше да допусне това да я отклони от целта ѝ. Обви китката на ръката му с пръсти. — Слушай... дай ми само няколко минути да се изкъпя и да се приведа в що-годе приличен вид. След това ще ти разкажа какво открих.

— Обещавах ли? — Зъбите му проблеснаха в мрака.

— Обещавам. — О, господи, как ѝ се искаше да изтрие с целувка наперената усмивка от лицето му.

Измъкна се от другата страна на леглото, за да се отдалечи от него. Близостта им беше твърде изкушаваща, прекалено еротична... и много опасна.

— Разполагаш с петнадесет минути.

— И десет са ми достатъчни — отвърна Марла, намигна му и влезе в банята.

Ник не я последва, макар че много му се искаше. Страстта му към тази жена не намаляваше. Независимо от нещата, които се случваха около тях. Независимо от подозренията му, че животът им може би е в опасност.

Като скърцаше със зъби, опитвайки се да потуши желанието, което изгаряше душата му, Ник си наложи да излезе от стаята. Не му харесваше посоката, по която поеха мислите му. Беше я видял да лежи безпомощно в леглото си, усетил бе топлината на тялото ѝ, доловил бе аромата на парфюма ѝ, почувствал бе уязвимостта ѝ... и бе изпитал

непреодолим копнеж да я прегърне, да я утеши, да я целуне, да я докосне...

— Ти, долен кучи син! — през зъби процеди той и тръгна надолу по стълбите. Тази жена беше толкова различна от изобретателната Марла, която бе познавал в миналото и, въпреки това, той беше все така привлечен към нея. Желаяше я повече от всякога, изгаряше от страст по нея. Мечтаяше да я вземе в прегръдките си и да я люби. Чувстваше, че е по-различна. Зряла. Самоуверена. Сексапилна, без да си дава сметка за това. Тази по-силна жена го привличаше неудържимо. — Откажи се! — промърмори Ник на път за кухнята. Беше я изплашил до смърт, когато почука на вратата ѝ. В първите няколко секунди му се видя толкова крехка и уязвима, че едва овладя желанието си да я грабне и да я притисне към себе си. И да я люби. Докато и двамата останат без дъх. По дяволите, какъв глупак беше само! Трябваше да свърши толкова много неща, преди да се отдаде на еротичните си фантазии, но проклетият му, болезнено възбуден член, отказваше да проумее това.

Трябваше да ѝ разкаже за Пам и за Монти... но това можеше да почака. Влезе в огромната кухня, разтършува се из шкафовете, намери някакво кафе и напълни машината, която заработи с тихо бръмчете и гъргорене. Погледна през прозореца към тъмната градина. Припомни си как бе заварил Марла на люлката. Изгубена в капана на собствената си памет. И изплашена. Като че ли Марла Кейхил някога се е страхувала от нещо! Нервно започна да барабани с пръсти по кухненския плот. В главата му се блъскаха безброй въпроси, свързани с Алекс, Джули, Монти... и, разбира се, Марла. Алекс бе пропилял голяма част от парите на компанията. Сега се опитваше да спаси останалото, подкупваше всеки, изпречил се на пътя му, лъжеше безобразно и всичките му планове бяха свързани по някакъв начин със съпругата му. Някак си... парченцата бавно застанаха по местата си и картинката, която се получи, изплаши Ник до смърт.

Но Марла е част от всичко това. Знаеш го. И все още не можеш да ѝ се довериш.

Кафето беше готово. Ник взе каничката и две чаши и ги качи в апартамента на горния етаж. След това сипа по малко кафе за двамата.

Каза си, че трябва да седне и да я изчака в малката всекидневна. Повтаряше си, че тя всеки момент ще се появи. Надделяха обаче

любопитството и пламналата в душата му страст. Отвори вратата на спалнята, чу силната струя на душа и се приближи до банята. Огледалата бяха замъглени от парата, въздухът ухаеше на ароматен сапун.

„Не го прави!“ — предупредително се обади гласът на разума. Търсиш си белята.

Само че Ник просто не можеше да се въздържа. Остави нейната чаша на плота до мивката и зърна в огледалото голото ѝ тяло, което се открояваше през стъклените стени на душ-кабината. Стомахът му се сви. През облака пара успя да различи дългите ѝ крака и пищните бели гърди с тъмни зърна. Тя се наведе напред, за да изплакне косата си и той зърна за миг задника ѝ, видя двете твърди полукулба. Гледката го възбуди още повече, членът му набъбна и стана още по-твърд.

Махни се от тук, преди да те е забелязала, каза си той, но в този момент тя се обърна, отметна глава назад, а погледът на Ник премина през воала от пара и остана прикован върху тъмния триъгълник между краката ѝ.

Господи, наистина беше красива! Изглеждаше почти неземна с тази тънка талия и хлъзгава от водата кожа. Проклетият му penis набъбна още повече, притисна се към тесните дънки, причинявайки му силна болка. Над шума на водата се носеше тананикането ѝ — приглушено и малко фалшиво.

За бога, човече, нямаш време за това!

С ясното съзнание, че си играе с огъня и преизпълнен с убеждението, че трябва да остави чашата ѝ на мивката и да се върне обратно във всекидневната, Ник продължаваше да стои на мястото си като закован. Бавно отпиваше от кафето, подпрял се на ръба на плота, вираше се в призрачното видение, обгърнато в облак от пара и примамливи аромати, слушаше гласа ѝ. Марла се завъртя под водната струя и вдигна ръце над главата си. Ник забеляза извивката на раменете ѝ, вдлъбнатината в основата на гръбнака ѝ, двете трапчинки върху полукулбата на задника ѝ.

Погълната от собствените си мисли, тя все още не го забелязваше. Но това изобщо не го смущаваше. На устните му заигра лека усмивка, когато Марла внезапно спря водата и отвори вратата на кабината. Присегна се за хавлията и погледът ѝ срещна неговия.

По кожата ѝ изби разкошна червенина.

— Какво правиш? — стреснато попита Марла. Беше цялата мокра, от нея се стичаше вода, а влажните къдрици падаха върху лицето ѝ.

— Донесох кафе. — Ник посочи димящата чаша на плота, а след това отпи от своята.

— И остана за представлението? — В зелените ѝ очи затанцуваха палави пламъчета, на устните ѝ изгря порочна усмивка. После подпря ръце на хълбоците си и го изгледа с престорено възмущение.

— Хванах само последното действие.

— И как се представих?

— Доста добре.

— Само толкова? — заяде се тя, отказала се от мисълта за хавлията. Водните струйки се стичаха по лицето и шията ѝ, блестящи капчици покриваха гърдите ѝ.

— Всъщност — рече Ник и остави чашата си върху мивката с ясното съзнание, че не би трябвало да прави нищо, ама нищо, от онова, което се въртеше в главата му — мисля, че беше толкова добра, че ми се ще да те извикам на бис.

— И какво точно означава това? — попита тя. Пълните ѝ устни потрепнаха, едната ѝ вежда свенливо помръдна нагоре, а погледът ѝ, само за миг, се плъзна към колана на дънките му. Това беше! Всичко останало да върви по дяволите!

— Ами означава ето това. — Устните му се разтегнаха в порочна усмивка, той протегна ръце и я хвана за кръста. Тя залитна и се притисна към него. Разсмя се, а той покори устните ѝ със своите. Влажни и топли, те веднага откликнаха на ласката, а смехът ѝ премина във въздишка. Ник нямаше нужда от друго насърчение. Не желаше да мисли за стотиците основания да не прибързва и да не се обвързва с тази жена. Сега, в този момент, той искаше единствено да избяга. Да намери забрава. Да я обича отново. Плъзна ръка по гърба ѝ и като я притискаше силно към себе си, я принуди да влезе отново в кабината и да опре гръб в стената ѝ.

Езикът му не спираше да изследва устните и устата ѝ, пръстите му галеха гладката ѝ, хлъзгава кожа, а душата му изгаряше от отчаяното желание, което изпитваше винаги, когато се намираще близо до тази жена. Беше повярвал, че се е излекувал от този копнеж още

преди години, но сега си даваше сметка, че се е заблуждавал. Ник искаше тази жена. Желаше я. Нуждаеше се от нея. Присегна се зад гърба си, намери дръжката на вратата на кабината и я затвори. След това пусна водата.

— О! — извика тя, а той я целуна още по-настойчиво. Почувства силните удари на сърцето ѝ, когато плъзна ръце по меката ѝ плът. Топлата вода се лееше върху тях. Марла обви ръце около врата му. Гърдите ѝ подканящо се повдигнаха и се залюляха пред очите му. Ударите на сърцето му отекваха оглушително в главата му, членът му изпълваше до пръсване мокрите дънки. Вече нямаше връщане назад. Ник престана да разсъждава и да се притеснява за последствията. Сведе глава и целуна извивката на шията ѝ.

Тя ахна и се задъха от удоволствие. Горещата вода продължаваше да ги облива.

— Ник — прошепна Марла. — О, господи... — Зарови пръсти в мократа му коса и се отдаде на мига, забравила за момент всичките си съмнения и страхове, откъснала се от лудостта на живота си. Чувстваше топлата вода, която се изливаше върху гърба ѝ, усещаше стегнатите му мускули, притиснати към гърдите и корема ѝ, опираше се на дългите му крака, които стояха леко разкрячени, за да се нагодят към извивките на тялото ѝ. Това, което вършеха в момента, беше същинска лудост, но тя не можеше да направи нищо, за да я прекрати. Кръвта пламна и потече по вените ѝ като разтопена жарава, в мозъка ѝ запулсира отчаян копнеж, а дълбоко в душата ѝ се надигна болезнена необходимост да го целува, да го докосва, да го люби.

Ник с все сила я притискаше към себе си. Положил едната си ръка върху извивката в основата на гърба ѝ, той нежно галеше цепката между полукълбата на задника ѝ.

— Господи, колко те желая — дрезгаво промълви той и я прикова под пламналия си поглед. Две блестящи капчици вода се отрониха от миглите му и потекоха надолу по носа му.

— И... и аз те желая — призна Марла и цялата пламна от срам. Не прави това, Марла. Допускаш ужасна грешка. Грешка, която никога няма да можеш да поправиш.

Но ръцете му бяха толкова убедителни, а устните — толкова вълнуващи. Той леко се завъртя, така че двамата подпряха рамене на плочките в единия край на кабината. Сега водата падаше право върху

раменете му. Мократа му коса се къдреше по челото му, очите му, станали тъмносини от страстта, не се отделяха от нейните. Той бавно се наведе и, хванал гърдите ѝ с двете си ръце, ги притисна една към друга. После целуна първо едното, а след това и другото нетърпеливо зърно. Тя се заизвива в ръцете му, когато горещият му дъх опари мокрите, кафяви зърна и цялото ѝ същество бе обхванато от неистовото желание да го притежава. Целия.

— Толкова си красива — прошепна Ник. Потърка с палци щръкналите ѝ зърна, а след това зарови лице между гърдите ѝ. Краката ѝ омекнаха, когато той леко изви глава, захапа едното зърно и го засмука. Водата се все така се изливаше върху тях. Марла изви гръб, а Ник пъкна едната си ръка зад нея и я притисна към себе си. Тя обгърна главата му с ръце и се отдаде напълно на желанието, което пламтеше в най-съкровения кътчета на душата ѝ.

Той продължи да я целува, да я гали с език, да се опива от вкуса на гърдите ѝ, а ръката, притисната към основата на гръба ѝ, я притискаше все по-близо до него.

— Ник! О, господи, Ник... о, моля те... — прошепна Марла. Нито една разумна мисъл не бе останала в главата ѝ, а тялото ѝ копнееше за още ласки. Ник отдръпна устни от гърдите ѝ и продължи пътя си надолу по тялото ѝ. Езикът му се плъзна по корема ѝ, а после нежно докосна пъпа ѝ. Тя се задъха, изведнъж останала без въздух. И тогава Ник се спусна още по-надолу и, застанал на колене обсипа с целувки гладката и хлъзгава кожа на корема ѝ.

Марла едва не се задави, когато ръцете му погалиха задника ѝ, а устните му докоснаха меките косъмчета между краката ѝ.

— Отпусни се, любима — подкани я той, а горещият му дъх погали пламналата ѝ кожа. Тя послушно разтвори крака, за да му позволи да я докосва, да я целува, да изследва най-интимните кътчета на тялото ѝ.

Задъхана от желание и копнеж, тя престана да разсъждава, отдала се напълно на чувствената наслада. Всичките ѝ сетива затрептяха, когато устните му погалиха сърцевината на женствеността ѝ. Ръцете му се впиха в задника ѝ, езикът му подпали магически огън в утробата ѝ, горещият му дъх възпламени кръвта ѝ. А горещата вода все така се изливаше върху тях.

— Точно така, момичето ми — промърмори Ник, когато първата конвулсия разтърси тялото ѝ, а съзнанието ѝ се разпадна на безброй частички. Искеше да го докосва, да го притиска към себе си, да му каже, че го обича... Само че бе притисната към стената на душ-кабината и, протегнала ръцете си встрани, отчаяно дращеше по фаянса, опитвайки се да се хване за нещо, да се закрепи.

Ник премести едното си рамо, прехвърли коляното ѝ над него и си осигури по-добър достъп. Тя заби пета в гърба му. Мили боже! Изпитваше неописуема наслада. Ласките му бяха сладко мъчение. Божествено изтезание. Имаше чувството, че целият ѝ живот се е съсредоточил върху онова толкова интимно кътче от женската ѝ същност.

— Хайде, любима — прошепна той, вдигна и другия ѝ крак върху рамото си и я целуна толкова страстно, проникна толкова дълбоко, че горещи сълзи бликнаха от очите ѝ, дробовете ѝ сякаш останаха без дъх.

Гърлен, животински рев се изтръгна от дълбините на душата ѝ.

— Ник, о-о-о, Ник...

— Отпусни се, любима... Отпусни се...

Тялото се разтресе като ударено от електрически ток. И още веднъж. И още веднъж. Нещо дълбоко в нея сякаш се скъса и сълзите потекоха по лицето ѝ, смесиха се с топлата вода, която се лееше от душа.

— О, моля те...

Само с едно движение той пусна краката ѝ на пода и се изправи.

— Ник, аз...

— Шшт... — Взе я на ръце, спря водата, прекоси дебелия килим и я положи върху намачканите завивки на леглото ѝ. — Сега, Марла... — прошепна той и я изгледа със сериозните си, решителни очи. — Сега е твой ред да ме любиш.

Тя преглътна мъчително и, с ясното съзнание, че се кани да прекоси мост, който със сигурност ще се срути зад нея, протегна ръце и намери катарамата на колана му. С разтреперани пръсти го разкопча и се залови с най-горното копче на дънките му. Дръпна малко по-силно. Всички копчета се откопчаха до едно. Преглътна още веднъж и с подновена решителност смъкна мокрите дънки надолу по бедрата му. Ник ги изрита на пода и Марла за пръв път зърна голото му тяло.

Стегната кожа.
Здрави мускули.
Ситни къдриви косъмчета.
Стопроцентов мъж.

Ник се надигна и нежно я положи по гръб на леглото. Пое с устни водните капки по гърдите ѝ, изправи глава и се вгледа в очите ѝ.

— Кажи ми, че ме желаяш.

Тя облиза устни.

— Аз... желая те.

О, Ник, ако само знаеше колко много те желая, помисли си тя, неспособна да въздържа повече първичната страст, която я изгаряше.

— Кажи ми, че никога няма да съжаляваш за това.

— Няма да съжалявам.

Това беше лъжа. Щеше да започне да се разкайва в мига, в който всичко свърши. Но в момента не даваше пет пари за това.

— Нито пък аз — обеща ѝ Ник и покри устните ѝ със своите.

Силните му колене разтвориха краката ѝ и тя цялата се разтрепери. Толкова силно го желаяше, че чак я болеше. Възбуденият му член докосна кожата на корема ѝ и тя се задъха.

— Искам да направя това от мига, в който те видях отново — прошепна той и я целуна по бузата. — Нищо че беше наранена, насинена и подута. Желаях те толкова силно колкото и преди.

— Аз... аз също те желаях — призна Марла и, решила да не обръща внимание на чувството за вина, плъзна пръсти по раменете и ръцете му.

Без да сваля поглед от лицето ѝ, Ник бавно проникна между краката ѝ. Марла ахна и в продължение на няколко секунди сякаш забрави да диша. По челото му избиха капчици пот, лицето му се изопна. Той се подпря на лакти и проникна по-дълбоко в тялото ѝ. Тя продължи да гали гладките мускули на гърба му. Проследи с пръсти извивката на гръбнака му. Той се наведе и я целуна отново. Страстно. Настоятелно. Проникна още по-дълбоко и тя потрепери, изви тяло, за да посрещне неговото, копнееща да го почувства дълбоко в себе си.

— О, боже! — Само едно бързо и рязко движение и той беше вътре.

Отново остана без дъх. Той надигна глава и се отдръпна толкова бавно, че Марла си помисли, че ще умре от удоволствие. Заби нокти в

мускулите на гърба му. А след това Ник отново проникна дълбоко в нея, целуна я безпаметно и се отдаде на нуждата, изпепелила душата му.

Марла се надигна нагоре, нагоди се към ритъма му и се задвижи заедно с него. Всеки тласък беше по-силен от предишния. По-настоятелен. По-завладяващ. Тя се притискаше към него и едва успяваше да си поеме дъх. Първите лъчи на зората проникнаха през стъклата на прозореца и обагриха леглото със златистите си отблясъци.

Ник я прегръщаше с все сила. Дишането му беше плитко и накъсано. Някъде дълбоко в тялото ѝ се надигна гореща вълна и потече като разгорещена лава по тялото ѝ. Мислите ѝ се завъртяха в безпаметна въртележка. Марла се притискаше с все сила към него, любеше го, поемаше с благодарност всеки тласък на тялото му, отдаваше му се напълно. Телом и духом. Движеха се все по-бързо и по-бързо. Светът се завъртя около тях. Тя затвори очи и се отдаде на първите неописуемо сладки вълни на оргазъма, разтърсил тялото ѝ с несекващи конвулсии.

Дрезгавият вик се изтръгна от устата на Ник само миг преди нейния.

— Марла... о, любов моя... проклета да си... Проклети да сме... Майната му на всичко...

Целият свят сякаш се разпадна и изчезна. Той отметна глава назад и я стисна така, сякаш не смяташе да я пуска никога вече. Тялото му се напрегна до крайност и остана за миг извито като дъга. След това Ник се отпусна върху нея и зарови глава в извивката на врата ѝ.

— Знаех си... — задъхано промълви той и погали косата ѝ. — Знаех си, че с теб ще бъде прекрасно.

— Както преди? — попита тя. Трябваше да се насили да зададе въпроса, защото изобщо не беше сигурна дали наистина са били любовници преди много години. Не знаеше дали самата тя е Марла Амхърст Кейхил.

— Не, не както преди. — Ник се подпря на лакът и я изгледа изпитателно с лазурносините си очи. Въздъхна дълбоко и погали с палец извивката на лицето ѝ. — По-хубаво. Много по-хубаво.

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета — подразни го тя, макар да остана поласкана от думите му. Отчаяно ѝ се искаше да му повярва.

Той се разсмя.

— Не, казвам ги на едно-единствено момиче.

— Лъжец.

— Не и аз. — Целуна я отново. — А сега... — нежно я плесна по задника и огледа стаята — колкото и да ми се иска да остана да си лежа тук до теб, мисля, че ще е най-разумно да се надигнем, преди да са се събудили останалите.

Марла изпъшка, но съзнанието ѝ започна постепенно да се прояснява и тя си даде сметка, че Ник има право. И двамата насилваха късмета си. Освен това нямаха време за губене.

— Имам да ти казвам толкова много неща — рече тя и се намръщи. — Толкова много...

— Страхотно, скъпа. Значи ставаме двама. Хайде, побързай.

— Старецът е мъртъв — рече той, застанал в любимата си телефонна кабина точно под хълма, на който се извисяваше къщата на богатото копеле. Мъглата бавно се вдигаше, първите лъчи на слънцето огряваха града, а кафенетата от другата страна на улицата тъкмо отваряха.

— Какво? Откъде знаеш?

В гласа на онзи се прокраднаха нотки на паника. Страхотно.

— Аз го очистих. Писна ми от това чакане.

— По дяволите, казах ти да изчакаш.

— Каза, че трябва да чакаме докато дядката ритне камбаната... старият пръдльо вече се пресели на онзи свят.

— Сега ченгетата отново ще се захванат с нас.

— Изобщо няма да разберат, че е било убийство. Снощи докторът включи Амхърст на кислород. Аз само му го спрях за малко.

— Исусе, това обърква всичко. — Копелето започваше сериозно да се паникьосва. Гласът му се повиши с една октава.

— Искаш да кажеш, че просто *ускорява* нещата. И това трябва да те радва. Той веднъж вече промени завещанието си, нали? Беше отрязал Марла напълно, но след това размисли и ѝ даде възможност да му роди внук. Защо да не го направи отново? Така че детето да наследи всичко.

— Той не би могъл да промени завещанието си отново, тъпак такъв! Старецът не беше с всичкия си.

— И откъде можеш да си сигурен? — не му остана дължен той, вбесен от обидата.

— Виж, ако някой заподозре...

— Няма. Така както стоят нещата в момента, хлапето наследява всичко, ти взимаш мангизите и ми изплащаш моя дял. Pronto! — Присви очи сякаш почувствал, че онзи тип се опитва да се отметне от споразумението им.

— Все още не е решен проблемът с Марла.

— Аз ще се погрижа.

— Чакай малко. Не съм сигурен...

— До довечера ще е мъртва.

— Не, твърде е рисковано. Нека не е в същия ден, в който умира баща й.

— Ти не се тревожи за това. Смъртта й ще прилича на злополука. Нали искаше точно това? Нали такава беше първоначалната ти идея?

— Не. Слушай сега. Изчакай няколко дни. Ясно? И не ми звъни повече на този телефон. Чуваш ли? Наех те, за да ми свършиш работа и ще си получиш парите, но все още аз съм този, който командва парада.

— Друг път.

— Предупреждавам те...

Той се разсмя и бръкна в джоба за цигарите си.

— Отпусни се, amigo, днес е щастливият ти ден.

— След това затвори и се отправи към джипа си. Кръвта му кипна от нетърпеливо очакване. Убийството на Конрад Амхърст беше фасулска работа. А и то, само по себе си, бе само едно от средствата, за постигане на крайната цел.

Защото той всъщност искаше Марла. Винаги бе искал само нея.

— ... престорих се на заспала, когато той влезе в стаята ми и се опитах да го заблудя, че не зная какво става и изобщо не съм припарвала в кабинета му — разказваше Марла, седнала на канапето във всекидневната. Ник бе запалил огъня и стоеше с гръб към пламъците, стиснал в ръце празната чаша от кафето и приковал очи

върху лицето ѝ. Вече бяха привършили с кафето, когато останалите обитатели на къщата започнаха да се размърдват. Готвачката вече тропаше със съдовете в кухнята, а Сиси скоро трябваше да става за училище. — В бюрото му намерих няколко неща... един пистолет, който взех и скрих под матрака в моята спалня. Освен това... намерих една визитна картичка с адреса и телефонния номер на Кайли Парис. Прибрах и нея. А също така и болнична сметка за хистеректомията на Марла Кейхил. Пълна хистеректомия — додаде тя. В главата ѝ се блъскаха безброй въпроси, кръвта ѝ кипеше, подхранена от свежия прилив на кофеин. — Сметката е отпреди три години.

Ник я изгледа изпитателно.

— Значи ти или не си Марла, или бебето не е твое.

— Джеймс е мой син! — заяви тя без никакво колебание. Каквато и друго да се бе случило, тя знаеше със сигурност, че е майката на това дете. Изпи остатъка от студеното кафе и продължи: — Доктор Робъртсън е замесен по някакъв начин във всичко това. Той не пожела да ми даде медицинския картон на Марла. Макар че операцията е извършена не в Бейвю, а в някаква частна болница в Лос Анджелис. В картоната обаче сигурно се споменава тази подробност. И това обяснява защо онази вечер не ми позволи дори да надникна в папката.

— Вземи адреса на Кайли и отиваме там — рече Ник и разтърка с ръка наболата си брада. Марла мигновено си припомни случилото се преди по-малко от половин час, спомни си допира на твърдата брада до меката ѝ кожа.

— Ами пистолета? — Тя потрепери при мисълта за студеното, смъртоносно оръжие.

— За момента го скрий някъде. Далеч от Алекс. Дали домашната помощница ще го намери?

— Не мисля. Няма да го открие дори и ако реши да сменя чаршафите.

— Добре. — Той тръгна към фоайето.

— Не отивам никъде без бебето, Ник. Не мога да рискувам да го оставя тук и да позволя на Алекс да отвлече собствения си син.

— Да го отвлече от тази къща?

— Защо не? — Марла беше непреклонна. Неотстъпчива. Най-важно за нея бе да предпази детето си. — Освен това трябва да

защитим и Сиси.

— От Алекс?

— И от всеки друг. — Стомахът ѝ се сви, когато си спомни за мъжа, който минаваше за неин съпруг. Ник вече ѝ бе казал всичко за плачевното финансово състояние на „Кейхил лимитид“, разказал ѝ бе за намерението на Пам Делаacroa да напише книга и за връзката на Джули Делаacroa Джонсън с Алекс. Марла вече знаеше как Алекс бе обвинил Данолд Фавие за скандала, а след това бе платил и на двамата, за да си държат устата затворена. Изобщо нямаше да се изненада, ако се окажеше, че пак той стои зад убийството на Чарлз Бигс и зад опитите за покушение върху собствения ѝ живот.

Имаше пълното основание да се страхува. За себе си. За сина си. За Ник.

— Не можеш да си представиш омразата, изписана на лицето му. Нямах представа с каква злоба ме заплашваше.

— Значи ще вземем Джеймс с нас — съгласи се Ник.

— И ще изчакаме докато Сиси тръгне за училище. Мисля, че там ще е в безопасност — рече Марла, опитвайки се да мисли с няколко хода напред. — Не зная защо, но мисля, че тя не е част от всичко това. Каквото и да става в момента, то е свързано с бебето. И с мен.

Ник я погледна право в очите.

— Заради завещанието.

— Какво? — Не ѝ хареса онова, което Ник намекваше.

— Бебето е в центъра на случващото се, защото именно то ще наследи основната част от богатството на Конрад Амхърст — обясни Ник, а сърцето ѝ се сви от чувство на гибелна обреченост.

— Това е по-ужасно отколкото предполагам. — Остави празната си чаша на масата. — Ако си прав, то тогава Джеймс е в безопасност докато татко... Конрад умре. След това...

— След това става непотребен. Също като теб — продължи Ник, довършвайки зловещата ѝ мисъл.

— Хайде да го събудим. — Тя рязко се изправи. Трябваше веднага да се махне от тази къща. Незабавно! Не можеше да остане нито миг повече в този елегантен, но смъртоносен капан. — Ще вземем Сиси с нас и ще я оставим на училище. След това ще се погрижим да скрием Джеймс на безопасно място докато разплетем докрай тази позорна история.

— Можем да отидем в Орегън. Притежавам къща там.

— Ще бъдем ли в безопасност в дома ти?

— Вероятно не — призна Ник и се намръщи, когато долови нечий стъпки на горния етаж. — Вярно, че притежавам куче-пазач, но се съмнявам дали Бандит ще успее да ни защити от евентуално нападение.

Марла си представяше дома му като рая. Спокоен. Безопасен... единствената ѝ утеха бе, че, благодарение на този ужасяващ и комплициран кошмар, бе открила Ник. Ако не друго, поне вече знаеше какво означава да обичаш някого. Да държиш на него.

— Някой ден — дрезгаво прошепна тя — бих искала да видя дома ти.

— Някой ден ще го видиш — обеща той, но Марла не беше сигурна, че може да му вярва.

Преди да успее да му отговори, телефонът пронизително иззвъня.

— Сега пък какво? — Ник погледна часовника си, излезе във фойето и вдигна слушалката преди телефонът да е издрънчал отново. — Ало? — Последва мълчание. Бръчките около устата му станаха по-дълбоки. — Марла Кейхил? Веднага ще се обади.

Сърцето на Марла се сви.

— Един момент. — Ник се върна във всекидневната и ѝ подаде слушалката. Очите ѝ срещнаха нейните. — Обаждат се от дома за възрастни хора в Тибурон.

Баща ѝ. Чувството ѝ за обреченост се засили.

— Ало? Марла Кейхил на телефона — рече тя, макар че вече беше сигурна.

— Добро утро, госпожо Кейхил — поздрави силен женски глас. — Обажда се Кара Дънууди, административен директор на дома за възрастни хора Ролинг хилс в Тибурон. Боя се, че имам лоши новини за вас. Баща ви се спомина рано тази сутрин...

— Нали искаше някакъв пробив в случая с Памела Делакроа? — попита Джанет Куин и се отпусна на стола пред бюрото на Патерно. Остави голямото си куфарче за документи на пода до нея.

— Поне един. Но ако са два или три, ще е още по-добре. — Той бръкна в чекмеджето, установи, че дъвките му са свършили и се облегна назад. — С какво разполагаш?

Джанет се ухили.

— Открихме чантата на Марла Кейхил. Вследствие на силния удар е отхвъркнала на два метра от колата и се е търкулнала надолу по хълма. Изобщо нямаше да я открием, ако тя не бе толкова настоятелна в опитите си да разбере какво е случило с чантата и документите ѝ. — Очите на Джанет блестяха зад стъклата на очилата. Изглеждаше развълнувана като човек, открил внимателно пазена тайна. Патерно бе виждал този поглед и преди. Тя имаше да му казва нещо. Нещо изключително важно.

— И? — подкани я той.

— И... намерихме портфейла ѝ... всъщност, не само него. И се натъкнахме на нещо неочаквано. Кредитните карти, шофьорската книжка и чековата книжка в чантата *не са* на името на Марла Кейхил. Всичките документи носят името на Кайли Парис, която живее тук, в града. — Джанет се наведе, отвори куфарчето и извади малка дамска чанта, поставена в найлонов плик. След това измъкна един по-голям плик, пълен с други принадлежности. Патерно внимателно разгледа шофьорската книжка. — Нещо прави ли ти впечатление? — попита Джанет.

— Само това, че Марла Кейхил и Кайли Парис могат да минат за близначки. — Той изпитателно се вгледа в снимката.

— Повярвай ми, не са.

— А аз си мислех, че приликата между Марла Кейхил и Пам Делаacroa е голяма. Но тя е нищо в сравнение с това тук.

— Опитай се да си я представиш след пластичните операции, на които бе подложена след катастрофата. В края на краищата, всички очакваха, че лицето на Марла Кейхил може да изглежда малко по-различно след катастрофата с мерцедеса на Пам.

— Коя е тази жена? — попита Патерно, размахал под носа ѝ плика с документите за самоличност на Кайли Парис.

Джанет с готовност се зае да отговори на въпроса му. Всъщност, тя само това чакаше.

— Според щатските архиви, Кайли Парис е родена няколко години след Марла Кейхил от жена на име Доли Парис, която, в

определен момент от живота си, работила като сервитьорка в мъжкия клуб, в който Конрад Амхърст играел карти и голф. По онова време не била омъжена и нямала постоянен приятел, но успяла някак си да забременее. Бременността ѝ била съпътствана от клюки, че баща на детето ѝ е член на клуба, в който работела, но в удостоверението за раждане не е вписано името на бащата, а Доли починала преди почти пет години. От инфаркт. Кейли израснала с поредица от... нещо като пастроци. Използвам тази дума, само защото няма по-добра, която да опише истинското положение на нещата. Била умно дете, справяла се добре в училище, спечелила стипендия и започнала работа, за да се издържа в колежа. След като се дипломирала, започнала работа в инвестиционна фирма тук, в града. Много амбициозно момиче. Дори получила предложение за работа от една конкурентна фирма.

— Получила?

— Точно така. Кайли напуснала работа. Преди около година и половина. Без предупреждение. Не дала никакви обяснения. Постъпката ѝ била изненадваща, защото до този момент оставяла у работодателите си впечатление за човек, готов на всичко, за да се изкачи нагоре в корпоративната йерархия. Момичето не признавало никакви прегради. Искала да си извоюва професионален успех и подобър живот. Но един ден най-неочаквано се отказва от всичко това. — Очите на Джанет заблестяха. — Никой от приятелите ѝ не я е виждал от тогава. Тя като че ли изведнъж изчезнала от лицето на земята.

— Починала ли е?

— Не. Не мисля. Ако беше мъртва, нямаше да има кой да плаща наема на апартамента ѝ и всички останали сметки.

— И те са платени? — попита Патерно, а умът му трескаво съобразяваше. Коя, по дяволите, беше тази жена? Тази евентуална половин сестра на Марла Кейхил? Тя ли беше връзката в този заплетен случай?

— Плащани са най-редовно всеки месец.

— Наистина? — Патерно почувства вълнение и прилив на адреналин, както ставаше всеки път щом се приближеше към разрешаването на някой случай. — И защо е напуснала работа?

— Сега става най-интересно. Според мен е напуснала, за да роди. Родила е дете, за което никой не е трябвало да научи. И това е синът на Марла Кейхил.

— Уха! Чакай малко...

— Марла Амхърст Кейхил е стерилна. Оказва се, че преди няколко години е преживяла хистеректомия, за която баща ѝ не бил информиран. Всичко било извършено много потайно. Болничните архиви са много повърхностни благодарение на доктор Робъртсън, но аз се поразрових в една стара застрахователна полица и — бинго! Направих голямото откритие. Пълна хистеректомия. Така че няма начин Марла Кейхил да е майка на Джеймс Кейхил. Преди години баща ѝ, Конрад Амхърст, какъвто си е откачалник, я изключил от завещанието си с обещанието да я включи отново, ако му роди мъжки наследник. И ето че тя успяла да го направи.

— Но момчето е наследник на Кейхил, не на Амхърст.

— Старецът винаги е искал да има син. И макар че се отнасял с Марла като с принцеса, винаги е мечтал за момче.

— Но той има син — напомни ѝ Патерно.

— Да, но Рори е със сериозни мозъчни увреждания, живее в дом за инвалиди и едва ли някога ще има собствени деца.

— Значи дъщерята измислила цял заговор, за да му осигури внук? — В гласа на Патерно все още се прокрадваха скептични нотки.

— Убедила своята половин сестра, или каквато там ѝ се пада, да роди детето вместо нея... на практика да заеме мястото ѝ?

— Според мен е станало точно така. Планът се е оказал сполучлив, защото въпросната Кайли Парис била готова на всичко за някой и друг долар, притежавала същата кръвна група — нулева отрицателна, и успяла да роди така желания наследник. Така че Марла Кейхил извадила късмет.

— Това е много повече от късмет, ако питаш мен.

— Двете са половин сестри и притежават кръвната група на баща си. Отрицателната кръвна група е много по-рядко срещана от положителната, но те и двете са с отрицателен резус-фактор.

Патерно присви очи.

— Как е успяла да убеди съпруга си да приеме този план?

— Ти да си чувал някога някой Кейхил да отхвърли предложение за допълнително финансиране.

Той изсумтя в отговор.

— Само черната овца на клана.

— Никълъс Кейхил е различен.

Това си беше самата истина.

— Не бих се изненадала, ако се окаже, че цялата тази противна схема е замислена от Алекс Кейхил. Както знаеш, той и женичката му невинаги са се разбирали добре. На няколко пъти са се разделяли, а, ако се вярва на клюките за тях, нито един от двамата не е държал особено на брачните клетви. Преди да се омъжи, Марла е имала връзка с брата на съпруга си. Успях да се срещна и разговарям с една жена от прислугата, която е била уволнена преди няколко години. Точно тя ми подшушна за хистеректомията. Благодарение на нея се разрових в старите болнични сметки и открих истината. Та, според същата жена, Марла по едно време имала кратка връзка и с братовчедата на Алекс, Монти. — Джанет тръсна глава и отмахна косата, паднала върху очите ѝ. — Но, независимо от всичко това, Марла и Алекс останали заедно. От любов? Не, не мисля така.

— Значи смяташ, че продължават да живеят заедно само заради парите.

— Готова съм да заложа живота си на това.

По този пункт Патерно бе напълно съгласен с нея, но все още не можеше да приеме напълно останалата част от теорията ѝ.

— Кажете ми как Марла е могла да симулира бременността си? Имам предвид истинската Марла?

— Предполагам, че двете жени или са се разменили в самото начало — доста рисковано начинание, ако питаш мен, предвид многото хора, които живеят в онази къща, или Марла е носила специални подплънки. Като онези, които използват актрисите. Нито веднъж не си е позволила да се покаже без дрехи пред останалите членове от семейството и прислугата... едва ли е било чак толкова трудно да симулира сутрешно прилошаване и останалите симптоми, съпътстващи всяка бременност. Може дори да е сложила няколко допълнителни килограма, за да поналее малко лицето си. Не забравяй, че според мен семейният лекар, Робъртсън, е бил в течение на цялата измама.

— Защо му е на Робъртсън да участва в това? — възрази Патерно. Версията на Джанет не му се струваше достатъчно убедителна и въпреки това... може би...

— Заради парите, естествено. Семейство Кейхил прави доста щедри дарения за частната му клиника и за болницата „Бейсайд“. А

една значителна част от тях вероятно постъпва в личната сметка на Фил Робъртсън.

— Ти като че ли си напълно сигурна във всичко това? — Патерно разтри схванатия си врат и се замисли върху казаното от Джанет. Версиите ѝ обикновено бяха добре обосновани и подкрепени с доказателства, но този път като че ли се бе поувлякла малко. — Все още има твърде много неясноти в тази история.

— Така ли смяташ?

— Теорията ти е като сито с огромни дупки — изръмжа той, макар да си даваше сметка, че много от нещата звучат напълно логично. Острата болка в стомаха му се засили и той отвори чекмеджето на бюрото си, за да потърси шишенцето с антиацид, с което не се разделяше никога.

— Докато не я докажем, това е само една теория.

— Исусе! — прошепна Патерно. В погледа му се четеше недоверие. — Не съм сигурен, че мога да приема подобна теория. В нея има твърде много слабости. — Отвори шишенцето и пъкна в устата си четири-пет таблетки. — Ами ако някой бе разкрил измамата? Как щеше Марла да обясни фалшивата си бременност? Ами ако някой от семейството или от прислугата се бе досетил и се бе разприказвал? Ами ако Кайли се бе отказала от сделката... или пък бе родила момиче... По дяволите, това просто не е за вярване! — Той сдъвка таблетките. Вкусът им беше ужасен, но със сигурност щяха да облекчат болката в стомаха му.

Усмивката на Джанет стана по-широка. Изглеждаше дяволски сигурна в себе си.

— Ами да отидем и да проверим, искаш ли?

Той преглътна лекарството.

— Сигурна си, че си разрешила този случай, така ли?

Тя се засмя.

— Нали затова получавам толкова голяма заплата.

— И слава — невесело се засмя и Патерно. — Не забравяй за славата.

— В никакъв случай.

Патерно премести поглед към дъската за съобщения, където бяха окачени снимките от мястото на катастрофата, както и на смачкания и окървавен мерцедес на Пам Делакроа.

— А как ще обясниш катастрофата? Защо някой би искал да се отърве от Марла?

— Това вече не зная — призна Джанет.

Патерно насочи вниманието си към снимката върху шофьорската книжка на Кайли Парис. Двете с Марла си приличаха достатъчно, за да успее един подобен план, макар че все още оставаха твърде много въпроси без отговор. Върна книжката на Джанет.

— Предполагам, че не ни остава нищо друго, освен да проверим дали теорията ти отговаря на истината. — Изпита моментно задоволство, че сега поне имат с какво да се заловят. Колкото и неубедително да му изглеждаше в този момент. — Хайде да отидем да си поговорим с Марла Кейхил.

— Ако жената, която двамата с теб познаваме, *наистина* е Марла Кейхил.

19.

Притиснала Джеймс към гърдите си като човек, който очаква някой всеки момент да го изтръгне със сила от ръцете ѝ, Марла се облегна на стената на асансьора в жилищния блок на улица Фултън. Сградата, построена от жълти тухли, беше на повече от седемдесет години и се намиреше между университета на Сан Франциско и площад Аламо. Не много далеч от къщата на хълма — елегантната и внушителна сграда, която бе считала за свой дом откакто излезе от болницата. Асансьорът ѝ се струваше някак си познат. Миризмите и шумовете на тази поовехтяла жилищна сграда сякаш задействаха някакви неясни спомени в затормозеното ѝ съзнание.

Дали беше живяла тук? Кога? И как след това бе станала съпруга на Алекс Кейхил? Негова съпруга ли беше наистина или се преструваше на такава? Била е в този асансьор и преди. Знаеше го. Сигурна беше в това. Коленете ѝ внезапно омекнаха, а гърлото ѝ пресъхна. В душата ѝ се бореха силен страх и любопитство. Изпитваше потребност да разбере коя е в действителност, да види какво точно се крие зад входната врата на апартамента на Кайли Парис. Само че това я плашеше до смърт.

Трябва да разбереш истината. Нямаш избор.

Ник стоеше до нея, приковал поглед в сменящите се цифри на етажите. Раменете му изглеждаха сковани от напрежение.

Джеймс тихичко гукаше, положил главичка на рамото ѝ. Тя затвори очи. Каквото и да се случеше, нямаше да се откаже от детето си.

За нищо на света.

Готова беше да го брани с цената на живота си. Вратите на асансьора се отвориха. Сърцето на Марла подскочи в гърдите ѝ. Изведнъж се озова пред голямо овално огледало, закачено на стената срещу асансьора.

Жената, която я гледаше от там, изглеждаше измъчена. Висока и стройна, тя притискаше бебето към гърдите си, сякаш се боеше, че то

може внезапно да се изпари във въздуха. Една напълно непозната жена. Синините и отоците по лицето ѝ бяха изчезнали. Не се забелязваха белези и шевове. Късата ѝ, тъмна като махагон коса очертаваше като в рамка високите ѝ, изваяни скули, неспокойните зелени очи, извитите вежди и правия, осеян с лунички, нос. Широката ѝ чувствена устна разкриваше бели и забележително прави и здрави зъби.

Марла Кейхил?

Кайли Парис?

Коя от двете?

Срещна погледа на Ник в огледалото, видя волевата му брадичка и решително стиснатите тънки устни, забеляза страха, спотаил се дълбоко в очите му.

— Хайде да го направим — подкани я той.

Тя кимна. Потисна импулса си да се обърне и да побегне надалеч.

Лъжа. Целият ѝ живот бе една голяма лъжа. Инстинктивно зави надясно и се озова в коридор, който ѝ се струваше странно познат. Главата ѝ пулсираше от болка. Усети силно стягане в гърдите. Ледена пот изби по гърба ѝ.

— Била съм тук и преди — рече тя и преглътна мъчително. — Зная го със сигурност.

Спряха пред вратата на апартамент 3-Б. Апартаментът, който Кайли Парис наричаше свой дом. Ник почука. След това още веднъж. По-силно.

Пълна тишина. Не доловиха и звук през затворената врата. Не работеше телевизор. Никой не се приближи до вратата, никой не надникна през шпионката. Не последваха изненадани възклицания, които да подсказват, че обитателката на дома е на път да отвори вратата. Нищо. Пълна тишина.

— Сага какво? — попита Марла, застанала по средата на износения сив килим, с който бе застлан тесният и зле проветрен коридор. Осветлението беше слабо. Целият интериор беше опърпан и безцветен. — Нямам ключ.

— В такъв случай ще се наложи да поискаме от портиера.

— Как?

Ник почеса едnodневната брада, покрила лицето му.

— Тъкмо ще проверим дали няма да те помисли за Кайли. Дай ми бебето и слез долу. Кажу ми, че си си изгубила ключа. Да видим дали ще те пусне в апартамента.

— Добре — съгласи се тя, сигурна, че планът им няма да успее.

Само че сгреша. Портиерът, който не беше на мястото си при влизането им сградата, я възнагради с търпелива усмивка и извади ключ от една кутия, която държеше в шкаф в стаичката си. Беше около седемдесетгодишен мъж с гъста посребрена коса. Изгледа я развеселено и заяви:

— Знаете ли, госпожо Парис, май ще трябва да си извадите дубликат на ключа и да го скриете някъде. Не зная какво щяхте да правите, ако старият Пит не е постоянно тук, за да ви спасява в случаи като този.

— Не зная — искрено призна тя.

— Ужасно съжалявам за бебето — додаде той и тя замръзна от изненада. — Ужасно е да изгубиш дете, след като си го носил толкова дълго в себе си.

— Д... да — промърмори тя, цялата настръхнала от ужас. Нима беше казала на този човек, че бебето ѝ е починало?

— Е, вие все още сте млада. Ще имате и други деца. — Той вдигна едната си вежда. — Но следващия път може би ще е по-добре, ако преди това си намерите съпруг.

— Нима? — саркастично подхвърли тя. Сякаш стотици пъти преди това бе разговаряла по този начин с непочтителния портиер. Той изобщо не се притесни.

— Така пише в Библията.

— А какво ще кажеш за: „Не съди другите, защото могат да ти отвърнат със същото!“. Не пише ли и нещо такова?

— Така е, но аз и моята госпожа сме женени от почти петдесет години и имаме четири деца. Всичките родени по време на брака. Едно бебе се нуждае от майка и баща, но предполагам, че вие вече знаете това. Но както и да е... съжалявам за загубата ви.

— Да. Да, разбира се. Благодаря — промърмори тя. Усети как кръвта се отцежда от лицето ѝ. Портиерът я смяташе за Кайли... а Кайли е била бременна... О, мили боже!

Сграбчи скъпоценния ключ и без да чака бавния асансьор хукна нагоре по тъмното стълбище. На третия етаж зави надясно по коридора

към апартамент 3-Б, където я чакаше Ник, прегърнал спящия Джеймс.

— Виждаш ли какво можеш да постигнеш, ако много се постараяш — с усмивка изрече той.

— Няма да повярваш какво се случи — прошепна тя и му предаде разговора си с портиера. После пъкна ключа в ключалката.

Влезе през вратата и сякаш изведнъж се върна назад във времето.

Обходи с поглед малкия и спретнат апартамент и изведнъж я връхлетяха хиляди спомени. Замръзна неподвижно на мястото си. Силните удари на сърцето ѝ отекваха в главата ѝ, а спомените за живота ѝ, един по един, оживяваха пред очите ѝ. Стиснала бравата на вратата, тя се загледа в канапето с дамаска от зелено кадифе — канапето, което бе купила от една гаражна разпродажба. Върху него бе хвърлено одеяло, изплетено от майка ѝ. Не от болезнено слабата и кисела Виктория Амхърст, но от една по-топла и сърдечна жена, която ухаеше на цигарен дим и парфюм, премесен с аромата на ванилия. Доли... името ѝ беше Доли.

— Мамо... — прошепна тя, осъзнала, че жената, която я бе родила и отгледала, вече не е между живите. Коленете ѝ заплашително се разтрепериха.

Значи тя не беше Марла. Подозренията ѝ се оказваха верни. Името ѝ беше Кайли Парис. В нощта на злополуката бе пътувала за Монтъррей с мерцедеса на Пам, за да се опита да открие бебето си. Мили боже, ето че си спомни защо бе пътувала заедно с Пам. Инстинктивно насочи поглед към Джеймс. Скъпоценното ѝ детенце. Всичко започваше и свършваше с Джеймс. След като излезе от болницата, Кайли се скара жестоко с Алекс и откри, че той и Марла крият бебето ѝ в Монтъррей. След това се обърна към Пам с молба да ѝ помогне да върне детето си.

Само че всичко се обърка. Пътуването се бе оказало капан. Алекс се бе опитал да я убие. Той трябва да е човекът, замислил всичко... и Марла... тя сигурно също бе участвала в заговора. Кръвта отново се отцеди от лицето на Кайли.

— Добре ли си? — В очите на Ник се четяха нежност и тревога.

Стомахът на Кайли се сви.

— Това... това е *моят* дом — дрезгаво промълви тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Обиколи стаите и си припомни двойното легло, което бе купила с първата си заплата от банката, в която бе работила,

преди да постъпи в инвестиционната фирма. Бюрото беше истинска антика — беше го реставрирала със собствените си ръце. Лампата „Тифани“ беше една глезотия, която си бе позволила по специален повод. Спомняше си, че бе платила цяло състояние за нея. Прокара пръсти по бюрото и се загледа към банята, облицована с розови плочки.

На рамката на огледалото трябваше да има магнит.

Ти си винаги права. Независимо от това дали смяташ, че можеш или не, можеш да постигнеш дадено нещо.

Това беше нейната мантра, основното правило на живота ѝ. Беше живяла в този апартамент. Сама. Макар че в живота ѝ бе имало доста мъже. Поредица от любовници, които идваха и си отиваха... Мъже, с които си прекарваше добре, макар че никога не би се омъжила за никой от тях... Просто защото никога не бе имала намерение да се омъжва... не и преди да намери най-добрия сред добрите.

А ето че сега се подпираше на рамката на вратата на спалнята си и си представяше техните красиви, силни и изразителни лица. Рони. Сам. Бентън... Имаше и други... но никой не я бе докосвал като Ник. Никой не можеше да се доближи до него. Нито като мъж, нито като любовник.

— По-добре седни някъде — предложи ѝ той и прехвърли Джеймс от едното си рамо на другото. — И ми кажи какво става.

— Тъкмо си припомнях предишния си живот — отвърна тя и насочи поглед към перваза на прозореца, на който често бе седял единственият ѝ домашен любимец — бездомен, шарен като тигър, котарак с огромни зелени очи и категоричната способност да съсипе всеки чорапогащник, до който успееше да се докопа. Беше го кръстила Скитник. Беше се появил най-ненадейно в дома ѝ и си бе тръгнал по същия начин две години по-късно. Кайли така и не научи какво се бе случило с него, макар че го бе издирвала седмици наред. Разпитва за него приятели и съседи. Търси го в приюти за животни. Обади се дори в полицията. Ченгетата, естествено, не проявиха интерес и тя продължи живота си с болезненото усещане, че дори и домашният ѝ любимец я бе изоставил.

— По дяволите! — прошепна тя и продължи да се движи из апартамента. Смътно си даваше сметка, че Ник не я изпуска от погледа

си. Отвори вратата на килера, който бе препълнен с метли, парцали и препарати за почистване.

И в този момент с изумителна яснота си припомни основното училище от бетон и стомана, в което бе учила на времето. Беше се утвърдила като ученичка с изключителни академични постижения, които по някакъв начин като че ли компенсираха факта, че бе дамгосана от съучениците си като копеле. Момиче, което изобщо не знаеше кой е баща ѝ. Беше съзряла рано, преди останалите момичета от класа, и се бе превърнала в обект на закачки от страна на по-големите момчета. Едно от тях дори я бе подмавило в тясната стаичка на училищния чистач, където ѝ бе предложило десет долара, за да позволи на него и приятелчетата му да видят най-пищните гърди в основното училище „Бен Франклин“. Изключително предизвикателно предложение. А Кайли беше момиче, което обичаше предизвикателствата. И никога не бягаше от тях.

Малката и задушна стаичка бе осветена от една-единствена гола крушка, рафтовете край стените бяха отрупани с почистващи препарати, рула тоалетна хартия и кутии с найлонови торби за смет. Кайли и трите момчета стояха, заобиколени отвсякъде с кошчета за боклук, метли и парцали. От едната стена ги наблюдаваха избледнелите от годините плакати на Фара Фосет и Раquel Уелч.

— Хайде, Кайли, защо не? — възкликна Иън Пърт. Дъхът му вонеше, а зачервеното му, дебело лице цялото лъщеше от пот.

— Чух, че си готова на всичко за пари — додаде Брент Малори. Той беше загорял от слънцето, русата му коса стърчеше на всички страни, а едрите му зъби изглеждаха прекалено големи за малката му уста.

Но не тези двамата, а Лукас Йамхил — високо и симпатично момче — бе успял да я убеди. Той беше първокурсник в гимназията, но понякога се мотаеше с по-малките момчета от нейното училище. Баща му притежаваше местния магазин за хранителни стоки.

Имаше и още един магазин в съседно на Сан Леандро градче.

— Хайде, покажи ни циците си. С десет долара можеш да си купиш много неща.

Искаше ѝ се да го направи. Само за да покаже на отвратителните Брент и Иън, че не се страхува от нищо. И за да впечатли Лукас. С

удоволствие би завъртяла главата на Лукас. И защо не? Не ѝ се искаше да изпусне десетте долара.

Затова го направи. Там, в задушния и тесен килер, тя вдигна тениската си, изхлузи я през главата си и я остави да падне на боядисания циментов под.

Брент подсвирна през зъби.

Самонадеяно тръсна глава както правеха манекенките от рекламите на шампоани и косата ѝ се разпиля по раменете ѝ. След това застана абсолютно неподвижно. Цепката между гърдите ѝ се виждаше. Това беше достатъчно.

— Ей, не е честно! Та ти носиш сутиен! — оплака се Иън, почувствал се измамен.

— Точно така — подкрепи го Брент, осъзнал, че е бил прекаран. — Не си плащам, за да видя това. Много пъти съм виждал сестра си да се разкарва насам-натам по сутиен.

Кръвта ѝ кипна, когато чу презрителния смях на Лукас.

— Ще ти платя двадесет долара, ако ми позволиш да сваля сутиена ти.

— Двадесет и пет — дръзко заяви тя, макар да усети, че започва да се изпотява. — И без тези двамата. Не искам да гледат.

— Щом ще съм сам и ще си платя двадесет и пет долара, искам и да ги пипна. — Светлокафявите му очи бяха потъмнели и сега изглеждаха почти черни. В пламналия му поглед се спотайваше и още нещо. — Искам да те докосна навсякъде.

Кайли почувства някакъв непознат трепет между краката си. Сърцето ѝ подскочи в гърдите ѝ. Стомахът ѝ се сви болезнено.

— Разкарай ги — рече тя и погледна Иън и Брент.

— Няма начин. Платил съм три долара. — Иън скръсти дебелиите си ръце пред гърдите си, но Лукас бе по-голям и успя да убеди другите двама да си тръгнат.

После затвори вратата зад тях. И заключи. Кайли вече едва дишаше. Лукас бавно извади две банкноти по десет долара и една от пет, изглади ги с пръсти и ги сложи върху дъното на една захлупена кофа. Извади и малко лъскаво пакетче и го остави редом с парите. Кондом.

— Ще удвоя сумата, ако се съблечеш гола.

— Аз... аз не съм сигурна.

— Готов съм да ти платя стотачка, ако ми позволиш... нали знаеш... Да те докосвам.

— Да ме докосваш?

— Да. — Той сниши глас. — Знаеш за какво говоря.

Тя прехапа устни. Поклати глава. Беше ѝ почти невъзможно да си поеме дъх. Но започваше да разбира... и това я плашеше.

— Виждала ли си някога гол мъж?

— Не.

— Бих могъл да ти го покажа — предложи той.

— Ще трябва ли да си плащам?

Смехът му прозвуча цинично.

— Не. Бих искал да те докосвам с него. — Беше голямо момче. Беше с една година по-голям от съучениците си. Почти на петнадесет. Съвсем скоро щеше да получи правото да шофира. Тя преглътна мъчително. Беше любопитна. А и Лукас ѝ харесваше. Беше популярен в града. Имаше атлетично тяло. И беше богат. — Бихме могли... нали се сещаш... да стигнем до края — внимателно предложи той.

— Не!

— Мислех, че си готова на всичко за пари. — Лукас плъзна пръст по лицето ѝ и шията ѝ.

Тя перна ръката му и я отблъсна.

— Не и това.

— Няма да те нараня — прошепна той. Кайли си помисли за парите. Представи си Иън и Брент, които вероятно стояха от другата страна на вратата, притиснали очи и уши към ключалката. Почувства се зле. Започна да ѝ се гади.

В очите на Лукас имаше нещо, което я плашеше. Но и я изкушаваше. Дишането ѝ стана по-плитко и ускорено. Кръвта започна да пулсира в ушите ѝ.

Предупрежденията на майка ѝ отекваха в главата ѝ.

— Не позволявай на никое момче да бърка в гащите ти, Кайли. Те само гледат да се възползват от теб — повтаряше ѝ Доли. — Могат да ти лепнат някоя мръсна болест или да те вкарат в сериозни неприятности. А и аз все още съм твърде млада, за да ставам баба.

Когато Лукас се присегна към най-горното копче на дънките му, тя сграбчи ръката му и го възпря.

— Не... не мисля, че идеята е чак толкова добра — заяви тя, а гласът ѝ прозвуча странно дори и в собствените ѝ уши. Искаше той да я докосва. Беше от онези момичета, на които тази неща им харесваха.

— О, я стига, Кайли! Толкова отчаяно те желая, миличка. — Започна да я докосва и да я целува. Светът се завъртя около нея с лудешка скорост. — А и никой няма да разбере.

Да, само целият шибан свят! Иън и Брент мълниеносно ще разпространят клюката из цялото училище. Да не говорим за самия Лукас. Той щеше да се изфука пред всеки, пожелал да чуе как я е изучава в тясната стаичка на училищния чистач.

Лукас я целуна. Настоятелно. Ръцете му разкопчаха дънките ѝ.

— Само се отпусни, сладурче. — Пъхна ръка под твърдата материя на дебелия плат и докосна голата ѝ кожа. Заизвива пръсти, опитвайки се да проникне още по-надолу.

— Недей! — Тя го отблъсна, залитна и едва не падна върху натрупаните едно върху друго кошчета за боклук. Сърцето ѝ биеше оглушително, дишането ѝ беше плитко и накъсано, а в най-съкровеното кътче на душата ѝ се надигна забранено желание. — Не!

— Но...

— Няма начин. — Поклати глава и протегна ръка към парите, но той ги сграбчи заедно с тъпия кондом и ги стисна в юмрука си.

— Значи само се занасяш с нас, така ли? — заплашително изръмжа Лукас.

— Никога не съм казвала, че ще ви позволя нещо подобно!

— Ти си само една нещастна повлекана. Тъпа путка.

— Махай се! — изкрещя Кайли, неспособна да заличи ужасните му думи от съзнанието си. И защо изобщо се бе съгласила да дойде с тях в този килер?

— Не се тревожи. Отивам си.

Той закопча ципа на дънките си и рязко отвори вратата. Иън и Брент залитнаха напред и едва не се прекатуриха през глава. Кайли се обърна с гръб към тях, вдигна тениската от пода и бързо я навлече през главата си. Лицето ѝ се обля в сълзи.

— Получи ли нещо? — попита Брент.

— Предостатъчно — отвърна Лукас.

През оставащите три седмици до края на учебната година животът на Кайли се превърна в истински ад. Лукас не спираше да ѝ се

подиграва. Брент се заяждаше с нея, а Иън просто отбягваше погледа ѝ. Съучениците ѝ бяха научили за случката в училищния килер и я коментираха непрекъснато, преувеличавайки ужасно всяка подробност. Кайли някак си успя да запази самообладание и да преживее тези няколко седмици, но случката остана завинаги запечатана в съзнанието ѝ. До деня на катастрофата. През онези мъчителни седмици преди толкова много години тя мълчаливо се бе зарекла, че, когато порасне, ще направи всичко, абсолютно всичко, за да се избави от оковите на бедността.

И го бе направила. Бе стигнала толкова далеч в желанието си да забогатее, че се бе съгласила да се откаже от собственото си дете в името на всемогъщия долар.

— О, господи — промълви тя, седнала в малкия апартамент, който бе нейн дом вече повече от пет години. Лицето ѝ се обля в сълзи. Вгледа се в разтревожените очи на Ник. — Аз съм... аз съм Кайли Парис — прошепна тя. Ник никога не я бе обичал. Дватама нямаха общо минало. Не ги свързваха романтични срещи или силна, изпепеляваща страст. Преглътна шумно и го погледна право в сините очи.

— Ами Марла? — попита той, а на Кайли ѝ се прииска да умре, когато го чу да произнася името ѝ. Той обичаше друга жена. Не нея. — Какво е нейното участие във всичко това? — Посочи с ръка малката и уютна всекидневна, отрупана с всевъзможни списания и книжки с кръстословици.

Кайли се отпусна върху възглавничките на канапето, купено от гаражна разпродажба.

— Тя ми е половин сестра. Аз... научих за нея през първата си година в гимназията... Майка ми неволно спомена, че Конрад Амхърст ми е баща и че имам брат с мозъчни увреждания и сестра, която е... любимката на Конрад. — Гърлото ѝ се сви болезнено и тя си припомни онзи ден, в който двете с майка ѝ седяха в апартаментчето им, забравили напълно за чая с лед, който се топлеше, оставен на малката масичка между тях.

— Ти си знаела през цялото време? — предизвикателно попита Кайли и се вгледа ядосано в майка си. Доли седеше до малката масичка с одраскан пластмасов плот, прелистваше небрежно списание „Инкуаирър“ и пушеше вечната си цигара.

— Заклех се да го пазя в тайна — призна тя.

— Да пазиш в тайна името на баща ми? — Кайли едва контролираше яростта си. — И защо?

— Той не искаше името му да бъде замесвано в подобен скандал — отвърна Доли и тръсна русите си къдрици, прибрани в хлабава опашка. После додаде: — Той е богат. Виден член на обществото. Не искаше никой да узнае за връзката му с мен. Ние с теб сме само едно ненужно усложнение.

— Но... но... — Кайли се подпря на бръмчащия хладилник. — *Богат?*

— Ако си мислиш, че би могла да измъкнеш някакви пари от него, съветвам те да забравиш за това — саркастично отбеляза Доли. В дрезгавия ѝ глас прозвучаха самообвинителни нотки. — Той ми плати преди много години.

— Но това не е законно.

— Може и да не е, но аз подписах някакъв документ... — Махна с ръка и разпръсна кълбата цигарен дим, които се виеха нагоре към флуоресцентните лампи, осветяващи малката, спартански обзаведена стая. — Не мисля, че искам отново да се изправя срещу него или адвокатите му. Не разполагам нито с време, нито с пари. А и... нищо няма да излезе от това. — Отгърна следващата страница и се опита да се задълбочи в някаква статия за принцеса Даяна.

— В такъв случай си пъзла — заяви Кайли и грабна чашата си. Ледените кубчета изтракаха в стъклените ѝ стени. Тя я надигна и я пресуши на три големи глътки.

— Просто зная, че ще загубя. — Кайли за пръв път забеляза напрежението в погледа на майка си и умората, превила слабичките ѝ рамене.

— Аз обаче няма да се откажа — надменно обяви Кайли, решила, че жената, дала ѝ живот, е слаба и нерешителна. — За нищо на света.

— Значи си голяма глупачка. Или пък си същата като баща си.

— Който е?

— Конрад Амхърст. Той е женен. И има две деца.

— И не желае да има нищо общо с мен — додаде Кайли, наранена до дъното на душата си. Винаги бе знаела, че има баща, разбира се, но изобщо не си бе давала сметка, че той живее толкова

близо до нея и отказва да я види по собствен избор, а не поради нещастно стекли се обстоятелства. — Що за човек е това копеле? — попита тя и вътрешно потрепери, когато си даде сметка, че е използвала същата дума, която толкова често бе чувала да се използва по неин адрес.

— Властен. Суров. Неумолим. Безпощаден.

— Май е голям негодник.

— Такъв е. Но на времето ми даде малко пари, а след това ми помагаше от време на време с дрехи и...

— Престани! Искаш да кажеш... искаш да кажеш, че онези рокли не са били дарение от църквата... а са били на...

— На дъщеря му. Марла.

— *Истинската* му дъщеря.

— *Ти* си истинската му дъщеря — заяви майка ѝ, възвърнала си част от самоуважението и твърдостта.

— Не, мамо, не съм. Аз съм само незаконно роденото копеле. Едно ненужно *усложнение*. Сама го каза преди малко.

Въпреки това запомни всяка дума от последвалата изповед на Доли, която ѝ разказа всичко за работата си като сервитьорка в онзи луксозен клуб, където си изгубила ума по един елегантен, богат и много нежен мъж, който, в крайна сметка, успял да ѝ надуе корема. Доли знаела всичко за двете му деца и за жена му, която, по неговите думи, харчела цяло състояние и никога не би се съгласила да му даде развод. С времето научила още, че тя самата не означава абсолютно нищо за своя любовник.

— Когато разбра, че съм бременна, той ми даде сто хиляди долара — призна тя.

— И ти ги профука.

— С тях се издържахме, Кайли! — Доли сърдито загаси цигарата си в препълнения с угарки пепелник. — Някой ден ще разбереш.

— Никога! Отказвам да си мълча и да се преструвам, че не съществувам! — Кайли се прибра в стаята си, отвори гардероба и нахвърля всичките си дрехи върху леглото. Все маркови дрешки, които, макар и старички и поизносени, бяха по-скъпи и по-луксозни от дрехите на останалите момичета в училище. Поли, пуловери и блузи, които Кайли бе носила с огромно удоволствие, защото бяха

несравнимо по-хубави от дънките и тениските, които майка ѝ купуваше от различните разпродажби в евтините магазинчета.

— Искам да знаеш, че ти си най-важният човек в живота ми и означаваш всичко за мен — рече майка ѝ, която влезе след нея и обвини ръце около тялото на Кайли, което се тресеше от гняв. Чувстваше се дълбоко наранена от мисълта, че не е нищо повече от нежелано усложнение в живота на баща си. — Винаги съм се гордяла с теб. И мисля, че той също би трябвало да се гордее с теб. Най-странното е, че ти ужасно приличаш на нея. На Марла. Предполагам, че гените на семейство на Амхърст са твърде силни.

Кайли бе положила огромни усилия да се овладее, твърдо решена да не заплаче. Още тогава обаче реши, че трябва да получи възмездие. Да си отмъсти на баща си и на онази нейна префърцунена и привилегирована половин сестра. Най-напред обаче трябваше да се срещне с тях. А затова ѝ трябваше план.

Първият от многото.

Не ѝ отне много време. Беше едва петнадесетгодишна, когато успя да се измъкне от майка си и да отиде в града. Сама. С помощта на телефонния указател успя да стигне до административната сграда на „Амхърст лимитид“ и да се добере до кабинета на баща ѝ, където надутата му секретарка най-безцеремонно ѝ заяви, че господин Амхърст има уговорени срещи през целия ден и е твърде зает, за да се среща с такива като нея.

— В такъв случай ще почакам — настоя Кайли, настани се в един фотьойл в чакалнята и се престори на погълната от статиите в „Уол стройт джърнал“. Чакалнята бе препълнена с мъже в делови костюми, които седяха на кожените канапета и си играеха със закопчалките на дипломатическите си куфарчета. Един по един биваха извиквани от секретарката и изчезваха зад масивната врата от черешово дърво, на която с позлатени букви пишеше: „Конрад Амхърст, президент“. Кайли продължаваше да чака. В края на деня имаше чувството, че ще ѝ се пръсне мехурът.

В пет часа и пет минути един чистач най-безцеремонно я помоли да напусне и я посъветва да се прибере у дома.

Тя не го послуша. Вместо това се настани на една пейка точно срещу паркинга на компанията. Седеше там, хапваше червена лакрица, пиеше кока-кола и наблюдаваше луксозните коли, които една по една

напускаха местата си на паркинга и поемаха по улиците на града. Най-накрая, почти на смрачаване, една лъскава черна кола със затъмнени прозорци забръмча на паркинга, готова за тръгване. Кайли знаеше, че това е колата на баща ѝ. Видя профила на мъж, който като че ли за миг прикова поглед върху нея и веднага след това отмести очи встрани.

Сякаш я мразеше толкова силно, че не можеше да я гледа дори.

Кайли отиде в кънтри клуба, който баща ѝ посещаваше. Посрещнатата беше от надменен администратор, който я информира, че в клуба се допускат *единствено членове*. Започна да оставя съобщения, на които така и не получи отговор. Обаждаше се в кабинета и в дома му, но никой не отговаряше на позвъняванията ѝ. Конрад Амхърст се държеше така, сякаш тя изобщо не съществува.

Кайли обаче не се отказваше.

И една неделя най-сетне успя да се изправи лице в лице с него.

Знаеше в коя църква ходи баща ѝ. Една мъглива неделна сутрин го видя, придружен от семейството си, да влиза в огромната, наподобяваща катедрала, сграда. Кайли беше облечена с една от старите рокли на Марла. Беше от тъмнозелено кадифе и времето бе прекалено горещо за нея, но това бе най-хубавата дреха, която Кайли притежаваше. Влезе в църквата и седна само на няколко реда зад семейството. Точно тогава Марла я видя за пръв път. В продължение на няколко секунди двете преплетоха погледи. Марла беше по-голяма от нея, но косата ѝ имаше същия червеникавокафяв цвят като косата на Кайли. Освен това имаше същия прав нос и също толкова зелени и изразителни очи. Само брадичката ѝ изглеждаше малко по-остра. Приликата между двете беше поразителна. Кайли изпита странното чувство, че се оглежда в леко изкривено огледало и се вира в собствения си, малко неясен образ. Виктория Амхърст, сякаш почувствала нежеланото натрапване на Кайли в иначе съвършения ѝ живот, се извърна рязко, погледна я, а след това, изправила гръб, се обърна към олтара и повече не погледна назад. Органистът засвири и паството запя първия химн от службата. Виктория сръга дъщеря си и Марла, схванала намека, продължи да гледа право пред себе си и не погледна повече назад. Тя обаче знаеше, че Кайли е там и продължава да се вира в нея. Кайли мигновено почувства любопитството и интереса на другото момиче.

След службата тя излезе отвън и смело се приближи към членовете на семейството, които разговаряха със свещеника. Конрад я забеляза пръв. Лицето му стана аленочервено, той веднага се извини на свещеника и, залепил на лицето си усмивка, която повече приличаше на гримаса, с все сила я сграбчи за лакътя. Дръпна я, завъртя я на другата страна и я отдалечи от семейството си. Замъкна я в малко дворче с още неразлистени, но отрупани с цветове черешови дървета. Духаше лек ветрец, който ветрееше полата на подарената рокля на Кайли и рошеше сивеещите кичури от тъмната коса на Конрад. Небето изведнъж притъмня и върху тях закапаха първите капки дъжд.

— Мисля, че трябва да си вървиш — сърдито прошепна той с нетърпящ възражения глас. Лицето му продължаваше да е зачервено, но устните му бяха побелели от ярост. — И никога повече не идвай в тази църква.

— Живеем в свободна държава — не му остана дължна тя.

Пръстите му се впиха болезнено в ръката ѝ.

— Някои хора обаче са по-свободни от останалите. Съветвам те час по-скоро да научиш този урок.

— Искам само...

— Няма да получиш нищо. Платих за теб скъпо и прескъпо. А сега се махай от тук. В противен случай ще превърна живота ти в истински ад.

— Ти вече го превърна — промълви тя.

— Точно тук грешиш. Ако мислиш, че сега положението е лошо, само почакай да видиш какво ще ти се случи. Предупреждавам те, че ще се разкайваш до края на живота си, ако отново се изпречиш на пътя ми. — Бръкна в джоба си и извади портфейл. Измъкна от него пет стодоларови банкноти. — Вземи ги и си купи нещо хубаво. И никога, ама никога повече, не безпокой мен или семейството ми. Няма да позволя да ме заплашваш, да ме изнудваш или компрометиращ. — Натъпка новичките банкноти в ръката ѝ, завъртя се на пета и бързо прекоси църковния двор, без да обръща внимание на розовите цветчета, които се сипеха по раменете на изискания му сив костюм и без да си дава сметка, че Кайли никога няма да се откаже.

Разтърсена до дъното на душата си от нежеланието му да има нищо общо с нея, Кайли продължаваше да стои неподвижно и да

стиска парите в ръка. Помисли си да се върне при семейството, да им спретне една страхотна сцена и да хвърли банкнотите в краката на Конрад. Но размисли и се отказа. Ясно ѝ беше, че няма да постигне нищо по този начин.

Трябваше да се откаже от пряката конфронтация.

Реши, че трябва да е по-хитра и коварна, ако иска да постигне своето. И го направи.

Спомените я връхлитаха един след друг, болезнените моменти от живота ѝ изплуваха в главата ѝ с жестока, кристално ясна острота. През цялото си юношество се бе чувствала измамена. Наранена. Изпълнена с горчивина. Душата ѝ се разкъсваше от силна омраза към Марла Кейхил — любимката на собствения ѝ баща. След конфронтацията в църквата Кайли на няколко пъти бе наблюдавала Марла отдалеч и бе почувствала, че момичето, което толкова много прилича на нея, е силно заинтригувано от своята полусестра. В ония години Марла пътуваше по цял свят, учеше се да управлява яхта в залива на Сан Франциско, посещаваше изискани котилйони, пазаруваше в Ню Йорк и Париж, а коледните ваканции прекарваше в Акапулко, на Бахамите или в Аспен. Караше собствено беемве и учеше в престижен частен колеж, получил библиотеката си като дарение от баща ѝ.

Кайли продължаваше да се чувства отхвърлена и да получава единствено леденостудени погледи от страна на баща си и овехтелите дрехи на сестра си. Веднъж обаче успя да си отмъсти. Облечена с една от старите рокли на Марла, тя влезе в един малък и изискан бутик, купи си една скандално скъпа рокля и я вписа на сметката на Конрад Амхърст.

— Запишете я на картата на татко — небрежно подхвърли тя, а нетърпеливата продавачка, която вече си представяше тлъстата комисионна, която щеше да получи за продажбата на дългата до земята, черна официална рокля, само кимна в отговор и побърза да я уведоми, че роклята сякаш е правена специално за нея.

Марла някак си бе разбрала за измамата, макар че, доколкото бе известно на Кайли, никога не я издаде пред баща им и повдигна този въпрос едва когато се появи при Кайли и ѝ изложи плана си.

А сега, докато седеше на ръба на износеното канапе и гледаше към Ник, който продължаваше да прегръща собствения ѝ син, Кайли

имаше чувството, че светът бавно се изплъзва изпод краката ѝ. Да, беше живяла в лишения като дете и се бе превърнала в упорита жена, която бе постигнала всичко съвсем сама. Борила се бе с нокти и зъби за всичко, което притежаваше в момента. Но бе платила доста висока цена.

Тя се облегна назад и се загледа в тавана.

— Мисля, че не съм много добър човек — призна на Ник тя. — Всъщност, със сигурност зная, че не съм.

Въздъхна дълбоко, замислена за младостта си, отровена от безумната завист, която бе изпитвала към сестра си. Спомни си всички онези нощи, в които бе лежала будна, измъчвана от въпроса: *Защо аз? Защо баща ми не ме обича?* Припомни си и другите нощи, в които кръвта ѝ кипеше от дълбока и неподправена омраза към привилегированата ѝ полусестра, израснала заобиколена от любовта на баща им. Подхранвана от омразата, Кайли през целия си живот се бе опитвала да се състезава със сестрата, която се държеше така, сякаш изобщо не подозираше за съществуването ѝ.

— Истината е, че силно мразех Марла и исках да ѝ отмъстя — призна Кайли и си припомни срещата си с Марла в същия този апартамент.

— И какво се случи? — попита Ник. — Как стана така, че зае мястото ѝ, преструвайки се, че си съпруга на Алекс?

— Щастливо стечение на обстоятелствата, ако питаш мен. Озовах се на мястото ѝ само защото не загинах при онази катастрофа. — Мислите ѝ се върнаха назад във времето. — Марла не можеше да има повече деца. Беше разбрала обаче, че баща ѝ е променил завещанието си, лишавайки я от наследство. Щеше да го промени отново, ако Марла му роди наследник. *Син*. Сиси просто не беше достатъчно добра, за да наследи парите му.

— Но това е нечувано!

— Конрад Амхърст живееше според собствените си правила и обичаше да си играе с хората — отвърна Кайли. — Ти самият ми каза нещо подобно, но очевидно не си знаел за хистеректомията на Марла. Ето защо Марла дойде при мен и ме помоли да родя бебето. Нейния син. От мен се искаше само да забременея, да родя и да се откажа от детето. А тя щеше да се престори, че бебето е нейно. — Цялата потрепери докато произнасяше ужасните думи. Започна да ѝ се гади от

отвращение. — Зная, зная... това е ужасно. Бях... бях твърде егоцентрична. — Изправи се, приближи се до Ник и взе Джеймс от ръцете му. Вгледа се в скъпоценното лице на сина си, в меката косица и малките пръстчета. Притискаше детето към гърдите си, неспособна да повярва, че е могла да бъде толкова безсърдечна и пресметлива.

— Значи това е всичко, което е трябвало да направиш? — студено попита Ник.

— Точно така. И да си държа устата затворена. — Продължаваше да не вярва, че се е съгласила на нещо такова, макар че съвсем ясно си спомняше деня, в който Марла бе пристигнала в дома ѝ, за да ѝ предложи плана си. — Марла бе измислила всички подробности. Беше проверила и знаеше, че имаме една и съща кръвна група. Беше разговаряла дори с някакъв лекар, който приел да подправи медицинския ѝ картон.

— Робъртсън.

— Да, семеен приятел, който се съгласил да им помогне срещу щедро финансиране на частната му клиника и на болницата Бейвю, в която е главен акционер.

Кайли се настани в любимия си фотьойл — стола, на който седеше Марла през онази съдбоносна вечер. Спомняше си срещата толкова ясно, сякаш себе случила предишния ден.

— Имам предложение за теб — заяви Марла в момента, в който Кайли изненадано отвори вратата. Облечена с шлифер, широкопола шапка и слънчеви очила, тя бързо се промуши край нея и влезе в апартамента. Ако жилището на Кайли ѝ се стори бедно и опърпано, тя по никакъв начин не показва неодобрението си.

— Предложение?

— Да. — Марла остави чадъра си до вратата и свали шапката. Косата ѝ, подстригана точно като на Кайли, падаше на вълни около лицето ѝ. Тя се вгледа изпитателно в Кайли. — Татко те е пренебрегвал през целия ти живот, но аз имам план, който ще ти позволи да изравниш резултата. — Замислено присви очи и свъси идеално оформените си вежди.

— Защо така изведнъж си се загрижила за мен? — Кайли нито за миг не повярва на закъснялата солидарност, проявена така неочаквано от Марла.

— Всъщност, изобщо не ме е грижа за теб. Но имам нужда от помощта ти.

Това вече беше нещо. Влиятелната и богата дъщеричка на Конрад Амхърст имаше нужда от нея. За пръв път през жалкия си и патетичен живот Кайли бе поставена в по-благоприятна позиция. Веднага застана нащрек, но не събра достатъчно смелост, за да прати богатата кучка по дяволите и да я разкара от дома си.

— Тя накратко ме запозна с налудничавия си план — призна Кайли и вътрешно потрепери, припомнила си колко бързо се бе съгласила да участва в заговора. — Искаше от мен да забременея чрез метода *ин витро* и, след като се уверя, че нося момче в утробата си, да се скрия някъде, да го родя и да ѝ го дам. — О, господи, цялата история звучеше направо ужасяващо. — Марла възнамеряваше да носи специални подплънки в продължение на шест или седем месеца. Като онези, дето ги носят по филмите. По този начин щеше да заблуди околните, да изчака да започнат родилните ми болки, да постъпи в болницата и да извършим размяната.

— Ами ако ти беше забременяла с момиче? — скептично попита Ник.

— Това... беше неприемливо. Марла настояваше, че в такъв случай трябва да направя аборт и да задействаме всичко отначало. Аз обаче отказах. Казах ѝ, че ако детето се окаже момиче, аз ще го задържа. — Кайли извърна измъчените си очи към Ник.

— Трябва обаче да разбереш, че по онова време не исках дете... не исках дори и това тук. — Тя сниши глас. — Бях толкова въодушевена от идеята, че след всичките тези години най-после ще имам възможност да си отмъстя на Марла за всички преживени унижения, че не се съгласих оплождането да стане *ин витро* и, разбира се, повиших цената. — Устните ѝ потрепериха, когато си припомни как бе поискала повече пари от сестра си.

— Ама разбира се! — Лицето на Ник стана твърдо като гранит. — Значи си спала със съпруга ѝ и си спазарила добра цена за детето си.

— Точно така — едва чуто призна тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Гърлото ѝ се сви болезнено. Душата ѝ се късаше от угризения и силно чувство на вина. Как е могла да бъде толкова коравосърдечна? Толкова бездушна? И безсърдечна? Нежно целуна мекия мъх по

главицата на Джеймс. — Имах чувството, че най-после съм успяла да докажа, че съм по-добра от Марла.

— Защото преспа със съпруга й?

— И защото можех да направя нещо, което тя не можеше. Аз дори... о, боже... дори си мислех, че Алекс с нетърпение очаква да ме вкара в леглото си. Когато ме целуваше... имаше нещо у него... някакъв гняв... Той като че ли също искаше да й отмъсти. Онова, което вършехме, възприемахме като някаква вендата срещу Марла... Или поне така изглеждаше. — Потрепери, когато си спомни за нощите, които бе прекарала в леглото на Алекс Кейхил. Изтръпна при мисълта за задоволството, изпълвало душата й всеки път, когато правеше секс със *съпруга* на разглезената си сестра. Започна да й се гади, припомнила си гордостта, която изпитваше при мисълта, че тя, Кайли, е в състояние да даде на Алекс и на баща си онова, което Марла никога не би могла. Най-накрая бе успяла да докаже, че е по-добра от нея.

— И, в крайна сметка, забременя — безизразно отбеляза Ник.

— Да. След около два месеца. — Кайли премигна няколко пъти. — Извадихме късмет. Веднага щом това стана възможно, проверихме пола на плода и — *voilà!* Конрад Амхърст вече имаше наследник. Внук от мъжки пол.

— Кучи син — промърмори Ник, оголил зъби в гневна гримаса. Приблужи се до прозореца и надникна през щорите. — И продължихте с изпълнението на плана.

— Да, в началото. Но след това... бебето започна да мърда в утробата ми и... колкото повече напредваше бременността, толкова по-ясно разбирах, че не можех да изпълня споразумението си с Марла. Не можех да се откажа от детето си. Не можех да го изоставя така, както моят баща изостави мен и... — Намръщи се, осъзнала иронията на случилото се. — След като Джеймс се роди, аз, за пръв път в живота си, осъзнах, че на този свят има неща, които са много по-ценни от парите.

— Хайде, стига, Кайли. Или Марла... която и да си, по дяволите! Не ми се прави на покаяла се грешница. Защото на мен тези не ми минават. Я ми кажи каква сума трябваше да получиш след смъртта на стареца?

Тя премигна.

Ник прекоси апартамента и застана пред нея. Лицето му бе разкривено от презрение.

— Кажи ми, скъпа. Искам да чуя колко струва бебето на Конрад Амхърст.

Кайли затвори очи и, притиснала Джеймс към гърдите си, отговори:

— Един милион долара. Съгласих се да го направя за един милион.

— Исусе Христе!

— Но след това...

— Не ми казвай, че впоследствие си решила, че не би взела и цент — присмя ѝ се Ник и на Кайли ѝ се прииска да умре. Отоплението в апартамента се включи. Стори ѝ се, че чу някаква врата да се отваря в коридора.

— Не — призна тя и поклати глава. — Няма да те лъжа. Просто покачих залозите.

— Мили боже!

— На три милиона.

— Ти си невероятна — изръмжа той и Кайли осъзна, че е съсипала всичко, което ги свързваше. Даде си сметка, че с признанията си унищожи мечтите си за щастие с този мъж.

— И какво стана? Съгласиха ли се с условията ти?

— След известно време.

Тримата пътуваха в ягуара на Алекс, когато за пръв път чуха новите ѝ условия. Марла само се изсмя. Алекс изглеждаше съсипан. Запали цигара и подкара покрай парка „Голдън Гейт“. Кайли зърна през прозореца на колата някаква майка, която буташе детска количка. Бебето смучеше биберон залъгалка и се опитваше да потупа по главата едно куче с клюмнали уши, което майката водеше на каишка. Жената изглеждаше изнервена от усилието да се справи с бебето и с кучето, но точно в този момент Кайли осъзна, че от известно време насам просто залъгва Марла и Алекс. Даде си сметка, че никаква сума пари не би могла да компенсира любовта, която бе започнала да изпитва към малкото човече, което растеше в корема ѝ, и да замени стремежа ѝ да обича и да бъде обичана.

— Ти си по-лоша и от нея — изръмжа Ник. — По-лоша си от Марла.

Карла имаше чувството, че с все сила я е зашлевил през лицето.

— Вероятно — призна тя. — Но когато започнаха родилните болки разбрах, че никога няма да им дам детето си. Преди това бях успяла да убедя сама себе си, че за бебето ще е най-добре да живее в семейство с двама родители и да води начин на живот, какъвто малцина могат да си позволят. Все си повтарях, че Марла и Алекс не са чак толкова лоши родители и че има много деца, които живеят в далеч по-лоши семейства... О, да, точно така! — презрително изсумтя тя, изумена от собствената си наивност. — Алекс все повтаряше, че бебето ще бъде отгледано като истински Кейхил и през целия си живот няма да познае бедност и лишения. Изтъкваше, че, ако реша да го задържа, той ще расте само с един родител. С жена, която трябва да продължи да работи, за да свързва някак си двата края. Предупреждаваше ме, че ще съм заета по цял ден и детето ще страда, защото изобщо няма да ме вижда.

— А ти какво му отговори?

— Казах му да върви по дяволите — отвърна тя, припомнила си ужаса, изписан на лицето на Алекс, когато доктор Робъртсън бе въвел в болничната ѝ стая. По онова време родилните ѝ болки бяха станали толкова силни, че тя една успяваше да формулира мислите си.

— Наистина ли?

— Да. Не че това ми помогна кой знае колко. Вече бе твърде късно, за да направя каквото и да било. Всеки момент щях да родя. Алекс ме заплаши, че ще превърне живота ми в ад, ако дори си помисля да се боря срещу него в съда. Изтъкна, че „Кейхил лимитид“ разполага с цял екип адвокати, срещу които не бих имала никакъв шанс. Най-безцеремонно ми заяви, че адвокатите ще изровят всички мои слабости и грешките, които съм допускала в миналото, ще изопачат фактите и ще ги поднесат в съда по такъв начин, че да ме изкарат по-черна и от дявола, доказвайки, че съм непригодна да бъда майка. Не пропусна да отбележи, че докато ние се влачим по съдилищата, Конрад със сигурност ще умре и всички ние завинаги ще се простим с парите му. Най-много обаче щеше да загуби бебето ми. — Кайли поклати глава. — Не разбирам как съм могла да повярвам на всичките тия глупости. Знаеш ли, Алекс дори не се посвени да заяви, че ако се придържам към плана и дам бебето си на Марла, най-последно ще успея да дам на баща си нещо, което той винаги отчаяно е желал.

Внук. Това извратено мислене ли е или какво? — Почувства сълзите, които окъпаха лицето ѝ. — Успях дори да убедя себе си, че ще им дам Джеймс, а по-нататък ще имам и други деца, които да ми помогнат да го забравя.

— Но промени решението си.

— Да. — Вдигна очи и го погледна през пелената от сълзи. — О, да! В мига, в който зърнах Джеймс в болницата и чух силния му плач, осъзнах, че за нищо на света няма да се разделя с него. И ще се боря със семейство Кейхил и с всеки адвокат, който изправят срещу мен в съда. Ще потъна в дългове, но ще направя каквото е нужно, за да задържа Джеймс. — Видя съмнението в очите на Ник и разбра, че всичко между тях е изгубено. — Виж, Ник, не очаквам да ми повярваш.

— Така е. Не ти вярвам.

— Чудесно. Мисли каквото си искаш, по дяволите, но това, което ти казвам в момента, е самата истина. — Кайли не можеше да се справи със срама и сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Сведе поглед към скъпоценното си детенце, което, в щастливо неведение за болката, разкъсваща душата ѝ, спеше, сгъшено в ръцете ѝ. — Аз... аз... толкова съжалявам — прошепна тя. После бързо премигна няколко пъти, избърса омразните сълзи с опакото на ръката си и продължи: — Двама човека загинаха... заради стореното от мен. — Главата ѝ се цепеше от болка и ѝ напомняше за един период от живота ѝ, който предпочиташе да забрави. Наложил си да изправи глава. Вирна брадичка и сърдитият ѝ поглед срещна яростно блесналите очи на Ник. — Не съм жената, за която ме смяташе. Не съм Марла.

На устните му заигра цинична усмивка.

— А това веднага поражда следващия ми въпрос. Къде е *тя*, по дяволите?

— Не зная — отвърна Кайли и разтри слепоочията си с ръка. — Не... снощи чух Алекс да разговаря с някого. Сигурна съм, че говореше с нея. Чух го да ѝ казва да се скрие в къщата на брега.

Усмивката на Ник стана студена като лед.

— В ранчото?

— Не зная.

— Аз зная. — Рязко я изправи на крака. — Да вървим.

Искаше ѝ се да попита: *А какво ще стане с нас?* Не го направи. Всичко между тях свърши. Виждаше го в очите му.

— Да. Добре. — Прекоси стаята и рязко отвори вратата.

Отвън, в антрето я очакваше някакъв мъж. Беше висок и тъмнокос. Имаше старателно оформена козя брадичка и криеше очите си зад слънчеви очила. В ръката си стискаше пистолет със заглушител, който бе насочен право в сърцето ѝ.

Кайли замръзна на мястото си.

— Кой сте...

— Марла — проговори той с ужасния глас, който Кайли бе чула първо в болничната стая, а след това и в спалнята си в къщата. *Умри, кучко!* Ето кой бе произнесъл тези думи. — Какво, по дяволите, правиш в тази част на града? Чак тук ли дойде да мърсуваш? — попита той, а на лицето му се появи студена и безжалостна усмивка.

— Кой си ти? — попита Ник, но в следващата секунда разпозна лицето на мъжа, застанал пред тях.

Беше се променил от времето, когато бяха деца, но Ник веднага си даде сметка, че пред него стои Монтгомъри Кейхил. Сърцето му сякаш спря за миг и Ник моментално разбра, че точно той е убиецът.

— Какво става, братовчеде? Да не видя призрак? — подхвърли Монти.

Ник се хвърли срещу него.

— Не! — извика Кайли, притиснала бебето към себе си.

Монти дръпна спусъка.

20.

Кайли изпищя.

Бебето започна да плаче. Ник се свлече на пода.

От раната в корема му се процеждаше кръв.

— Копеле такова! — Кайли коленичи до Ник, опитвайки се да долови пулса му. — Ник, Ник, моля те...

— Мъртъв е.

— Не... не мога да повярвам.

— Искаш ли да му направя още една дупка, за да те накарам да повярваш?

Без да изпуска бебето от прегръдката си, тя скочи на крака и се спусна към Монти. Той отстъпи встрани и насочи пистолета към детето й.

Тя замръзна неподвижно.

— Не би го направил.

— Ще го направя и още как, по дяволите!

О, господи, той ще убие бебето. Точно както бе убил Ник.

— Не, моля те, не нанаявай бебето... Но, Ник... не можем просто да го изоставим.

— Да вървим, Марла — изсъска той, а на лицето му се изписа раздразнение.

— Не... аз не съм тази, за която ме мислиш.

— Точно така, скъпа. Щото и аз не съм този, за който ме смяташ. Сега те съветвам да тръгнеш тихо и кротко с мен. В противен случай ще убия детето. — Гласът му беше равен. Безизразен. Сигурна беше, че изобщо не би се поколебал да дръпне спусъка.

Кайли просто нямаше избор. Погледна отново към Ник, който лежеше в антрето. Лицето му беше бледо и изпито, а кръвта му продължаваше да изтича върху износения килим.

— Но ние трябва да повикаме линейка. Трябва да предприемем нещо. Не мога просто да го оставя тук... Ник... О, господи, Ник... обичам те!

— Спести си приказките, Марла. Ти и представа си нямаш какво означава тази дума. — Монтгомъри я сграбчи за ръката, дръпна я и я повлече към товарния асансьор.

— Ник — извика тя. Неописуем ужас сграбчи душата ѝ. Беше го изгубила точно когато най-последно бе разбрала коя е в действителност. Обичаше го, а той беше мъртъв. Убит. Застрелян. Заради нея. — Защо го уби? — проплака тя. Имаше чувството, че бавно умира. Не можеше да изгуби Ник. Не и след като го бе намерила... след като бе разбрала коя е в действителност.

— Той е без значение.

— Без значение? — прошепна Кайли, прегърнала детето си. — Няма човек, който да е без...

— Млъквай, пупко! — излая той с ужасния глас, който бе чула и през онази нощ в спалнята си. — Любовникът ти сам си го изпроси. Но сега ти и аз ще се забавляваме както преди. Сигурна съм, че ще ти хареса, скъпа. — Прокара цевта на пистолета по бузата ѝ. Тя посегна да го хване, но той веднага го насочи към главичката на сина ѝ. — По-полека, миличка. Не би искала да видиш мозъка на бебето по стените на асансьора, нали?

Кайли едва не повърна. Цялата се разтрепери, краката ѝ започнаха да се огъват под тежестта ѝ. Силен страх скова душата ѝ.

— Ти не си с всичкия си — рече тя. Той натисна бутона за приземния етаж и изтръгна бебето от ръцете ѝ. Кайли се опита да го вземе обратно, но Монти я блъсна в другия край на кабината. Бебето се разрева с пълно гърло.

— Или ще тръгнеш с мен, Марла, или ще взема детето и ще го убия пред очите ти. А може и да си тръгна от тук заедно със сина ти и ти никога няма да узнаеш какво се е случило с него. Разбра ли? Няма да знаеш дали е жив или мъртъв. Няма да си сигурна, че не се забавлявам, измъчвайки го ден след ден. Ще превърна остатъка от живота ти в истински ад.

— Само че аз ще те убия преди това — извика тя. Погледна към алармения бутон с ясното съзнание, че никога няма да го използва, защото за нищо на света не би рискувала живота на сина си.

Монти злобно се ухили.

— Само опитай, кучко.

Тя отпусна ръце край тялото си.

— Какво... какво искаш?

— Само онова, което правиш най-добре, Марла. Искам всичко.
— Погледът му похотливо обходи тялото ѝ. — Искам онова, което заслужавам.

Горчива жлъч опари гърлото ѝ.

— Ти се опита да ме убиеш. Ти изскочи пред колата на Пам на Магистрала 17. След това се промъкна в болницата, а също и в спалнята ми у дома. Ти сложи някаква отрова в сока ми.

— Това беше твърде рисковано. Наложих се на няколко пъти да се промъквам в стаята ти, но ти, скъпа, се оказа по-умна, отколкото очаквах.

Кайли си припомни тъмната фигура, която бе видяла през прозореца.

— А пък ти се провали — гневно заяви тя, отказвайки да бъде сплашена.

— Не за дълго. — Той се обърна към бебето. — Млъквай, малкия! Млъквай, мамка ти!

— Той е само едно бебе!

— Не е *просто* бебе. Това е шибаният внук на Конрад Амхърст — презрително заяви той.

Асансьорът спря на приземния етаж.

Кайли усети, че ѝ се вие свят. Умът ѝ трескаво се опитваше да измисли някакъв начин за бягство. Монти я избута през вратата и двамата се озоваха в подземния гараж, който миришеше на машинно масло и изгорели газове.

— От тук — нареди той и я поведе нагоре по бетонните стълби. Излязоха на улицата. Студеният вятър виеше около високите сгради. Небето беше тъмно като нощ. Кайли си помисли за Марла и Алекс, за Юджиния и Фил Робъртсън, за Черис и Доналд Фавие. Колко хора участваха в този смъртоносен заговор? Колко хора бяха загубили живота си заради парите на Конрад Амхърст? Пам Делакроа. Чарлз Бигс. А сега и Ник. Скъпият Ник.

Заради нея. Заради алчността ѝ.

Заради желанието ѝ да бъде друга жена.

А ето че сега, в това ветровито утро, вървеше по улицата, като с едното си око следеше пистолета, който Монтгомъри криеше в якето си, а с другото гледеше детето си. Дали да не рискува и да извика за

помощ, да грабне бебето си и да се остави в ръцете на съдбата? Не... не разполагаше с достатъчно време.

— Обещай ми, че няма да нараниш бебето — примоли се тя. — Би могъл да го отнесеш обратно в апартамента и да го оставиш там... Или пък да спреш някое такси и да платиш на шофьора да...

— Млъкни! — избухна Монти. Очите му мятаха гневни мълнии. — Хлапето остава при мен.

— Но...

— Качвай се — изръмжа той, когато стигнаха до един тъмносин джип. Същия джип, който ги бе следвал според Ник. Джипа, който видяха пред църквата, в която проповядваше Доналд Фавие. Кайли осъзна, че няма избор. Стомахът ѝ се сви от лошо предчувствие и тя се качи в мръсната кола. Вътре миришеше на цигарен дим и застояла мазнина. Подът и задната седалка бяха осеяни с мазни опаковки от мексикански питки и празни бирени кутийки. — Сложи си колана — нареди Монти. Той самият се настани зад волана, подпрял на едното си коляно плаещото бебе. Кайли се присегна за детето си и бе възнаградена с удар по ръката с ръкохватката на пистолета. — Без номера — предупреди я Монти. — Не се опитвай да се правиш на интересна. — Завъртя ключа с едната си ръка. С другата продължи да държи извиващото се телце на бебето. — Ако натисна рязко спирачките, хлапето ще загине, задушено от въздушната възглавница. Или ще изхвърчи през предното стъкло. Като Пам.

Сърцето на Кайли се сви от ужас. Тя замръзна неподвижно на мястото си. Не се осмеляваше да помръдне дори. Двигателят оживя, а Джеймс се разрева с пълно гърло. Монти потегли и веднага след това рязко настъпи газта. Джипът изрева и се понесе нагоре по хълма. Бебето не спираше да пищи, а Кайли го наблюдаваше безпомощно, неспособна да му помогне по никакъв начин. Помисли си за Ник. Той вероятно вече бе мъртъв. Съвсем скоро същата съдба щеше да сполети и детето ѝ. Освен ако тя не се подчини безпрекословно на налудничавите желания на Монти. Или... О, боже, ще успее ли да издържи? Ще може ли да се люби с този долен убиец? Ще може ли да се престори на такава, каквато не е? Ще може ли отново да изиграе представлението, което бе сервирала на Алекс предишната вечер? Едва не повърна от отвращение. Горчива жлъч опари гърлото ѝ, но дълбоко в сърцето си Кайли знаеше, че ще направи всичко, за да спаси сина си.

Дори и ако за целта трябваше да прелъсти копелето, което държеше съдбата на Джеймс в жестоките си, изцапани с кръв ръце.

— Какво се е случило тук, по дяволите? — изкрещя Патерно. — Обади се на 911. Веднага да изпратят линейка! — Патерно се отпусна на колене. Опитваше се да напипа пулса на Ник Кейхил, който изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да умре в коридора пред апартамента на Кайли Парис. — Не умирай! — нареди той и очите на Ник бавно се отвориха. Вратите на съседните апартаменти започнаха да се отварят. Джанет Куин вече говореше по мобилния си телефон.

— Кайли — промълви Ник, надигна се с мъка и сграбчи с ръка ризата и вратовръзката на Патерно.

— Зная за нея. Не говори. — Детективът разкопча якето и ризата на Кейхил, видя входното отворстие на куршума и кръвта, която продължаваше да се процежда от раната. Огнестрелна рана. — Кой ти причини това? — Измъкна носната си кърпичка и, пренебрегнал напълно факта, че е без ръкавици, се опита да спре кръвта.

— Марла... Кайли... Монтгомъри — дрезгаво прошепна Ник.

— По дяволите, той си отива.

— Монти — повтори Ник. Очите му се замъглиха. — Той я държи.

— Кого? Къде са те? Къде е Марла?

— Ранчото... семейното ранчо... но Кайли... трябва да намерите... — Ник изгуби съзнание.

— Линейката идва — обяви Джанет, наведе се, хвана безжизнената ръка на Ник, опитвайки се да долови пулса му.

— Дано да пристигне по-бързо. — Патерно не вярваше, че Ник ще оживее. Поредната смърт, записана на сметката на убиеца.

— Исусе — прошепна Джанет, когато видя раната и напоената с кръв кърпичка на Патерно. — Струва ми се, че няма да го бъде.

— Това няма да ти се размине — заяви Кайли, когато Монтгомъри бръкна в жабката на колата и извади отвътре електронното устройство, с което от разстояние се отваряха не само

портите на имението на семейство Кейхил, но и подвижната врата на гаража. — Къщата е пълна с хора.

— Така ли? Е, старата дама е в „Кейхил хауз“, където се занимава с планирането и подготовката на годишния бал. Ларс е изцяло на нейно разположение — кара я, където пожелае. Тийнейджърката е на училище, Алекс е зает с погребението на баща ти, а слугите получиха свободен ден заради смъртта на стареца.

Сама? Значи щеше да бъде съвсем сама с него?

— Ето как си влизал в къщата — отбеляза тя, насочила поглед към устройството за дистанционно управление на вратите. — Алекс... той ли ти го даде?

— Умно момиче — подхвърли Монти, докато се опитваше да укроти ревящия Джеймс. — Сега ще влезем вътре.

— И какво ще правим в къщата? — попита тя. — Какво точно искаш?

— Пари.

— Не разполагам с никакви пари.

— Но имаш достъп до банковите сметки... чрез компютъра. Трябва само да направиш няколко трансфера. — Извърна се и я погледна. — Какво са няколкостотин хиляди, когато става дума за живота на детето ти?

— Аз дори не мога да вляза в проклетия компютър — възрази тя. — Аз... аз не зная паролите.

— Разбира се, че ги знаеш. Правила си го стотици пъти. Виждал съм те.

— Не, не мога. Аз не съм Марла.

— Да бе, точно така! Чух те още първия път.

— Но това е самата истина. С нея се разменихме...

— Млъквай, кучко!

Обхвана я дълбоко отчаяние. Никога нямаше да успее да се измъкне от тази каша. Монти беше сигурен, че до него седи Марла. И тя по никакъв начин не можеше да го убеди в обратното. Той очакваше от нея да му преведе определена сума от банковите сметки на Алекс. Само че това беше невъзможно. О, господи, какво щеше да прави.

— Но аз не си спомням нищо.

Очите му се присвиха зад слънчевите очила.

— Аз обаче си спомням достатъчно. Зная паролите. А сега, да влезем вътре — рече той и спря джипа на мястото, запазено за поршето на Марла Кейхил. После я измъкна от колата. Без да изпуска бебето от ръцете си, той я поведе напред, насочил към нея скрития в джоба му пистолет. За момент си помисли да се хвърли отгоре му, но веднага се отказа. Едва ли щеше да постигне нещо, а той щеше да застреля сина ѝ, без да му мигне окото. Огледа се за някакво оръжие. Видя само няколко джанти, окачени на стената, едно менгеме, монтирано на работната маса, и парче желязо, до което нямаше как да се добере.

Беше обречена. Скоро Монти щеше да разбере, че тя наистина не може да влезе в компютъра. Щеше да се ядоса и... и... о, господи, не смееше да си помисли какво би могло да се случи с Джеймс. Вратата на асансьора се отвори и той буквално я набути вътре. Джеймс продължаваше да реве и Монти започваше да се нервира.

— Млъквай! — изръмжа той и сърдито погледна бебето.

— Уморен е.

— Накарай го да млъкне.

— Дай да го взема. — Протегна ръце към детето, но Монти я блъсна към стената на кабината, след което натисна бутон за трети етаж със заглушителя на пистолета си.

— Стой настрана.

Може пък някой от прислугата да е останал в къщата. Може информацията на Монти да не отговаря на истината, отчаяно си помисли Кайли, хващайки се като удавник за сламка. Фиона може още да не е тръгнала, а Роза все пак трябва да почисти и да обере праха. Кармен... Къде е Кармен? Тя не би могла да напусне къщата... о, моля те, господи, нека някой ми помогне. Вратата на асансьора се отвори. Коридорът беше напълно безлюден.

— Хайде — изръмжа Монтгомъри. Бебето изведнъж притихна. Коридорът беше празен. Слабо осветен. Не се чуваше подрънкване на съдове. Нито приглушени разговори. Къщата тънеше в тишина.

Монти я изблъска надолу по коридора, вкара я в семейния им апартамент и заключи вратата след себе си.

— Виж ти, виж ти! — възкликна той и се огледа. — Това местенце изобщо не се е променило. — Усмивката му беше брутална.

Цинична. Загатваща за ужасяващи обещания. — Двамата с теб доста се позабавлявахме тук.

Стомахът ѝ се сви от отвращение.

— Не си спомням.

— Наистина ли? — Той се спря неподвижно. Устните му, скрити под тънкия мустак, се изкривиха в презрителна усмивка. — Е, така няма да се получи нищо, нали? Може би трябва да намеря някакъв начин да ти припомня миналото.

О, господи, това беше нейният шанс. Ако успееше да го направи... Спомни си старата Кайли... куражливката... жената, която не се спира пред нищо, твърдо решена да получи всичко, което пожелае.

— И как точно смяташ да го направиш? — попита тя, вдигнала въпросително вежди.

— Имам си начини.

— Само така си говориш, Монти — подразни го тя.

Той се поколеба. Очевидно не ѝ вярваше.

— Ще видим — отвърна той. — Само почакай малко. — Бавно остави Джеймс на килима.

— Какво правиш?

— Ще видиш.

— Моля те... Моля те, не го наранявай.

— Няма. Не и ако правиш онова, което ти казвам.

— Обещай ми, че няма да го нараниш — примоли се тя, вледенена от ужас.

— Добре. Обещавам. — Очите му злобно блестяха.

Изобщо не му повярва. Вътрешно цялата трепереше. Разкъсваше се от копнеж да прегърне детето си, което лежеше на пода до масичката за кафе.

— Сега ела тук. — Махна с пистолета по посока на спалнята ѝ. — Хайде, Марла.

Просто прави каквото ти казва. Джеймс е в безопасност тук. Може би в къщата все пак има някой... може някой да ви чуе и да дойде. Сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото ѝ. Мина през отворената врата. Монти я последва в спалнята на Марла Кейхил със съвършено съчетаните по цвят пердета и завивки. Той погледна към леглото с балдахин и устните му бавно се разкривиха в усмивка.

— Добре, кучко. Точно в тази стая започна всичко между теб и мен. Може би е крайно време да му сложим край. Пак тук.

Кайли преглътна страховете си и го погледна право в очите.

— Щом смяташ, че идеята е добра...

— Смятам, че идеята е дяволски добра — отвърна той, а след това, насочил пистолета към слепоочието ѝ, я сграбчи със свободната си ръка, придърпа я към себе си и я целуна настойчиво по устните. От него се носеше миризма на кафе и цигарен дим. Кайли почувства, че ѝ се повдига, но затвори очи и се опита да изключи съзнанието си. Знаеше, че ако го замъкне в леглото и поне за миг отвлече вниманието му, би могла да изтръгне оръжието от ръката му или... да бръкне под матрака и да извади пистолета на Алекс.

Ръката му грубо се плъзна по тялото ѝ. Опипа гърдите ѝ и се спусна по-надолу.

— Хайде, кукличке — промърмори той и я бутна по посока на леглото. Краката ѝ се опряха в матрака. — Хайде да видим какво можеш. Не си спомням да съм имал друга жена, която да е толкова изкусна с устните.

Кайли простена, макар че стомахът ѝ се сви от отвращение. Дватама заедно се претърколиха на леглото. Тя праметна едната си ръка през врата му и изви тяло към неговото. Той я целуна по устните. Тя натисна копчето на интеркома и с все сила се притисна към Монти. Държеше го и го целуваше сякаш не можеше да му се насити. Без нито за миг да изпусне пистолета, той разкопча ризата ѝ със свободната си ръка, погали гърдите ѝ и силно стисна зърната през материята на сутиена. Кайли симулира пламенна страст, каквато не изпитваше, съблече якето и пуловера му и прокара пръсти по ребрата му и ги зарови с къдравите косъмчета, покрили слабите му, хилави гърди.

— О, да, кукло — промърмори той и леко притвори очи. Пръстите му обаче продължаваха да стискат пистолета и да притискат дулото му към гърлото ѝ.

Кайли плъзна ръката си надолу и свали ципа на дънките, изпънати до пръсване от силната му ерекция.

Не мога да го направя, отчаяно си помисли тя, но, въпреки това, го докосна с пръсти. Погали го — плахо в началото, но все по-уверено и по-уверено, докато чу животинското стенание, изтръгнало се от гърлото му. Мили боже, помогни ми. Със свободната си ръка се

присегна към края на матрака, опитвайки се да бръкне под него и да стигне до студения метал на скрития там пистолет.

— Точно така, скъпа. А сега ми духай — разпореди се Монти, а тя си помисли, че всеки момент ще повърне отгоре му.

— Свали си панталона — с треперещ глас му предложи тя.

— Ти го направи.

Мобилизира цялата си воля и се подчини. Дулото на пистолета леко се отмести встрани. Тя извъртя тяло и се зае да го съблича. Докато смъкваше дънките му, пръстите ѝ леко погалиха вътрешната страна на бедрата му.

— Точно така... точно така — изломоти той.

Кайли отново плъзна едната си ръка към края на матрака и намери пистолета. Цялата плувна в пот, уверена, че той всеки момент ще разгадае намеренията ѝ. Въпреки това предпазливо измъкна пистолета до самия край на матрака. Монти разхлаби пръсти около дръжката на пистолета, макар че продължаваше да го държи с едната си ръка. Само че вече не го насочваше към гърлото ѝ. Кайли прошепна някаква мръсотия, притиснала устни към бедрото му.

— Знаеш, че те желая — дрезгаво промърмори тя. — Ти си най-добрият, Монти. Няма друг като теб. Само че аз просто не исках да го призная.

— Докажи го. Смучи ме.

Помогни ми, Господи, безмълвно се помоли тя. Нагласи се удобно, извика на помощ цялата си воля, рязко сви крак и с все сила го удари с коляно. В тестисите.

Той изрева от болка и се сви на топка. Пистолетът му падна от леглото.

— Долна, шибана кучка! — изръмжа той. Едва успяваше да си поеме дъх. Наведе се и трескаво заопипва пода за оръжието си.

Кайли измъкна пистолета на Алекс и свали предпазителя.

— Кучка! Ще ми платиш за това! — извика Монти и сграбчи изгубеното си оръжие.

Кайли не изчака да види какво ще направи след това. Обхваната от заслепяваща ярост, тя натисна спусъка.

Бум!

Пистолетът изгърмя. Куршумът попадна в ръката на Монти. Той изрева от болка. Кръв и парчета кост се разхвърчаха наоколо.

Изпръскаха леглото, Кайли, отсрещната стена и дантеления балдахин над главите им. Монти се претърколи далеч от нея. Кръвта продължаваше да шурти от простреляната му ръка.

Бебето изпищя в съседната стая. Някой се затича към тях и тежките му стъпки отекнаха в смълчаната стая. Помощта идваше.

Кайли цялата трепереше, задъхваше се и се тресеше от ридания. Понечи да стане от ужасното легло, насочила пистолета към Монти. Той все пак успя да се изправи и направи крачка напред. Дънките му обаче, свлечени до глезените, го спъваха като букаи.

— Не си го и помисляй — предупреди го тя, готова да стреля отново, макар че пистолетът подскочаше нагоре-надолу в нестабилната ѝ ръка. Той се свлече на пода. Дишаше учестено и стенеше от болка.

— Не мърдай.

Той изпъшка още веднъж и изгуби съзнание.

Кайли стъпи на пода в мига, в който вратата се отвори с трясък.

И изведнъж всичкият ѝ кураж я напусна.

Полугола застана лице в лице със своята сестра. Жената, на която бе завиждала през целия си живот. Марла обаче не беше сама. В ръцете си държеше сина на Кайли, Джеймс, който премигваше уплашено и ревеше с пълно гърло.

— Ка... какво правиш тук? — попита Кайли.

— Това е моята къща.

— Но...

— Дойдох за сина си, Кайли.

— Не ми го отнемай — примоли се тя. Видя Алекс, който точно в този момент се появи на вратата.

— Вече е твърде късно, Кайли. — Усмивката му беше леденостудена. В ръцете си държеше смъртоносно оръжие. Вдигна го и се прицели в Кайли. — Според мен нещата тук стоят по следния начин: ти и твоят приятел Монтгомъри сте решили да откраднете сина ни, да го отвлечете и да поискате тлъст откуп от семейството. Само че сценарият ви се объркал. Монти се опитал да те измами, скарали сте се и сте се изпозастреляли взаимно.

Кайли насочи пистолета си към Алекс. Той се разсмя.

— Точно така. Хайде, давай. Опитай се да ме застреляш. Или пък Марла... Така само ще направиш историята ми още по-достоверна. А аз ще трябва да те убия, за да защита дома и семейството си. Не

забравяй, че бебето може също да пострада по време на стрелбата. Не мисля, че си готова да поемеш този риск.

— Защо правиш всичко това? — попита тя. Изпитваше силен страх, но и почти неконтролируема ярост.

— Наистина ли си могла да си помислиш, че ще ти дам това бебе? — попита Марла.

— Досещах се, че ти си в основата на всичко това.

— От самото начало. През целия си живот съм те възприемала като трън в задника. Едва не умрях, когато се наложи да дойда при теб и да те помоля да заченеш бебето ми. — Марла бе подстригала косата си също като Кайли. Двете си приличаха толкова много, че много малко хора биха могли да ги различат.

— Как разбрахте накъде бях тръгнала през онази нощ... след като се скарахме във фоайето? — попита Кайли, опитвайки се да печели време. Беше твърдо решена да изтръгне детето си от ръцете на Марла и да избяга от тази къща.

— Бяхме сигурни, че ще налапаш въдицата и ще тръгнеш право към Монтърей — заяви Алекс. — Исусе, та това беше капан. Постарах се да си помислиш, че разговарям с Марла. Знаех, че ще подслушаш разговора — поне половината от него — след което ще набереш отново номера и ще откриеш, че става дума за крайпътно заведение в Монтърей.

— Но ти изобщо не си била там, така ли? — попита Кайли и, припомнила си разговора, извърна поглед към Марла.

— Не. През онази нощ Алекс разговаря с Монтгомъри, който беше така добър да ни свърши тази услуга. В момента, в който ти напусна къщата, Алекс му позвъни отново и той излезе да те посрещне на Магистрала 17. — Очите на Марла заблестяха от удоволствие. Приличаше на човек, спечелил изключително важна игра.

— Но аз можех да тръгна по друг път — възрази Кайли.

— Ние обаче те проследихме — информира я Марла. — Алекс, Джеймс и аз. Пътувахме в кола под наем. Проследихме те до Хайстрийт и те видяхме да се качваш в мерцедеса на Пам. От там нататък беше лесно — само се обадохме на Монти и го накарахме да заеме позиция на пътя. Присъствието на Пам в колата беше добре дошло. Знаехме, че ще се наложи да се разправим и с нея, тъй като тя беше твой адвокат и възнамеряваше не само да те представлява в съда, но и

да опише случая в шибаната си книга. И макар че ти не умря в катастрофата, успяхме поне да разкараме нея от пътя си.

Кайли стисна с пръсти окървавената покривка на леглото. Наистина ли нямаше начин да се измъкне от тази каша. Мисли, Кайли. *Мисли!*

— И защо му е на Монти да ме убива?

— Не теб — отвърна Алекс. — Марла. Той искаше да убие Марла, защото смяташе, че го е предала. Освен това имаше нужда от пари. Монти е пристрастен към кокаина, а това е едно много скъпо удоволствие.

Кайли закри лицето си с ръце, макар дълбоко в душата си да знаеше, че не може да се откаже. Не може да им позволи да спечелят. Мислеше бързо, опитвайки се измисли някаква комбинация, която да й позволи да обезвреди Алекс и да спаси Джеймс.

— Черис също ли беше замесена в това?

— Тя не подозираше нищо — отвърна Марла и се засмя презрително. — Но пък тя винаги си е била глупачка. Също като смахнатия си брат. Знаеш ли, на времето се възползвах от него. Когато Алекс престана да се интересува от мен, аз използвах Монти, за да му го върна.

— Знаеш ли, Монти е прав. Когато решиш, можеш да се държиш като истинска кучка — отбеляза Алекс, но в гласа му се прокрадваха нотки на гордост и привързаност, които изпълниха Кайли с отвращение. Тия двамата бяха болни. Напълно побъркани. — Така... Значи сега ще използваме тридесет и осемкалибровия пистолет. — Той го ритна към Марла. — Ти го направи. Застани до Монти и стреляй в нея.

Марла рязко си пое дъх.

— Не мога.

— Трябва.

— Не, Алекс. Аз... не мога да дръпна спусъка.

— За бога!

Той пристъпи напред. Последва приглушен изстрел. Тялото на Алекс подскочи и се строполи на пода. Пистолетът изхвърча от ръката му.

— Не! — изпищя Марла.

Монти, стиснал пистолета в ръка, падна назад и затвори очи.

Кайли се спусна към оръжието на Алекс, сграбчи го и веднага се изправи. Насочи го към Монти, но той изобщо не помръдваше. Тя прекоси стаята, изрита пистолета чак в банята, а след това, без да изпуска Монти от прицел, отстъпи назад и едва не се препъна в Марла, която, коленичила на пода, отчаяно прегръщаше съпруга си.

— Дай ми сина ми — заповяда Кайли.

— Но Алекс... той е ранен.

— Пет пари не давам за него. Дай ми сина ми! — Кайли се надвеси над Марла и изтръгна Джеймс от ръцете ѝ. Марла се разрида неудържимо. Положи главата на Алекс на коленете си. От устата му потече кръв. Кайли притисна плачещото бебе към себе си.

— Ти си виновна за всичко! — злобно се разкрещя Марла.

— Точно тук грешиш — отвърна Кайли. — Вината е изцяло твоя.

Чу нечии стъпки по стълбите. После някой се затича по коридора към тях. Слава богу! Вратата на апартамента се отвори с трясък и се блъсна в стената. Том влетя в стаята. Застина ужасен, опитвайки се да възприеме кървавата картина, разкрила се пред очите му. Невярващо местеше поглед между окървавеното легло, полуголата Кайли, Марла и Алекс, отпуснали се на пода и голия, ранен мъж, изпаднал в безсъзнание в единия ъгъл.

— Какво, по дяволите...

— Обади се в полицията! — нареди Кайли. Монти простена. Дишането на Алекс стана още по-затруднено и повърхностно.

Том изобщо не се помръдна.

— О, господи, скъпи, не умирай — съкрушено ридаше Марла. — Не сега. Не и когато всичко вече е наше.

Монти се претърколи и се опита да се изправи.

— Опитай се да направиш само една крачка, кучи син такъв, и кълна се, ще ти отнеса главата! — гневно го предупреди Кайли, след което се обърна към Том. — Обади се в шибаната полиция. Веднага!

— Те... те вече идват насам — отвърна Том. Лицето му бе станало пепеляво. — Чух всичко по интеркома в кухнята. Веднага позвъних на 911. Аз... медицинската ми чанта е в стаята ми.

— Тогава отивай да я вземеш.

— Ти ще се справиш ли тук?

— Да! Тръгвай! — Том най-после схвана какво се очаква от него и изхвърча от стаята. Някъде от другия край на къщата долетя лаят на

Коко. В подножието на хълма се чу вой на линейка. Алекс изпусна последното си дихание. Марла се разрида неудържимо. Монтгомъри простена. Костта на ръката му бе напълно раздробена и той като че ли най-сетне се бе отказал от желанието си да се съпротивлява.

— И какво точно ми каза преди малко? Че искаш всичко? Че си го заслужил? — изръмжа Кайли, приковала поглед върху Монти. Пистолетът, насочен към жалкото му голо тяло, трепереше в ръката ѝ. — Е, изглежда, че най-последна наистина ще си получиш заслуженото. Надявам се, че от тук нататък те очаква истински ад. — Погледна надолу към сестра си. По мокрото от сълзи лице на Марла се стичаха черни струйки грим. Тя ридаше и отчаяно се опитваше да вдъхне живот в тялото на умиращия си съпруг.

— Алекс, моля те не умирай.

Кайли, застанала над сестра си, силно притисна Джеймс към себе си. Стори ѝ се, че изпитва нещо като състрадание към Марла Амхърст Кейхил.

Съчувстваше ѝ.

Почти.

Но не съвсем.

Почти три часа по-късно Кайли седеше край леглото на Ник в интензивното отделение на болницата. Той изобщо не помръдваше, а многобройните тръбички, които влизаха и излизаха от тялото му, ѝ напомняха, че животът му виси на косъм.

— Не можеш да умреш — предупреди го тя, преплела пръсти с неговите. Отчаяно се опитваше да се пребори с горещите сълзи, които изгаряха очите и гърлото ѝ. — Чуваш ли ме? Не можеш да умреш!

— Госпожо Кейхил, един човек иска да ви види — рече една от сестрите.

— Не желая да се виждам с когото и да било. И не съм госпожа Кейхил. Казвам се Кайли. Кайли Парис. — И обичаше Ник. Каквото и да случеше от тук насетне, просто не можеше да понесе мисълта, че би могла да го изгуби. — Остани при мен, моля те — рече му тя, без да изпуска ръката му.

— Той е от полицията — поясни сестрата. — Инспектор Патерно.

Кайли вдигна очи и през стъклената стена видя детектива, който гледаше право в нея.

— Веднага се връщам — рече на Ник, макар да знаеше, че не би могъл да я чуе.

Бързо излезе през вратата и се доближи до полицаия.

— Не може ли да дам показания по-късно? — попита тя и отново погледна към Ник.

— Не съм тук заради показанията ви.

— Какво искате тогава? О, господи, да не би нещо да се е случило с бебето ми? — Обхвана я силна паника.

— Не, не. Доколкото зная, той все още е с баба си и с детегледачката. И е добре. Наложил се да упоим Юджиния, но Фиона се оказала кораво момиче. Двете с Кармен в момента управляват цялото имение. — Патерно пъхна една дъвка в устата си. — Как е Ник? — попита той и кимна към стаята.

— Предполага се, че е добре — отвърна Кайли, макар че изобщо не беше убедена в това. — Куршумът минал през далака му. Бил е опериран преди няколко часа. Хирургът ме увери, че ще живее, но... — погледна тревожно през рамо. — Все още не се е събудил.

— Ще се оправи. Той е кораво момче — увери я Патерно. — Сега обаче трябва да дойдете с мен. Има един човек, с когото може би ще искате да поговорите.

— Марла — прошепна тя и изпита нов, силен пристъп на ярост само при мисълта за сестра ѝ, която бе замислила измамата с бебето. Жената, на която бе завиждала през целия си живот. Врагът, опитал се да отнеме живота ѝ. Пам Делаacroa и Чарлз Бигс бяха загинали заради алчността и слепия егоизъм на Марла и Алекс. Самият Алекс се бе простил с живота си, Конрад Амхърст бе напуснал този свят по-рано, подпомогнат от жестоката ръка на Монти, а Ник се бореше за живота си в съседната стая.

— Да. Сега, когато съпругът ѝ вече е мъртъв, тя се съгласи да говори, макар че поиска адвокат. Призна, че се е преструвала на бременна и спомена, че са извадили голям късмет с твоята амнезия. Дватамата с Алекс се опитвали да те държат упоена през повечето време, за да не ти позволят да си спомниш миналото. Все пак допуснали няколко грешчици.

— Пръстена с рубина.

— Да, тя спомена за него — кимна Патерно. — Алекс го сложил в кутията с бижута ден след като си попитала за него.

— А аз си помислих, че започвам да откачам.

— Тя обаче не знае как си успяла да проникнеш в кабинета на Алекс.

— Откраднах ключовете на свекърва си... Тя замесена ли е в това?

— Не! Изобщо не е подозирала за измамата. И в момента е ужасена от цялата история. Знаела е за проблемите на Марла и Алекс. Знаела е и за финансовите затруднения на компанията, но не е подозирала колко далеч са стигнали нещата. Беше ужасно разстроена, когато разговарях с нея, но Том ѝ даде някакво успокояващо и обеща да остане да се грижи за нея.

— Добре. Ами доктор Робъртсън?

— Все още го разпитват, но е ясно, че той е играл основна роля в цялата схема. Предполагам, че ще бъде лишен от правото да практикува медицина и ще излежи няколко години в затвора. Що се отнася до мъжа, когото известно време смяташе за свой съпруг, Алекс, той по-рано през деня се отбил в старческият дом и се погрижил за погребението на Конрад Амхърст. Успял да се свърже и с адвоката си, решен час по-скоро да разреши въпроса с наследството. Предполагам обаче, че това вече е без значение. Несъмнено предстоят много съдебни битки по отношение на завещанието и наследството.

— Ще ми се всичко това да приключи — рече тя.

— И това ще стане. Някой ден. — Патерно я погледна изпитателно. — Сигурно разбираш, че парите са в основата на случилото се. Компанията на семейство Кейхил била изправена пред фалит. Александър загубил огромни суми на борсата. Направил някои не особено успешни инвестиции. Не бива да забравяме и подкупа, който изплатил на преподобния Фавие.

— Преподобния Доналд — промърмори Кайли.

— Да. И не само на него. Трябвало е да се заплати също с Фил Робъртсън и с Монти. Да не забравяме и щедрите дарения за болницата и за „Кейхил хауз“, които имали за цел да запустат устите на недоволните. Наследството на Марла било единственият шанс на Алекс да се измъкне от този финансов капан. А когато ти си се отметнала от думата си и си отказала да им дадеш бебето, той се е

изправил пред риска от банкрут. Не можел да допусне това и наел Монти да убие *Марла*. Знаел, че те двамата са имали връзка преди няколко години, но *Марла* го зарязала. Дори и Монти бил измамен. Той изобщо не подозирал, че ти не си жената, която толкова искал да убие. Разбрал го едва когато я видял да влиза в спалнята по-рано днес.

— Къде е той?

— В друга болница. Под полицейска охрана. Дясната му ръка никога няма да се възстанови напълно, но това няма значение. Ако питаш мен, той ще получи доживотна присъда и ще остане в затвора до края на дните си. В момента сестра му е при него. Тя, разбира се, е шокирана, но се моли за спасението на душата му. — Патерно изсумтя презрително. — Ще ѝ се наложи да се моли непрестанно, ако иска да получи опрощение за ужасните грехове на *Монтгомъри*.

— Не мисля, че служителите на църквата „Света Троица“ си падат много по молитвите.

— Ами може би е време да започнат да се молят. В края на краищата, църквата принадлежи към католическата деноминация.

Слязоха с асансьора до подземния гараж и Патерно я поведе към полицейската кола.

— Сигурно разбираш, че това не е стандартна полицейска процедура.

— Но пък ти не си съвсем стандартно ченге, нали?

— Точно така. — *Кайли* погледна през прозореца и се озова лице в лице със сестра си.

— Вие двете наистина много си приличате — отбеляза Патерно.

— Истинско проклятие, ако питаш мен.

Марла присви очи. В погледа ѝ проблеснаха яростни искрици. По лицето ѝ отдавна вече нямаше никакъв грим. Ако погледите можеха да убиват, *Кайли* отдавна вече да лежеше мъртва на земята.

— Искаш ли да ѝ кажеш нещо? — попита Патерно.

Кайли отрицателно поклати глава.

— Всичко вече е казано — заяви тя и завистта към *Марла*, която години наред бе разяждала душата ѝ, изведнъж се превърна в жалост и отвращение. — Искам да се върна горе при *Ник*.

— Просто си помислих, че може би ще искаш да ѝ кажеш какво точно мислиш за нея.

— Ще го направя. По-късно. В съда.

Марла продължи да гледа през стъклото с блеснали от ярост очи. Красивите ѝ устни се изкривиха в презрителна гримаса. После извика нещо и, макар че не може да чуе злобните слова, Кайли веднага разпозна една от думичките. *Копеле*. На времето тази дума я нараняваше жестоко. Днес обаче изобщо не ѝ пукаше.

— Отведете я — разпореди се Патерно, обърнал се към полицаия, когото стоеше наблизко.

Не можеше да вижда, не можеше да говори, не можеше... О, господи, не можеше дори да помръдне ръката си. Опита се да отвори очи, но клепачите му отказваха да помръднат. Тежаха цял тон и като че ли бяха залепнали за очите му, които пулсираха от ослепяваща, нечовешки силна болка.

— Ник?

Нечии хладни пръсти докоснаха ръката му.

— Ник, чуваш ли ме? — Нежен, женски глас, който като че ли идваше от много далеч... от някакво място отвъд непоносимата болка.

Беше гласът на Марла. Не... не на Марла. На Кайли.

С мъка отлепи клепачи и се вгледа в две очи, зелени като гората на изгрев-слънце. Остра болка разкъсваше стомаха му, но той успя да се усмихне едва-едва. Горещите ѝ сълзи потекоха по лицето му.

— Къде се губиш? — едва разбираемо изграчи той.

— И аз тъкмо се питах същото за теб. — Подсмръкна шумно. — Изплаши ме, Ник Кейхил. Ужасно ме изплаши.

— Добре ли си?

— А ти? — Изпитателно огледа лицето му. — Изглеждаш ужасно.

— И се чувствам още по-зле.

Тя се засмя и преплете пръсти с неговите.

— Слава богу, че си здрав като камък.

— Ужасно се радвам, че се върнах, Марла — рече той и видя как усмивката изчезна от лицето ѝ. А после, когато очите ѝ срещнаха неговите, тя бавно се отпусна.

— Не е смешно.

— Разбира се, че е смешно, Кайли.

— Ама че извратено чувство за хумор имаш — недоволно измърмори тя, а той протегна ръка, сложи я на тила ѝ и придърпа главата ѝ докато лицето ѝ се озова само на няколко сантиметра от неговото.

— Е, скъпа — провлачено изрече той, опиянен от аромата на парфюма ѝ, — не зная защо се притесняваш толкова. Аз съм човек извън семейството и закона, забрави ли?

— Как бих могла?

— Не можеш — потвърди той и се усмихна с нафуканата си усмивка. — Защото веднага щом изляза от тук, двамата с теб ще вземем бебето и Сиси, ще оставим цялата тази бъркотия зад гърбовете си и ще заминем за Орегън. Майка може също да дойде, ако желае, но съм готов да се обзаложа, че няма да го направи.

— Мислех, че си ми ужасно ядосан — подхвърли Кайли, опитвайки се да контролира бушуващите в душата ѝ чувства.

— Бях. Но след това размислих. Двамата с теб можем да изградим добър — не, чудесен! — живот заедно.

— От часове си в болницата. Първо в операционната, а след това в реанимацията. Едва ли си имал много време за размисъл.

— Не съм. Но не ми е и нужно. — Намигна ѝ и тя цялата се разтопи. — Не ми се иска да го призная, но сгреших, когато ти казах, че си по-лоша от Марла, Кайли. От самото начало знаех, че си различна... освен това видях как се държиш с бебето и със Сиси... а и с мен...

— О, така ли? — Не беше убедена, макар че отчаяно копнееше да му повярва.

Ник успя да се усмихне.

— О, да... Признавам, че се борих срещу това... повтарях си, че си играеш с мен и ме правиш на глупак.

Тя изразително завъртя очи.

— Възможно ли е?

— За съжаление веднъж вече се е случвало. Но както и да е... Онова, което се опитвам да ти кажа, Кайли Парис, е, че те обичам. Зная, че си извършила много ужасни неща и би трябвало да си понесеш отговорността за стореното, но вярвам, че си се променила в мига, в който си родила детето си.

Гърлото ѝ се сви и тя премигна няколко пъти.

— Вярваш в това, така ли?

— Абсолютно. Претърпяла си еволюция, превръщайки се в жената, която си днес. Жената, в която се влюбих.

— Но какво знаеш за мен?

— Зная само, че не си Марла, а Кайли... а аз никога преди не съм изпитвал подобни чувства. Към никоя друга жена. Никога не бих се влюбил отново в Марла, Кайли. Ти си по-добра, по-грижовна и всеотдайна, но едновременно с това притежаваш изключителна издръжливост и кураж... Не си жената, за която те мислех, и точно затова те обичам — отново я увери той. Сините му очи преливаха от искрена любов.

И този път Кайли му повярва.

— И аз те обичам — промълви тя.

— Зная, че ме обичаш, любима. И никога няма да ти позволя да го забравиш.

Вплетоха погледи. Бяха загърбили миналото. Бяха загърбили греховете — техни и чужди. Съдбовни грехове. Пред тях беше бъдещето.

Издание:

Лиза Джаксън. Съдбовни грехове

ИК „Компас“, Варна, 2006

Американска. Първо издание

Редактор: Любен Любенов

ISBN: 954-701-109-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.